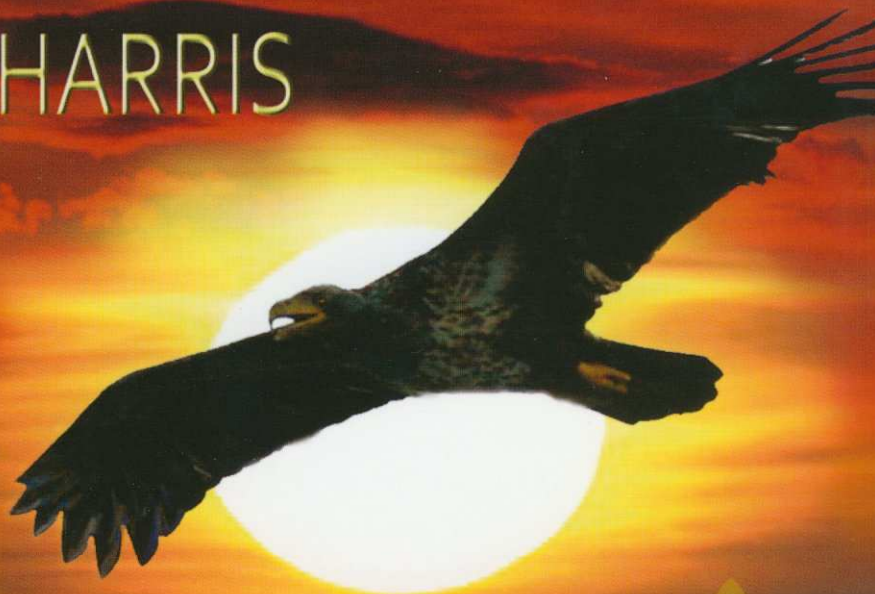


CHARLAINE
HARRIS



Pravá krev

Mrtví do soumraku

CHARLAINE HARRIS

PRAVÁ KREV

MRTVÍ DO SOUMRAKU



Přeložili:
LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI

Charlaine Harris: Mrtví do soumraku
Vydání první
Copyright © 2001 by Charlaine Harris Schulz
Published by arrangement with JABberwocky Literary Agency
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1413. publikaci
Přeloženo z anglického originálu *Dead Until Dark* vydaného
nakladatelstvím Ace Books, New York v roce 2001
Český překlad © 2009 Ludmila a Tomáš Havlíkovi
Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2009 Martina Kysucká
Odpovědný redaktor Josef Frajs
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-189-8

BARONET
Praha 2009

*S díky a úctou všem,
kteří tuto knihu považují
za dobrý nápad
– Deanu Jamesovi, Toni L. P. Kelnerové
i Garymu a Susan Nowlinovým*

KAPITOLA PRVNÍ

Musela jsem čekat několik let, než se v baru objevil první upír.

Ode dne, kdy všichni upíři před čtyřmi lety vylezli z rakví (jak to lidé žertem nazývají), jsem doufala, že jeden z nich by mohl zavítat i do našeho městečka Bon Temps. Měli jsme tu už všechny možné menšiny, tak proč ne i tu nejmenší, kterou zákon uznal teprve nedávno? Severní Louisiana, převážně zemědělská oblast, je však zřejmě nepřitahovala. Zato New Orleans se podle všeho stalo jejich střediskem – jak je známo už z románů Anne Riceové, že?

Z New Orleansu do Bon Temps to není nijak daleko a hosté, kteří přicházeli do baru, tvrdili, že i tady můžete narazit na upíra na každém rohu.

Já jsem ale čekala na svého vlastního upíra.

Do společnosti totiž moc často nechodím. Ne kvůli tomu, že bych nebyla hezká. To jsem. Mám blond vlasy, modré oči, pevné nohy, kypré poprsí, vosí pas a je mi pětadvacet let. V číšnickém úboru, který nám vybral Sam a sestává z černých šortek, bílého trička, bílých ponožek a sportovních bot značky Nike, vypadám dobře.

Mám však jednu nezvyklou schopnost – nazývám ji postižením.

Štamgasti to vyjadřují jinak – že jsem cvok.

At' tak či tak, výsledek je jenom jeden – skoro nevím, co je to rande. Proto nesmírně oceňuji každý nepatrný projev pozornosti.

A najednou se k jednomu z mých stolů posadil on – upír.

Okamžitě jsem věděla, co je zač. Udivilo mě, že se po něm žádný host ani neohlédl. Nikdo to na něm nepoznal! Já si ale všimla, že z jeho pokožky vyzařuje mdlé světlo, a hned jsem věděla, co je zač.

Stála jsem v té chvíli u baru a málem jsem se samou radostí roztančila. Pak ke mně přistoupil Sam Merlotte, můj šéf, odlepil oči od koktejlu, který právě míchal, a pousmál se na mě. Kvapně jsem popadla podnos a notes a zamířila k upírovi stolu. Doufala jsem, že se mi ještě nerozmazala rtěnka a vlasy mám stále stažené do úhledného ohonu. Byla jsem napjatá jako struna a cítila jsem, jak se mi koutky úst zvedají v úsměvu.

Vypadal, jako kdyby nad něčím hloubal, takže než se na mě podíval, měla jsem čas dobře si ho prohlédnout. Odhadla jsem, že může být vysoký asi tak metr osmdesát. Husté hnědé vlasy měl sčesané dozadu až k límci a jeho dlouhé kotlety vypadaly překvapivě staromódně. Samozřejmě byl bledý. Vždyť byl přece mrtvý, pokud se rozhodnete věřit pověstem, které se o upírech tradují. Podle modernějších názorů, s nimiž se ztotožňují dokonce i sami upíři, se tenhle chlapík zřejmě stal obětí jistého viru, který postiženého jedince na několik dní připraví o život a potom u něj vyvolává alergii na sluneční světlo, stříbro a česnek. Details se lišily podle toho, jaké noviny jste právě otevřeli. Poslední dobou byly všechny plné zpráv o upírech.

Každopádně měl krásné, výrazně tvarované rty a klenuté obočí. Pod ním se mu rýsoval podobně výrazný kořen nosu, jaký mívají princové na byzantských mozaikách. Když ke mně konečně zvedl oči, všimla jsem si, že jsou ještě tmavší než jeho vlasy a bělma má bílá jako sníh.

„Čím vám posloužím?“ zeptala jsem se a málem se zajíkala štěstím.

Zvedl obočí. „Máte tu umělou krev v láhvi?“ zeptal se.

„Ne, bohužel! Sam jich už pár objednal. Ale měly by přijít až příští týden.“

„Pak tedy prosím červené víno,“ řekl. Hlas měl chladný a libozvučný, jako když proud vody omývá hladké balvany. Hlasitě jsem se zasmála. Všechno mi připadalo až příliš dokonalé.

„Pane, nevšímejte si jí,“ ozval se z boxu známý hlas. „Sookie je cvok,“ dodal. Veškerá radost ze mě okamžitě vyprchala, přestože jsem cítila, že mám rty stále ještě zvlhčené v úsměvu. Upír se na mě zadíval a sledoval, jak se mi z tváře vytrácí barva.

„Hned vám ho přinesu,“ řekla jsem a odkrácěla. Na Macka Rattraye, který měl v obličeji samolibý výraz, jsem se ani nepodívala. Chodil sem se svou ženou Denise skoro každý večer. Se svým obytným přívěsem se usadili poblíž křižovatky U čtyř cest a snažili se mi co nejvíc znepríjemnit život. Doufala jsem, že nakonec odjedou z Bon Temps stejně rychle, jako sem přijeli.

Když se poprvé objevili v baru U Merlotta, využila jsem svého „postižení“ a drze jsem se zaposlouchala to jejich myšlenek – vím, že to ode mě bylo ošklivé. Ale občas mě – jako všechny ostatní lidi – přepadne nuda, a i když se většinou snažím nevnímat myšlenky cizích lidí, které se mi usilovně vtírají do hlavy, občas se jim prostě poddám. Proto vím o Mackovi a Denise Rattrayových věci, o nichž možná nikdo jiný nemá ani ponětí. Za prvé vím, že byli ve vězení, i když netuším za co. Za druhé jsem z Mackových myšlenek vyčetla, že si v duchu pohrává se zvrhlými představami, ve kterých figuruji jako hlavní osoba. A pak jsem z Denisiných myšlenek zjistila, že opustila dítě, které se jí narodilo před dvěma lety, ale jehož otcem nebyl Mack.

A navíc mi nenechávali žádné spropitné.

Sam naplnil skleničku červeným vínem, a když mi ji postavil na podnos, zadíval se k upírovi stolu.

Jakmile zase obrátil pozornost ke mně, poznala jsem, že už také tuší totéž co já – že náš nový zákazník je nemrtvý. Sam má modré oči jako Paul Newman, zatímco ty moje jsou šedomodré. Má také blondáté vlasy jako já, ale ty jeho jsou

jako hřebíky a mají ohnivý červenozlatý nádech. Skoro pořád je spálený od sluníčka a v oblečení vypadá hubeně, ale jednou jsem ho sledovala, jak – svlečený do půl těla – vykládá zboží z dodávky, a všimla jsem si, že má vypracovaný hrudník a svalnaté paže. Samovy myšlenky nikdy neposlouchám. Je to můj šéf. Předtím jsem musela odejít z několika zaměstnání, protože jsem o svých nadřízených zjistila věci, které jsem vůbec nechtěla vědět.

Sam ale mlčel, jenom mi postavil víno na podnos. Prohlédla jsem si skleničku, abych se ujistila, že je průzračně čistá, a zamířila jsem k upírovu stolu.

„Vaše víno, pane,“ oznámila jsem mu obřadně a opatrně před něj postavila sklenku s vínem. Znovu ke mně zvedl hlavu a poskytl mi příležitost zadívat se do jeho překrásných očí. „Nechte si chutnat,“ popřála jsem mu. Mack Rattray za mnou vykřikl: „Hej, Sookie! Doneste nám ještě jedno pivo!“

Povzdechla jsem si a otočila se, abych jim ze stolu odnesla prázdnou sklenici. Denise ten večer byla ve formě. Na sobě měla top krátké šortky s topem bez ramínek a hnědé vlasy jí v elegantních vlnách splývaly podél tváří. Denise vlastně nebyla hezká, ale chovala se tak velkopansky a sebevědomě, že lidem pokaždé chvíli trvalo, než si to uvědomili.

O chvíli později jsem zklamaně zjistila, že si Rattrayovi přisedli k upírovu stolu. A neustále na něj mluvili. Nevšimla jsem si, že by jim nějak nadšeně odpovídal, ale ani si od nich neodsedl.

„Podívej se!“ řekla jsem své kolegyni Arlene. Je to zrzka s tváří posetou pihami, čtyřikrát vdaná a o deset let starší než já. Má dvě děti a občas se mi zdá, že mě považuje za svého třetího potomka.

„Nový chlap, co?“ odpověděla bez zájmu. Právě totiž chodí s Renem Lenierem, a i když se mi nezdá, že by k sobě chovali nějaké vášnivé city, Arlene teď vypadá docela spokojeně. Mám dojem, že Rene byl její druhý manžel.

„Je to upír,“ řekla jsem. Musela jsem se s někým podělit o svou radost.

„Vážně? Tady? Koho by to napadlo?“ pousmála se Arlene, aby mi dokázala, že ji moje radost těší. „Jestli tam ale sedí s

Ratrayovými, moc rozumu nepobral, zlato. Denise mu tam ovšem předvádí parádní divadýlko.“

Uvědomila jsem si to teprve teď, až když mi to Arlene naservírovala úplně bez obalu. Sexuální chování totiž dokáže zhodnotit mnohem lépe než já, protože s ním má – na rozdíl ode mě – dost zkušeností.

Můj host měl hlad. Slýchala jsem, že umělá krev, kterou vyvinuli Japonci, dokáže upírům poskytnout nezbytnou výživu, ale neukojí beze zbytku jejich hlad. Proto čas od času docházelo k jistým „politováníhodným událostem“. (To byl upírův eufemismus pro krvavou vraždu člověka.) A Denise Ratrayová tam seděla, hladila si hrdlo a otáčela hlavou ze strany na stranu... *děvka jedna*.

Pak vešel do baru můj bratr Jason a loudavě ke mně zamířil, aby mě objal. Moc dobře ví, že ženy mají rády muže, kteří se chovají mile k příbuzným i k různě postiženým lidem. Za to objetí si proto zaslouží dvojnásobnou pochvalu. Ne že by nějaké pochlebování potřeboval. Kromě toho, že se chová spontánně, je také hezký. Sice dovede být i nepříjemný, ale většina žen mu to podle všeho ochotně promíjí.

„Ahoj, sestro. Co babička?“

„Má se dobře, jako obvykle. Někdy k nám zaskoč.“

„Jasně. Je někde volno?“

„Podívej se sám.“ Všimla jsem si, že jakmile se Jason začal rozhlížet po místnosti, ženy si chvatně uhlazovaly vlasy, popotahovaly halenky a olizovaly si rty.

„Hele! Táhle je DeeAnne. Je tu sama?“

„Je tady s nějakým řidičem kamionu z Hammondu. Odskočil si na záchod. Dej si pozor.“

Jason se na mě zazubil a já se podivila, jak je to možné, že si žádná z přítomných žen nevšimla, jak namyšleně při tom vypadá. Dokonce i Arlene si popotáhla tričko, jakmile se Jason objevil ve dveřích. Po čtyřech manželstvích by už mohla poznat, co je který muž zač. Další moje kolegyně, servírka Dawn, pohodila hlavou a vypnula hrud', aby vynikly bujné křivky jejího poprsí. Jason jí věnoval milý úsměv a Dawn mu ho oplátila jízlivým úšklebkem. S Jasonem je sice pořád na kordy, ale přesto bojuje o jeho pozornost.

Potom jsem už byla v jednom kole – v sobotu večer se v baru U Merlotta dveře netrhly, takže jsem svého upíra ztratila z dohledu. Když jsem si později našla chvilku, abych se na něj zase podívala, mluvil s Denise. Mack ho pozoroval s tak lačným výrazem, že mě to vyděsilo.

Popošla jsem trochu blíž k jejich stolu a zadívala se na Macka. A nakonec jsem odhodila všechny zábrany a zaposlouchala se do jejich myšlenek.

Mack a Denise dříve seděli ve vězení za vysávání upírů.

Celá rozladěná jsem automaticky donesla pivo a několik sklenek ke stolu, kde se halasně bavili čtyři hosté. O upíří krvi se tvrdilo, že dokáže dočasně ulevit od příznaků různých nemocí a zvýšit sexuální potenci, jako kdybyste zkombinovali prednison a viagru. Proto se tato krev stala předmětem černého obchodu. A kde je poptávka, objeví se i dodavatelé – v tomto případě náš povedený páreček. Chytali upíry, vysávali je a prodávali maličké ampulky s jejich krví až po dvou stech dolarech za kus. Už téměř dva roky se upíří krev považovala za nejluxusnější drogu. Někteří zákazníci se po vypití upíří krve dočista zbláznili, ale čilé obchodování s touto tekutinou to nijak nenarušilo.

Upír, kterému někdo takto vysál krev, většinou dlouho nepřežil. Útočníci mu pak probodli srdce dřevěným kolíkem nebo ho zkrátka někde pohodili. A východ slunce pro něj znamenal definitivní konec. Čas od času jste se mohli dočíst o různých incidentech, které následovaly po tom, co se některému upírovi podařilo uniknout. Útočníci svoje činy zaplatili životem.

Můj upír vstal a vydal se s Rattrayovými ke dveřím. Mack přitom zachytil můj pohled, všiml si mého výrazu a očividně znejistěl. Pak se ale otočil a mávl rukou. Na podobné gesto jsem byla zvyklá i od ostatních lidí.

Co bych měla udělat? Zatímco jsem sváděla vnitřní boj, trojice vyšla ze dveří. Věřil by mi ten upír, kdybych se za ním rozběhla a varovala ho? Nikdo z mých známých by mě rozhodně nebral vážně. A kdyby mi náhodou uvěřili, začali by mě nenávidět a bát se mě kvůli tomu, že dokážu číst myšlenky, které se ukrývají v lidských hlavách. Arlene se mě

jednou snažila uprosit, abych přečetla myšlenky jejímu čtvrtému manželovi, když si ji přijel vyzvednout, protože byla přesvědčená, že chce ji i děti opustit. Já to ale neudělala, protože jsem si chtěla udržet jedinou kamarádku, kterou jsem v životě měla. A dokonce ani ona mě o to nepoprosila přímo, protože by tím otevřeně přiznala, že tenhle dar, tohle prokletí doopravdy mám. Lidé si to zkrátka odmítali připustit. Považovali mě za nepřítelnu. Což se mi skutečně několikrát málem stalo!

A tak jsem zmateně, vyděšeně a nahněvaně přemýšlela. Nakonec jsem usoudila, že musím něco podniknout. Popíchl mě k tomu pohled a gesto, které mi Mack věnoval – jako kdybych byla úplná nula.

Proklouzla jsem podél barového pultu k Jasonovi, který mezitím flirtoval s DeeAnne. Podle většiny lidí jí stačilo málo. Řidič z Hammondu seděl vedle ní a kabonil se.

„Jasone,“ zašeptala jsem mu naléhavým tónem. Otočil se ke mně a zpražil mě pohledem. „Poslyš, máš ještě vzadu v autě ten řetěz?“

„Nevytáhnu bez něj paty z domu,“ odpověděl Jason pomalu a hledal v mém výrazu jakoukoliv známku problémů. „Jdeš to někomu nandat, Sookie?“

Usmála jsem se na něj. V práci jsem se stále musela usmívat, takže mi to šlo snadno. „Doufám, že ne,“ odpověděla jsem zvesela.

„Hele, nepotřebuješ píchnout?“ zeptal se mě. Byl to přece jen můj bratr.

„Ne, díky,“ odpověděla jsem a snažila se, aby to znělo sebejistě. Pak jsem se přitočila k Arlene. „Poslyš, musím odejít o trochu dřív. Mám u stolů docela málo lidí, zaskočíš za mě?“ Nikdy mě nenapadlo, že Arlene o něco takového požádám, i když já sama jsem za ni zaskakovala dost často. Ale nabízela mi, že když budu potřebovat, vezme to za mě zase ona. „Budu ti vděčná,“ řekla jsem. „Jestli to půjde, vrátím se. A když uklidíš moje stoly, pomůžu ti pak vygruntovat přívěs.“

Arlene nadšeně přikývla rudou hřívou.

Samovi jsem naznačila, kam jdu – ukázala jsem na dveře pro zaměstnance, pak na sebe a dvěma prsty naznačila chůzi.

Přikývl. Ale netvářil se nijak nadšeně.

Vyšla jsem tedy zadními dveřmi ven a snažila se na ploše vysypané štěrkem našlapovat co nejtišeji. Zaměstnanecké parkoviště přiléhá k zadní části baru a vedou z něj dveře do skladiště. Stálo tam auto našeho kuchaře a parkovala tam také Arlene, Daw i já. Napravo, na východní straně, měl své stálé místo Samův pikap s přívěsem.

Z odstavné plochy pro zaměstnance jsem vyšla na mnohem větší, vyasfaltované parkoviště pro hosty, které se rozprostíralo na západní straně. Volné prostranství kolem baru lemoval les a na okraji parkoviště byl naházený štěrk. Sam sem nechal zavést dobré osvětlení. Zvláštní záře lamp na vysokých sloupech teď dodávala parkovišti tajuplný nádech.

Zahlédla jsem červené sportovní auto, které patřilo Denise a Mackovi, a poznala jsem, že nejsou daleko.

Konečně jsem našla Jasonův černý pikap, z boku lemovaný růžovými a modrými vlnkami. Mému bratrovi se velice líbilo, když ho lidé poznávali. Natáhla jsem se do úložného prostoru a začala se přehrabovat ve věcech poházených po podlážce ve snaze najít masivní řetěz, který s sebou Jason vozil pro případ, že by se musel bránit. Stočila jsem ho a pevně přitiskla k tělu, aby necinkal.

Na okamžik jsem se zamyslela. Nejbližší klidné místo, na které mohli Rattrayovi upíra nalákat, byl druhý konec parkoviště, kde se stromy skláněly k zemi tak hluboko, že zakrývaly auta. Vydala jsem se tedy tím směrem a snažila sejít co nejrychleji, ale zároveň co nejnenápadněji.

Každých pár vteřin jsem se zastavila a nastražila uši. Po chvíli jsem zaslechla zasténání a tiché hlasy. Proplazila jsem se mezi auty a pak jsem trojici zahlédla přesně tam, kde jsem čekala. Upír ležel na zádech na zemi, tvář zkřivenou bolestí. Všimla jsem si, že má kolem zápěstí omotaný blyštivý řetěz, jehož konec mu sahal až ke kotníkům. Vedle Denise už ležely na zemi dvě ampulky s krví. Třetí se právě chystala přiložit k jehle. Nad loktem měl upír ovázané škrtidlo, které se mu nemilosrdně zařezávalo do paže.

Denise s Mackem ke mně byli otočení zády a upír mě ještě nepozoroval. Rozmotala jsem řetěz a získala jsem téměř metr dlouhou zbraň. Koho napadnout jako prvního? Oba zlotřilci byli malí a drobní.

Vzpomněla jsem si, jak mě Mack pohrdlivě přehlížel a nikdy mi nedal spopitné. Mack bude první.

Nikdy předtím jsem se vlastně neprala. Ale teď jsem se na to docela těšila.

Vyskočila jsem zpoza nedalekého pikapu a máchla řetězem. Macka, který klečel vedle své oběti, jsem zasáhla do zad. Vykřikl a postavil se. Denise si ho změřila překvapeným pohledem a přiložila k jehle třetí ampuli. Mack zasunul ruku do boty, a když ji vytáhl, něco v ní zasvítilo. Polkla jsem. V dlani svíral nůž.

„Ty bláznivá mrcho!“ vykřikl. Znělo to, jako kdyby se už nemohl dočkat, až nůž použije. Byla jsem tak rozrušená, že jsem nedokázala střízlivě uvažovat. Hlavou mi probleskla docela přesná představa, jak se mnou miní zatočit. Ta vidina mě dováděla k šílenství. Vyrasila jsem proti němu s úmyslem co nejvážněji ho poranit. Byl na mě ale připravený, takže jakmile jsem po něm máchla řetězem, zaútočil na mě nožem. Chtěl mě bodnout do ruky, ale netrefil se. Znovu jsem mávla řetězem. Macka sice minul, ale když se zhoupł nazpátek, ovinul se mu kolem krku jako roztoužená milenka. Mackův původně vítězoslavný pokřik se tak rázem změnil v přidušené chroptění. Upustil nůž na zem a oběma rukama se snažil servat si řetěz z krku. Nedostávalo se mu vzduchu, a tak padl na kolena na drsný asfalt a vytrhl mi konec řetězu z ruky.

A Jason měl po zbrani. Sklonila jsem se, zvedla Mackův nůž a obrátila ho proti němu, i když jsem v tu chvíli netušila, jak bych ho vlastně měla použít. Teď proti mně vyrazila i Denise, která v matném světle bezpečnostního osvětlení vypadala jako čarodějnice. Když si všimla, že v ruce svírám Mackův nůž, zarazila se. Začala ječet a vykřikovat odporné nadávky. Čekala jsem, dokud neztichla, a pak jsem prohlásila s důrazem na každém slově: „Zmizte. Odsud. Oba. Hned. Teď.“

Denise mě probodla návistným pohledem, který by mi klidně dokázal propálit díru do hlavy. Ještě se pokusila sebrat ze země ampule s krví, ale já na ni sykla, ať je tu nechá. Pomohla tedy Mackovi vstát ze země. Stále ještě vydával přidušené zvuky a držel se za řetěz. Denise ho téměř odtáhla do auta a strčila ho na sedadlo spolujezdce. Bleskurychle vylovila z kapsy klíče a posadila se za volant.

Když jsem uslyšela, jak se motor s řevem probíral k životu, došlo mi, že Denise s Mackem teď mají další zbraň. Rozběhla jsem se k upírovi jako blesk a vyhrkla: „Zapřete se za nohy!“ Chytila jsem ho v podpaždí a ze všech sil jím škusbla. On se opřel chodidly o zem a odrazil se. Když se na nás s rachotem vyřítilo červené auto, byli jsme už mezi stromy. Denise mě minula jen o pár centimetrů, protože musela strhnout volant stranou, aby nenarazila do vysoké borovice. Pak už jsem jenom slyšela, jak burácení motoru slábne a vzdaluje se.

„Oh, páni!“ vydechla jsem a klekla si na zem vedle upíra, protože se mi podlamovala kolena. Chvilí jsem jenom ztěžka dýchala a snažila se uklidnit. Upír se lehce pohnul a já k němu zaletěla pohledem. Okamžitě jsem se zděsila, protože z pokožky na zápěstí, spoutaného lesklým řetězem, mu stoupaly obláčky kouře.

„Ach, chudáčku!“ vydechla jsem. Měla jsem výčitky svědomí, že jsem se o něj nepostarala už předtím. Ještě jsem lapala po dechu, ale už jsem mu chvatně začala stahovat široké stříbrné náramky, které byly součástí velmi dlouhého řetězu. „Chudáčku,“ opakovala jsem šeptem, a teprve později mi došlo, jak nemístně to znělo. Mám hbité prsty, takže jsem mu uvolnila zápěstí dost rychle. Vrtalo mi hlavou, jak se jim vůbec podařilo upíra obalamutit a navléknout mu na ruce tyhle stříbrné náramky. Při pouhé představě, jak na něj útočí, ve mně všechno vzkypělo.

Zatímco jsem upírovi uvolňovala řetěz omotaný kolem kotníků, položil si ruce na hrudník. Kotníky měl v mnohem lepším stavu než zápěstí, protože Denise s Mackem se neobtěžovali vyhrnout mu kalhoty, takže se mu kov nedotýkal přímo pokožky.

„Mrzí mě, že jsem se k vám nedostala dřív,“ omlouvala jsem se. „Za chvíli vám bude líp, co myslíte? Mám odejít?“

„Ne.“

Potěšilo mě to, dokud ovšem nedodal: „Můžou se vrátit a já se ještě nedokážu bránit.“ Jeho příjemný hlas zněl sice rozechvěle, ale vášeň z něj rozhodně nečišela.

Vrhla jsem na něj kyselý úsměv, a zatímco se snažil trochu vzpamatovat, zachovala jsem se prakticky. Otočila jsem se zády k němu, abych mu poskytla soukromí. Vím, jak je nepříjemné, jestliže na vás někdo zírá, když je vám je zle. Sedla jsem si do dřepu na asfalt a pozorovala parkoviště. Pár aut odjelo a několik dalších přijelo, ale žádné z nich nezamířilo k okraji lesa, u něhož jsme seděli. Pak jsem ucítila závan vzduchu a poznala, že se upír posadil. V první chvíli mlčel. Otočila jsem hlavu doleva, abych se na něj podívala. Byl mnohem blíž, než jsem si myslela. Upíral na mě velké tmavé oči. Špičáky mu nebyly vidět, což mě trochu zklamalo.

„Děkuju,“ řekl škrobeně.

Zjevně ho příliš nenadchlo, že ho zachránila žena. Typický mužský.

A protože se zachoval tak nezdvořile, napadlo mě, že bych mohla něco nezdvořilého provést i já. Nastražila jsem uši a úplně otevřela svou mysl.

A slyšela jsem... ticho.

„Oh,“ vydechla jsem. Uvědomila jsem si, že můj hlas zní překvapeně. A aniž bych si pořádně uvědomovala, co říkám, dodala jsem: „*Neslyším vás.*“

„Děkuju!“ zopakoval upír s přehnaným důrazem na každé slabice.

„Ne, ne... slyším, že mluvíte, ale...“ Ze samého nadšení jsem udělala něco, čeho bych se za normálních okolností nikdy neodvážila, protože šlo o nesmírně delikátní, intimní záležitost – přiznala jsem se mu ke svému „postižení“. Otočila jsem se k němu, položila mu ruce na bledé spánky a upřeně se na něj zadívala. Ze všech sil jsem se soustředila. *Nic.* Připadala jsem si jako posluchač rozhlasu, který je nucen celý život poslouchat nejrůznější stanice, a když pak sedne k

přístroji, aby si sám zkusil nějakou naladit, nemůže zachytit příslušnou vlnovou délku.

Připadala jsem si jako v sedmém nebi.

Oči měl stále rozšířenější a temnější, přestože se ani nepohnul.

„Oh, omlouvám se,“ vydechla jsem rozpačitě. Stáhla jsem ruce a vrátila se ke sledování parkoviště. Začala jsem blábolit o Mackovi a Denise Rattrayových a celou dobu se mi honilo hlavou, jak by to bylo krásné, kdybych měla společníka, kterého neuslyším, dokud se nerozhodne promluvit nahlas. Jak bych si vychutnávala to nádherné ticho!

„... tak mě napadlo, že bych sem měla zajít a podívat se, jestli jste v pořádku,“ zakončila jsem, aniž bych měla tušení, co mu vlastně povídám.

„Přišla jste sem, abyste mě zachránila. To bylo statečné,“ řekl svůdně. Kdyby ho slyšela DeeAnne, byla by z něj úplně vedle a okamžitě by z ní spadla její červená tanga.

„Vykreslil jste mě přesně,“ odpověděla jsem ironicky a vrátila se nohama na pevnou zemi.

V první chvíli se zatvářil udiveně, ale pak se mu bledá tvář zase vyhladila.

„Nebojíte se být takhle o samotě s hladovým upírem?“ zeptal se. Zdálo se mi, že z jeho slov zaznívá jakýsi mazaný, nebezpečný tón.

„Ne.“

„Připadáte si v bezpečí díky tomu, že jste mě přišla zachránit a že ve mně i po všech těch letech zbyla aspoň trocha lidskosti? Upíři se často obracejí proti těm, kdo jim věří. Víte, my totiž nectíme lidské hodnoty.“

„I spousta lidí se obrací proti těm, kdo jim věří,“ poznamenala jsem. Dovedu uvažovat prakticky. „Nejsem hlupák.“ Napřáhla jsem ruku a otočila hlavu. A zatímco upír sbíral síly, ovinula jsem si kolem rukou a krku řetěz, který proti němu předtím použili Rottrayovi. Očividně se zachvěl.

„Ale v rozkroku máte jednu moc chutnou tepnu,“ řekl po chvíli úlisně, jako had. Zřejmě se už vzpamatoval.

„Ty neslušné řeči si odpusťte,“ usadila jsem ho. „Tohle poslouchat nebudu.“

Znovu jsme se na sebe mlčky zadívali. Dostala jsem strach, že ho už nikdy neuvidím; jeho první návštěva U Merlotta koneckonců nebyla příliš úspěšná. Snažila jsem se proto vstřebat každíčký detail jeho tváře, celou jeho postavu. Na tohle setkání budu dlouho, předlouho vzpomínat. Představovalo pro mě vzácnost, obrovský dar. Toužila jsem znovu se dotknout jeho kůže. Nedokázala jsem si vybavit pocit, který jsem při tom cítila. Jenomže tím bych překročila hranici slušného chování a možná ho dokonce povzbudila, aby zase začal s těmi svými svůdnickými tlachy.

„Nechtěla byste se napít té krve, kterou tu nechali?“ zeptal se nečekaně. „Rád bych vám tak prokázal svůj vděk.“ Ukázal rukou na zazátkované ampulky, které ležely na asfaltu. „Měla by vám zlepšit sexuální život a upevnit zdraví.“

„Jsem zdravá jako řípa,“ prohlásila jsem upřímně. „A nemám žádný sexuální život, který by stál za zmínku. Dělejte si s ní, co chcete.“

„Mohla byste ji prodat,“ navrhl mi. Byla jsem však přesvědčená, že to dělá jenom kvůli tomu, aby zjistil, co na to řeknu.

„Nikdy bych se toho nedotkla,“ odpověděla jsem nakvašeně.

„Jste jiná,“ řekl. „Co jste zač?“ Pozoroval mě a přitom se tvářil, jako kdyby si v duchu probíral seznam všech možností, které připadaly v úvahu. Potěšilo mě, že jsem ani jednu z nich nezaslechla.

„No, jmenuju se Sookie Stackhouseová a jsem servírka,“ začala jsem. „Jak se jmenujete vy?“ Napadlo mě, že tohle je jedna z věcí, na které se můžu zeptat, aniž bych působila dotěrně.

„Bill,“ odpověděl.

Než jsem tomu mohla zabránit, rozesmála jsem se a padla na zem. „Upír Bill!“ chechtala jsem se. „Myslela jsem, že se budete jmenovat Antoine, Basil nebo Lagford. Bill!“ Takhle jsem se nezasmála, ani nepamatuju. „No, třeba se ještě někdy uvidíme, Bille. Budu se muset vrátit do práce.“ Když jsem pomyslela na bar, smích mě přešel. Položila jsem Billovi ruku na rameno, abych se mohla odrazit od země. Bylo tvrdé jako

skála a já vyskočila tak rychle, že jsem málem zakopla. Prohlédla jsem si ponožky, abych se ujistila, že je nemám nakřivo, a pak jsem přeletěla pohledem i zbytek oblečení, jestli jsem si ho během rvačky s Rattrayovými neroztrhla nebo nerozedřela. Oprášila jsem si zadek, protože jsem předtím seděla na špinavém asfaltu, a než jsem se vydala na druhou stranu parkoviště, ještě jsem Billovi zamávala.

Byl to podnětný večer, se spoustou námětů k zamyšlení. Když jsem nad tím uvažovala, cítila jsem radost a stejně veselý úsměv mi zářil v obličeji.

Jason se ale kvůli tomu řetězu bude zlobit.

*

Po práci jsem se vydala domů, což znamenalo šestnáctikilometrovou jízdu autem. Když jsem se vrátila z parkoviště do baru, Jason (stejně jako DeeAnne) už byl pryč, což mě také potěšilo. Cestou k babiččinu domu, kde jsem žila, jsem si pak zpětně promítala celý uplynulý večer. Dům stojí před hřbitovem Tall Pines, který leží vedle úzké dvoupruhové okresní silnice. Postavil ho můj praprapradědeček. Měl svou osobitou představu o soukromí, a proto jste museli odbočit z okresní silnice na úzkou cestu a projet nevelkým lesíkem, než jste se ocitli na mýtině se starým stavením.

Není to samozřejmě žádná historická památka, protože nejstarší části domu během let ustoupily novým. Byla sem zavedená elektřina i vodovod, stavba měla tepelnou izolaci a mohla se pochlubit všemi moderními vymoženostmi. Ale dosud má cínovou střechu, která za slunečných dní oslnivě září. Když střecha potřebovala opravit, chtěla jsem ji vyměnit za normální taškovou, ale moje babička to odmítla. Přestože jsem opravu musela zaplatit já, dům stále patří jí, takže jsme samozřejmě zůstali u cínu.

Ať už to byla památka nebo ne, žiju tady od sedmi let a na návštěvy jsem sem chodila už dlouho předtím, takže jsem si dům zamilovala. Bylo to staré rodinné stavení, natřené na

bílo, s širokým průčelím a prosklenou verandou. Řekla bych, že pro mě a babičku bylo až příliš velké. Babička byla každým coulem tradicionalistka.

Prošla jsem prostorným obývacím pokojem plným starého nábytku, který jsme rozestavěly tak, abychom se tam cítily co nejpohodlněji, a pak přes chodbu do první ložnice po levé straně, té největší.

Adele Hale Stackhouseová, moje babička, ležela v posteli na vysokých nohou, hubená ramena podložená spoustou polštářů. Dokonce i za takhle teplé noci měla na sobě svou bavlněnou noční košili s dlouhými rukávy. Lampička vedle postele ještě svítila. Na klíně měla babička položenou knihu.

„Ahoj,“ řekla jsem.

„Ahoj, zlatíčko.“

Moje babička je drobná a stará, ale dosud se může pyšnit hustými vlasy, které jsou teď úplně bílé, jen s lehkým nazelenalým nádechem. Během dne je má volně stažené dozadu, ale na noc si je rozpouští nebo splétá do copu. Zadívala jsem se na obálku knížky.

„Už zase čteš Danielle Steeleovou?“

„Oh, tahle dáma je skvělá vypravěčka a dovede ty svoje příběhy báječně podat.“ Největší uspokojení babička nacházela při čtení románů od Danielle Steeleové, sledování telenovel (které nazývala „příběhy“) a účasti na setkáních bezpočtu různých zájmových spolků a klubů, do kterých se v dospělosti přihlásila. Mezi její nejoblíbenější patřilo sdružení potomků padlých hrdinů a zahradnický spolek v Bon Temps.

„Hádej, co se dnes večer stalo,“ řekla jsem.

„Co? Máš rande?“

„Ne,“ odpověděla jsem a snažila se, aby mi z tváře nezmizel úsměv. „Přišel k nám do baru upír.“

„No ne, měl prodloužené špičáky?“

Zahlédla jsem je, jak se mému upírovi lesknou ve světle lamp z parkoviště, když ho Rattrayovi vysávali, ale to jsem babičce popisovat nechtěla. „Jistě, ale nebyly mu vidět.“

„Upír, a tady v Bon Temps!“ Babička zářila štěstím. „Kousl v baru někoho?“

„Ale ne, babi! Jen se posadil a dal si skleničku červeného vína. No, vlastně si ji jen objednal, ale nenapil se. Podle mě jenom toužil po nějaké společnosti.“

„Říkám si, kde asi přespává.“

„To zřejmě jen tak někomu neprozradí.“

„Ne,“ přisvědčila babička a na chvíli se nad tím zamyslela. „Asi ne. Líbil se ti?“

To byla náramně těžká otázka. Důkladně jsem si ji promyslela. „Nevím. Byl to moc zajímavý člověk,“ řekla jsem opatrně.

„Moc ráda bych se s ním setkala.“ Nijak mě to od babičky nepřekvapilo, protože zbožňovala nové zážitky, stejně jako já. Nepatřila ke zpátečníkům, kteří hned začnou tvrdit, že upíří jsou prokletá stvoření. „Už bych měla jít spát. Jenom jsem čekala, až se vrátíš, abych mohla zhasnout.“

Naklonila jsem se k babičce a políbila ji. „Dobrou noc,“ popřála jsem jí.

Cestou z ložnice jsem za sebou jenom přivřela dveře a pak jsem zaslechla cvaknutí lampy. Vtom ke mně přiběhla moje kočka Tina, která až doteď někde spala, a začala se ke mně lísat. Zvedla jsem ji do náruče, chvíli se s ní mazlila a pak jsem ji pustila na noc ven. Zaletěla jsem pohledem k hodinám. Byly už skoro dvě a postel mě volala.

Můj pokoj se rozkládal hned přes chodbu, přímo naproti babiččině ložnici. Když jsem se do něj po smrti svých rodičů nastěhovala, babička mi tam nechala navézt všechn nábytek z mé bývalé ložnice v domě mých rodičů, abych si u ní připadala víc jako doma. A zůstal tady až doteď – postel, toaletní stolek, natřený bílou barvou, i prádelník se zásuvkami.

Rozsvítila jsem, zavřela dveře a začala se svlékat. Měla jsem doma alespoň patery černé šortky a bezpočet bílých triček, protože se snadno ušpinila. Nedovedla jsem už určit, kolik párů bílých ponožek mi leží v šuplících. Ten večer jsem tedy nemusela házet prádlo do pračky. Na sprchu jsem už byla příliš unavená. Vyčistila jsem si zuby, odlíčila se, natřela si obličej zvlhčujícím krémem a stáhla si gumičku z vlasů.

Natáhla jsem na sebe svoje nejoblíbenější tričko s Mickey Mousem, které mi sahalo až po kolena, a zalezla do postele. Otočila jsem se na bok, tak jako vždycky, a užívala si hrobové ticho svého pokoje. V nočních hodinách většina lidí vypíná mozek, všechny vibrace mizejí a já nemusím zahánět rušivé myšlenky lidí ze svého okolí. Díky tomuto klidu jsem teď mohla myslet jenom na upírovy temné oči, ale pak jsem samým vyčerpáním upadla do hlubokého spánku.

*

Nazítří kolem poledne jsem ležela na zahradě na skládacím hliníkovém lehátku a s každou vteřinou jsem byla opálenější. Na sebe jsem si vzala své oblíbené dvoudílné bílé plavky bez ramínek, které mi letos byly trochu volnější než loni v létě, co mě nesmírně těšilo.

Zaslechla jsem, že se po příjezdové cestě blíží auto, a zakrátko u mě zastavil, doslova pár centimetrů od konečků prstů na nohou, Jasonův tmavý pikap s růžovými a modrými vlnkami.

Jason vyskočil z kabiny – zmínila jsem se už o tom, že tyhle pikapy mají vysoké pneumatiky? – a zamířil ke mně. Na sobě měl svoje obvyklé pracovní oblečení – khaki kalhoty a tričko – a u pasu připnuté pouzdro s nožem, stejně jako většina pracovníků okresní správy silnic. Už podle jeho chůze jsem poznala, že má špatnou náladu.

Nasadila jsem si sluneční brýle.

„Proč jsi mi neřekla, že jsi včera dala nakládačku Rattrayovým?“ zeptal se. Potom se zabořil do hliníkové skládací židličky vedle mého lehátka. „Kde je babička?“ zeptal se.

„Věší prádlo,“ odpověděla jsem. Za špatného počasí používala babička sušičku, ale když svítilo slunce, nejraději věšela mokré prádlo na šňůry. Ty měla samozřejmě natažené na dvoře, přesně tam, kam se takové šňůry obvykle umísťují. „K obědu bude steak, sladké brambory a zelené fazolky, které loni sama zasadila,“ dodala jsem, abych Jasona na chvíli

rozptýlila. Doufala jsem, že babička zůstane ještě chvíli na dvorku. Nechtěla jsem, aby náš rozhovor slyšela. „Mluv potichu,“ připomněla jsem mu.

„Rene Lenier se dneska ráno nemohl dočkat, až se ukáží v práci, aby mi to všechno hned za tepla vyklopil. Včera večer zajel k Rattrayovým, protože si od nich chtěl koupit trochu trávy. Když dorazil k přívěsu, narazil venku na Denise. Prý strašně zuřila a vypadala, jako kdyby měla sto chutí někoho zavraždit. Rene jí pak musel pomoci odtáhnout Macka do přívěsu a pak ho spolu odvezli do nemocnice v Monroe,“ líčil mi Jason a měřil si mě káravým pohledem.

„A pověděl ti Rene, že Mack proti mně vyrazil s nožem?“ zeptala jsem se, protože mi bylo jasné, že nejlepší obranou je přímý útok. Jasona podle mě nejvíc naštvalo, že se to nedozvěděl ode mě, ale musel si to vyslechnout od někoho jiného.

„Jestli to Denise Renemu řekla, tak já o tom nic nevím,“ řekl Jason pomalu a já si všimla, jak mu obličej hněvivě rudne. „Vyrazil proti tobě s nožem?“

„Takže jsem se musela bránit,“ odpověděla jsem stručně. „A sebral mi tvůj řetěz.“ Byla to pravda, i když trochu přitažená za vlasy.

„Šla jsem ti to říct,“ pokračovala jsem, „ale když jsem se vrátila do baru, ty i DeeAnne jste už byli pryč. A protože jsem byla v pořádku, už se mi nechtělo někde tě shánět. Věděla jsem, že kdybych ti o tom noži řekla, cítil bys povinnost pomstít se mu,“ dodala jsem diplomaticky. Daleko od pravdy jsem ale nebyla, protože Jason rvačky zbožňuje.

„Cos tam ksakru vůbec dělala?“ zeptal se, ale tentokrát už uvolněnějším tónem, takže jsem věděla, že moje vysvětlení přijal.

„Věděl jsi, že Rattrayovi neprodávají jenom drogy, ale taky vysávají upíry?“

To ho překvapilo. „Ne... A?“

„No, jeden z mých včerejších zákazníků byl upír. Vylákali ho ven a na parkovišti se ho pak pokusili vysát! To jsem nemohla dopustit.“

„Tady v Bon Temps je upír?“

„Jo. I když upír není zrovna zákazník tvých snů, nemůžeš přece připustit, aby lidé jako Rattrayovi prováděli takové hanebnosti. Není to přece totéž, jako když z auta odčerpáš benzin. Klidně by ho nechali v lese umřít.“ Ačkoliv mi o svých záměrech nic neřekli, považovala jsem za pravděpodobnou právě tuhle možnost. I kdyby ho něčím zakryli, aby přežil den, kdy by na něj svítilo slunce, vysátému upírovi by trvalo nejméně dvacet let, než by se úplně zotavil. Aspoň tak jsem to slyšela v televizi, v talk show Oprah Winfreyové. A to ještě za předpokladu, že by se o něj postaral nějaký jiný upír.

„Ten upír byl v baru, už když jsem tam přišel?“ zeptal se Jason překvapeně.

„Ehm hmmm. Měl černé vlasy a seděl s těmi krysami Rattrayovými.“

Když Jason uslyšel, jak je tituluju, pousmál se, ale nijak to nekomentoval. Zůstal u včerejšího večera. „Jak jsi poznala, že je to upír?“ zeptal se, ale když se na mě podíval, bylo mi z jeho výrazu jasné, že by svou otázku nejradši odvolal.

„Zkrátka jsem to poznala,“ řekla jsem a snažila se, aby to znělo naprosto nenuceně.

„Fajn.“ Pak jsme si vyměnili několik nevyčtených vět.

„V Homulce žádného upíra nemají,“ řekl Jason zamyšleně. Zaklonil hlavu, aby nastavil tvář slunci, a já poznala, že jsme se zase ocitli na bezpečné půdě.

„To je pravda,“ přisvědčila jsem. Homulka byla nedaleká obec. Mezi obyvateli Homulky a našeho městečka Bon Temps panovala odvěká rivalita. Už po několik generací jsme spolu soupeřili ve fotbale a basketbalu a přeli se, které z měst se může pochlubit bohatší a významnější historií.

„Ani v Roedale,“ ozvala se nám za zády babička. Oba jsme bleskově vstali. Tohle musím Jasonovi přiznat – vždycky když babičku vidí, okamžitě vyskočí a obejmě ji.

„Neměla bys tu pro mě něco na zub, babi?“

„Pro tebe a ještě třeba pro dva další,“ ujistila ho babička a usmála se na něj. Nepřehlížela sice jeho (ani moje) chyby, ale doslova ho zbožňovala. „Právě mi volala Everlee Masonová. Prozradila mi, že ses dal včera dohromady s DeeAnne.“

„No páni, tady člověk nemůže udělat vůbec nic, aby ho při tom někdo nenačapal,“ vzdychl Jason, ale nevypadal, že by ho to nějak rozčílilo.

„Ta DeeAnne,“ začala babička varovně, když jsme vykročili k domu, „už byla jednou těhotná, aspoň co já vím. Takže si dávej pozor, abys jí taky něco neupletl, protože pak by ses do konce života nedoplatil. I když to možná bude jediný způsob, jakým se někdy dočkám pravnoučat!“

Babička už na stůl přichystala oběd, takže když si Jason pověsil na věšák čepici, všichni jsme se posadili a pomodlili se. Pak babička začala s Jasonem propírat (přestože oni sami tomu říkali „uvádění do obrazu“) nejrozličnější obyvatele našeho městečka i celého okresu. Můj bratr byl státní zaměstnanec a dozoroval údržbu silnic. Připadalo mi, že jeho pracovní den sestával z neustálého přejíždění ve služebním pikapu. Po skončení pracovní doby jenom přesešel ze služebního auta do soukromého a dál pokračoval v přejíždění z místa na místo. Rene pracoval v jednom údržbářském týmu, který měl Jason na starosti. Chodili spolu už na střední školu. Doposud si spolu často vyjížděli na výlety a přibírali s sebou i Hoyta Fortenberryho.

„Sookie, musel jsem doma vyměnit ohřívač vody,“ řekl náhle Jason. Žije v domě po našich rodičích – tam, kde jsme bydleli, když maminka a tatka zahynuli při záplavách. Potom jsme se oba přestěhovali k babičce, ale když Jason po dvou letech dokončil vysokou školu a nastoupil do státních služeb, vrátil se do rodného domu, který je podle papírů z poloviny můj.

„Mám ti na to něco přispět?“ zeptala jsem se.

„Ále, to ne.“

Oba máme vlastní plat, ale také drobný příjem z účtu, který rodiče založili, když na jejich pozemcích postavili ropný vrt. Po několika letech se ropa vyčerpala, ale rodiče a pak i babička se postarali o to, aby se získané peníze vhodně investovaly. Tahle peněžní vycpávka nás oba zbavila mnoha starostí. Nevím, jak by nás babička bez těch peněz dokázala vychovat. Byla rozhodnutá, že žádný pozemek neprodá, ale kromě důchodu nemá téměř žádné jiné příjmy. Což je jeden z

důvodů, proč si nechci pořídit vlastní byt. Dokud s ní žiju, dokáže se smířit s tím, že se starám o veškeré nákupy. Kdybych ale bydlela ve svém a dělala totéž, považovala by to za charitu a trápila by se kvůli tomu.

„Jaký jsi koupil?“ zeptala jsem se, abych mu dala najevo svůj zájem.

Už se nemohl dočkat, až mi to poví; Jason je blázen do domácích spotřebičů a chtěl mi dopodrobna popsat, jak procházel různé obchody a hledal ten nejlepší a zároveň nejlevnější ohřívač na vodu. Poslouchala jsem ho s nejvyšším zaujetím, jaké jsem dokázala předstírat.

Najednou se ale zarazil a začal z úplně jiného soudku. „Hele, Sookie, pamatuješ se na Maudette Pickensovou?“

„Jistě,“ odpověděla jsem překvapeně. „Vždyť jsme spolu maturovaly.“

„Včera v noci ji doma někdo zavraždil.“

Babička i já jsme na něj ohromeně vytřeštily oči. „Kdy?“ zeptala se babička. Překvapilo ji, že o tom ještě neslyšela.

„Dneska dopoledne ji našli doma v ložnici. Šéf jí volal, aby zjistil, proč se včera a dneska ráno neukázala v práci, ale nedovolal se, a tak k ní zajel, někde splašil majitele a společně pak byt odemkli. Věděla jsi, že bydlí hned naproti DeeAnne?“ V Bon Temps byl jen jeden bytový blok, složený ze tří dvoupatrových budov, které tvořily písmeno U, takže jsme s babičkou přesně věděly, co má na mysli.

„Zabili ji tam?“ Bylo mi z toho špatně. Maudette jsem si dobře pamatovala. Měla výraznou bradu, hranatý zadek, pěkné černé vlasy a silná ramena. Byla pracant, nikdy se neprojevovala příliš chytře a nebyla ani ambiciózní. Pamatuju si, že pracovala v benzínce s dragstorem Grabbit Kwik.

„Jo, dělala tam už nejmíň rok, teda myslím,“ přisvědčil Jason.

„Jak se to stalo?“ Babička měla přimhouřené oči a v obličeji výraz, který Jasona vyzýval, aby jí všechno okamžitě vyklopil. Byl to výraz, kterým se hodní lidé dožadují špatných zpráv.

„Měla na – ehm – vnitřní straně stehů kousance od upíra,“ řekl Jason a sklopil oči do talíře. „Ale to ji nezabilo.“

Někdo ji uškrtil. DeeAnne tvrdila, že když měla Maudette pár dní volno, ráda jezdila do upířího baru v Shreveportu, takže tam možná přišla k těm kousancům. Třeba to nebyl ten tvůr upír,“ řekl a zadíval se na mě.

„Maudette byla *fangbanger*?“ Když jsem si představila Maudettinu robustní neohrabanou postavu, zahalenou do kuriózních černých šatů, které tihle lidé s oblibou nosívali, udělalo se mi nevolno.

„Co to je?“ zeptala se babička. Zřejmě v televizi propásla *Sally a Jessie*, když se tam tenhle jev rozebíral.

„Jsou to muži i ženy, milovníci těch nejdivočejších zážitků. Dobrovolně se nabízejí upírům, jsou to takoví patolízalové. Působí jim rozkoš, když se od nich nechávají kousat. Podle mě ale nevydrží naživu příliš dlouho, protože se stále náruživěji dožadují dalších a dalších krvavých hrátek. A upíři pak každého z nich dříve nebo později kousnou naposledy.“

„Jenomže to kousnutí Maudette nezabilo.“ Babička si chtěla být jistá, že je v obraze.

„Ne, někdo ji uškrtil.“ Jason už dojídal.

„Nebereš u té pumpy benzin?“ zeptala jsem se.

„Jasně. A taky spousta dalších lidí.“

„A neměl jsi s Maudette něco?“ pokračovala v otázkách babička.

„No, vlastně tak trochu jo,“ odpověděl Jason opatrně.

Pochopila jsem, že můj bratr s Maudette spal, když zrovna nebyla po ruce žádná jiná.

„Doufám, že si s tebou nebude chtít promluvit šerif,“ vzdychla babička a zavrtěla hlavou, jako kdyby tím chtěla snížit pravděpodobnost podobného výsledku na minimum.

„Cože?“ Jason začínal rudnout a vypadal zaskočeně.

„Vždycky, když jedeš pro benzin, vidíš se s Maudette v obchodě, tak trochu s ní chodíš – a pak ji někdo zabije v bytě, který znáš,“ shrnula jsem to. Nebylo to sice nic moc, ale člověk nikdy neví. V *Bon Temps* se odehrálo jen velice málo tajemných vražd, a tak mě napadlo, že po tomhle vyšetřování nezůstane kámen na kameni.

„Nesedí to jenom na mě. Benzin tam tankuje spousta chlapů a Maudette znají úplně všichni.“

„No jo, ale jak ji znají?“ zeptala se příkře babička. „Nebyla přece prostitutka, nebo ano? Určitě někomu prozradila, s kým se vídá.“

„Jenom se ráda bavila, nebyla to žádná coura.“ Od Jasona bylo hezké, že se Maudette tak zastával, když vezmu v úvahu jeho sobeckou náturu, o níž jsem si nedělala iluze. Začínala jsem svého bratra vidět v příznivějším světle. „Asi si připadala sama,“ dodal.

Podíval se na nás a zjistil, že se tváříme překvapeně a dojatě.

„Když už mluvíme o prostitutkách,“ dodal chvatně, „v Monroe mají jednu, která dělá jenom upíry. A vedle postele má vždycky chlápka s kolíkem, kdyby se do toho její kunčoft moc zažral. Pije umělou krev, aby si tu svoji doplnila.“

Byl to jasný manévr, jak odvést řeč od Maudette, takže jsme se s babičkou zamyslely, jak na Jasonovu poznámku reagovat, aby to neznělo neslušně.

„Kolikpak si asi účtuje?“ odvětila jsem se zeptat. Když nám Jason oznámil sumu, obě jsme zalapaly po dechu.

Tím jsme se odpoutali od tématu Maudettiny smrti a zbytek oběda pak pokračoval ve vyježděných kolejích. Jakmile došlo na mytí nádobí, Jason se podíval na hodinky, zhrozil se a vysvětlil nám, že už musí jít.

Babičce se ale stále honily hlavou myšlenky na upíry. Když jsem se pak líčila a česala do práce, přišla za mnou do pokoje.

„Jak starý je podle tebe ten upír, kterého jsi potkala, co myslíš?“

„Nemám tušení, babi.“ Právě jsem si malovala oči řasenkou a snažila se vůbec nemrkat, abych se náhodou nešťouchla do oka, takže jsem jí odpověděla dost zkresleným hlasem; znělo to, jako kdybych se ucházela o roli v nějakém filmovém hororu.

„Myslíš... že by mohl pamatovat válku?“

Ani jsem se nemusela ptát, co tím babička myslí. Vždyť byla zakládající členkou spolku, který sdružoval potomky padlých hrdinů.

„Možná,“ odpověděla jsem a otočila hlavu nejdříve na jednu a potom i na druhou stranu, abych zkontrolovala, že mám rovnoměrně nanesenou červeň na tváře.

„Co myslíš, nepřišel by si o tom s námi popovídat? Mohli bychom svolat zvláštní setkání.“

„V noci,“ připomněla jsem jí.

„Oh. Ano, muselo by být v noci.“ Potomci padlých hrdinů se obvykle setkávali v pravé poledne v místní knihovně a nosívali si s sebou oběd v pytlíku.

Zamyslela jsem se nad tím. Připadalo mi dost neomaleně jen tak za ním přijít a zeptat se ho, jestli by si nemohl popovídat s babiččíným spolkem, protože jsem mu zachránila život. Třeba by se ale nabídl sám, kdybych mu to jenom nějak nenápadně naznačila. Moc se mi do toho nechtělo, ale pro babičku bych to udělala. „Až příště přijde, zeptám se ho,“ slíbila jsem.

„Nebo kdyby se setkal aspoň se mnou. Třeba bychom mohli ty jeho vzpomínky nahrát,“ navrhla babička. Slyšela jsem, jak se jí v hlavě horečně otáčejí kolečka, a viděla jsem na ní, jak ji ten nápad nadchl. „Ostatní členy by to určitě moc zajímalo,“ prohlásila pak skoro zbožným tónem.

Potlačila jsem nutkání rozesmát se na celé kolo. „Navrhnu mu to,“ řekla jsem. „Uvidíme.“

Když jsem odcházela, babička se tvářila, jako kdyby její schůzka s upírem byla hotová věc.

*

Nenapadlo mě, že by se Rene Lenier vypravil s historkou o rvačce na parkovišti rovnou za Samem. Byl ale pilný jako včelka. Když jsem to odpoledne přišla do práce, usoudila jsem, že napětí, které viselo ve vzduchu je výsledkem Maudettiny smrti. Zjistila jsem však, že jde o něco jiného.

Hned jak jsem se objevila v baru, zahnal mě Sam do skladu. Zuřil a nenechal na mně nit suchou.

Ještě nikdy se na mě nezlobil, takže jsem měla co dělat, abych se před ním nerozbrečela.

„A jestli ti připadá, že některý zákazník je nebezpečný, máš přijít za mnou. Postarám se o to já, ne ty!“ opakoval mi už pošesté. Teprve tehdy jsem si konečně uvědomila, že se o mě bojí. Přečetla jsem si to v jeho hlavě ještě dřív, než to vyslovil nahlas.

Nikdy by mě nenapadlo požádat Sama – nebo kohokoliv jiného – o pomoc.

„A pokud se ti zdá, že někomu na našem parkovišti hrozí nebezpečí, zavolej na policii a nevydávej se tam sama jako nějaká členka domobrany.“ Jeho jindy narůžovělý obličej byl teď celý rudý a zlatavé vlasy měl rozcuchané, jako kdyby se vůbec nečesal.

„Fajn.“ Usilovně jsem se snažila, aby to znělo naprosto klidně, ale do očí se mi draly slzy a já se bála, že se mi každou chvíli začnou koulet po tvářích. „Vyhodíš mě?“

„Ne! Ne!“ vykřikl ještě rozčileněji. „Nechci o tebe přijít!“ Chytil mě za ramena a lehce mnou zatřásl. Pak se přede mě postavil, zadíval se na mě svýma velkýma modrýma očima a já přímo cítila horko, které z něj vyzařovalo. Dotekem totiž moje „postižení“ nabývá na síle a způsobuje, že dotyčnou osobu v duchu slyším ještě naléhavěji. Dlouho jsem se mu dívala do očí, ale pak jsem se vzpamatovala, uskočila dozadu a Samovy ruce ze mě bezvládně sjely.

Obrátila jsem se a vyplašeně vyběhla ze skladu.

Zjistila jsem několik věcí, které mě zneklidnily. Sam po mně toužil, ale já jsem v jeho myšlenkách nedokázala číst tak jasně a zřetelně jako v mysli ostatních lidí. Vnímala jsem Samovy pocity, ale konkrétní myšlenky jsem neslyšela. Dívala jsem se na něj jako na prstýnek s kamenem, který mění barvu podle nálady svého nositele, ale nemohla jsem v něm číst jako v otevřené knize.

A jak jsem s těmi informacemi naložila?

Nijak.

Nikdy jsem se na Sama nedívala jako na objekt sexuálního zájmu, a to z celé řady důvodů. Ten nejjednodušší byl, že jsem se tak nedívala vůbec na nikoho. Ne kvůli tomu, že by mi úplně chyběly hormony – páni, mám jich habaděj –, ale protože je neustále držím na uzdě. Sex pro mě totiž znamená katastrofu. Dovedete si představit, že slyšíte všechno, co si váš partner myslí? Fajn. Třeba něco jako: „Šmarjá, to mateřské znamínko... Má trochu velký zadek... Kdyby se posunula trochu doprava... Proč nepochopí ty narážky...?“ Představu máte. Věřte mi, že tohle zabíjí veškeré city. A neexistuje žádný způsob, jak se od toho během sexu odpoutat.

Další důvod spočívá v tom, že si Sama jako šéfa vážím a svou práci mám ráda. Díky ní se dostanu mezi lidi, jsem aktivní, slušně vydělávám a nestahuju se do své ulity, jak se babička pořád bála. Práce v kanceláři je pro mě náročná a na vysokou školu bych nemohla jít už kvůli velkým nárokům na soustředění, které takové studium vyžaduje, a mě vyčerpává.

Ted' jsem se ze všeho nejdřív musela zamyslet nad tou vlnou touhy, kterou jsem ze Sama vycítila. Lásku mi sice nevyznal a ani mě ve skladu nepovalil na zem, ale jeho potlačovanou vášeň jsem vycítila. Ale pokud jsem nechtěla, nemusela jsem si jí všímat. Oceňovala jsem jeho ohleduplnost a kladla si otázku, jestli mě Sam uchopil za ramena záměrně, a jestli by to vůbec udělal, kdyby tušil, co jsem zač.

Dávala jsem si pak pozor, abych se s ním neocítila o samotě, ale musím přiznat, že mě ten večer naprosto vyvedl z míry.

*

Další dva večery už proběhly lépe. Náš vztah se vrátil k normálu. Ulevilo se mi. Ale taky jsem byla zklamaná. A kromě toho jsem padala únavou, protože Maudettina vražda spustila v baru U Merlotta úplný návštěvnický boom. V Bon Temps se šířily nejrůznější fámy a zpravodajský tým ze Shreveportu dokonce natočil o otřesné vraždě Maudette Pickensové reportáž. Já jsem se sice jejího pohřbu

nezúčastnila, ale babička si ho nenechala ujít a tvrdila, že kostel byl nacpaný k prasknutí. Chudák tlust'oučká Maudette; stačila pokousaná stehna a po smrti se z ní stala mnohem zajímavější osoba, než jakou byla za svého života.

Měla jsem mít dva dny volna, a tak jsem se bála, že promeškám svého upíra Billa. Musela jsem mu vyřídit babiččinu prosbu. Do baru se zatím nevrátil a já už začínala pochybovat, jestli se tu ještě někdy ukáže.

Do baru se nevrátili ani Rottrayovi, ale Rene Lenier a Hoyt Fortenberry si dali záležet, abych se dozvěděla, že mi Denise i Mack vyhrožují nejrůznějšími odpornostmi. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě to vyděsilo. Takoví špinaví zločinci jako Rattrayovi jezdili po dálnicích a pohybovali se také po všech možných parkovištích v celé Americe. Nebyli dost chytří nebo se necítili vázání morálkou, která by je přiměla usadit se na jednom místě a vést produktivní život. Nikde na světě po sobě nezanechali žádnou pozitivní stopu, nikde po nich nezůstalo nic dobrého. Když mě tedy Rene před Rattrayovými varoval, jenom jsem mávla rukou.

Rene Lenier si roli posla varovných zpráv docela vychutnával. Byl zhruba stejně vysoký jako Sam, ale na rozdíl od mého zarudlého světlovlasého šéfa měl snědou plet' a husté černé vlasy, tu a tam protkané šedinami. Rene byl v baru častým hostem. Chodil sem na pivo a popovídat si s Arlene, protože to prý byla (jak velmi rád rozhlašoval) jeho nejoblíbenější bývalá žena. Měl už tři. Hoyt Fortenberry měl složitější povahu než Rene. Nebyl ani tmavý, ani bledý, ani vysoký, ani malý. Neustále působil veselým dojmem a pokaždé nechával slušné spropitné. Podle mě obdivoval Jasona víc, než si můj bratr zasloužil.

Byla jsem ráda, že ten večer, kdy se upír vrátil, Rene s Hoytem do baru nepřišli.

Posadil se ke stejnému stolu jako minule.

Seděl teď přímo přede mnou a já jsem se ho tak trochu ostýchala. Úplně jsem zapomněla na ten téměř neznatelný svit, který vycházel z jeho pokožky. Ale pokud šlo o jeho výšku a výrazná ústa, trochu jsem to ve svých vzpomínkách přehnala.

„Čím vám posloužím?“ zeptala jsem se.

Zvedl ke mně oči. Zapomněla jsem, jak jsou hluboké. Neusmál se a ani nezamrkal, vypadal úplně strnule. Znovu jsem pocítila uvolnění z ticha, které se šířilo z jeho mysli. A přímo jsem cítila, jak mi povolují napjaté svaly v obličeji. Bylo to stejně příjemné jako masáž (alespoň myslím).

„Co jste zač?“ Bylo to už podruhé, co se mě takhle zeptal.

„Jsem servírka,“ odpověděla jsem a schválně jsem nasadila nechápavý výraz. Přitom jsem cítila, jak se mi po tváři znovu rozlévá úsměv. Můj klid byl ten tam.

„Červené víno,“ objednal si. Pokud ho moje odpověď zklamala, z tónu jeho hlasu jsem to nepoznala.

„Jistě,“ odpověděla jsem. „Umělou krev by měli přivést zítra. Poslyšte, mohla bych si s vámi po práci promluvit? Ráda bych vás o něco poprosila.“

„Samozřejmě. Jsem vaším dlužníkem,“ ujistil mě, ale nezdálo se, že by ho to těšilo.

„Kvůli mně ne!“ Cítila jsem, jak mě zaplavuje zlost. „Kvůli mojí babičce. Pokud budete vzhůru – no, to asi budete –, až budu v půl jedné odcházet, nemohl byste na mě počkat vzadu u vchodu pro zaměstnance?“ Kývla jsem hlavou k zadním dveřím a vlasy svázané do ohonu se mi roztančily po ramenou. Sledoval je pohledem.

„Moc rád.“

Netušila jsem, jestli je to názorná ukázka jeho vybraného chování, o němž babička tvrdila, že dříve bývalo normální, nebo jestli si ze mě jenom střílel.

Odolala jsem pokušení vypláznout na něj jazyk nebo si znechuceně odfrknout. Obrátila jsem se na podpatku a odpochodovala zpátky k baru. Když jsem mu pak přinesla víno, nechal mi dvacetiprocentní spropitné. O chvíli později jsem se zase podívala k jeho stolu, ale zjistila jsem, že zmizel. Zajímalo mě, jestli dodrží slovo.

Arlene a Dawn odešly, ještě než jsem se stačila přichystat k odchodu. Zdržela jsem se z několika důvodů, ale hlavně kvůli tomu, že všechny stojánky na ubrousky na mých stolech byly poloprázdné. Když jsem pak vytáhla kabelku z uzamykatelné skříňky v Samově kanceláři, kam jsem si ji během pracovní

doby odkládala, zavolala jsem na šéfa, abych se s ním rozloučila. Slyšela jsem, jak s něčím řinčí na pánských záchodcích, kde se pravděpodobně snažil opravit uvolněnou mísu. Na chvíli jsem ještě odběhla na dámskou toaletu, abych se přesvědčila, že jsem učesaná a nalíčená.

Když jsem odtud vyšla, všimla jsem si, že Sam už zhasl světla na parkovišti pro zákazníky. Ozařovalo je jenom jediné světlo na stožáru vedle Samova přívěsu. Arlene a Dawn pobavilo, když si před ním Sam udělal malou zahrádku a vysázel kolem ní zimostřez. Pak si ho pořád dobíraly, jak dokonale má zastřižený živý plot.

Podle mě to bylo hezké.

Samova dodávka byla jako obvykle zaparkovaná před přívěsem a moje auto zůstalo na parkovišti jako poslední.

Protáhla jsem se dveřmi a podívala se napravo i nalevo. Billa jsem neviděla. Sama jsem nemohla uvěřit, jak strašně mě to zklamalo. Opravdu jsem čekala, že se zachová jako kavalír, i kdyby v tom jeho srdce (měl vůbec nějaké?) nehrálo žádnou roli.

Možná na mě seskočí ze stromu, napadlo mě, nebo se přede mnou zjeví ve vzduchu, zahalený do černého pláště s rudým lemováním. Při té představě jsem se neubránila úsměvu. Nic se ale nestalo. Zvolna jsem se tedy vydala k autu.

Doufala jsem, že mě třeba ještě překvapí. Překvapení jsem zažila, ale úplně jiné, než jsem čekala. Zpoza mého auta proti mně vyrazil Mack Rattray. Jedním dlouhým skokem se ocitl přímo přede mnou a udeřil mě do brady. Vložil do té rány veškerou sílu, takže jsem se zhroutila na šterkový povrch parkoviště jako pytel cementu. Když jsem padala dolů, vykřikla jsem, ale náraz o zem mi vyrazil dech a sedřel kus pokožky, takže jsem jenom zůstala bezmocně ležet. Pak jsem zahlédla Denise, jak zvedá nohu v masivní botě. Než do mě Rattrayovi začali kopat, stačila jsem se ještě schoulit do klubíčka.

Celé tělo mi okamžitě zachvátila příšerná nepolevující bolest. Instinktivně jsem si zakryla rukama obličej, takže mě

jejich kopance zasahovaly především na zádech, pažích a předloktích.

Po první spršce ran jsem věřila, že brzy přestanou – procedí mezi zuby varování, přidají pár nadávek a odjedou. Ale doteď si jasně vybavuju okamžik, kdy mi došlo, že mě chtějí zabít.

Mohla jsem ležet na zemi a pasivně přijímat rány, ale nemínila jsem se nechat zabít.

Jakmile se tedy ke mně znovu přiblížila kopající noha, vrhla jsem se po ní, chytila ji a neodtrhla se od ní. Snažila jsem se do ní zakousnout a aspoň jednoho z útočníků nějak poznamenat. Nebyla jsem si ani jistá, čím nohu jsem držela.

Pak jsem za sebou zaslechla zavrčení. Oh ne, oni s sebou mají psa! napadlo mě. To zavrčení rozhodně neznělo přátelsky. Kdybych popustila uzdu svým pocitům, vlasy na hlavě by mi vstávaly hrůzou.

Ucítila jsem ještě jeden kopanec do páteře a pak útok ustal.

Jenomže ten poslední zásah se mnou provedl cosi strašného. Slyšela jsem vlastní chroptění a podivný bublavý zvuk, který mi zjevně vycházel z plic.

„Co to k sakru je?“ zařval Mack Rattray. Znělo to nesmírně vyděšeně.

Znovu jsem zaslechla zavrčení, tentokrát blíž, přímo za sebou. A z jiného směru další, ale jiné. Denise začala kvílet a Mack nadávat. Denise uvolnila nohu z mého slábnoucího sevření. Ruce mi dopadly na zem. Ztratila jsem nad nimi vládu. I když jsem viděla rozmazaně, všimla jsem si, že mám zlomenou pravou paži. Obličej jsem měla vlhký. Na to, abych zhodnotila další zranění, jsem byla příliš vyděšená.

Mack se rozeřval a po něm i Denise. Vnímala jsem, že se kolem mě dějí podivné věci, ale nemohla jsem se pohnout. Viděla jsem jenom svoji zlomenou paži, odřená kolena a tmou pod autem.

O chvíli později se rozhostilo ticho. Pes za mnou zakňučel. Ucítila jsem, jak mi do ucha šťouchl studený čumák a pak mi je olízl teplý jazyk. Zkusila jsem natáhnout ruku k psovi, který mi bezpochyby zachránil život, ale nepodařilo se mi to.

Slyšela jsem hluboký vzdech. Zdálo se mi, že přichází z velké dálky.

„Umírám,“ vzdychla jsem odevzdaně. Smrt mi začala připadat čím dál skutečnější. Žáby a cvrčci, kteří až doteď halasně koncertovali, najednou ztichli a ve tmě se ozýval už jenom můj slábnoucí hlas. Překvapilo mě, když jsem po chvílce zaslechla ještě dva jiné hlasy.

Pak se mi v zorném poli objevila kolena v zakrvácených džínách. Bill se ke mně sklonil, tak abych mu viděla do obličeje. Ústa měl od krve a na pozadí dolního rtu se mu jasně leskly zářivě bílé dlouhé špičáky. Zkusila jsem se na něj usmát, ale tvář jsem měla úplně ochromenou.

„Zvednu vás,“ řekl Bill věcně.

„Jestli to uděláte, umřu,“ zašeptala jsem.

Přeletěl mě starostlivým pohledem. „Ještě ne,“ poznamenal, když si mě prohlédl. Jeho ujištění mě kupodivu uklidnilo; uvědomila jsem si, že za svůj život určitě viděl bezpočet zraněných lidí.

„Bude to bolet,“ upozornil mě.

Jen stěží jsem si v té chvíli dokázala představit něco, co by nebolelo.

Ale dřív než jsem stačila podlehnout strachu, zajel pode mě oběma rukama a pevně mě uchopil. Vykřikla jsem, ale z úst se mi vydralo jenom tiché zakvívání.

„Rychle,“ řekl jakýsi hlas naléhavě.

„Jdeme zpátky do lesa, aby nás nikdo neviděl,“ řekl Bill a přivinul mě k sobě, jako kdybych vůbec nic nevážila.

Chtěl se ztratit z dohledu, aby mě mohl někde pohrbit? Těsně po tom, co mě zachránil? Bylo mi to skoro jedno.

Když mě pak v temném lese položil na koberec z pichlavého borového jehličí, příliš se mi neulevilo. V dálce na parkovišti jsem zahlédla světlo. Cítila jsem, jak mi po vlasech stéká krev, zlomená paže mě bolela a po celém těle jsem měla zhmožděnin, které se také hlásily o slovo. Mnohem víc mě ale vyděsilo to, co jsem necítila.

Vůbec jsem necítila nohy.

Břicho mi ztěžklo. V myšlenkách se mi uhnízдила slova „vnitřní krvácení“.

„Pokud neuděláte, co vám teď řeknu, zemřete,“ oznámil mi Bill.

„Promiňte, ale já se nechci stát upírem,“ vypravila jsem ze sebe slabým roztřeseným hlasem.

„Ne, tím se nestanete,“ ujistil mě, tentokrát vlídněji. „Uzdravíte se. Rychle. Mám pro vás lék. Ale musíte být ochotná přijmout ho.“

„Tak sem s ním!“ zašeptala jsem. „Jdu do toho.“ Cítila jsem, že mě to stále víc táhne do prázdnoty. Poslední kousek mé mysli, který stále ještě vnímal podněty z okolního světa, zaslechl, jak Bill zachroptěl. Znělo to jako zachroptění člověka, který se právě zranil. Pak se mi cosi přitisklo k ústům.

„Pijte,“ řekl.

Pokusila jsem se pootevřít ústa a vystrčit jazyk. Povedlo se mi to. Bill krvácel ze zápěstí a tiskl si ruku, aby povzbudil proud krve, který mi stékal do úst. Zakuckala jsem se. Ale chtěla jsem žít. Donutila jsem se krev polknout. A pak znovu.

Náhle mi zachutnala – byla slaná a plná života. Zvedla jsem nezraněnou ruku a pevně si přitiskla upírovo zápěstí k ústům. S každým douškem jsem se cítila lépe. Po chvíli mě přemohl spánek.

Když jsem se vzbudila, stále jsem ležela v lese na jehličí. Kdosi byl natažený vedle mě. Upír. Všimla jsem si slabého svitu, který z něj vycházel. Cítila jsem, jak mi přejíždí po spánku jazykem. Olizoval mi ránu. Těžko jsem mu to mohla vyčítat.

„Chutnám jinak než ostatní?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ řekl zastřeným hlasem. „Co jste zač?“

To bylo potřetí, co se mě takhle zeptal. Do třetice všeho dobrého, jak říkávala babička.

„No ne, já nejsem mrtvá!“ podivila jsem se. Vtom jsem si vzpomněla, jak jsem se ještě nedávno loučila se životem. Zakroutila jsem rukou – tou zlomenou. Stále byla ochablá, ale už se tak bezvládně nehoupala. Zase jsem cítila nohy, takže jsem jimi také zkusila pohnout. Zkusmo jsem se nadechla a vydechla. Potěšilo mě, že mi tělem projela už jenom docela slabá bolest. Pokusila jsem se posadit. Ukázalo se, že je to

dosud dost náročný, ale nikoliv nemožný úkol. Připomnělo mi to první den bez horečky po zápalu plic, který jsem prodělala jako malé dítě. Byla jsem ještě křehká, ale přesto jsem se už cítila báječně. Uvědomovala jsem si, že jsem přežila jen zázrakem.

Ještě jsem si nestačila protáhnout celé tělo, když mě Bill vzal do náručí a posadil si mě na klín. Pak se opřel o strom. S hlavou položenou na jeho hrudi se mi sedělo pohodlně.

„Jsem telepat,“ řekla jsem. „Dovedu poslouchat cizí myšlenky.“

„I moje?“ zeptal se. Z hlasu mu zaznívala jenom zvědavost, nikoliv obavy.

„Ne. Proto se mi tak líbíte,“ odpověděla jsem. Na hladině moře plného štěstí mi bylo tak příjemně, že jsem se ani nesnažila skrývat své pocity.

Slyšela jsem, jak se zasmál a v hrudi mu zarachotilo. Jeho smích působil trochu rušivě.

„Vůbec vás neslyším,“ žvanila jsem dál zasněně. „Nemáte ani tušení, jak se s vámi cítím uvolněně. Celý život musím poslouchat nějaké bla bla bla, a teď neslyším nic... vůbec nic.“

„Jak vůbec dokážete vyjít si s někým na schůzku? Muži ve vašem věku určitě myslí jenom na to, jak vás dostat do postele.“

„Nikam nechodím. A ani necítím potřebu. Upřímně řečeno, na to, jak dostat ženu do postele, myslí muži bez ohledu na věk. Žádné schůzky si nedávám. Víte, všichni si myslí, že jsem cvok. Ale já jim nemůžu říct pravdu. Nemůžu jim prozradit, že mě všechny ty cizí myšlenky dovádějí k šílenství. Když jsem začala pracovat v baru, párkrát jsem si domluvila schůzku s nějakým mužem, který mě neznal. Ale pokaždé to dopadlo úplně stejně. Jak se s někým můžete cítit příjemně, když v duchu slyšíte, jak si říká, že máte obarvené vlasy, neforemný zadek nebo malá prsa?“

Náhle jsem zbystřila pozornost a uvědomila si, co všechno jsem o sobě téhle bytosti prozradila. „Promiňte,“ omluvila jsem se. „Nechtěla jsem vás zatěžovat svými problémy. Díky, že jste mě zachránil.“

„Byla to moje chyba, že na vás vůbec zaútočili,“ řekl. Cítila jsem, že se za jeho klidným hlasem skrývá potlačovaný hněv. „Kdybych se zachoval slušně a přišel včas, vůbec by se to nestalo. Tu trochu své krve jsem vám dlužil. Vděčím vám za uzdravení.“

„Jsou mrtví?“ zeptala jsem se, ale okamžitě jsem se zastyděla, protože můj hlas zněl tak rezavě, že jsem jej vůbec nepoznávala.

„Oh, ano.“

Polkla jsem. Nedokázala jsem se přinutit k lítosti. Svět si spíš oddychl, že se Rattrayových konečně zbavil. Nemohla jsem však zavřít oči před faktem, že sedím na klíně vrahovi. Ale docela se mi tam líbilo a bylo mi příjemné, že mě objímá.

„Měla bych se bát, ale nebojím se,“ řekla jsem bez dlouhého přemýšlení. Znovu jsem uslyšela ten chrčivý smích.

„Sookie, proč jste se mnou chtěla dneska večer mluvit?“

Usilovně jsem se zamyslela. Po fyzické stránce jsem se už přímo zázračně zotavila, ale mysl jsem měla ještě trochu zamlženou.

„Moje babička by moc ráda věděla, kolik je vám let,“ řekla jsem váhavě. Nevěděla jsem totiž, jestli to pro upíra není příliš osobní otázka. Začal mě hladit po zádech, jako kdyby konejšil vyplašené kotě.

„Upír se ze mě stal v roce 1870, kdy mi bylo třicet lidských let.“ Zvedla jsem k němu oči. V bledém obličeji, z něž vycházela slabá záře, měl nepřítomný výraz a jeho hluboké tmavé oči splývaly s temným lesem.

„Bojoval jste ve válce?“

„Ano.“

„Bojím se, že se vám to nebude moc líbit, ale mojí babičce a jejímu spolku by udělalo ohromnou radost, kdybyste jim pověděl něco o válce. O tom, jaká byla doopravdy.“

„Spolku?“

„Je členkou spolku potomků padlých hrdinů.“

„Padlých hrdinů.“ Z jeho hlasu jsem nemohla nic vyčíst, ale byla jsem si jistá, že ho to nepotěšilo.

„Nemusel byste jim vyprávět o červech, infekcích a hladu,“ dodala jsem. „Nejsou hloupí, ale mají o válce vlastní

představu, protože zažili jiné ozbrojené konflikty. Chtěli by se spíš dozvědět, jak tehdy lidé žili, jaké nosili uniformy a jak se tehdy vojska přesunovala.“

„Nekrvavé věci.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Ano.“

„Potěšilo by vás, kdybych to udělal?“

„Co na tom záleží? Potěšilo by to babičku. Ale protože teď jste v Bon Temps a podle všeho tady chcete zůstat, byl by to i dobrý strategický tah.“

„Potěšilo by vás to?“

Nebyl to muž, který by se spokojil s vyhýbavou odpovědí.

„No, ano.“

„Pak to tedy udělám.“

„Babička vám vzkazuje, abyste se najedl, než přijdete,“ upozornila jsem ho.

Znovu jsem zaslechla chrčivý smích, tentokrát trochu hlubší.

„Tak teď se opravdu těším, až se s ní setkám! Můžu za vámi ještě někdy přijít?“

„Ach, jistě! Zítra jdu ještě do práce, ale pak mám dva dny volno, takže by se mi to hodilo ve čtvrtek.“ Zvedla jsem ruku, abych se podívala na hodinky. Stále šly, ale na skle byla zaschlá krev. „Jéje,“ prohodila jsem, naslinila si prst a hodinky očistila. Stiskla jsem tlačítko, kterým se osvětloval ciferník, a když jsem zjistila, kolik je hodin, zalapala jsem po dechu.

„Oh, proboha, musím jít domů! Doufám, že babička už spí.“

„Musí mít strach, když jste tak pozdě v noci sama venku,“ řekl Bill. Znělo to, jako kdyby s tím nesouhlasil. Měl snad na mysli Maudette? Na okamžik mě zaplavil nepříjemný pocit. Říkala jsem si, jestli ji Bill třeba neznal, jestli ho nepozvala k sobě domů. Okamžitě jsem však podobné myšlenky zaplašila, protože jsem zatvrzele odmítala myslet na Maudettin nešťastný osud, který jí připravil smutný život a tragickou smrt. Nechtěla jsem, aby ta hrůza zastínila můj nynější pocit štěstí.

„Patří to k mojí práci,“ prohlásila jsem odhodlaně. „Jinak to nejde. Kromě toho nepracuju každou noc. Ale když můžu, tak večerní služby беру.“

„Proč?“ Upír mi pomohl vstát a pak se sám zvedl ze země.

„Vyšší spropitné. Těžší práce. Žádný čas k přemýšlení.“

„Jenomže noční život je hrozně nebezpečný,“ namítl.

To byl měl sám vědět nejlépe. „Nesnažte se mi říkat totéž, co neustále slyším od babičky,“ řekla jsem mu vyčítavě. Mezitím jsme dorazili skoro až k parkovišti.

Když jsme vyšli z lesa, zůstala jsem udiveně stát. Na parkovišti panoval klid, jako kdyby se tam vůbec nic nestalo, jako kdyby mě tady Rattrayovi před necelou hodinou téměř neubili k smrti a jako kdyby se tady sami nedočkali násilného konce.

Světla v baru ani v Samově přívěsu už nesvítla.

Štěrk byl vlhký, ale nikde žádná krev.

Na střeše mého auta ležela moje kabelka.

„A co ten pes?“ zeptala jsem se.

Otočila jsem se, abych se podívala se na svého zachránce.

Ale už tam nebyl.

KAPITOLA DRUHÁ

Nazítří ráno jsem vstala opravdu pozdě, což bylo docela pochopitelné. Když jsem se v noci vrátila domů, babička už našťestí spala, takže jsem si okamžitě vlezla do postele, abych ji nevzbudila.

*

Seděla jsem u kuchyňského stolu se šálkem kávy a babička uklízela ve spíži, když vtom zazvonil telefon. Babička zvedla sluchátko a opřela se o vysokou stoličku vedle kuchyňského pultu, což byl její obvyklý postoj, když telefonovala.

„Haló?“ ohlásila se. Z nějakého záhadného důvodu to pokaždé znělo nerudně, jako kdyby tlachání po telefonu byla ta poslední věc, po níž toužila. Okamžitě jsem ale poznala, že tohle není ten případ.

„Ahoj, Everlee! Ne, jsem tady a mluvím se Sookie. Teprve teď vstala. Ne, nic jsem neslyšela. Ne, nikdo mi nevolal. Co? Jaké tornádo? Minulou noc bylo jasno. Na křižovatce U čtyř cest? Vážně? Ne! To není možné! Opravdu? Oba? Hm, hm, hm. Co na to říkal Mike Spencer?“

Mike Spencer byl okresní ohledavač mrtvol. Začínala jsem z toho mít špatný pocit. Dopila jsem kávu a nalila si další šálek. Usoudila jsem, že ho zřejmě budu potřebovat.

O chvíli později babička zavěsila. „Sookie, neuvěříš, co se stalo!“

Klidně bych se vsadila, že uvěřím.

„Copak?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to znělo pokud možno nenuceně.

„Včera bylo sice úplně jasno, ale U čtyř cest řádilo tornádo! Převrátilo ten přívěs, který tam parkoval. A zabil manžele, co v něm bydleli. Nějak se dostali pod přívěs a ten je úplně rozmačkal. Mike tvrdil, že ještě nikdy nic podobného neviděl.“

„Pošle ta těla na pitvu?“

„No, asi bude muset, i když podle Stelly je příčina smrti jasná. Přívěs je převrácený na bok, na něm leží z poloviny jejich auto a okolní stromy jsou vyvrácené z kořenů.“

„Můj Bože!“ vydechla jsem a zamyslela se nad obrovskou silou, jakou muselo vytvoření téhle scénérie vyžadovat.

„Zlatíčko, vůbec jsi mi neřekla, jestli za tebou včera večer přišel ten upír.“

Provinile jsem nadskočila, ale potom jsem si uvědomila, že babička – bráno z jejího pohledu – vlastně změnila téma. Poslední dny se mě neustále vyptávala, jestli jsem už viděla Billa. Teď jsem jí konečně mohla říct, že ano – ale vůbec ne s lehkým srdcem.

Jak jsem čekala, babička z toho byla bez sebe radostí. Začala poletovat po kuchyni, jako kdybychom očekávaly návštěvu prince Charlese.

„Zítra večer. Kdy přesně přijde?“ zajímala se.

„Po setmění. Přesněji to odhadnout nedovedu.“

„Máme letní čas, takže docela pozdě,“ zauvažovala babička. „To je dobře, aspoň předtím stihneme připravit večeri a uklidit. Na úklid domu máme celý zítřek. Vsadila bych se, že ten koberec jsem už nečistila aspoň rok!“

„Babi, mluvíme tu o chlapovi, který celý den prospí v zemi,“ připomněla jsem jí. „Myslím, že ho koberec nebude vůbec zajímat.“

„No, když to nemůžu udělat pro něj, udělám to pro sebe, abych měla zase dobrý pocit,“ prohlásila neoblomně. „Kromě toho, jak můžeš vědět, kde spí, mladá dámo?“

„To je dobrá otázka, babi. Nevím to. Ale musí se držet v bezpečí a hodně daleko od světla, takže jsem to prostě jenom tak odhadla.“

Po chvíli jsem si uvědomila, že před uklízací horečkou nemohlo babičku zachránit vůbec nic. Než jsem se vypravila do práce, zašla na nákup do potravin, půjčila si čistič koberců a dala se do gruntování.

Cestou do baru jsem odbočila na sever a projela křižovatkou U čtyř cest. Byla tu už od dob, kdy se v téhle oblasti usadili lidé, ale teď ji z úředního nařízení vyasfaltovali a opatřili cedulemi. Podle místních pověstí se tu protínaly dvě lovecké stezky. Odhadovala jsem, že dříve či později tu podél všech silnic vyrostou farmářské domky a obchody, ale zatím tu byl jen les, který podle Jasona stále nabízel výborné podmínky k lovu.

Protože mi v tom nic nebránilo, vydala jsem se po rozježděné cestě na mýtinu, kde stál přívěs, který si pronajali manželé Rattrayovi. Zastavila jsem a vyděšeně se zadívala z okna. Malý starý přívěs ležel asi tři metry od místa, kde původně stál, a byl úplně rozmačkaný. K jednomu konci jejich slisovaného domova bylo stále připojené auto, teď také pomačkané. Po celé mýtině ležely vyvrácené keře. Také les za přívěsem nesl patrné známky obrovské síly, která tu řádila. Větve byly polámané a vrcholek jedné borovice visel dolů a s kmenem ho spojoval jenom zbytek kůry. Ve větvích visely kusy oblečení, ale zahlédla jsem tam dokonce i pánev.

Pomalů jsem vystoupila z auta a rozhlédla se. Ta spoušť byla k neuvěření, zvláště když jsem věděla, že ji rozhodně nezpůsobilo tornádo. To Bill tohle místo upravil tak, aby vyvolal dojem, že Rattrayovy zabil přírodní živeli.

Po rozježděné cestě se na mýtinu dokodrcal starý džíp a zastavil vedle mě.

„Sookie Stackhouseová!“ zvolal Mike Spencer. „Copak tu děláte, slečno? Nemáte být v práci?“

„Ano, pane. Rattrayovy jsem znala. To je hrozné.“ Všimla jsem si, že s Mikem přijel i šerif Bud Dearborn.

„Hrozná věc. Ano,“ řekl šerif, když vystoupil z džípu. „Slyšel jsem, že jste se minulý týden na parkovišti před barem U Merlotta nějak nepohodli.“

Když jsem oba muže viděla stát před sebou, sevřel se mi žaludek a zamrazilo mě.

Mike Spencer vlastnil jednu ze dvou pohřebních služeb v našem městečku. Neustále sice prohlašoval, že jeho firmu Spencer a synové mohou využívat úplně všichni, ale v praxi se na něj obraceli pouze bílí pozůstalí. U konkurenční služby Klidný odpočinek si zase objednávali pohřby pouze barevní. Mike sám byl obtloustlý muž středního věku, s vlasy a knírkem v barvě slabě vylouhovaného čaje. Potrpěl si na kovbojské boty a dlouhé úzké kravaty, ale jako šéf pohřební služby je v pracovní době nenosil. Teď je měl.

Šerif Dearborne, o němž se říkalo, že je to poctivý muž, byl o trochu starší než Mike a silák každým coulem, od šedivějících vlasů až po těžké boty. Měl plochou tvář a bystré hnědé oči. Když byl můj otec ještě naživu, přátelil se s ním.

„Ano, pane, nepohodli jsme se,“ odpověděla jsem upřímně co nejzkroušenějším hlasem.

„Nechtěla byste mi o tom povědět?“ Šerif si vytáhl marlborku a jednoduchým kovovým zapalovačem si ji zapálil.

A já pak udělala chybu. Měla jsem mu prostě všechno vyklopit. Jenomže všichni si mysleli, že jsem šílená, a podle některých i prostoduchá. A neviděla jsem v té chvíli jediný důvod, proč bych se měla Budu Dearbornovi zodpovídat. Žádný, kromě selského rozumu.

„Proč?“ zeptala jsem se.

Probodl mě svýma hnědýma očima a jeho přátelská nálada byla ta tam. „Sookie,“ začal a v jeho hlasu bylo znát obrovské zklamání. Nevěřila jsem mu, co by se za nehet vešlo.

„Já to neudělala,“ řekla jsem a mávla rukou k obrazu zkázy.

„Ne, neudělala,“ přisvědčil. „Ale protože zemřeli krátce po tom, co se s někým poprali, měl bych pár otázek.“

Napadlo mě, že bych ho třeba mohla zmást upřeným pohledem. Možná by mi to přineslo dobrý pocit, ale připadalo

mi to zbytečné. Začínalo mi být jasné, že pověst prostoduchého člověka se občas může hodit.

Možná jsem nevzdělaná a nezkušená, ale rozhodně nejsem hloupá nebo málo sečtělá.

„Ublížovali mému příteli,“ přiznala jsem se, svěsila hlavu a začala zkoumat špičky svých bot.

„Není to ten upír, který bydlí ve starém domě Comptonových?“ Mike Spencer a Bud Dearborn si vyměnili významný pohled.

„Ano, pane.“ Když jsem slyšela, kde Bill žije, překvapilo mě to, ale nedala jsem to najevo. Po dlouhých letech, kdy jsem musela ignorovat věci, které jsem prostě nechtěla slyšet, mi nedělalo žádný problém dokonale se ovládat a tvářit se, jako kdyby se nic nedělo. Starý dům Comptonových stál na opačné straně pozemku, který sousedil s námi, a přicházelo se k němu po téže cestě. Odděloval nás jenom les a hřbitov. To muselo Billovi vyhovovat, pomyslela jsem si a usmála se.

„Sookie Stackhouseová, vaše babička vám dovoluje, abyste se s tím upírem stýkala?“ zeptal se Spencer hloupě.

„Klidně si s ní o tom můžete promluvit,“ navrhla jsem mu zlomyslně. Nemohla jsem se dočkat, až uslyším, co babička poví člověku, který si myslí, že na mě dostatečně nedohlíží. „Víte, Rattrayovi se snažili Billa vysát.“

„Takže Rattrayovi ho vysávali? A vy jste jim to zarazila?“ zajímal se šerif.

„Ano,“ odpověděla jsem a nasadila rozhodný výraz.

„Vysávání upírů je nezákonné,“ řekl zadumaně.

„Není to vražda, když zabijete upíra, který vás nenapadl?“ zeptala jsem se.

Možná jsem to s tou prostoduchostí trochu přehnala.

„Moc dobře víte, že ano, i když s tím zákonem nesouhlasím. Ale je to zákon a já ho budu dodržovat,“ prohlásil šerif škrobeně.

„Takže ten upír je nechal jen tak jít a ani jim nepohrozil? Neřekl třeba něco v tom smyslu, že by si přál, aby zemřeli?“ Mike Spencer se vážně choval jako hlupák.

„Přesně tak, nechal.“ Usmála jsem se na ně a podívala se na hodinky. Vzpomněla jsem si na krev, která se mi zachytila

na sklíčku – na svoji krev, kterou ze mě Rattrayovi vymlátili, a po níž tu ještě zůstala šmouha. Abych zjistila, kolik je hodin, musela jsem se podívat skrz ni.

„Promiňte, ale už musím do práce,“ omluvila jsem se. „Nashledanou, pane Spencere, sbohem, šerife!“

„Nashledanou, Sookie,“ odpověděl šerif Dearborn. Vypadal, jako kdyby se chtěl ještě na něco zeptat, ale nevěděl, jak svou otázku položit. Bylo mi jasné, že se mu tohle místo moc nelíbí, a pochybovala jsem, že se na nějakém radaru v okolí ukázalo tornádo. Nicméně tady byl přívěs, auto, stromy – a pod tím vším mrtví Rattrayovi. Mohli jste dojít k jinému závěru, než že je zabilo tornádo? Předpokládala jsem, že těla už poslali na pitvu, a zamyslela jsem se, co všechno za daných okolností asi zjistí.

Lidská mysl je úžasná věc. Šerif Dearborn musel vědět, že upíři jsou silní. Nedovedl si ale představit jak: dost silní na to, aby převrátili přívěs a rozmáčkli ho. Ani mně to nešlo na rozum, a to jsem moc dobře věděla, že se ke křižovatce U čtyř cest žádné tornádo nepřihnilo.

Celý bar bzučel a špital si o posledních záhadných úmrtích. Maudettina vražda ustoupila náhlému konci Denise a Macka. Všimla jsem si, že ke mě Sam několikrát zaletěl zkoumavým pohledem. Vzpomněla jsem si na včerejší večer a uvažovala, co všechno asi ví. Bála jsem se ho však zeptat, protože bylo také docela dobře možné, že neví vůbec nic. Vždyť se včera odehrály věci, které jsem nedokázala uspokojivě vysvětlit ani sama sobě. Ale nijak zvlášť mě to netrápilo, protože jsem byla především strašně vděčná, že jsem vůbec zůstala naživu.

Ještě nikdy jsem se při roznášení nápojů tolik neusmívala, ještě nikdy jsem nevracela peníze tak čile, ještě nikdy jsem nespletla tak málo objednávek. Dokonce ani Rene mě nevyvedl z tempa, ačkoliv se mě neustále snažil zatáhnout do rozvláčného hovoru s Hoytem a několika svými dalšími přáteli, kdykoliv jsem procházela kolem jejich stolu.

Rene se občas choval jako ztřeštěný Cajun, potomek Francouzů usazených v Kanadě a později vyhoštěných do Louisiany, ale jeho cajunský přízvuk byl rozhodně falešný.

Dědictví téhle skupiny lidí rychle bledlo. Všechny ženy, s nimiž se Rene postupně oženil, tvrdě pracovaly a měly nespoutaného ducha. Jeho manželství s Arlene, která byla v té době velice mladá a bezdětná, trvalo jenom krátce. Čas od času se mi svěřovala, že v té době prováděla věci, z nichž se jí teď vlasy ježí hrůzou na hlavě. Od té doby sice dospěla, ale Rene ne. Připadalo mi zvláštní, že ho má Arlene ještě pořád tak ráda.

Všichni návštěvníci baru byli ten večer nesmírně rozrušení a vášnivě debatovali o všech neobvyklých událostech, které se v Bon Temps poslední dobou odehrály. Zabili tady ženu a její vražda byla obestřena tajemstvím, na rozdíl od jiných zdejších vražd, které se obvykle vyřešily docela snadno. A v důsledku údajné hříčky přírody zahynul hroznou smrtí manželský pár. Všechno, co pak následovalo, jsem přičítala vypjatým nervům všech místních obyvatel. Do našeho baru chodili jen lidé z nejbližšího okolí a pak ještě několik stálých hostů, kteří městečkem pravidelně projížděli. Proto jsem si nikdy nemusela lámat hlavu kvůli tomu, že by mě nějaký cizí člověk obtěžoval svou nevídanou pozorností. Ten večer mi ale jeden muž, který seděl vedle Reneho a Hoyta – podsaditý blondák s širokou zarudlou tváří – přejel rukou po noze, právě když jsem jim přinesla pivo.

Tohle se U Merlotta nedělá.

Už jsem se chystala, že ho praštím tácem po hlavě, ale vtom jsem cítila, že se jeho ruka sune pryč. Pak jsem si uvědomila, že mi někdo stojí přímo za zády. Ohlédla jsem se a spatřila Reneho, který mezitím vstal ze židle, aniž bych si ho všimla. A zjistila jsem, že drží troufalého blondáka za ruku a drtí mu ji jako v kleštích. Mužova tvář začínala dostávat kropenatý nádech.

„Hej, člověče, pusť mě!“ protestoval blondák. „Vždyť o nic nešlo.“

„Nikdy se ani nedotkneš nikoho, kdo tady pracuje. Tohle jsou naše pravidla.“ Rene byl možná hubený a drobný, ale kdyby se měli návštěvníci baru rozhodnout, jestli si vsadí na něj, nebo na svalnatého blondáka, rozhodli by se pro Reneho.

„Fajn, fajn...“

„Omluv se dámě!“

„Bláznivý Sookie?“ Znělo to pobaveně. Určitě už tady někdy byl.

Stisk Reneho ruky musel zesílit, protože blondákovi náhle vytryskly z očí slzy.

„Omlouvám se, Sookie, fajn?“

Zatvářila jsem se majestátně a přikývla jsem na znamení, že omluvu přijímám. Rene pustil blondákovu ruku, zvedl prst a vykázal ho ven. Blondák pak bez otálení vyběhl ze dveří. Jeho společník vystartoval v patách za ním.

„Rene, měl jsi mě nechat, abych si to s ním vyřídila sama,“ pošeptala jsem mu, když se zdálo, že se štamgasti zase vrátili k běžnému hovoru. Mlýnskému kolu drbů jsme zajistili proud vody přinejmenším na několik následujících dní. „Ale cením si toho, že ses mě zastal.“

„Nechci, aby někdo dělal problémy Arlenině kamarádce,“ řekl Rene stroze. „Tenhle bar je fajn místo a všichni chceme, aby to tak zůstalo. Kromě toho mi připomínáš Cindy, víš?“

Cindy byla Reneho sestra. Asi před rokem nebo dvěma se odstěhovala do Baton Rouge. Cindy měla blond vlasy a modré oči, ale jiná podobnost mě už nenapadala. Ale to jsem Renemu neřekla, protože by mi to připadalo nezdvořilé. „Vídáš se s Cindy často?“ zeptala jsem se. Hoyt probíral s dalším mužem u stolu úspěchy a výsledky týmu Shreveport Captains.

„Sem tam,“ odpověděl Rene a zavrtěl hlavou, jako by chtěl naznačit, že by se s ní rád stýkal častěji. „Pracuje v nemocniční jídelně.“

Poplácala jsem ho po rameni. „Musím se vrátit k práci.“

Když jsem došla k barovému pultu, abych si vyzvedla další objednávku, Sam se na mě zadíval a zvedl obočí. Já vykulila oči, abych mu naznačila, že mě Reneho pomoc naprosto ohromila, a Sam nato lehce pokrčil rameny, jako kdyby mi chtěl říct, že se chování lidí nedá předvídat.

Jakmile jsem ale zašla za bar, abych odtud přinesla ubrousky, všimla jsem si, že Sam vytáhl ven baseballovou pátku, kterou měl pro všechny případy schovanou pod pokladnou.

Celý následující den mě babička pěkně zaměstnala. Ona utírala prach, luxovala a vytírala podlahy, zatímco já čistila toalety a koupelny. Když jsem drhla kartáčem záchodovou mísu, říkala jsem si, jestli upíři tyhle prostory vůbec využívají. Pak mě babička donutila vyluxovat z pohovky kočičí chlupy. Vynesla jsem všechny odpadkové koše. Vyleštila stoly. Dokonce jsem umyla i pračku a sušičku.

Když mě babička začala nabádat, abych se šla osprchovat a převléknout, uvědomila jsem si, že se na Billa dívá jako na mého partnera. Měla jsem z toho zvláštní pocit. Za první – chudák babička mi tolik chtěla dopřát aspoň nějaký společenský život, že mi klidně dovolila, abych si našla společníka mezi upíry. Za druhé – něco ve mně se tomu nápadu vůbec nebránilo. Za třetí – je možné, že Bill tohle všechno pozná. Za čtvrté – dělají to vůbec upíři stejně jako lidé?

Osprchovala jsem se, nalíčila se a oblékla, protože jsem věděla, že kdybych to neudělala, o babičku by se pokusil infarkt. Vybrala jsem si modré bavlněné šaty s drobnými sedmikráskami. Babičce se moc nelíbily, protože mě příliš obepínaly, a Jasonovi zase připadaly příliš krátké a pro jeho sestru nevhodné. Takhle mi je totiž zkritizoval, když mě v nich viděl poprvé. Do uší jsem si zapnula malé žluté náušnice a vlasy jsem si vzadu volně sepnula závěsnou sponou.

Babička mi věnovala podivný pohled, který jsem si nijak nedokázala vyložit. Mohla jsem to snadno vyřešit tím, že bych se zaposlouchala do jejích myšlenek, ale člověku, se kterým žijete, se takovéhle věci zkrátka nedělají. Připadalo mi to naprosto nepřijatelné a dávala jsem si dobrý pozor, abych se k ničemu podobnému nesnížila. Ona sama si oblékla sukni a halenku, kterou často nosila na setkání svého spolku potomků padlých hrdinů. Nebyla sice tak slavnostní, aby v ní chodila do kostela, ale ani dost obyčejná na každodenní nošení.

Když se Bill objevil, ještě jsem narychlo zametala verandu, na kterou jsme obě úplně zapoměly. Byl to pravý

upří příchod – nejdřív nikde nikdo, a najednou stál pod schody a vzhlížel ke mně.

Ušklíbala jsem se. „Nijak mě to nepolekalo,“ řekla jsem.

Zatvářil se trochu rozpačitě. „Je to zvyk,“ vysvětloval mi, „přicházet takhle. Nenadělám moc hluku.“

Otevřela jsem dveře. „Pojďte dál,“ pozvala jsem ho dovnitř. Bill vystoupal po schodech a rozhlédl se.

„Pamatuju si to tady,“ řekl. „Ale bylo to tu menší.“

„Vy si pamatujete tenhle dům? Babička z toho bude radostí bez sebe.“ Uvedla jsem ho do pokoje a zavolala na babičku.

Nesmírně důstojně vešla do obývacího pokoje a já si teprve teď všimla, kolik práce si dala se svými hustými bílými vlasy. Hladce si je sčesala dozadu a stočila je do pracovního uzlu. A dokonce použila rtěnku.

Ukázalo se, že Bill ovládá strategii společenského chování stejně dobře jako babička. Obřadně se pozdravili, poděkovali si a vystříhli si několik poklon. Bill se nakonec usadil na pohovku a babička přinesla podnos se třemi skleničkami broskvového čaje. Potom se zabořila do pohodlného křesla, čímž mi dala jasně najevo, že se mám posadit vedle Billa. Výmluvněji se už zachovat nemohla. Vyhověla jsem jí tedy, ale zůstala jsem sedět jenom na krajíčku pohovky, jako bych chtěla každou chvíli vyskočit a dolít mu do sklenky ledový čaj.

Zdvořile přitiskl rty k okraji skleničky a pak ji odložil na stolek. Babička i já jsme se nervózně napily a hlasitě polkly.

Na úvod si babička nevybrala právě nejšťastnější téma: „Asi jste slyšel o tom podivném tornádu.“

„Povězte mi o něm!“ řekl Bill chladným hlasem, který byl přesto jemný jako hedvábí. Neodvažovala jsem se na něj podívat, a tak jsem jenom tiše seděla a upřeně se dívala na svoje ruce složené v klíně.

Babička mu pověděla o tornádu a smrti Rattrayových. Potom dodala, že to sice bylo hrozné, ale dalo se to čekat. Všimla jsem si, že se Bill při jejích slovech trochu uvolnil.

„Včera cestou do práce jsem jela kolem,“ poznamenala jsem, oči stále sklopené do klína. „Okolo toho přívěsu.“

„Vypadalo to tak, jak jste čekala?“ zeptal se Bill a z hlasu mu zaznívala zvědavost.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Nic takového jsem ani očekávat nemohla. Úplně mě to... ohromilo.“

„Sookie, vždyť už jsi viděla, jaké škody dokáže napáchat tornádo,“ podívala se babička upřímně.

Raději jsem změnila téma. „Bille, odkud máte tu košili? Je krásná.“ Na sobě měl khaki kalhoty značky Dockers, golfovou košili s hnědými a zelenými proužky, naleštěné mokasíny a lehké hnědé ponožky.

„U Dillarda,“ řekl a já si ho zkusila představit třeba v nákupním středisku v Monroe. V duchu jsem viděla, jak se za tímhle exotickým stvořením se zářící pokožkou a nádhernýma očima všichni otáčejí. Kde vzal peníze, aby ji mohl zaplatit? Jak si pral? Uléhal do rakve nahý? Měl auto, nebo si jen tak létal, kam se mu zachtělo?

Babičku Billovy naprosto obyčejné lidské zvyky, například nakupování, očividně potěšily. Srdce se mi sevřelo, když jsem viděla, jak ji těší, že může v obývacím pokoji přivítat někoho, kdo jí alespoň vzdáleně připomíná mého nápadníka, přestože (podle populární literatury) jde o oběť zákeřného smrtícího viru.

Pak babička využila příležitosti a podrobila Billa výslechu. Odpovídal jí zdvořile a očividně i přátelsky. Dobrá, aspoň je to *vychovaný* nebožtík.

„A vaše rodina pochází odsud?“ vyzvídala babička.

„Mými předky z otcovy strany byli Comptonové, z matčiny Loudermilkové,“ odpověděl Bill pohotově. Vypadal docela uvolněně.

„Loudermilků tu zůstalo hodně,“ řekla babičce vesele. „Ale starý pan Jessie Compton bohužel loni zemřel.“

„Já vím,“ přisvědčil Bill věcně. „Proto jsem se vrátil. Ten pozemek mi spadl do klína, a protože se postoj k lidem, jako jsem já, v naší kultuře změnil, rozhodl jsem se využít příležitosti.“

„Znal jste Stackhouseovy? Podle Sookie toho už hodně pamatujete.“ Napadlo mě, jak dobře to babička vyjádřila. Usmála jsem se, ale oči jsem nezvedla.

„Pamatuji si Jonase Stackhouse,“ odpověděl k babiččině radosti Bill. „Moje rodina tu žila už v době, kdy bylo městečko Bon Temps jenom pustina u hranic. Když mi bylo šestnáct, Jonas Stackhouse se sem přistěhoval se svojí ženou a čtyřmi dětmi. Není toto alespoň zčásti dům, který zde postavil právě on?“

Všimla jsem si, že když se Bill vracel do minulosti, měnila se intonace jeho hlasu i slovník, který používal. Pomyslela jsem si, kolika změnami musel za poslední století projít jeho anglický přízvuk i slovní zásoba.

Babička se samozřejmě ocitla v genealogickém nebi. Chtěla se o Jonasovi, prapraprapradědečkovi svého manžela, dozvědět co možná nejvíc. „Měl otroky?“ zeptala se.

„Pokud mě paměť neklame, měl jednoho pro práci v domě a jednoho, který pomáhal v hospodářství. Domácí práce obstarávala žena ve středních letech a s hospodářstvím jim vypomáhal statný urostlý mladík jménem Minas. Stackhouseové si ale svoje pole obdělávali většinou sami, stejně jako moje rodina.“

„Oh, přesně tohle by si členové mého malého sdružení moc rádi poslechli! Pověděla vám Sookie...“ Po několika zdvořilostních oklikách se Bill domluvil s babičkou na datu, kdy měl večer promluvit ke shromážděným potomkům padlých hrdinů.

„A teď, pokud Sookii a mě omluvíte, bychom se možná mohli projít. Je překrásná noc.“ Pomalu, abych se nevylekala, ke mně natáhl paži, vzal mě za ruku, vstal a pomohl mi zvednout se z pohovky. Prsty měl chladné, pevné a jemné. Bill vlastně žádal babičku o dovolení, ale ne tak docela.

„Oh, jen jděte,“ odpověděla babička, která se tetelila štěstím. „Musím ještě zařídit spoustu věcí. Ale musíte mi povědět o všech místních lidech, na které si pamatujete z doby, kdy jste byl...“ Tehdy babička ztichla. Nechtěla říct nic, co by ho mohlo zranit.

„Obyvatelem Bon Temps,“ přispěchala jsem jí na pomoc.

„Samozřejmě,“ odpověděl upír. Podle jeho pevně sevřených rtů jsem poznala, že se snaží potlačit úsměv.

Náhle jsme se ocitli u dveří. Uvědomila jsem si, že mě Bill zvedl a bleskově se se mnou přesunul. Upřímně jsem se usmála. Nečekané věci mám ráda.

„Za chvíli budeme zpátky,“ oznámila jsem babičce. Měla jsem dojem, že si našeho podivného odchodu ani nevšimla, protože začala sbírat skleničky od čaje.

„Oh, nedělejte si o mě starosti!“ řekla. „Já už se nějak zabavím.“

Žáby, ropuchy a brouci už venku pěli svou operní árii. Cestou na dvůr, kde voněla čerstvě posekaná tráva a rozkvetlé stromy, mě Bill držel za ruku. Pak z tmavého stínu vyběhla moje kočka Tina a začala se ke mně lísat. Sklonila jsem se k ní a poškrábala ji na hlavě. K mému údivu se pak přesunula k Billovým nohám a on se vůbec nebránil.

„Vy máte tohle zvíře ráda?“ zeptal se nevzrušeně.

„To je moje kočka,“ odpověděla jsem. „Jmenuje se Tina a mám ji moc ráda.“

Bill zůstal mlčky stát a čekal, dokud Tina nezmizela ve tmě, kam světlo lampy na verandě nedosáhlo.

„Chcete se posadit na zahradní houpačku nebo na sedačku? Anebo se projdeme?“ zeptala jsem se, protože jsem měla dojem, že role hostitelky teď připadla mně.

„No, rád bych se chvíli prošel. Musím si protáhnout nohy.“

Jeho oznámení mě trochu vyvedlo z míry, ale přesto jsem se s ním vydala po dlouhé cestě vedoucí k dvouproudové silnici před oběma našimi domy.

„Rozčílil vás ten přívěs?“

Uvažovala jsem, jak vyjádřit, co si o tom myslím.

„Připadám si... ehm... křehká. Když si na ten přívěs vzpomenu.“

„Věděla jste, že jsem silný.“

Naklonila jsem hlavu na jednu stranu, potom na druhou a zamyslela se. „Ano, ale neuvědomila jsem si, jak moc,“ řekla jsem. „Nebo jakou máte představivost.“

„Po pár letech se naučíme naše skutky zakamuflovat.“

„Tak. Zřejmě jste už zabil spoustu lidí.“

„Několik.“ Vyrovnějte se s tím, naznačil mi tón jeho hlasu.

Spojila jsem ruce za zády. „Když se z vás stal upír, přepadl vás hned potom velký hlad? Jak se to vlastně přihodilo?“

Tohle nečekal. Změřil si mě zkoumavým pohledem. Cítila jsem, jak se do mě jeho oči zabodávají, přestože celé okolí tonulo ve tmě. Pod nohama nám křupal štěrk, kterým byla cesta vysypaná.

„Pokud jde o to, jak se ze mě stal upír, je to příliš dlouhý příběh, než abych vám ho teď vyprávěl,“ řekl. „Ale ano, když jsem byl mladší – několikrát jsem nechtěně někoho zabil. Nikdy jsem totiž nevěděl, kdy se budu moct zase nakrmit, chápete? Lidé nás přirozeně za všech dob pronásledovali a nic takového jako umělá krev neexistovalo. Tehdy ani na světě nežilo tolik lidí. Když jsem ještě žil – tedy než jsem se nakazil tím virem – byl jsem dobrý člověk. Proto jsem se pak snažil chovat kulturně, vybírat si za své oběti jenom nehodné lidi a nekrmit se z dětí. Přinejmenším se mi povedlo nikdy žádné nezabít. Teď je to úplně jiné. V kterémkoliv městě můžu zajít na kliniku s nočním provozem a požádat o syntetickou krev, i když je odporná. Nebo si můžu zaplatit šlapku a nakrmit se na několik dní. Nebo můžu někoho okouzlit natolik, aby se ode mě nechal z lásky kousnout a pak na všechno zapomněl. Teď už jí navíc tolik nepotřebuji.“

„Nebo si můžete najít děvče se zraněnou hlavou,“ poznamenala jsem.

„Oh, vy jste byla jen dezert. Hlavním chodem byli Rattrayovi.“

(Vyrovnějte se s tím!)

„Páni,“ řekla jsem bez dechu. „Dejte mi chvilku.“

A on to udělal. Žádný muž na světě by mi nedovolil tak dlouho mlčet. Otevřela jsem svou mysl a uvolnila se. Obklopovalo mě jenom jeho ticho. Zastavila jsem se, zavřela oči a vydechla s takovou úlevou, jaká se slovy vůbec nedala popsat.

„Teď už jste spokojená?“ zeptal se.

„Ano,“ vydechla jsem. V té chvíli mě ovládl jediný pocit – at' už je tohle stvoření vedle mě kdokoliv, je mi to jedno.

Protože to ticho, které jsem si vedle něj vychutnávala, mi po letech strávených poslechem cizích myšlenek připadalo k nezaplacení.

„Vy se mi taky líbíte,“ řekl. Překvapilo mě to.

„Jak to?“ zeptala jsem se zasněně.

„Žádný strach, žádný spěch, žádné odsudky. Nemusím používat žádné kouzlo, abyste zůstala klidná a já si s vámi mohl povídat.“

„Kouzlo?“

„Jako třeba hypnózu,“ vysvětlil mi. „Do určité míry ho využívají všichni upíři. Abychom se totiž mohli nakrmit – tedy předtím, než vynalezli syntetickou krev –, museli jsme lidi přesvědčit, že jsme neškodní... nebo je ujistit, že nás vůbec nevidí... Anebo je oklamat tak, aby si mysleli, že vidí něco jiného.“

„Působilo by to kouzlo i na mě?“

„Samozřejmě,“ řekl dotčeně.

„Fajn, tak to udělejte.“

„Podívejte se na mě!“

„Vždyť je tma.“

„To je jedno. Podívejte se mi do obličeje.“ Stoupl si přede mě, zlehka mi položil ruce na ramena a sklopil ke mně oči. Vnímala jsem slabý svit, který mu vycházel z pokožky i z očí. Zvedla jsem k němu hlavu a uvažovala, co to se mnou udělá – jestli třeba nezačnu kdákat jako slepice, anebo jestli se případně nezačnu svlékat.

Ale nakonec se nic nestalo. Cítila jsem jenom uvolnění, které mi poskytovala jeho přítomnost a na němž jsem se pomalu stávala závislá.

„Cítíte můj vliv?“ zeptal se. Znělo to, jako kdyby nemohl popadnout dech.

„Ani trochu, moc mě to mrzí,“ odpověděla jsem zahanbeně. „Vidím jenom to světlo, které z vás vychází.“

„Vy ho vidíte?“ Znovu jsem ho překvapila.

„Jistě. Copak ho nevidí i všichni ostatní?“

„Ne. To je zvláštní, Sookie!“

„Když to tvrdíte... Ukážete mi, jak levitujete?“

„Tady?“ zeptal se Bill pobaveně.

„Jistě, proč ne? Pokud vám v tom nic nebrání?“

„Ne, vůbec nic.“ Uvolnil ruce z mých ramen a začal stoupat vzhůru.

Ohromeně jsem vydechla. Vznášel se ve tmě a v měsíčním svitu zářil jako kus bílého mramoru. Když se ocitl víc než půl metru nad zemí, zastavil se. Zdálo se mi, že se na mě z výšky usmívá.

„Umí tohle všichni?“ zeptala jsem se.

„Umíte zpívat?“

„No, moc čistě ne.“

„Ani my neumíme všichni totéž.“ Bill se pomalu začal snášet dolů a nakonec zlehka přistál na zemi. „Pokud jde o upíry, většina lidí reaguje přecitlivěle. Vy taková nejste,“ poznamenal.

Pokrčila jsem rameny. Proč bych právě já měla na něco neobvyklého reagovat přecitlivěle? Zjevně pochopil, co mám na mysli, protože když jsme popošli o kus dál, zeptal se mě: „Bylo to pro vás těžké?“

„Ano, odjakživa,“ přiznala jsem mu po pravdě, přestože jsem si mu nemínila stěžovat. „Nejhůř jsem to nesla, když jsem byla ještě malá, protože jsem nevěděla, jak se tomu bránit. Takže jsem samozřejmě slýchala myšlenky, které jsem slyšet neměla, a jako každé dítě jsem je potom neustále opakovala. Moji rodiče si se mnou nevěděli rady. Nejvíc se za to styděl táta. Mamka mě nakonec vzala k dětské psychologce. Myslím, že dobře poznala, co jsem zač, ale nechtěla si to přiznat. A tak mým rodičům tvrdila, že jsem nesmírně všímavá a rozumím jejich řeči těla, což ve mně vyvolává dojem, že dokážu číst cizí myšlenky. Nemohla samozřejmě připustit, že skutečně *slyším cizí myšlenky*, protože to zkrátka do jejího světa nesesedělo.

Ve škole mi to moc nešlo, protože jsem se mezi neustále rozptýlenými spolužáky nedokázala soustředit. Z písemných prací jsem ale vždycky měla dobré známky, protože se při nich musela soustředit celá třída najednou, a to mi poskytovalo trochu prostoru. Moji rodiče si občas mysleli, že jsem na jednoduché úkoly příliš líná. Učitelé zase mívali dojem, že mám poruchu učení; nevěřil byste, co všechno si

navymýšleli. Připadalo mi, že chodím na prohlídky s očima a ušima každé dva měsíce. A pokud jde o testy mozku... Bože! Rodiče za ně utratili pořádný balík. Nikdy ale nedovedli přijmout pravdu. Aspoň navenek, chápete?“

„Ale uvnitř to věděli.“

„Ano. Jednou se táta rozhodoval, jestli má podpořit jednoho člověka, který si tu chtěl otevřít obchod s náhradními díly do aut. Tehdy přišel k nám domů a táta mě poprosil, abych se k nim posadila. Když pak odešel, vzal mě táta ven, zadíval se do dálky a zeptal se: ‚Sookie, říkal mi pravdu?‘ Bylo to hrozně divné.“

„Kolik vám bylo let?“

„Určitě míň než sedm, protože rodiče zemřeli, když jsem šla do druhé třídy.“

„Jak?“

„Při záplavě. Zastihla je na mostě na západ odsud.“

Bill to nijak nekomentoval. Samozřejmě, vždyť za svůj život viděl spoustu mrtvých.

„Lhal ten muž?“ zeptal se po chvíli.

„Ano. Chtěl tatku připravit o peníze a utéct.“

„Máte dar.“

„Dar. Ano.“ Cítila jsem, jak mi koutky úst klesají dolů.

„Odlišuje vás od ostatních lidí.“

„To mi povídejte!“ Chvíli jsme šli bez jediného slova.

„Takže vy sám se nepovažujete za člověka?“

„Už dlouho ne.“

„Vážně věříte, že jste ztratil svou duši?“ Přesně tohle tvrdí o upírech katolická víra.

„Nemám ponětí, jak bych to mohl zjistit,“ odpověděl Bill pohotově. Podle všeho o tom už uvažoval a zřejmě mu to leželo na srdci. „Já osobně si myslím, že ne. Stále je ve mně po všech těch letech část mého já, která není krutá a nezabíjí. I když dovedu i to.“

„Není to vaše chyba, že vás napadl ten virus.“

Bill si odfrkl, ale podařilo se mu to velmi elegantně. „Po celou dobu, co existují upíři, se objevovaly nejrůznější teorie. Možná je tahle pravdivá.“ Pak na mě pohlédl, jako kdyby mu

bylo líto, že to vůbec vyslovil. „Pokud upíry opravdu vytváří virus,“ pokračoval nonšalantně dál, „je velmi vybíravý.“

„Jak se z člověka stane upír?“ Četla jsem o tom už spoustu věcí, ale tohle by byla výpověď přímo od zdroje.

„Musel bych vás během jednoho, dvou nebo tří dnů úplně vysát až do stavu, kdy byste byla prakticky mrtvá, a pak vám dát trochu svojí krve. Asi osmačtyřicet hodin byste pak nehybně ležela a pak byste vstala a začala žít po nocích. A měla byste hlad.“

Když vyslovil slovo „hlad“, zachvěla jsem se strachem.

„Existuje ještě nějaký jiný způsob?“

„Ostatní upíři mi vyprávěli, že lidé, na kterých se krmí opakovaně, den co den, se znenadání mohou také změnit v upíry. Ale skutečně jenom v případech, kdy se to odehrává nepetržitě a ve velkém objemu. Jiní skončí za stejných podmínek jenom s chudokrevností. Ale pokud se tito lidé ocitnou na prahu smrti z nějakého jiného důvodu – třeba po autonehodě nebo po předávkování drogami, může to pro ně... skončit hodně špatně.“

Naháněl mi hrůzu. „Obrátme list! Co plánujete provést s dědictvím po Comptonových?“

„Chci tam žít tak dlouho, jak jen to půjde. Už mě nebaví trmácet se z jednoho města do druhého. Vyrůstal jsem na venkově. Teď, když už mám zákonné právo na existenci a můžu se svobodně vypravit do Monroe, Shreveportu a New Orleansu pro syntetickou krev nebo za prostitutkou, které se zaměřují na poskytování služeb našemu druhu, chci tady zůstat. Aspoň bych rád zjistil, jestli to půjde. Toulal jsem se celá desetiletí.“

„V jakém stavu je ten dům?“

„Špatném,“ přiznal. „Snažil jsem se tam uklidit. To v noci zvládnou. Ale potřeboval bych pár řemeslníků, aby mi pomohli s opravami. Tesařství mi jde, ale o elektřině nevím zhola nic.“

Samozřejmě.

„Asi bych potřeboval zavést nové kabely,“ pokračoval Bill. Nezúčastněnému pozorovateli by se mohlo zdát, že poslouchá úplně obyčejného nervózního majitele domu.

„Máte telefon?“

„Jistě,“ odpověděl překvapeně.

„A co tedy máte s těmi řemeslníky za problém?“

„V noci jim dost dobře nemůžu telefonovat, a stejně těžké je sejít se s nimi, abych jim vysvětlil, co vlastně potřebuju. Buď se bojí, nebo mě podezírají, že si z nich dělám legraci,“ vysvětloval. Díval se stranou, takže jsem mu neviděla do obličeje, ale z jeho hlasu zaznívala smutná odevzdanost.

Usmála jsem se. „Jestli chcete, zavolám jim,“ nabídla jsem se. „Znají mě. I když si všichni myslí, že jsem cvok, vědí, že jsem poctivá.“

„To byste byla hodná,“ řekl Bill po krátkém zaváhání. „Mohli by pracovat během dne, až bych s nimi probral rozsah prací a náklady.“

„To musí být nepohodlné, když nemůžete vycházet během dne,“ řekla jsem bezmyšlenkovitě. Ještě nikdy jsem nad tím neuvažovala.

„To rozhodně,“ přisvědčil Bill suše.

„I to, že musíte tajit, kde přebýváte,“ pokračovala jsem dál.

Když jsem se místo odpovědi dočkala jenom tíživého mlčení, omluvila jsem se.

„Promiňte,“ řekla jsem. Kdyby nebyla taková tma, určitě by viděl, jak rudnu.

„Místo, kde upír odpočívá během dne, je jeho největší tajemství,“ prohlásil Bill škrobeně.

„Promiňte.“

„Omluva přijata,“ řekl po rozpačité odmlce. Došli jsme na silnici a rozhlédli se na obě strany, jako kdybychom čekali na taxík. Jakmile jsme vyšli z lesa, viděla jsem ho v měsíčním světle zcela jasně. On mě také. Přejel mě pohledem od hlavy k patě.

„Ty šaty mají stejnou barvu jako vaše oči.“

„Děkuju.“ Já ho rozhodně *tak* jasně neviděla.

„Jsou ale dost úsporné.“

„Promiňte?“

„Těžko si zvykám na takhle spoře oděné mladé dívky,“ řekl Bill.

„Měl jste pár desetiletí, abyste se přizpůsobil,“ poznamenala jsem kousavě. „Ale no tak, Bille! Krátké šaty se nosí už čtyřicet let!“

„Líbily se mi dlouhé sukně,“ vzdychl nostalgicky. „Líbilo se mi spodní prádlo, které ženy nosily. Spodničky.“

Pohrdavě jsem si odfrkla.

„Máte vůbec spodničku?“ zeptal se.

„Mám pěkné béžové nylonové punčochy s krajkou,“ odpověděla jsem dotčeně. „Kdybyste byl normální chlap, podezírala bych vás, že se mě snažíte dostrkat k hovoru o mém spodním prádle!“

Zasmál se. Ten hluboký a nezvyklý zvuk na mě velmi silně zapůsobil. „Máte ty punčochy na sobě, Sookie?“

Vyplázla jsem na něj jazyk, protože jsem věděla, že mě vidí. Vyhrnula jsem si šaty nad krajkový lem punčoch a pak ještě o několik centimetrů výš, abych mu ukázala svou opálenou plet’.

„Spokojený?“ zeptala jsem se.

„Máte hezké nohy, ale dlouhé sukně se mi stejně líbí víc.“

„Jste paličatý,“ prohlásila jsem.

„Moje manželka to také tvrdila.“

„Vy jste byl ženatý?“

„Ano. Upírem jsem se stal ve třiceti letech. Měl jsem ženu a pět dětí. Žila s námi i moje sestra Sarah. Nikdy se nevdala. Jejího nápadníka zabili za války.“

„Občanské války.“

„Ano. Já jsem se z bojiště vrátil. Byl jsem jeden z těch šťastnějších. Alespoň tehdy jsem si to myslel.“

„Bojoval jste na straně Konfederace,“ poznamenala jsem zamyšleně. „Jestli máte pořád jejich uniformu a přišel byste v ní na setkání toho babiččina spolku, dámy by určitě omdlévaly radostí.“

„Ke konci války už z ní moc nezbylo,“ řekl Bill zasmušile. „Byl to jen hadr a my umírali hladu.“ Zdálo se mi, že se zachvěl. „Potom, co jsem se stal upírem, už pro mě neměla žádný význam,“ dodal už zase chladným a věcným tónem.

„Narazila jsem na věc, která vám není příjemná, promiňte,“ omluvila jsem se. „O čem si můžeme povídat?“

dodala jsem. Obrátili jsme se na cestě a zamířili zpátky k domu.

„O vašem životě,“ navrhl Bill. „Povězte mi, co děláte, když ráno vstanete.“

„Vylezu z postele. Pak si ji rovnou ustelu. Nasnídám se. Toast, někdy obiloviny, vajíčka a kávu. Vyčistím si zuby, osprchuju se a obléknu. Někdy si oholím nohy. Pokud je zrovna pracovní den, jdu do práce. Když tam jdu až navečer, chodím nakupovat, беру babičku do nákupního střediska, půjčím si nějaký film nebo se jdu opalovat. Mám štěstí, že babička je pořád čiperná. Myje nádobí, žehlí a zvládá i většinu vaření.“

„A co muži?“

„Oh, o tom jsem vám už řekla. Nejde to.“

„A co budete dělat potom, Sookie?“ zeptal se něžně.

„Zestárnu a umřu.“ Hlas se mi zadrhl. Příliš často pronikal k mým citlivým místům.

Překvapilo mě, když ke mně Bill natáhl paži a vzal mě za ruku. Teď, po tom co jsme se navzájem trochu rozčílili a trefili se do bolavých míst, jsem měla pocit, jako kdyby se mezi námi pročistil vzduch. Byla tichá noc a lehký vánek mi čečral vlasy.

„Nedáte si pryč tu sponu?“ zeptal se Bill.

Neměla jsem důvod, proč bych mu nevyhověla. Vymanila jsem ruku z jeho sevření a sponu rozepnula. Potom jsem potřásla hlavou, abych uvolnila vlasy. Sponu jsem zasunula Billovi do kapsy, protože já sama jsem žádnou neměla. Bill mi zajel prsty do vlasů a rozprostřel mi je po ramenou, jako kdyby to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Dotkla jsem se jeho kotlet, protože dotýkání bylo zřejmě povolené. „Jsou dlouhé,“ poznamenala jsem.

„Tehdy byla taková móda,“ odpověděl. „Měl jsem štěstí, že jsem neměl plnovous, jako tehdy mnoho mužů, protože by mi zůstal už navěky.“

„Vy se nikdy neholíte?“

„Ne, naštěstí jsem se těsně předtím oholil.“ Moje vlasy mu zjevně učarovaly. „V tom svitu měsíce vypadají jako tekuté stříbro,“ řekl tiše.

„Ach! Co rád děláte?“

I ve tmě jsem zahlédla jeho úsměv.

„Také rád čtu.“ Pak se zamyslel. „Mám rád filmy... sledoval jsem je už od jejich vzniku. Mám rád společnost lidí, kteří žijí obyčejným životem. Občas vyhledávám i jiné upíry, přestože většina z nich vede život velmi odlišný od toho mého.“

Chvíli jsme oba mlčeli.

„Díváte se rád na televizi?“

„Občas,“ přiznal se. „Nějakou dobu jsem si nahrával telenovely a v noci se na ně díval. Bylo to v době, kdy jsem už začínat zapomínat, jaké to je být člověkem. Po nějaké době jsem s tím ale přestal, protože když jsem viděl všechny ty příběhy, došlo mi, že zapomenout na lidstvo byla docela dobrá věc,“ řekl a já se zasmála.

Ocitli jsme se před domem, na prostranství zalitým světlem. Skoro jsem čekala, že na verandě najdeme babičku, jak sedí na zahradní houpačce a čeká na nás, ale nebyla tam. Pouze v obývacím pokoji slabě zářila žárovka. No tohle, babi! pomyslela jsem si podrážděně. Připadala jsem si, jako kdyby mě po první schůzce vedl domů můj nový nápadník. A přistihla jsem se, že si v duchu kladu otázku, jestli se mě Bill pokusí políbit nebo ne. Vzhledem k jeho názorům na dlouhé šaty by to asi považoval za nevhodné. Ale i když se myšlenka na polibek může zdát upírovi hloupá, uvědomila jsem si, že právě to si teď přeju ze všeho nejvíc.

Srdce se mi sevřelo a zaplavil mě pocit hořkosti nad tím, že je to jedna z dalších věcí, které mi nikdy nebudou dopřány. Ale pak jsem si řekla: Proč vlastně ne?

Jemně jsem ho zatáhla za ruku. Zastavil se. Natáhla jsem se a dotkla se rty jeho světélkující tváře. Vdechla jsem jeho vůni. Nebyla ničím zvláštní, jen trochu slaná. Cítila jsem z něho slabou vůni kolínské.

Všimla jsem si, že se zachvěl. Pootočil hlavu a naše rty se setkaly. Zvedla jsem paže a objala ho kolem krku. Jeho polibek se prohluboval. Rozevřela jsem rty. Ještě nikdy v životě mě nikdo takhle nelíbal. Pokračovali jsme dál a dál, upírova ústa stále přisátá k mým rtům, a mě zaplavil pocit, že

se v tomto polibku odráží celý svět. Dech se mi zrychloval a s tím se stupňovala i moje touha po těsnějším sblížení.

Ale náhle se ode mě Bill odtáhl. Vypadal, jako by prožil obrovský šok, což mě příjemně potěšilo. „Dobrou noc, Sookie,“ řekl a naposledy mě pohladil po vlasech.

„Dobrou noc, Bille,“ odpověděla jsem rozechvěle. „Zkusím zítra zavolat elektrikářům. Dám vám vědět, co mi poví.“

„Přišla byste zítra večer ke mně domů – tedy pokud nebudete v práci?“

„Přijdu,“ slíbila jsem mu a snažila se uklidnit.

„Pak se tedy uvidíme. Díky, Sookie.“ Potom se otočil a zamířil přes les k sobě domů. Jakmile zmizel ve tmě, už jsem ho nezahlédla.

Strašně dlouho jsem pak v posteli přemýšlela, jestli mrtví mohou... prostě to dělat. A dumala jsem, jestli bych si o tom mohla s Billem otevřeně promluvit. Někdy mi připadal hrozně staromódní, a jindy zase jako úplně normální chlapík odvedle. Tedy ne úplně, ale docela normální.

Připadalo mi úžasné a příšerné zároveň, že první bytost, se kterou jsem se skutečně toužila vyspat, není člověk. Ta obtížná schopnost číst cizí myšlenky mi značně omezovala okruh možných partnerů. Mohla jsem se samozřejmě kdykoliv s někým nezávazně vyspat, ale čekala jsem na sex, který bych si skutečně užila.

Co kdybychom spolu vážně skončili v posteli, a já po všech těch letech čekání zjistila, že to neumím? Nebo by se mi to nemuselo líbit. Možná to ve všech těch knížkách a filmech přeháněli. Arlene také. Nikdy nedokázala pochopit, že její milostný život není téma, které bych toužila poslouchat.

Pak jsem konečně usnula a zdály se mi dlouhé a temné sny.

Nazítří ráno jsem mezi odrážením babiččiných otázek ohledně včerejší procházky s Billem a našich plánů do budoucna zavolala několika lidem. Sehnala jsem dva elektrikáře, instalatéra a pár dalších řemeslníků, kteří mi nadiktovali telefonní čísla, na nichž jsou v noci k zastižení, a

vysvětlila jim, že telefonáty Billa Comptona nejsou žádný žert.

Když jsem si pak konečně lehla ven a začal se grilovat na slunci, přišla ke mně babička s telefonem v ruce.

„Volá tvůj šéf,“ oznámila mi. Měla Sama ráda. Navíc jí zřejmě řekl něco příjemného, protože se usmívala od ucha k uchu.

„Ahoj, Same,“ řekla jsem. Asi to neznělo příliš vesele, protože jsem dostala strach, že se v práci vyskytly nějaké problémy.

„Dawn dnes vůbec nepřišla, zlato,“ oznámil mi.

„Oh... *sakra*,“ zaklela jsem, protože mi okamžitě došlo, že za ni budu muset zaskočit. „Víš, Same, já už jsem si něco naplánovala,“ vyhrkla jsem. „Kdy mě tam potřebuješ?“

„Mohla bys tu zaskočit od pěti do devíti? Moc by mi to pomohlo.“

„Dostanu pak na celý den volno?“

„Co kdyby si s tebou další den Dawn rozdělila směnu?“

Nevrle jsem zabručela a vysloužila si od babičky káravý pohled. Věděla jsem, že později bude následovat dlouhé kázání. „No tak dobře,“ řekla jsem zdráhavě. „Uvidíme se v pět.“

„Díky, Sookie,“ vydechl Sam. „Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

Snažila jsem se to brát z té lepší stránky. Ale bylo to těžké. Vždycky se můžete spolehnout, že Sookie přijde a pomůže, protože nemá žádný vlastní život!

K Billovi jsem přece klidně mohla přijet až po deváté. Stejně bude celou noc vzhůru.

Ještě nikdy mi v práci čas neutíkal tak pomalu. Nemohla jsem se pořádně soustředit a těžko jsem udržovala v pohotovosti duševní blok, kterým jsem se bránila rušivým vlivům z okolí. Pořád se mi totiž honily hlavou myšlenky na Billa. Naštěstí dnes v baru nebylo tolik zákazníků, protože jinak bych slyšela jejich nevítané hlasy pořád. Ale stejně jsem zjistila, že se Arlene opozdily měsíčky, takže měla strach, že je těhotná. Než jsem se stačila zarazit, objala jsem ji. Nejdříve se na mě nechápavě zadívala a pak zrudla.

„Tys mi četla myšlenky, Sookie?“ zeptala se varovně. Arlene byla jednou z mála osob, které přijaly mou schopnost jako hotovou věc a nesnažily se přijít jí na kloub, nebo mě kvůli ní ocejchovat jako šílence. Všimla jsem si, že o tom téměř nikdy nemluvila, a pokud ano, pak nikdy normálním hlasem.

„Promiň, nechtěla jsem,“ omluvila jsem se. „Jenom se dneska nemůžu soustředit.“

„Tak dobře. Teď už se ale drž dál,“ řekla a bojovně mi zašermovala prstem před očima, až se jí ohnivě rudá hříva rozvlnila.

Bylo mi do breku. „Promiň!“ omluvila jsem se a zamířila do skladiště, abych se tam trochu vzpamatovala. Musela jsem protáhnout tvář, abych zadržela slzy.

Zaslechla jsem, jak se za mnou otevírají dveře.

„Hele, už jsem ti řekla, že je mi to líto, Arlene!“ vyštěkla jsem. Chtěla jsem být sama. Arlene si občas pletla telepatii s jasnovideckým nadáním. Měla jsem strach, že se mě zeptá, jestli je doopravdy těhotná. Měla by si raději dojít koupit těhotenský test.

„Sookie!“ Byl to Sam. Položil mi ruku na rameno a otočil mě k sobě. „Co se stalo?“

Jeho hlas zněl tak laskavě, že mě málem rozplakal.

„Měl bys na mě být protivný. To bych se nerozbrečela,“ řekla jsem.

Tiše se zasmál a objal mě.

„Co se stalo?“ Nemínil se jen tak vzdát a odejít.

„Oh, já...“ vyhrkla jsem, ale okamžitě jsem se zarazila. O svém „postižení“ jsem se Samem ani s nikým jiným nikdy nemluvila. Všichni v našem městečku už o mě slyšeli nejružnější klepy, ale nikdo neměl tušení, že musím téměř nepřetržitě poslouchat jejich myšlenkové pochody, i když o to vůbec nestojím. Každý den jen kňourání, kňourání, kňourání...

„Zaslechla jsi něco, co se ti nelíbilo?“ řekl tiše a věcně. Přitom se mě dotkl prstem na čele, aby mi naznačil, jak jsem to mohla „slyšet“.

„Ano.“

„Nemůžeš si pomoci, že?“

„Ne.“

„Nelíbí se ti to, co, zlatíčko?“

„Nelíbí.“

„Není to tvoje chyba, ne?“

„Snažím se neposlouchat, ale nedokážu být pořád ve střehu.“ Cítila jsem, jak mi po tváři stéká slza, kterou jsem už nedokázala déle zadržovat.

„Takhle to děláš? Jak se vůbec udržuješ ve střehu, Sookie?“

Z jeho hlasu vyzařoval upřímný zájem. Nezdálo se, že by mě považoval za cvoka. Zvedla jsem hlavu zadívala se do Samových výrazných jiskrných modrých očí.

„Jen... Dá se to těžko popsat, když to neumíš... pokaždé musím postavit plot – ne, plot ne, spíš hradbu z těžkých ocelových plátů – mezi mou hlavou a všemi ostatními lidmi v okolí.“

„A musíš ji neustále kontrolovat, aby se někde nevytvořila skulina?“

„Ano. Vyžaduje to spoustu soustředění. Jako kdybych musela neustále dělit pozornost mezi dvě věci. Proto si lidi myslí, že jsem cvok. Jedna půlka mého mozku se soustředí na podpírání těch ocelových plátů, a druhá vyřizuje objednávky hostů, takže mi občas nezbývá kapacita na nějaký souvislý rozhovor.“ Nesmírně se mi ulevilo; kdyby pro nic jiného, pak už jen díky tomu, že jsem se mohla vypovídat.

„Slyšíš přímo slova, nebo to jsou jen dojmy?“

„Záleží na tom, koho poslouchám. A na rozpoložení, v jakém ti lidé jsou. Pokud jsou opilí nebo vyděšení, jsou to jenom obrazy, dojmy a úmysly. Ale když jsou střízliví, pak slyším slova a občas zahlédnu nějaký obraz.“

„Ten upír říkal, že jeho neslyšíš.“

Při představě, že si o mně Bill se Samem povídali, jsem si připadala zvláštně. „To je pravda,“ připustila jsem.

„Je ti to příjemné?“

„Oh, ano.“ Myslela jsem to skutečně vážně.

„A slyšíš i mě, Sookie?“

„To nemíním zkoušet!“ vyhrkla jsem a zamířila ke dveřím. Vzala jsem za kulovou kliku, vytáhla z kapsy na šortkách kapesník a otřela si z tváře slzy. „Jestli ti začnu číst myšlenky, budu muset odejít, Same! Mám tě ráda a líbí se mi tady.“

„Tak to občas prostě zkus, Sookie,“ řekl bezstarostně. Pak se otočil ke kartonové krabici s lahvemi whisky, aby ji otevřel nožíkem zasunutým v kapse. „Nedělej si o mě starosti. Tady můžeš pracovat, dokud budeš chtít.“

Otřela jsem stůl, na němž Jason rozsypal sůl. Dneska už sem jednou zaskočil na hamburger s hranolky, které pak zapil několika pivy.

Zamyslela jsem se nad Samovou nabídkou, abych se pokusila číst i jeho myšlenky.

Dnes bych si na to netroufla. Rozhodla jsem se počkat, až bude mít nějakou práci. Potom se na něj jen tak nenápadně kouknu a něco si poslechnu. Vždyť mi to sám nabídl, což bych nikdy nečekala.

Bylo to od něj docela milé.

Upravila jsem si líčení a uhladila si vlasy. Měla jsem je rozpuštěné, protože Billovi se to tak podle všeho líbilo, i když mi při práci neustále překážely. Byl už čas k odchodu, takže jsem si ze Samovy kanceláře vyzvedla kabelku a vyrazila.

*

Dům Comptonových – stejně jako ten babiččin – stál poměrně daleko od silnice, ale byl z ní lépe vidět. Kromě toho se z něj otevíral výhled na hřbitov, což se o našem domě říct nedalo. Vděčil za to (alespoň částečně) své vyšší poloze v terénu. Stál na nízkém kopečku a měl rozlehlé druhé patro. V babiččině domě bylo v podkroví také několik pokojů, ale plnohodnotné druhé poschodí jsme neměli.

V dlouhé historii rodiny Comptonových to kdysi dávno býval krásný dům. Ted' ve tmě z něj dosud vyzařovala jistá vznešenost. Jenomže ve dne už byly vidět odpadávající sloupky, pokroucená prkna a zaplevelená zahrada připomínající džungli. V teplém a vlhkém louisianském

počasí se všechny rostliny rychle vymykaly kontrole a starý pan Compton si nenajal nikoho, kdo by mu zahradu pravidelně udržoval. Když zestárl a přestal na všechno stačit, prostě se o ni přestal starat.

Kruhovou příjezdovou cestu už dlouho nikdo neposypal čerstvým štěrkem, takže jsem se s autem jen obtížně dokodrcala k hlavním dveřím. Všimla jsem si, že se všude v domě svítí, a uvědomila si, že dnešní večer nebude stejný jako ten včerejší. Před domem stálo zaparkované další auto, bílý Lincoln Continental s tmavomodrou střechou. Modrobílá nálepka na nárazníku hlásala: UPÍŘI NASÁVAJÍ. Červenožlutá žádala: JESTLI JSTE DÁRCE KRVE, ZATRUBTE! A na registrační značce stálo: ŠPIČÁKY1.

Pokud už měl Bill společnost, asi bych se radši měla vrátit domů.

Už mě ale pozval a čekal mě. Váhavě jsem zvedla ruku a zaklepala na dveře.

Otevřela mi jakási upírka.

Vycházela z ní jasná záře. Měřila nejméně metr osmdesát a byla to černoška. Na sobě měla spandexové oblečení – růžovooranžové cvičební tílko, tříčtvrteční legíny stejné barvy, rozepnutou bílou pánskou košili.

Podle mě vypadala odporně lacině, ale z mužského pohledu určitě nesmírně sexy.

„Ahoj, holčičko,“ zavrněla.

Zčistajasna jsem si uvědomila, že mi možná hrozí nebezpečí. Bill mě několikrát varoval, že ne úplně všichni upíři jsou jako on, a i on sám se ke mně několikrát nezachoval zrovna hezky. Téhle bytosti jsem sice nedovedla číst myšlenky, ale slyšela jsem krutost, která se ozývala z jejího hlasu.

Možná Billovi ublížila. Možná to byla jeho milenka.

Všechny tyhle myšlenky mi proletěly hlavou jako blesk, ale žádná z nich se mi neodrazila v obličeji. S ovládním svého výrazu mám letité zkušenosti. Nasadila jsem svůj ochranný rozzářený úsměv, vypjala jsem hrud', zvedla hlavu a zvesela ji pozdravila: „Zdravím! Měla jsem se tu dnes večer zastavit a povědět Billovi pár informací. Je tady?“

Upírka se opovržlivě zachechtala, což mě nijak nevyvedlo z míry. Odpověděla jsem ještě rozzářenějším úsměvem. Z tohohle stvoření vyzařovalo nebezpečí jako teplo ze žárovky.

„Tahle lidská cucťička tvrdí, že má pro tebe nějaký informace, Bille!“ zavolala přes (štíhlé, hnědé a překrásné) rameno.

Snažila jsem se nedat najevo, jak moc se mi ulevilo.

„Chceš tu nicku vidět? Nebo mi ji necháš, abych jí mohla udělat cucflek?“

Jen přes moji mrtvolu, pomyslela jsem si rozzuřeně, ale hned vzápětí mi došlo, že i takhle bych mohla skončit.

Neslyšela jsem, že by jí Bill odpověděl, ale upírka přesto ustoupila a já jsem srdnatě překročila práh starého zchátralého domu. Šla jsem zvolna, protože jsem věděla, že před touhle kráskou bych stejně nikam neutekla. Dohonila by mě dřív, než bych vyběhla pět schodů. Billa jsem nikde neviděla, a tak jsem si nemohla být jistá, jestli je v pořádku, dokud se o tom nepřesvědčím na vlastní oči. Budu to muset přežít a doufat, že se nic nezvrtne.

V tom jsem docela dobrá.

Velký obývací pokoj byl plný starého nábytku a také lidí. Ale když jsem se podívala pozorněji, zjistila jsem, že tu jsou jenom dva lidé. V dalších dvou postavách jsem poznala upíry.

Oba byli běloši. Jeden měl oholenou hlavu a každý centimetr kůže pokrytý tetováním. Ten druhý byl ještě vyšší než černoška, která mi přišla otevřít; mohl měřit dobrý metr devadesát. Měl dlouhé tmavé vlnité vlasy a nádhernou postavu.

Lidé působili všedněji. Žena měla blondáté vlasy a buclatou postavu a mohlo jí být okolo pětatřiceti. Měla ale příliš nalíčený obličej a vypadala sešle; jako stará sešlapaná bota. Muž byl úplně jiný – krásný, asi nejhezčí, jakého jsem kdy viděla. Nemohlo mu být víc než jedenadvacet let. Byl snědný, možná Hispánec, menší a svalnatý. Kromě džínových kraťasů na sobě neměl nic. Až na make-up. Ten bych sice dokázala přehlédnout, ale moc se mi to nelíbilo.

Pak se pohnul i Bill. Konečně jsem si všimla, že stojí ve stínu u vchodu do ztemnělé chodby vedoucí z obývacího

pokoje. Zadívala jsem se na něj jako na spásný záchytný bod, který by mi pomohl zorientovat se v nezvyklé situaci. K mému zklamání mě ale nijak neuklidnil.

V obličejí měl kamenný, téměř neproniknutelný výraz. Nikdy bych neřekla, že mě něco podobného napadne, ale v té chvíli jsem litovala, že se mu nemůžu podívat do hlavy a zjistit, co si myslí.

„No, můžeme si tady udělat krásný večer,“ prohlásil dlouhovlasý upír. Znělo to nadšeně. „To je ta tvoje přítelkyně, Bille? Vypadá tak čerstvě...“

Okamžitě jsem si vybavila několik životních ponaučení, kterých se mi dostalo od Jasona.

„Kdybyste mě a Billa na okamžik omluvili,“ požádala jsem je co nejzdvořileji, jako kdybych se právě ocitla v úplně běžné společnosti. „Zařizovala jsem mu do domu řemeslníky.“ Snažila jsem se mluvit věcně a neosobně, přestože moje oblečení, sestávající z šortek, trička a tenisek, nepůsobily příliš profesionálně. Ale třeba v nich aspoň vyvolám dojem, že se při své práci stýkám výhradně s příjemnými lidmi a nepředpokládám, že by mi od nich hrozilo nějaké nebezpečí.

„A to jsme slyšeli, že Bill drží dietu a pije jenom syntetickou krev,“ prohlásil potetovaný upír. „Asi to nebyla pravda, Diane.“

Upírka pohodila hlavou a dlouze se na mě zadívala. „Nevím. Mně připadá jako panna.“

Nezdálo se mi, že by Diane měla na mysli stav mé panenské blány.

Popošla jsem o několik kroků blíž k Billovi a zoufale jsem doufala, že mě ochrání, pokud by se naplnily moje nejhorší představy, ale příliš jistá jsem si tím nebyla. Přesto jsem se nepřestávala usmívat a přitom doufala, že něco řekne nebo se aspoň pohne.

Nakonec jsem se dočkala. „Sookie patří mně,“ řekl chladně a zároveň nesmírně jemně. Kdyby byl jeho hlas kámen hozený do vody, ani v nejmenším by nezčeřil hladinu.

Vrhla jsem na něj úsečný pohled, ale měla jsem dost rozumu, abych zůstala zticha.

„Jak dobře ses o našeho Billa starala?“ zeptala se Diane.

„To vás nemusí zajímat,“ odpověděla jsem jedním z Jasonových obrátů, aniž by mi z tváře zmizel úsměv. Už jsem říkala, že dokážu udržet nervy na uzdě.

Na okamžik zavládlo nepříjemné ticho. Všichni – upíři i lidé – si mě měřili zpytavým pohledem, jako kdyby mi chtěli spočítat všechny chloupky na rukou. Potom vysoký upír vybuchl smíchy a ostatní se k němu přidali. Zatímco se chechtali, popošla jsem o trochu blíž k Billovi. Upřeně se na mě díval svýma tmavýma očima – *nesmál* se – a já měla najednou pocit, že si přeje stejně jako já, abych si teď mohla přečíst jeho myšlenky.

Bylo mi jasné, že mu hrozí nějaké nebezpečí. A pokud hrozilo jemu, hrozilo i mně.

„Máte zvláštní úsměv,“ řekl vysoký upír zamyšleně. Víc se mi líbil, když se smál.

„Oh, Malcolm,“ prohodila Diane. „Tobě připadají zvláštní všechny ženský.“

Malcolm si k sobě přitáhl toho snědého mladíka a dlouze ho políbil. Začínalo mi být špatně. Takovéhle věci se mají odehrávat v soukromí. „To je pravda,“ prohlásil Malcolm po chvíli a k mladíkově nespokojenosti se od něj odtáhl. „Ale na téhle je něco zvláštního. Možná má výbornou krev.“

„No ne,“ prohodila blondýna hlasem, kterým by mohla seškrabávat omítku ze stěny. „Vždyť je to jenom bláznivá Sookie Stackhouseová!“

Podívala jsem se na ni trochu pozorněji. Když jsem jí v duchu setřela tuny make-upu a odpočítala několik kilometrů z její životní cesty, konečně jsem ji poznala. Janella Lennoxová pracovala v baru U Merlotta, ale pak ji Sam vyhodil. Podle Arlene se odstěhovala do Monroe.

Potetovaný upír Janellu objal a začal jí hladit prsa. Cítila jsem, jak se mi z tváře vytrácí barva a zvedá se mi žaludek. To ale nebylo všechno. Janella, která neměla ponětí, co je to slušnost, sáhla upírovi do rozkroku a začala ho masírovat.

Aspoň jsem se poučila, že i upíři mohou mít sex.

V tu chvíli mne ale tahle informace nijak nevzrušovala.

Malcolm mě sledoval a já mu dala pohledem jasně najevo, že je mi to odporné.

„Je to nevinátka,“ řekl Billovi s úsměvem plným očekávání.

„Je moje,“ zopakoval Bill, tentokrát daleko rozhodnějším tónem. Kdyby byl chřestýš, jeho varování by už nemohlo být jasnější.

„Hele, Bille, nesnaž se nám namluvit, že z týhle chudinky dostáváš všechno, co potřebuješ,“ prohlásila Diane. „Vypadáš bledě a sklesle. Určitě se o tebe nestará dobře.“

Popošla jsem k Billovi ještě blíž.

„Do toho!“ pobídla ho Diane. Začínala jsem ji upřímně nenávidět. „Dej si z Liamovy dámy nebo z Malcolmova mladíčka Jerryho.“

Janelly se zjevně nijak nedotklo, že ji Diane nabízí Billovi, protože měla plné ruce práce s rozepínáním Liamových džín, ale Malcolmův překrásný přítel Jerry se k Billovi ochotně přitočil. Když pak Billa objal, začal se mu lísat ke krku a tiskl se k němu celým hrudníkem, usmívala jsem se tak intenzivně, že mi málem praskly čelisti.

Nemohla jsem vydržet pohled na hrozné vypětí, které se zračilo v Billově obličeji. Vtom mu z úst vyjely špičáky. Takhle jsem je viděla úplně poprvé. Syntetická krev zřejmě opravdu nenaplňovala všechny Billovy potřeby.

Jerry začal olizovat Billovi krk těsně nad klíční kostí. Už jsem nedovedla déle udržovat svoje duševní zábrany. V místnosti byli tři upíři, jejichž myšlenky jsem číst nemohla, a Janella byla plně zaměstnaná. Zbýval mi ještě Jerry. Zaposlouchala jsem se a zalapala po dechu.

Bill se třásl pokušením a nakláněl se k Jerrymu, aby mu ponořil špičáky do krku. Vykřikla jsem: „Ne! Má čínský virus!“

Bill ke mně přes Jerryho rameno zaletěl vděčným pohledem, jako kdybych ho osvobodila od nějakého kouzla. Ještě ztěžka dýchal, ale špičáky už zatáhl. Využila jsem příležitosti a popošla k němu o dalších pár kroků. Teď už mě od něj dělil necelý metr.

„Čínský virus je jako AIDS,“ řekla jsem.

Krev opilých nebo zdrogovaných obětí upíry dočasně ovlivňovala a někteří z nich si tyto stavy dokonce užívali. Krev člověka trpícího nemocí AIDS však s nimi nic neudělala, stejně jako sexuálně přenosné choroby nebo další neduhy postihující člověka.

Čínský virus byl úplně jiný. Neměl sice na upíry stoprocentně smrtící účinky, ale na celý měsíc je natolik oslabil, že bylo poměrně jednoduché chytit je a probodnout dřevěným kolíkem. Občas se dokonce stávalo, že pokud se upír několikrát nakrmil z infikovaného člověka, zemřel – opět? – aniž by ho probodli. Virus, který byl ve Spojených státech pořád ještě vzácný, se začínal šířit a nabírat na síle kolem New Orleansu, jehož přístavem procházelo velké množství námořníků a cestovatelů toužících po chvilkovém povyražení.

Všichni upíři ztuhli a zadívali se na Jerryho, jako kdyby byl převlečená smrtka, což v jejich očích možná skutečně byl.

Překrásný mladík mi pak úplně vyrazil dech. Otočil se a skočil po mně. Nebyl to upír, ale měl sílu. Virus byl u něj zřejmě v počáteční fázi. Srazil mě ke zdi po levé straně. Jednou rukou mi pak sevřel krk a druhou se mě chystal uhodit do tváře. Sotva jsem stačila zvednout ruce, abych se mu vzepřela, když vtom ho někdo popadl za paži. Jerry ztuhl.

„Pusť ji!“ řekl Bill tak děsivým tónem, že jsem se sama polekala. Hrůza mě dnes večer zaplavila už tolikrát, že jsem si nebyla jistá, jestli se ještě někdy někde budu cítit v bezpečí. Jerryho prsty ale nepovolovaly a já jsem zasténala, i když jsem se ze všech sil snažila zachovat klid. Podívala jsem se stranou a zjistila, že Bill drží mladíka za ruku, Malcolm za nohy, a Jerry je tak vylekaný, že vůbec nechápe, co se po něm chce.

V místnosti propukl zmatek a rozezněla se v ní změt' hlasů. Jerryho myšlenky na mě dotíraly neodbytně jako lavina, kterou jsem nedokázala zastavit. Byly plné obrazů jeho milence, který ho virem infikoval, milence, který ho opustil kvůli upírovi, milence, jehož pak Jerry v návalu žárlivosti zavraždil. Ve své nevyhlášené válce proti upírům

jich pak spoustu nakazil. Ted' tušil, že zakrátko zemře rukou těch, které chtěl zničit.

Přes Jerryho rameno jsem zahlédla Dianinu tvář. Usmívala se.

Bill zlomil Jerrymu zápěstí.

Jerry vykřikl a upadl na zem. Já jsem málem omdlela, protože mi do hlavy konečně zase začala proudit krev. Malcolm zvedl Jerryho a odnesl ho na pohovku, jako kdyby to byl srolovaný koberec. Věděla jsem, že Jerry bude mít štěstí, pokud zemře rychle.

Bill se postavil přede mě. Jeho prsty, tytéž, které právě zlomily Jerrymu zápěstí, mi masírovaly krk stejně jemně, jako kdyby to dělala moje babička. Potom mi položil prst na ústa na znamení, že mám zůstat zticha.

Pak mi ovinul paži kolem ramen a otočil se k ostatním upírům.

„To bylo moc zábavné,“ prohlásil Liam chladně, jako kdyby ho Janella na pohovce celou dobu neoblažovala tou nejintimnější masáží. Během celého incidentu se vůbec neobtěžoval pohnout. V té chvíli jsem spatřila i jeho další tetování. Nikdy bych nic podobného nečekala. Bylo mi neskutečně špatně. „Ale myslím, že bychom se měli vrátit do Monroe. A až se Jerry vzbudí, budeme si s ním muset promluvit, co, Malcolm?“

Jerry byl stále ještě v bezvědomí. Malcolm si ho přehodil přes rameno a kývl na Liama. Diane vypadala zklamaně.

„Ale, pánové,“ namítla, „ještě jsme nezjistili, jak na to tahle holčička přišla.“

Oba upíři si mě změřili zkoumavým pohledem. Liam se pak na chvíli bezstarostně odmlčel, protože právě dosáhl orgasmu. Takže ano, upíři to zřejmě mohou dělat. Po krátkém vydechnutí řekl: „Díky, Janello! To je dobrá otázka, Malcolm. Naše Diane jako obvykle řála do živého.“ Všichni tři upíři, kteří tu byli na návštěvě, se rozesmáli, jako kdyby právě uslyšeli podařený vtip. Zato mně připadal strašidelný.

„Ještě nemůžeš mluvit, vid' drahoušku?“ zeptal se mě Bill a zároveň mi stiskl rameno, jako kdybych ten náznak nepochopila.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Můžu jí rozvázat jazyk,“ nabídla se Diane.

„Diane, na něco zapomínáš,“ poznamenal vlídně Bill.

„Oh, jasně, je tvoje,“ řekla Diane. Neznělo to ani vystrašeně, ani přesvědčeně.

„Někdy za vámi budeme muset přijet,“ poznamenal Bill a z jeho hlasu bylo jasné, že ostatní buď odejdou, nebo se s ním budou muset utkat.

Liam se postavil, zapnul si kalhoty a mávl rukou ke své lidské služebnici. „Ven, Janello, vyháněj nás.“ Jak napnul svalnatou paži, tetování na bicepsech mu doslova nakynulo. Janella mu přitom přejížděla rukama po žebrech, jako kdyby se ho stále nemohla nabažit. On ji však znuděně odehnal stejným gestem, jako kdyby se chtěl zbavit dotěrné mouchy. Zatvářila se utrápeně, ale nikoliv pokořeně, což jsem nechápala. Zřejmě na to byla zvyklá.

Malcolm beze slova zvedl Jerryho a pronesl ho hlavními dveřmi. Pokud ho už Jerry svým virem nakazil, ještě se to na něm nijak neprojevovalo. Poslední vyšla Diane. Přehodila si přes rameno kabelku, ohlédla se a věnovala nám významný pohled.

„Nechám vás tady, vy hrdličky, o samotě. Byla to psina, zlato,“ řekla vesele a zabouchla za sebou dveře.

Když jsem zaslechla, jak venku startuje auto, omdlela jsem.

Ještě nikdy v životě se mi nic podobného nestalo, a jak doufám, už ani nestane. Ale myslím, že jsem pro to měla dost dobrých důvodů.

Připadalo mi, že jsem v bezvědomí – v Billově přítomnosti – strávila spoustu času. Byla to závažná skutečnost a věděla jsem, že si zaslouží hlubší zamyšlení, ale teď ještě ne. Když jsem se probírala, vybavila jsem si všechny poslední zážitky a okamžitě se mi začal zvedat žaludek. Bill mě okamžitě zvedl a pomohl mi naklonit se přes okraj pohovky. Nakonec se mi podařilo udržet všechno jídlo na svém místě, možná proto, že jsem ho v žaludku moc neměla.

„Chovají se všichni upíři takhle?“ zašeptala jsem. Krk mě bolel a v místech, kde mě Jerry svíral, mi naskočily modřiny. „Byli hrozní.“

„Když jsem zjistil, že nejsi doma, chtěl jsem tě chytit v baru. Ale už jsi odešla,“ řekl Bill dutě, ale zůstal u důvěrného tykání, které vůči mě poprvé použil v přítomnosti nevídaných návštěvníků.

I když jsem věděla, že si tím nijak nepomůžu, rozplakala jsem se. Byla jsem si jistá, že Jerry je teď už určitě mrtvý, a tížil mě pocit viny. Jenomže když se chystal nakazit Billa, nedokázala jsem udržet jazyk za zuby. Na tomhle krátkém incidentu mě rozčílilo tolik věcí, že jsem ani netušila, která z nich mě vykojila nejvíc. Během patnácti minut jsem se bála o svůj život, o Billův život (no – spíš existenci), sledovala jsem sexuální scény, které by se měly odehrávat výhradně v soukromí, spatřila jsem svého potenciálního partnera v zajetí touhy po krvi a málem mě uškrtil infikovaný kriminálník.

Když jsem se nad tím znovu zamyslela, uvědomila jsem si, že mám plné právo plakat. Posadila jsem se, po tváři se mi koulely slzy a já je utírala kapesníkem, který mi Bill podal. Údiv nad tím, k čemu upíři potřebují kapesníky, byl jen kratičkým zábleskem střízlivého uvažování, který se hned vzápětí utopil v záplavě slz.

Bill měl v sobě tolik taktu, že se mě ani nepokusil obejmout. Posadil se na podlahu a díval se stranou, dokud jsem si neutřela obličej.

„Když žijí upíři pohromadě,“ ozval se najednou, „často se chovají nelítostněji než normálně, protože se vzájemně popichují. Vzájemně se pozorují, a to jim připomíná, jak moc se vzdálili své lidské přirozenosti. Přestanou respektovat konvence. Upíři jako já, kteří žijí osaměle, si jsou mnohem víc vědomi svého lidství.“

Naslouchala jsem jeho melodickému hlasu a snažila se pochopit jeho myšlenky, když se mi pokoušel vysvětlit nevysvětlitelné.

„Sookie, náš život se skládá ze svádění a uchvacování jiných bytostí, a pro některé z nás to takhle trvá už celá staletí. Syntetická krev a neochotné přijetí lidskou společností to

nedovede změnit přes noc – ani za deset let. Diane, Liam a Malcolm jsou spolu už padesát let.“

„Roztomilé,“ poznamenala jsem a uvědomila si, že z mého hlasu zaznívá něco, čeho jsem si v něm ještě nikdy nevšimla – zahořklost. „Tak to mají zlatou svatbu.“

„Mohla bys na to zapomenout?“ zeptal se. Billovy velké tmavé oči se přibližovaly k mým a jeho ústa dělilo od mých rtů sotva pět centimetrů.

„Nevím,“ vyhrkla jsem. „Víš, že jsem netušila, jestli to dovedete?“

Tázavě zvedl obočí. „Dovedeme...?“

„Mít...“ Zarazila jsem se a snažila se vymyslet nějaký přijatelný výraz. Dnes večer jsem byla svědkem většího množství vulgárností než za celý svůj život a nechtěla jsem v tom pokračovat. „Erekcí,“ špitla jsem a odvrátila od něj pohled.

„Ted' už to víš.“ Znělo to, jako kdyby potlačoval smích. „Můžeme mít sex, ale nikdy nezpłodíme děti a ani je nemůžeme nosit. Neulevilo se ti, když ted' víš, že Diane nemůže mít děti?“

Cítila jsem, jak ve mně začíná kypět krev. Otevřela jsem oči a upřeně se na něj zahleděla. „Nesměj – se – mi.“

„Oh, Sookie,“ vydechl a zvedl ruku, jako kdyby se mě chtěl dotknout na tváři.

Uhnula jsem a vstala. Nepomohl mi, což bylo dobře. Dál seděl na zemi, pozoroval mě a v obličeji měl klidný, nečitelný výraz. Špičáky měl zatažené, ale já jsem věděla, že má stále hlad. Škoda.

Moje kabelka ležela na podlaze u hlavních dveří. Neodcházelo se mi lehce, ale musela jsem. Vytáhla jsem z kapsy seznam čísel na řemeslníky a položila jej na stůl.

„Musím jít.“

Jenomže najednou se Bill objevil přede mnou. Znovu mi předvedl jeden ze svých upířích triků. „Můžu tě políbit na rozloučenou?“ zeptal se. Ruce měl svěšené podél těla, aby mi naznačil, že se mě nedotkne, dokud mu k tomu nedám svolení.

„Ne,“ odpověděla jsem rozhodně. „Po tomhle všem bych to nezvládla.“

„Přijdu za tebou.“

„Ano. Třeba.“

Protáhl se okolo mě, aby otevřel dveře, ale já se lekla, že se mě chce dotknout, a ucouvla jsem.

Otočila jsem se a chvatně vykročila – vlastně spíš se rozeběhla – k autu. Do očí se mi zase nahrnuly slzy. Byla jsem ráda, že jsem to měla domů tak blízko.

KAPITOLA TŘETÍ

Zazvonil telefon. Přetáhla jsem si přes hlavu polštář. Snad to babička zvedne. Když otravné vyzvánění neustávalo, uvědomila jsem si, že šla zřejmě nakoupit nebo pracovala venku. Převalila jsem se k nočnímu stolku s telefonem, nijak nadšená, ale smířená s osudem. Hlava mi třesla, jako kdybych měla kocovinu. Zaplavila mě vlna sebelítosti. S tou kocovinou jsem nebyla daleko od pravdy, jenomže ji nezavinil alkohol, ale mučivé myšlenky. Natáhla jsem roztřesenou ruku a chytila sluchátko.

„Ano?“ ohlásila jsem se, ale hlas se mi zadrhl. Odkáslala jsem si a zkusila to znovu. „Haló?“

„Sookie?“

„Hmm. Same?“

„Jo. Poslyš, udělala bys pro mě něco?“

„Co?“ Do práce jsem dnes jít měla, ale nechtělo se mi sloužit ještě navíc za Dawn.

„Nezašla bys za Dawn a nepodívala se, co s ní je? Nezvedá mi telefon a ještě se tu neobjevila. Právě přijeli s dodávkou plnou zboží a já jim budu muset vysvětlit, kam mají všechno složit.“

„Ted? Mám jít teď hned?“ Ještě nikdy v životě se mě moje stará postel nedržela tak pevně.

„Nevadilo by ti to?“ Teprve teď mu zřejmě došlo, že mě nezastihl v nejlepší náladě. Nikdy předtím jsem mu totiž nic neodmítla.

„Ani ne,“ odpověděla jsem a znovu mě zaplavila příšerná únava. Neměla jsem Dawn příliš v lásce a ona ze mě taky nebyla dvakrát nadšená. Byla si totiž jistá, že jsem si přečetla její myšlenky, prozradila Jasonovi, co si o něm myslí, a on se s ní kvůli tomu rozešel. Kdybych se měla takhle důkladně zabírat všemi Jasonovými romány, neměla bych čas na jídlo ani na spánek.

Zdlouhavě a líně jsem se osprchovala a oblékla se do pracovního. Veškerá energie ze mě vyprchala jako bublinky z dlouho otevřené minerálky. Posnídala jsem trochu cereálií, vyčistila si zuby, a když jsem konečně našla babičku, jak venku sází do květináčů a k zadním dveřím petúnie, vysvětlila jsem jí, kam jdu. Zřejmě mě úplně nepochopila, ale usmála se a zamávala mi. Každý týden slyšela o trochu hůř, ale vzhledem k tomu, že jí už bylo osmasedmdesát let, nijak mě to nepřekvapovalo. Považovala jsem spíš za zázrak, že je pořád tak čilá a zdravá a mozek jí dosud pracuje na plné obrátky.

Cestou za svým nevídaným úkolem jsem přemýšlela, jak těžké břemeno si babička na sebe vzala, když se ujala výchovy dvou tak malých vnoučat. Její syn, můj otec, zemřel, když mi bylo sedm a Jasonovi deset let. Babiččina dcera, teta Linda, zemřela na rakovinu močového měchýře, když mi bylo třiaadvacet. Lindina dcera Hadley se ztratila ve spárech stejné subkultury, z níž vzešli i Rattrayovi, a dones nevíme, jestli vůbec tuší, že její matka už zemřela. Babička si prožila spoustu neštěstí, ale pro nás odjakživa představovala jistotu pevnou jako skála.

Zadívala jsem se skrz přední sklo na tři malé dvojdomky, které stály po jedné straně Berry Street. Tahle zchátralá zástavba se rozprostírala hned za středem našeho městečka, za jeho nejstarší částí. Tady bydlela Dawn. Na příjezdové cestě před jedním z lépe udržovaných domků jsem spatřila její zelené třídvéřové autíčko a zaparkovala jsem za ním. Dawn

už před hlavní dveře pověsila květináč s begoniemi, ale vypadaly povadle. Zaklepala jsem na dveře.

Chvilí jsem čekala a pak jsem zaklepala znovu.

„Sookie, potřebuješ pomoc?“ Ten hlas mi zněl povědomě. Otočila jsem se a zakryla si oči před ranními paprsky slunce. Byl to Rene Lenier. Stál na protější straně ulice u svého pikapu, zaparkovaného před jedním z hrázděných domů, kterých byla v okolí spousta.

„No,“ začala jsem. Nebyla jsem si jistá, jestli potřebuji pomoc, a pokud ano, zda by mi ji mohl poskytnout právě Rene. „Neviděl jsi Dawn? Neukázala se v práci a včera ani nezavolala. Sam mě poprosil, abych se u ní zastavila.“

„Špinavou práci by měl Sam dělat sám,“ řekl Rene, čímž mě proti mé vůli donutil, abych se svého šéfa zastala.

„Přijela dodávka se zbožím a on ji musel vyložit.“ Otočila jsem se a znovu zaklepala na dveře. „Dawn!“ zavolala jsem. „Pusť mě dovnitř.“ Rozhlédla jsem se po betonové verandě. Před pár dny začal opadávat pyl z borovic. Celá veranda byla žlutá. Jediné otisky bot na ní patřily mně. Po zádech mi přejel mráz.

Téměř jsem si neuvědomovala, že Rene pořád rozpačitě stojí u otevřených dveří svého pikapu a váhá, jestli má odjet.

Dvojdomek, ve kterém bydlela Dawn, měl jedno podlaží, byl malý a dvoje hlavní dveře do obou polovin domu dělilo jen pár metrů. Krátká příjezdová cesta před druhým vchodem zela prázdnotou a v oknech nevisely závěsy. Vypadalo to, jako by Dawn momentálně neměla žádného souseda. Sama Dawn měla hrdě pověšené záclony, bílé se sytými zlatými kvítky. Pokrývaly celé okno, ale byly tenoučké a průhledné. Levné hliníkové žaluzie neměla stažené, takže jsem nakoukla dovnitř. V pokoji stál jenom nábytek z blešího trhu. Na stole vedle neforemného skládacího křesla jsem spatřila šálek na kávu a podél jedné zdi pohovku s ručně háčkovaným přehozem z ovčí vlny.

„Půjdu se podívat dozadu,“ zavolala jsem na Reneho. Vykročil přes ulici, jako kdybych mu k tomu dala povel, a já sestoupila z verandy. Boty se mi nořily do trávy poprášené zlatým pylem a já si pomyslela, že si je před odchodem do

práce budu muset umýt nebo si vzít jiné, a možná si i vyměnit ponožky. Během pylové sezóny borovic se do žlutá barvilo úplně všechno. Auta, rostliny, střechy, okna, všechno pokryl zlatý závoj. I jezera a bazény po okrajích lemoval nános žlutého prášku.

Okno do koupelny bylo tak vysoko, že jsem se jím nemohla podívat dovnitř. V ložnici měla Dawn stažené rolety, ale dole zůstal volný prostor, kterým jsem mohla nahlédnout dovnitř. Dawn ležela na zádech v posteli a po celém pokoji se válely divoce rozházené lůžkoviny. Měla roztažené nohy, zesinalou oteklou tvář a vyplazený jazyk. Po něm se procházely mouchy.

Slyšela jsem, jak se ke mně zezadu blíží Rene.

„Jdi zavolat policii,“ řekla jsem mu.

„Co to říkáš, Sookie? Vidiš ji?“

„Jdi zavolat policii!“

„Fajn, fajn!“ řekl Rene a rychle se stáhl.

Jakýsi ženský soucit mě přinutil, abych Renemu zabránila v pohledu na Dawn bez jejího souhlasu. A Dawn rozhodně nebyla v takovém stavu, aby takový souhlas vyslovila.

Postavila jsem se zády k oknu a vzdorovala pokušení podívat se ještě jednou dovnitř v marné naději, že jsem se napoprvé zmýlila. Zadívala jsem se na dveře do druhé poloviny Dawnina dvojdomku, vzdálené sotva dva metry ode mě, a napadlo mě, jak si mohli jeho obyvatelé nevšimnout Dawniny smrti, která byla bezpochyby násilná.

Pak se znovu objevil Rene. Na ošlehané tváři měl výraz prozrazující hluboké obavy a oči se mu podezřele leskly.

„Zavolal bys i Samovi?“ poprosila jsem ho. Rene se bez jediného slova otočil a zamířil zpátky domů. Zachoval se opravdu skvěle. Přestože míval ve zvyku šířit nejruznější klepy, přispěchal na pomoc každému, kdo ji potřeboval. Pamatuju si, jak jednou běžel k nám, aby Jasonovi pomohl pověsit babičce na verandu houpačku. Jenomže tahle vzpomínka se diametrálně lišila od úkolu, který před námi stál nyní.

Vedlejší část dvojdomku vypadala úplně stejně jako Dawnin. Postavila jsem se přímo před okno z ložnice. Náhle

se v něm objevil obličej, stahovací okno se zvedlo a vykoulka z něj hlava s rozčuchanými vlasy. „Co tady děláš, Sookie Stackhouseová?“ zeptal se táhlý hluboký mužský hlas. Chvilí jsem na něj zírala, než jsem jeho tvář konečně zařadila. Celou dobu jsem se snažila nedívat se na jeho nádherný hrudník.

„Proboha, jsi to ty?“

„Jasně!“

J. B. du Rone se mnou chodil na střední školu. Těch svých pár schůzek jsem vlastně zažila s ním. Byl hezký, ale zároveň tak prostoduchý, že mi bylo úplně jedno, jestli slyším jeho myšlenky nebo ne. Dokonce i pod tíživým dojmem dnešních událostí jsem dokázala ocenit, že je skutečně krásný. Když potlačujete hormony tak dlouho jako já, stačí i sebemenší podnět, aby se vám splášily. Při pohledu na jeho hrudník a břicho jsem si hlasitě povzdechla.

„Co tu děláš?“ zeptal se znovu.

„Dawn se asi přihodilo něco zlého,“ odpověděla jsem. Váhala jsem, jestli mu to mám prozradit nebo ne. „Poslal mě sem můj šéf, když se ráno neukázala v práci.“

„Je tam?“ zeptal se můj bývalý nápadník a vylezl oknem ven. Na sobě měl šortky z ustřižených dlouhých kalhot.

„Nedívej se, prosím,“ špitla jsem, zvedla ruku a dala se do pláče. „Vypadá hrozně.“

„Ach, zlato,“ řekl, objal mě a poplácal mě po rameni. Pokud nějaká žena v okolí potřebovala utěšit, mohli jste se spolehnout, že se toho J. B. du Rone okamžitě ujme.

„Dawn to měla ráda drsně,“ řekl mi povzbudivě, jako kdyby se tím všechno vysvětlovalo.

„Co drsně?“ zeptala jsem se. Doufala jsem, že mám v kapse šortek kapesník.

Zvedla jsem k němu oči a všimla jsem si, že se začervenal.

„Zlato, měla to ráda... Ach, Sookie, tohle bys slyšet nechtěla.“

Všude se vyprávěly pověsti o mé počestnosti, což mi připadalo dost ironické. Teď mi to ale přitěžovalo.

„Můžeš mi to povědět, pracovala jsem s ní,“ ujistila jsem ho. Posmutněle přikývl, jako by to snad dávalo nějaký smysl.

„No, zlato, líbilo se jí, když ji chlapi – no, kousali a mlátili.“ Dawnina záliba ho udivovala. Zřejmě se mi do tváře vkradl znechucený výraz, protože po chvíli dodal: „Já vím, taky nechápu, jako se to může někomu zamlouvat.“ Pak mě můj někdejší nápadník, který měl ve zvyku kout železo, dokud je žhavé, znovu objal a poplácal mě po rameni. Pak mi přejel po zádech (zjišťoval, jestli mám na sobě podprsenku) a pak přešel trochu hlouběji (vzpomněla jsem si, že měl rád pevné zadky).

Na jazyku jsem měla spoustu otázek, ale všechny zůstaly nevyřčené. Přijela totiž policie ztělesňovaná Kenyou Jonesovou a Kevinem Priorem. Když z nich šéf městské policie udělal parťáky, celé městečko vědělo, že tím dává průchod svému smyslu pro humor. Kenya byla vysoká přinejmenším metr osmdesát, měla tmavou pleť a k tomu postavu, kterou by nepohnul ani hurikán. Kevin měl s bídou metr sedmdesát a celé štíhlé tělo, které vypadalo, jako kdyby patřilo závodnímu běžci, měl poseté pihami. Oba důstojníci s křestním jménem začínajícím písmenem K spolu vycházeli skvěle, přestože mezi nimi došlo k několika nezapomenutelným rozmíškám.

Ted' však oba vypadali jako policisté.

„Co se děje, slečno Stackhouseová?“ zeptala se Kenya. „Rene tvrdí, že se něco přihodilo Dawn Greenové,“ dodala a přitom si důkladně prohlédla mého společníka. Kevin se mezitím rozhlížel po zemi. Netušila jsem proč, ale určitě pro to měl nějaký důvod.

„Poslal mě sem můj šéf, abych zjistila, proč Dawn včera nepřišla do práce a dnes se také neukázala,“ řekla jsem. „Zaklepala jsem na dveře. Neotevřela mi, ale její auto tu stojí. Měla jsem o ni strach, takže jsem obešla dům, podívala se oknem dovnitř a objevila ji tam.“ Ukázala jsem za ně a oba důstojníci se otočili a zadívali se do okna. Potom si vyměnili významné pohledy a přikývli, jako kdyby tím celý rozhovor skončil. Kenya zamířila k oknu a Kevin se vydal k zadním dveřím domu.

J. B. du Rone pozoroval policisty při práci a zapomněl mě poplácat po zádech. Dolní čelist měl lehce povislou. Strašně

rád by se podíval oknem dovnitř, ale nemohl se k němu dostat přes Kenyu, která opanovala celý prostor.

Vlastní myšlenky mě už unavovaly. Uvolnila jsem se, odstranila svou duševní bariéru a zaposlouchala se do myšlenek ostatních lidí. Z okolního povyku jsem si vybrala jen jednu nitku představ a soustředila se na ni.

Kenya Jonesová se k nám otočila a zírala před sebe, aniž nám věnovala pozornost. Myslela na všechno, co musí s Kevinem podniknout, aby vyšetřování proběhlo natolik profesionálně, nakolik toho byli policisté v Bon Temps schopní. Vzpomněla si, že slyšela o Dawn spoustu nehezkých klepů, například že to měla ráda drsně. Nepřekvapilo ji, že Dawn potkal takovýhle konec, i když jí bylo líto všech, komu se po smrti procházely po tváři mouchy. Pak Kenya zalitovala, že ráno snědla v Nut Hut o jednu koblihu víc, protože možná stejně brzy skončí venku, což by ji ovšem jako černou policistku nesmírně ponížilo.

Přeladila jsem na jinou stanici.

J. B. du Ron myslel na to, že Dawn někdo zabil během drsného sexu, a to jenom pár metrů od něj. I když to bylo odporné, připadalo mu to svým způsobem vzrušující. A Sookie pořád vypadá krásně. Nejradši by ji hned na fleku přerízl. Byla tak roztomilá a hezká! Snažil se nemyslet na ponížení, které mu Dawn způsobila, když po něm chtěla, aby ji uhořel. Ale nemohl. Bylo to tak dávno...

Přepnula jsem dál.

Kevin vyšel zpoza rohu a přemýšlel o tom, že s Kenyou nesmějí zničit žádné důkazy. Byl rád, že nikdo nevěděl o noci, kterou strávil s Dawn Greenovou. Smrt ženy, kterou znal, ho rozzuřila, a doufal, že to neprovedl žádný černoch, protože by to přiosťřilo vztah mezi ním a Kenyou.

Další kanál.

Rene Lenier doufal, že někdo odveze Dawnino tělo z jejího domu. Doufal, že nikdo nezjistí, že se s Dawn vyspal. Nedokázala jsem jeho myšlenky rozpoznat úplně přesně, protože všechny byly temné a zamotané. Z některých lidí zkrátka nedovedu vyčíst všechno úplně do detailu. Možná proto, že byl hodně rozčilený.

Všimla jsem si, že ke mně běží Sam. Když zpozoroval, že se mě du Rone dotýká, zpomalil. Samovy myšlenky jsem číst nedokázala. Vnímala jsem jeho pocity (právě teď to byla směs obav, znepokojení a hněvu), ale neuměla jsem vypíchnout jedinou myšlenku. Něco tak nečekaného a úžasného mě přimělo vymanit se z du Roneova objetí. Chtěla jsem se k Samovi rozběhnout, chytit ho za ruce, podívat se mu do očí a porozhlédnout se v jeho mysli. Vzpomněla jsem si, jak se mě dotkl a já se vyplašila. Teď Sam nějak *vycítil*, že se mu snažím vetřít do hlavy, a přestože se ke mně stále blížil, v duchu zaváhal. Když mi nabídl, abych se mu občas podívala do hlavy, zřejmě netušil, že poznám, jak nesmírně se liší ode všech ostatních lidí. Uvědomila jsem si to teprve teď, kdy se vůči mně uzavřel.

Nic takového jsem ještě nikdy v životě nepocítila. Jako kdyby se zabouchly ocelové dveře. Přímo přede mnou.

Už jsem k němu téměř instinktivně vztáhla ruce, ale pak jsem je spustila dolů. Sam se záměrně podíval na Kevina, a ne na mě.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Musíme vyrazit dveře, pane Merlotte, tedy pokud nemáte univerzální klíč.“

Proč by měl mít Sam klíč?

„Je to můj domácí,“ pošeptal mi do ucha J. B. du Ron a já nadskočila.

„Vážně?“ zeptala jsem se přihloupě.

„Všechny tyhle tři domy jsou jeho.“

Sam se přehraboval v kapse a pak vytáhl svazek klíčů. Znalecky si je prohlédl a nakonec se u jednoho zastavil. Vyvlékl ho z kroužku a podal Kevinovi.

„Dají se s ním otevřít hlavní i zadní dveře?“ zeptal se Kevin. Sam přikývl. Ještě se na mě ani nepodíval.

Kevin poodešel k zadnímu vchodu, čímž nám zmizel z dohledu. Všichni jsme byli tak zticha, že jsme slyšeli, jak se klíč otáčí v zámku. Pak se Kevin ocítl v ložnici s Dawninou mrtvolou a my jen mohli vyděšeně sledovat, jak se mu zkřivila tvář, když ho do nosu uhodil její zápach. Zakryl si rukou nos a ústa, sklonil se k ní a druhou ruku jí přiložil ke

krku. Potom se podíval z okna, našel pohledem Kenyu a zavrtěl hlavou. Kenya přikývla a zamířila k hlídkovému vozu, aby použila vysílačku.

„Poslouchej, Sookie, co kdybychom si dneska večer zašli na večeři?“ zeptal se du Rone. „Bylo toho na tebe hodně, takže potřebuješ přijít na trochu veselejší myšlenky, aby sis to nějak vynahradila.“

„Díky, jsi hodný.“ Věděla jsem, že nás Sam poslouchá. „Ale mám dojem, že dneska budu muset pracovat přesčas.“

V hezké tváři se mu na okamžik objevil nechápavý výraz. Pak v ní svítlilo. „No jo, Sam si bude muset někoho najít,“ uvědomil si. „Mám ve Springhillu sestřenku, která potřebuje práci. Možná jí zavolám. Třeba bychom mohli bydlet vedle sebe.“

Usmála jsem se na něj. Rozhodně to ale nebyl nijak rozzářený úsměv, protože hned vedle mě stál i muž, s nímž jsem pracovala poslední dva roky.

„Omlouvám se, Sookie,“ řekl Sam tiše.

„Za co?“ odpověděl jsem mu stejně tiše. Přizná, co se mezi námi dvěma odehrálo – nebo spíš neodehrálo?

„Za to, že jsem tě poslal za Dawn. Měl jsem se přijet podívat sám. Byl jsem si jistý, že si našla někoho nového a potřebuje jenom připomenout, že má být v práci. Když jsem pro ni přijel naposledy, strašně se na mě rozkřičela, takže jsem nechtěl, aby se to opakovalo. Zbaběle jsem poslal tebe, a tys ji tu musela takhle najít.“

„Jsi samé překvapení, Same!“

Nepodíval se na mě zpříma a ani mi neodpověděl. Jenom mi sevřel konečky prstů. Chvíli jsme takhle zůstali stát a drželi se za ruce. Slunce nám svítilo nad hlavou a kolem nás zněly hlasy. Dlaň měl horkou a prsty silné. Cítila jsem opravdové spojení s jiným člověkem. Pak ale jeho sevření povolilo a Sam si šel promluvit s detektivem, který právě vystupoval z auta. J. B. du Ron se mě začal vyptávat, jak Dawn vypadala, a všechno se zase vrátilo do vyježděných kolejí.

Ten náhlý skok byl nepříjemný. Znovu mě přepadla únava a vybavila se mi uplynulá noc i se všemi podrobnostmi, o něž

jsem nestála. Svět mi připadal hrozný a strašidelný, všichni jeho obyvatelé podezřelí a já byla ovečkou se zvoncem na krku, která prochází soutěskou smrti. Doklopýtala jsem k autu, otevřela dveře a dosedla ze strany na sedadlo. Dnes se ještě hodně nastojím, takže zůstanu sedět, dokud to půjde.

J. B. du Rone přišel za mnou. Znovu mě objevil a já se ho nemohla zbavit. Vzpomněla jsem si, jak babička doufala, že bychom spolu mohli chodit. To bylo na střední škole. Mluvit s ním a číst jeho myšlenky bylo ale zhruba stejně zajímavé, jako když si dospělý čte slabikář pro mateřskou školku. Bůh měl smysl pro humor, když umístil tak přihlouplou mysl do takového krásného těla.

Klekl si přede mě a vzal mě za ruku. Zadoufala jsem, že se tu náhle objeví nějaká bohatá dáma, vezme si ho, postará se o něj a bude si užívat všeho, co jí může nabídnout. Bylo by to pro ni ternó.

„Kde teď pracuješ?“ zeptala jsem se, abych se rozptýlila.

„U táty ve skladu,“ řekl.

Byla to úniková práce, k níž se tento krasavec vracel pokaždé, když ho odněkud vyhodili, potom co provedl nějakou slabomyslnost, neukázal se v práci nebo smrtelně urazil některého ze svých nadřízených. Jeho otec vlastnil obchod s náhradními díly automobilů.

„Co rodina?“

„Oh, v pohodě! Sookie, měli bychom spolu něco podniknout.“

Nepokoušej mě, pomyslela jsem si.

Jednou mě mé hormony ovládnou a já provedu něco, čeho budu litovat. Existovaly i horší možnosti, než tenhle fešák. Chtěla jsem ale vydržet a počkat si na něco lepšího. „Díky, zlato,“ řekla jsem. „Možná. Ale teď jsem docela rozrušená.“

„Miluješ toho upíra?“ zeptal se mě zpříma.

„Kde jsi to slyšel?“

„Dawn mi to řekla.“ Když si vzpomněl, že Dawn je mrtvá, tvář mu zahalily mraky. Když jsem si přečetla jeho myšlenky, zjistila jsem, že Dawn ve skutečnosti řekla: „Ten nový upír se zajímá o Sookii Stackhouseovou. Já bych pro něj byla lepší.“

Potřebuje ženskou, která snese trochu drsnější zacházení. Sookie začne vřesťet, už jen když na ni sáhne.“

Bylo zbytečné zlobit se na mrtvou, ale nakrátko jsem si to potěšení dopřála.

Všimla jsem si, že k nám zamířil detektiv. Můj společník se zvedl a odešel.

Detektiv zaujal jeho místo a sedl si přede mnou do dřepu. Musela jsem vypadat hrozně.

„Slečno Stackhouseová?“ zeptal se. Mluvil tím tichým hlasem, který profesionálové používají, když nastanou problémy. „Jsem Andy Bellefleur.“ Bellefleurové se pohybovali v okolí už od vzniku našeho městečka, takže mě jméno, které znamenalo „překrásná květina“, nijak nepobavilo. Když jsem se podívala na horu svalů, kterou detektiv Bellefleur představoval, zalitovala jsem každého, komu to někdy směšné připadalo. Tenhle konkrétní člen rodiny absolvoval střední školu před Jasonem a já chodila o ročník níž než jeho sestra Portia.

I on si mě zařadil. „Jak se vede bratrovi?“ zeptal se tiše, ale už ne tak neosobně. Jako kdyby se už s Jasonem párkrát setkal.

„Podle toho mála, co ho vidím, se mu vede dobře,“ odpověděla jsem.

„A babičce?“

Usmála jsem se. „Dneska ráno začala sázet květiny.“

„To je skvělé,“ řekl. Pak následovalo pokývání hlavou, které mělo vyjadřovat úžas a obdiv. „Vyrozuměl jsem, že pracujete v baru U Merlotta.“

„Ano.“

„Jako Dawn Greenová?“

„Ano.“

„Kdy jste ji viděla naposledy?“

„Před dvěma dny. V práci.“ Už teď jsem si připadala vyčerpaná. Nechala jsem nohy na zemi a ruku na volant a opřela si hlavu o opěrku sedadla pro řidiče.

„Mluvila jste s ní tehdy?“

Pokusila jsem se vzpomenout si. „Myslím, že ne.“

„Byly jste si se slečnou Greenovou blízké?“

„Ne.“

„A proč jste sem dnes šla?“

Vysvětlila jsem mu, jak jsem včera vzala práci za Dawn, a jak mi dnes ráno volal Sam.

„Řekl vám pan Merlotte, proč sem nechtěl jít sám?“

„Ano, přijela dodávka se zbožím. Sam jim musel ukázat, kam mají složit krabice.“ Sam také téměř polovinu věcí vyložil sám, aby to urychlil.

„Myslíte si, že pan Merlotte měl s Dawn nějaký vztah?“

„Byl to její šéf.“

„Ne, myslím mimopracovní.“

„Ne.“

„To zní, jako byste si tím byla jistá.“

„Jsem si jistá.“

„Máte se Samem nějaký vztah vy?“

„Ne.“

„Tak jak si můžete být tak jistá?“

Dobrá otázka! Protože čas od času jsem zaslechla myšlenky, z nichž vyplývalo, že Dawn Sama – mírně řečeno – neměla příliš v lásce. Ve skutečnosti ho přímo nesnášela. Jenomže říct něco takového detektivovi by asi nebyl moc dobrý nápad.

„Sam se všemi v baru udržuje profesionální vztah,“ řekla jsem. Znělo to hloupě, dokonce i mně samotné. Ale byla to pravda.

„Věděla jste něco o Dawnině osobním životě?“

„Ne.“

„Nebyly jste kamarádky?“

„Nijak zvlášť.“ Myšlenky mi začaly volně plout a detektiv zamyšleně svěsil hlavu. Alespoň to tak vypadalo.

„Proč?“

„Řekla bych, že jsme toho neměly moc společného.“

„Jako třeba? Můžete mi uvést příklad?“

Povzdechla jsem si a podrážděně vyfoukla vzduch z plic. Když jsme neměly nic společného, jak bych mu mohla uvést nějaký příklad?

„Dobře,“ řekla jsem pomalu. „Dawn žila opravdu bohatým společenským životem a ráda trávila čas s muži. S ženami se

nijak zvlášť nestýkala. Její rodina je z Monroe, takže tu nemá žádné příbuzenské závazky. Pila, já ne. Já hodně čtu, ona ne. Stačí?“

Andy Bellefleur se mi pátravě zadíval do obličeje, aby zjistil, jestli mu nelžu. Výsledek ho zřejmě uklidnil.

„Takže vy dvě jste se po práci nevidaly?“

„Přesně tak.“

„Nepřipadá vám potom zvláštní, že vás Sam Merlotte požádal, abyste se šla za Dawn podívat?“

„Ne, vůbec,“ řekla jsem rozhodně. Alespoň teď, potom co mi Sam popsal Dawnin vztekly výbuch, mi to podivné nepřipadalo. „Jezdím tudy do baru a nemám děti, na rozdíl od Arlene, která pracuje v naší směně. Takže to pro mě bylo jednodušší.“ Napadlo mě, že jsem to řekla dobře. Kdybych mu pověděla, že Dawn na Sama ječela, když tu byl naposledy, nevzbudilo by to v detektivovi dobrý dojem.

„Co jste dělala před dvěma dny po práci, Sookie?“

„Nebyla jsem v práci. Měla jsem volno.“

„A ten den jste chtěla dělat co?“

„Opalovala jsem se, pomáhala babičce uklidit dům a měla jsem společnost.“

„Kdopak by to mohl být?“

„Mohl by to být Bill Compton.“

„Upír.“

„Správně.“

„Kdy pan Compton přišel k vám domů?“

„Nevím. Okolo půlnoci nebo mezi půlnocí a jednou hodinou.“

„Jak vám připadal?“

„Úplně normální.“

„Nervózní? Podrážděný?“

„Ne.“

„Slečno Stackhouseová, musíme si spolu promluvit na policejní stanici. Jak sama vidíte, ještě chvíli to potrvá.“

„Dobře, asi ano.“

„Můžete za námi za pár hodin přijít?“

Podívala jsem se na hodinky. „Pokud mě Sam nebude potřebovat.“

„Víte, slečno Stackhouseová, tohle má před prací v baru opravdu přednost.“

Fajn, byla jsem našťvaná. Ne kvůli tomu, že vyšetřování považoval za důležitější než moji pracovní dobu, v tom jsem s ním souhlasila. Ale kvůli jeho nevyřčenému předsudku vůči mému zaměstnání.

„Možná si myslíte, že moje práce za moc nestojí, ale jsem v ní dobrá a mám ji ráda. Zasloužím si váš respekt stejně jako vaše sestra nebo právník, pane Andy Bellefleure, na to nezapomínejte. Nejsem hloupá a nejsem žádná coura.“

Detektiv nepěkně zrudl. „Omlouvám se,“ řekl škrobeně. Stále se snažil ignorovat naše staré vazby, společnou střední školu a všechno, co o svých rodinách navzájem víme. Přemýšlel, že měl jít dělat detektiva do jiného městečka, kde se mohl k lidem chovat tak, jak by policejní důstojník měl.

„Ne. Pokud se dokážete těchto předsudků zbavit, bude lepší, když zůstanete jako detektiv tady,“ řekla jsem. Vyděšeně vykulil své šedé oči. Byla jsem šťastná, že se mi ho povedlo vyvést z míry, i když jsem věděla, že za to dříve nebo později zaplatím. Stalo se to pokaždé, když jsem lidem předvedla své schopnosti.

Většina z těch, kterým jsem přečetla myšlenky, pak přede mnou při každé příležitosti utíkala, ale Andyho Bellefleura to zaujalo. „To je pravda,“ vydechl, jako kdybychom spolu seděli někde o samotě a ne na příjezdové cestě k domku v louisianském venkovském městečku.

„Ne, zapomeňte na to!“ řekla jsem rychle. „Občas prostě poznám, co si lidé myslí, podle toho, jak se dívají.“

Záměrně si představil, jak mi rozepíná halenku. Teď už jsem ale byla ve střehu. Zase jsem se vrátila do své zabarikádované pevnosti a jenom se zářivě usmála. Ale myslím, že jsem ho nezmátla.

„Až na mě budete připravený, přijďte do baru. Můžeme si promluvit ve skladu nebo v Samově kanceláři,“ řekla jsem rozhodně, zvedla nohy a schovala je do auta.

Když jsem dorazila do baru, bylo tam už rušno. Sam zavolal Terryemu Bellefleurovi, Andyho vzdálenému bratranci, pokud se dobře pamatují, aby tam na všechno

dohlédl, než policie dokončí svou práci v Dawnině domku, který mu patřil. Terry byl zraněn za války ve Vietnamu a živořil na nějaké vládní podpoře. Zranili ho, zajali, dva roky drželi ve vězení a jeho myšlenky byly nyní tak děsivé, že jsem se v jeho přítomnosti měla neustále na pozoru. Terry prožil těžký život a chovat se normálně pro něj bylo ještě těžší než pro mě. Díkybohu, že nepil.

Když jsem si došla pro podnos a umyla si ruce, zlehka jsem ho políbila na tvář. Skrz okénko do kuchyně jsem spatřila Lafayettea Renolda, našeho kuchaře, jak obrací na pánvi maso do hamburgerů a vkládá do vroucího oleje koš s hranolky. V baru U Merlotta se podává několik druhů sendvičů, a to je vše. Sam nemíní provozovat restauraci, ale bar, kde se dá objednat i nějaké to jídlo.

„Čím jsem si to zasloužil? Ne, že bych tomu nebyl rád,“ zažertoval Terry a zvedl obočí. Měl rzavé vlasy, ale když se pár dní neoholil, všimla jsem si, že má šedivé strniště. Hodně času trávil venku, ale nikdy se neopálil. Pokožka mu pokaždé zrudla a zhrubla, čímž se mu ještě zvýraznily jizvy na levé tváři. Terrymu to zjevně nevadilo. Arlene se jednou opila a vyspala se s ním, a potom se mi svěřila, že Terry má po těle ještě mnohem horší jizvy než ty na tváři.

„Za to, že jsi tady,“ řekla jsem.

„Je to o Dawn pravda?“

Lafayette položil do okénka z kuchyně dva talíře. Pak na mě zamrkal hustými umělými řasami. Lafayette má na sobě pokaždé vrstvu make-upu. Už jsem si na to zvykla a nijak zvlášť jsem nad tím nepřemýšlela, ale jeho nalíčené oči mi připomněly Jerryho. Bez jediné námitky jsem připustila, aby si ho odnesli tři upíři. Bylo to špatné, ale realistické rozhodnutí. Nemohla jsem jim v tom zabránit. Nikdy bych tam nedostala policii včas. Stejně už umíral, a navíc s sebou chtěl vzít spoustu upírů i lidí. Vždyť on sám byl vrah. Umínala jsem si, že tohle je poslední hovor o Jerryem, který se svým svědomím vedu.

„Arlene, hamburgery jsou hotové,“ zavolal Terry a vrátil mě tak do přítomnosti. Pak se objevila Arlene, vzala si talíře a věnovala mi pohled, kterým říkala, že ze mě při první

příležitosti vyždímá všechny informace. V baru byla i Charlise Tootenová. Zaskakovala, pokud některá ze servírek onemocněla nebo se neukázala na place. Doufala jsem, že po Dawn převezme její práci na plný úvazek. Odjakživa jsem ji měla ráda.

„Jo, Dawn je mrtvá,“ odpověděla jsem Terrymu. Moje dlouhé mlčení mu zřejmě nevadilo.

„Co se s ní stalo?“

„Nevím, ale nic příjemného to nebylo.“ Na povlečení jsem si všimla krve. Ne nějak moc, ale byla tam.

„Maudette,“ poznamenal Terry a já ho okamžitě pochopila.

„Možná,“ řekla jsem. Bylo docela možné, že člověk, který zabil Dawn, měl na svědomí i Maudette.

Ten den samozřejmě přišli do baru všichni obyvatelé okresu Renard, pokud ne na oběd, pak alespoň na odpolední kávu nebo pivo. Jestliže se jim nepodařilo odskočit si sem v pracovní době, pak jednoduše počkali, až budou mít padla, a zastavili se tu cestou domů. Dvě mladé ženy zavražděné v našem městečku během jediného měsíce? Je jasné, že si o tom lidé chtěli popovídat.

Sam se vrátil asi ve dvě hodiny a od postávání na místě činu, kam nedopadal žádný stín, mu po obličeji stékaly pramínky potu a tělo měl úplně rozpálené. Pověděl mi, že Andy Bellefleur si se mnou brzy přijede promluvit.

„Nevím proč,“ odpověděla jsem mu možná trochu nevrle. „S Dawn jsem nikdy nikam nechodila. Prozradili ti, co se jí stalo?“

„Někdo ji nejdřív trochu zbil a pak uškrtil,“ řekl Sam. „Ale našli na ní i staré stopy po špičácích. Jako u Maudette.“

„Upírů je spousta, Same,“ odpověděla jsem na nevyřčenou poznámku.

„Sookie...“ Mluvil tiše a vážně. Přitom jsem si vzpomněla, jak mě před Dawniným domem držel za ruku a jak mi pak uzavřel cestu do své mysli, protože věděl, že se do ní snažím proniknout. „Zlato, Bill je na upíra docela hodný, ale není to člověk.“

„Zlato, to ani ty,“ řekla jsem velmi tiše, ale zároveň rozhodně. Pak jsem se k němu otočila zády, protože jsem mu nechtěla přiznat, jak moc se na něj zlobím, ale zároveň jsem chtěla, aby to věděl.

Pracovala jsem jako divá. Ať už měla Dawn jakékoliv chyby, byla výkonná, a Charlsie nedovedla udržet její tempo. Snažila se a já byla přesvědčená, že brzy přivykne rytmu, který panoval v baru, ale pro dnešek jsme jí s Arlene musely pomáhat.

Ten večer a přes noc jsem si na spropitném vydělala slušnou sumu, jakmile lidé zjistili, že jsem to byla právě já, kdo objevil Dawnino tělo. Zachovávala jsem vážný výraz a přešla to mlčením. Nechtěla jsem se dotknout našich zákazníků, kteří se jenom chtěli dozvědět to, o čem se už všichni v městečku doslechli.

Cestou domů jsem si konečně dopřála trochu oddychu. Byla jsem vyčerpaná. To poslední, co jsem čekala, když jsem odbočila na cestu vedoucí přes les k našemu domu, byl Bill Compton. Opíral se o borovici a čekal na mě. Projela jsem okolo něj a málem jsem se rozhodla, že ho budu ignorovat. Nakonec jsem ale zastavila.

Otevřel mi dveře. Vystoupila jsem, aniž bych se mu podívala do očí. Vypadalo to, že se v noci cítí příjemně, což jsem já nikdy nedokázala. Noc a tma pro mě měly odjakživa příchutě čehosi tajemného, strašidelného a neuchopitelného.

Když na to tak myslím, Bill tyto představy ztělesňoval. Není divu, že si připadal ve svém živlu.

„Budeš ty svoje nohy pozorovat celou noc, nebo si se mnou promluvíš?“ zeptal se tak tiše, že jsem jeho šepot sotva zaslechla.

„Stalo se něco, o čem bys měl vědět.“

„Pověz mi to!“ Snažil se se mnou cosi provést, cítila jsem jeho moc, ale odrazila jsem ji. Bill si povzdechl.

„Už se nemůžu udržet vestoje,“ řekla jsem unaveně. „Posadíme se na zem nebo někam jinam. Bolí mě nohy.“

Odpověděl mi tím, že mě uchopil do náruče a posadil mě na střechu auta. Pak si stoupl přede mě a zkrřížil ruce na prsou. Bylo jasné, že čeká.

„Pověz mi to,“ opakoval.

„Někdo zavraždil Dawn. Stejným způsobem jako Maudette Pickensovou.“

„Dawn?“

Najednou jsem se cítila o trochu lépe. „Servírku v baru.“

„Tu zrzku, co měla spoustu manželů?“

Mnohem lépe. „Ne, tu tmavovlásku, která zadkem neustále narážela do tvé židle, aby sis jí všiml.“

„Aha, tuhle! Přišla za mnou domů.“

„Dawn? Kdy?“

„Potom, co jsi včera večer odešla. Ten večer, co ke mně zašli ti upíři. Měla štěstí, že se s nimi nesetkala. Byla si jistá, že dokáže zvládnout úplně všechno.“

Zvedla jsem k němu oči. „Proč měla štěstí? Ty bys ji neochránil?“

I ve světle měsíčních paprsků byly Billovy oči úplně temné. „Podle mě ne,“ řekl.

„Vždyť jsi...“

„Jsem upír, Sookie. Nepřemýšlím jako ty. Nezáleží mi automaticky na všech lidech.“

„Mě jsi ochránil.“

„Ty jsi jiná.“

„Jo? Jsem servírka jako Dawn. Jsem z úplně obyčejné rodiny jako Maudette. Co je na mě tak jiného?“

Náhle ve mně všechno vzkypělo. Věděla jsem, co přijde.

Chladným prstem se dotkl mého čela. „Jiného?“ řekl.

„Nejsi jako my. Ale nejsi ani jako oni.“

Cítila jsem, jak mi celým tělem projela vlna tak prudké zuřivosti, až mě napadlo, jestli ji ve mně nerozpoutala nějaká nadpřirozená síla. Napřáhla jsem se a uhodila ho. Byla to šílenost. Jako kdybych uhodila opancéřovanou dodávku. V jediném okamžiku mě zvedl z auta a přitiskl k sobě. Obě ruce mi jednou paží přimáčkl k tělu.

„Ne!“ vykřikla jsem. Kopala jsem kolem sebe a vzpírala se, ale klidně jsem si tu energii mohla ušetřit. Potom jsem konečně ochabla.

Dýchala jsem přerývaně, stejně jako on. Každý zřejmě z jiného důvodu.

„Proč sis myslela, že potřebuju vědět o Dawn?“ Jeho hlas zněl zase vyrovnaně, jako kdyby se mezi námi nic nestalo.

„No, pane Vládce Temnoty,“ začala jsem rozzuřeně, „Maudette měla na stehnech staré stopy po kousancích. A policie Samovi prozradila, že Dawn taky.“

Pokud by se ticho dalo nějak popsat, to jeho bylo zamyšlené. Zatímco přemítal, nebo co to vlastně upíři dělají, jeho sevření se uvolnilo. Jednou rukou mě začal bezmyšlenkovitě hladit po zádech, jako kdybych byla kňourající štěně.

„Podle tebe tedy nezemřely následkem toho kousnutí.“

„Ne. Někdo je uškrtil.“

„Pak to tedy nebyl upír.“ Tón jeho hlasu nepřipouštěl žádné otázky.

„Proč ne?“

„Kdyby se na těch ženách krmil upír, vysál by je až do dna, ale neuškrtil. Takovou příležitost by nepromrhal.“

Už mi s Billem začalo být zase příjemně, a on si klidně řekne něco tak chladného a upírského! Musela jsem začít úplně nanovo.

„Takže,“ řekla jsem otráveně, „tady máme buď šikovného upíra s velkou dávkou sebeovládání, nebo někoho, kdo je rozhodnutý zabíjet ženy, které si něco začaly s upíry.“

„Hmmm.“

Ani jedna z těch možností se mi příliš nelíbila.

„Myslíš si, že jsem to byl já?“ zeptal se.

Ta otázka mě zaskočila. Zavrtěla jsem se v jeho pevném objetí a zvedla k němu oči.

„Vynaložil jsi spoustu úsilí, abys mi ukázal, jak jste bezcitní,“ připomněla jsem mu. „Čemu mám podle tebe věřit?“

Bylo úžasné nic netužit. Téměř jsem se usmívala.

„Mohl jsem je zabít, ale určitě bych to neudělal tady ani teď,“ řekl Bill. Na světle neměla jeho tvář žádnou barvu, jen jeho oči a klenuté obočí byly temné. „Chci tady zůstat. Mít tu domov.“

Upír, a touží po domově?

Bill se mi pátravě zadíval do obličeje. „Nelituj mě, Sookie. Byla by to chyba.“ Zdálo se, že chce, abych se mu dívala do očí.

„Bille, mě nemůžeš okouzlit, nebo co to vlastně děláš. Nemůžeš mě donutit, abych si svlékla tričko a nastavila ti krk. Nemůžeš mě ani přesvědčit, že jsi tady nikdy nebyl. Nemůžeš na mně zkoušet ty svoje kousky, které někdy předvádíš. Musíš být ke mně upřímný, anebo vůči mě použít násilí.“

„Ne,“ řekl. Jeho rty se téměř dotýkaly mých úst. „Nikdy vůči tobě nepoužiju násilí.“

Potlačila jsem v sobě nutkání políbit ho. Aspoň jsem ale věděla, že po něm toužím já sama a nikdo jiný mě do toho nenutí.

„Takže pokud jsi to nebyl ty,“ začala jsem ve snaze neutíkat od tématu, „pak Maudette a Dawn znaly ještě nějakého jiného upíra. Maudette byla v upířím baru ve Shreveportu. Možná tam byla i Dawn. Vzal bys mě tam taky?“

„Proč?“ zajímal se.

Někomu, kdo je povznesený nad všechna možná nebezpečí, jsem nedovedla vysvětlit, jaké pocity zažívá člověk, který se v nějakém nebezpečí ocitl. Alespoň v noci. „Pochybuju, že by se tam se mnou obtěžoval Andy Bellefleur,“ zalhala jsem.

„Takže Bellefleurové tu stále ještě žijí,“ řekl Bill změněným tónem a sevřel mě oběma pažemi tak pevně, až mě to začalo bolet.

„Ano,“ přikývla jsem. „Je jich hodně. Andy pracuje jako detektiv u policie. Jeho sestra Portia je právnička. Bratranec Terry je veterán a barman. Zaskakuje za Sama. A pak je tu ještě spousta dalších.“

„Bellefleurovi...“

Začínal mě drtit.

„Bille!“ vypískla jsem tenkým hláskem, který panika vyhnala do výšky.

Okamžitě své sevření uvolnil. „Omlouvám se,“ prohlásil škrobeně.

„Musím jít spát,“ upozornila jsem ho. „Jsem už vážně unavená, Bille.“

Zlehka mě postavil zpátky na šterkovou cestu. Pak ke mně sklopil oči.

„Těm ostatní upírům jsi řekl, že ti patřím,“ poznamenala jsem.

„Ano.“

„Co to přesně znamenalo?“

„To znamená, že pokud by se z tebe pokoušeli napít, zabil bych je,“ odpověděl. „Znamená to, že jsi jenom můj člověk.“

„Jsem ráda, že jsi to udělal, ale nevím jistě, co to znamená být tvůj člověk,“ řekla jsem opatrně. „A ani si nepamatuju, že by ses mě někdy zeptal, jestli mi to nevadí.“

„Ať už to znamená cokoli, určitě je to lepší než flámování s Malcolmem, Liamem a Diane.“

Nechtěl mi odpovědět přímo.

„Vezmeš mě do toho baru?“

„Kdy budeš mít zase večer volno?“

„Za dva dny.“

„Tak tedy se západem slunce. Řídit budu já.“

„Máš auto?“

„Jak myslíš, že se pohybuju?“ Po světélkující tváři se mu mihl úsměv. Otočil se, aby mohl zmizet mezi stromy. Přes rameno mi ještě řekl: „Ať na tebe můžu být pyšný, Sookie.“

Zůstala jsem stát s otevřenou pusou.

„Opravdu pyšný.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

P olovina štamgastů v baru si myslela, že stopy po kousancích na tělech zavražděných žen patřily Billovi. Dalších padesát procent mělo za to, že Maudette a Dawn pokousali upíři z větších měst, kam se obě dívky vydávaly za zábavou, a že si to vykoledovaly, když byly ochotné jít do postele s upírem. Podle některých je uškrtil upír, jiní si zase mysleli, že doplatily na svůj dlouhodobý promiskuitní způsob života a prošpásovaly se až ke katastrofálnímu konci.

Všichni, kdo přišli do baru U Merlotta, se ale báli, že zemřou i další ženy. Už jsem nedokázala spočítat, kolikrát mě někdo upozorňoval, abych byla opatrná, a kladl mi na srdce, abych si dávala pozor na svého přítele Billa Comptona, zamykala dveře a nikoho nepouštěla domů... Jako kdybych to už nedělala.

Jasona všichni litovali a podezírali zároveň, protože „randil“ s oběma ženami. Jednou přišel za námi domů a zůstal tam celou hodinu. S babičkou jsme se ho snažily přesvědčit, aby dál normálně žil a pracoval, jako kdyby se nic nestalo, protože tohle by měl udělat každý normální nevinný člověk. Ale pokud se pamatuju, bylo to poprvé, co se můj pohledný bratr bál. Nelíbilo se mi, že má problémy, ale nijak jsem ho nelitovala. Věděla jsem, že je to ode mě přízemní a hloupé.

Nejsem dokonalá.

Jsem tak nedokonalá, že mi navzdory vraždě dvou žen dlouho vrtalo hlavou, jak to vlastně Bill myslel, když mi řekl, že na mě chce být pyšný. Neměla jsem tušení, jaké oblečení se hodí k návštěvě upířího baru. Nemínila jsem se obléknout do nějakého hloupého kostýmu, jak to údajně dělali někteří lidé.

Ale neměla jsem se koho zeptat.

Nebyla jsem dost vysoká ani hubená, abych se nasoukala do podobného spandexového oblečku, jaký na sobě měla Diane.

Nakonec jsem úplně zezadu ze skříně vytáhla šaty, které jsem příliš často nenosila. Hodily se na schůzku, když jste chtěli přitáhnout pozornost člověka, který vás doprovázel. Vepředu měly hluboký čtvercový výstřih a byly bez rukávů. Sem tam je zdobily jasně červené květiny s dlouhými zelenými stonky. Vynikla v nich moje opálená pokožka a dostatečně mi odhalovaly poprsí. Vzala jsem si k nim rudé glazované náušnice, vyzývavé červené střevíčky na vysokém podpatku a malou slaměnou kabelku stejné barvy. Lehce jsem se nalíčila a dlouhé vlnité vlasy jsem si rozpustila na záda.

Když jsem vyšla z pokoje, babička vykulila oči.

„Zlatíčko, vypadáš nádherně!“ vydechla. „Nebude ti v těch šatech trochu zima?“

Zasmála jsem se. „Ne, madam, nebude. Venku je docela teplo.“

„Nechceš si přes to přehodit nějaký pěkný bílý svetřík?“

„Ne, neřekla bych.“ Zasmála jsem se. Ostatní upíry jsem ve své mysli zatlačila hluboko do pozadí. Prostě mě těšilo, že zase můžu vypadat přitažlivě. Byla jsem nadšená, že mám schůzku, i když jsem o ni Billa vlastně požádala sama, a navíc šlo spíš o průzkumnou výpravu. Ale i na to jsem se snažila zapomenout, abych se mohla nerušeně bavit.

Zavolal mi Sam a řekl mi, že má pro mě připravený šek. Zeptal se mě, jestli si pro něj nechci přijít, což jsem obvykle dělávala, pokud jsem následující den nešla do práce.

Cestou do baru jsem trochu znervózněla, když jsem si uvědomila, v jakém oblečení tam jdu.

Jakmile jsem vešla dovnitř, zavládlo v místnosti ohromené ticho. Sam ke mně stál otočený zády, ale Lafayette se právě díval zezadu proskleným průhledem a Rene s J. B. du Ronem stáli u baru. Bohužel tam s nimi klábosil i Jason. Když viděl Reneho udivený pohled, otočil se a vytřeštil oči.

„Děvče, vypadáš skvěle!“ zahlaholil Lafayette nadšeně. „Kde jsi ty šaty sehnala?“

„Mám je už dlouho,“ odpověděla jsem s úsměvem a Lafayette se zasmál.

Sam se obrátil, aby zjistil, čemu se Lafayette směje, a vykulil oči také.

„Dobré nebe!“ vydechl. Zamířila jsem k němu a poprosila ho o šek. Připadala jsem si nesmírně sebevědomě.

„Pojď se mnou do kanceláře, Sookie,“ vybídl mě a já ho pak následovala do malé místnosti vedle skladu. Rene mě cestou objal a du Rone mě políbil na tvář.

Sam se začal probírat hromadou papírů, která mu ležela na stole, a nakonec vytáhl šek. Ale nepodal mi ho.

„Jdeš někam?“ zeptal se téměř proti své vůli.

„Mám rande,“ odpověděla jsem co nejvčetněji.

„Vypadáš skvěle,“ poznamenal a naprázdno polkl. Oči mu planuly.

„Díky. Ehm, Same, dáš mi ten šek?“

„Jasně.“ Podal mi ho a já ho zasunula do kabelky.

„Měj se!“

„Ty taky.“ Místo aby mi naznačil, že už můžu jít, zastoupil mi cestu a přivoněl si ke mně. Naklonil se mi ke krku a nasál mou vůni. Na chvíli zavřel své jiskrné modré oči, jako kdyby mě hodnotil. Pak jemně vydechl a jeho horký dech mi zažehl na pokožce požár.

Vyšla jsem ze dveří a pak i z baru. Samovo chování mě zmátlo, ale zároveň mi připadalo zajímavé.

Když jsem se vrátila domů, před vchodem stálo zvláštní auto. Byl to černý cadillac a leskl se jako sklo. Patřil Billovi. Kde berou tolik peněz, aby si mohli kupovat takováhle auta? Zavrtěla jsem hlavou, vystoupala po schodech na verandu a vešla do domu. Bill se nedočkavě otočil ke dveřím; seděl na

pohovce a mluvil s babičkou, usazenou na postranní opěrcě starého křesla.

Když mě spatřil, byla jsem si skoro jistá, že jsem to s oblečením přehnala a on se na mě kvůli tomu zlobí. Tvář mu znehyběla, v očích mu zaplálo a prsty na ruku se mu pokrčily, jako kdyby v nich něco svíral.

„Je to v pořádku?“ zeptala jsem se nervózně. Cítila jsem, jak mi začínají hořet tváře.

„Každý, kdo má trochu rozumu, musí uznat, že Sookie je jedna z nejkrásnějších dívek široko daleko,“ řekla babička zdánlivě přátelsky, ale ve skutečnosti s železnou nesmlouvavostí.

„Oh, ano,“ přisvědčil Bill, ale znělo to bezvýrazně.

Ať se jde vycpat! Já se snažila. Vypjala jsem hrud' a řekla: „Půjdeme?“

„Ano,“ odpověděl a vstal z pohovky. „Na shledanou, paní Stackhouseová. Jsem moc rád, že jsem vás zase viděl.“

„Dobře se tam bavte,“ prohodila babička dobrosrdečně. „Jed'te opatrně, Bille, a moc nepijte.“

Bill zvedl obočí. „Nebudu, madam.“

Dál se k tomu babička nevyjádřila.

Bill mi otevřel dveře a já se pomocí rafinovaných manévřů pokusila nastoupit do auta tak, aby mi co největší část těla zůstala skrytá pod šaty. Pak zavřel dveře a posadil se za volant. Napadlo mě, kdo ho učil řídit auto. Možná Henry Ford.

„Omlouvám se, že jsem se asi neoblékla moc vhodně,“ řekla jsem s pohledem upřeným přímo před sebe.

Jeli jsme právě po lesní cestě plné výmolů. Najednou auto zastavilo.

„Kdo to tvrdí?“ zeptal se Bill nesmírně něžně.

„Díval ses na mě, jako kdybych něco provedla,“ vyprskla jsem.

„Jenom pochybuju, že tě dostanu dovnitř a pak zase ven, aniž bych musel někoho zabít – někoho, kdo po tobě zatouží.“

„Děláš si legraci,“ odpověděla jsem, pohled stále upřený dopředu.

Vzal mě za bradu a donutil mě, abych se na něj podívala.

„Vypadám snad na to?“ zeptal se.

Temné oči měl doširoka otevřené a ani nezamrkal.

„Ehm... ne,“ připustila jsem.

„Tak to ber jako fakt.“

Cestou do Shreveportu jsme většinou mlčeli, ale ani jednomu z nás to nevadilo. Většinu času nechal Bill hrát hudbu. Nejradši měl Kennyho G.

Upíří bar Transfusie, kam jsme měli namířeno, stál v obchodní zóně na předměstí Shreveportu, nedaleko obchodních řetězců Sam's a Toys'R'Us. Všechny ostatní obchody a podniky v okolí už měly zavřeno. Jeho jméno zářilo nade dveřmi v červeném neonovém provedení. S ocelově šedým průčelím kontrastovaly červené vchodové dveře. Ať už ten podnik vlastnil kdokoli, musel mít dojem, že šedá je rozhodně vhodnější než černá, protože vnitřní vybavení bylo vyvedené v úplně stejných barvách.

U dveří si nějaká upírka chtěla ověřit, jestli jsem plnoletá. V Billovi samozřejmě poznala příslušníka svého druhu a s chladným přikývnutím ho pustila dál, ale mě si soustředěně prohlížela. Byla křídově bílá, jako všichni upíři bělošského původu, a dlouhé černé šaty s volnými rukávy, které měla na sobě, jí dodávaly tajemný nádech. Napadlo mě, jestli si tenhle stereotypní „upíří“ vzhled vybrala sama, nebo jestli ho přijala za svůj jenom proto, že odpovídal představám jejích lidských klientů.

„Už celá léta mě nikdo nekontroloval,“ řekla jsem a sáhla do kabelky pro řidičský průkaz. Stáli jsme v malé čtvercové vstupní místnosti.

„Lidský věk už nedovedu odhadnout. Na nezletilé si musíme dávat pozor. Po všech stránkách,“ řekla a na tváři vykouzila cosi, co měl být zřejmě žoviální úsměv. Stočila pohled k Billovi a s vlezlým zájmem si ho prohlédla od hlavy až k patě. Alespoň mně její zájem připadal vlezlý.

„Pár měsíců jsem tě neviděla,“ řekla mu hlasem stejně chladným a milým, jako byl ten jeho.

„Jdu s davem,“ vysvětlil jí. Upírka přikývla.

„Co to mělo znamenat?“ zašeptala jsem, když jsme procházeli krátkou chodbou a pak dvojítymi červenými dveřmi do baru.

„Že se snažím žít mezi lidmi.“

Chtěla jsem se o tom dozvědět víc, ale pak se mi naskytl první pohled na vnitřek podniku. Všechno bylo šedé, černé a červené. Na stěnách visely zarámované fotografie všech upírů, kteří kdy ukázali svoje špičáky na filmovém plátně, od Bély Lugosiho a George Hamiltona po Garyho Oldmana, od nejslavnějších až po ty nejobskurnější. Osvětlení bylo slabé, což mě nijak nepřekvapovalo. Neobvyklá byla hlavně klientela. A cedule s nápisy na stěnách.

Mačkala se tu hlava na hlavě. Lidští návštěvníci se dali rozdělit na patolízaly a turisty. Patolízalové (nebo také *fangbangers*, jak se jim říkalo) byli oblečení v tom nejlepším. Mohli jste tu potkat všechny možné typy – muže v tradičních pláštěnkách a smokincích, i ženy, které vypadaly jako kopie Morticie Adamsové, hosty oblečené jako Brad Pitt a Tom Cruise ve filmu *Interview s upírem*, i ty modernější, které zřejmě ovlivnil film *Hlad*. Někteří z nich měli i umělé špičáky, v koutcích úst namalované tenké pramínky krve a na krku stopy po kousancích. Vypadali neuvěřitelně a zároveň nesmírně pateticky.

Turisté se nijak nelišili od turistů kdekoliv jinde, jenom se chovali trochu odvážněji. Aby však nasáli atmosféru baru, oblékli se do černého jako patolízalové. Třeba bylo oblečení součástí nějakého turistického balíčku. „Přineste si něco černého na úžasnou návštěvu pravého upířího baru! Držte se pravidel a všechno dopadne dobře, a navíc nahlédnete do tohoto úžasného tajuplného světa.“

Mezi lidským osazenstvem baru se pohybovalo několik upírů, možná patnáct, kteří vypadali jako klenoty v hromadě napodobenin. I oni zjevně preferovali tmavé oblečení.

Stála jsem uprostřed místnosti a se zájmem, údivem a znechucením jsem se rozhlížela kolem dokola. Bill mi pošeptal: „Vypadáš jako bílá svíčka v uhelném dole.“

Zasmála jsem se a společně jsme prošli mezi stoly, rozestavěnými po celé místnosti, až k barovému pultu. Bylo to jediné místo, kde jsem spatřila vystavenou ohřívanou krev v láhvích. Bill si přirozeně jednu objednal. Já se zhluboka nadechla a poručila si gin s tonikem. Barman se na mě usmál a já jsem zjistila, že mu trochu povyjely špičáky – zřejmě ze samé radosti, že mě může obsloužit. Pokusila jsem se úsměv opětovat a zároveň vypadat nesměle. Byl to americký Indián. Měl dlouhé černé vlasy, orlí nos, rovná ústa a vysokou pružnou postavu.

„Jak se vede, Bille?“ zeptal se. „Dlouho jsme se neviděli. Tohle je tvoje dnešní večere?“ Když před nás postavil naše nápoje, kývl hlavou směrem ke mně.

„To je moje přítelkyně Sookie. Ráda by se zeptala na pár věcí.“

„Cokoliv, krásko,“ řekl barman a znovu se usmál. Líbil se mi mnohem víc, když se neusmíval. „Neviděl jste tady v baru tuhle nebo tuhle ženu?“ zeptala jsem se a vytáhla z kabelky fotografie Maudette a Dawn, které se objevily v novinách. „Nebo tohohle muže?“ S obavami jsem mu ukázala fotografii svého bratra.

„Ty ženy ano, muže ne, i když vypadá chutně,“ poznamenal barman a opět se usmál. „Je to váš bratr?“

„Ano.“

„Parádní sousto,“ zašeptal.

Naštěstí jsem měla dlouhodobou praxi v ovládání svého výrazu. „Pamatujete si, s kým tu ty ženy byly?“

„Takovéhle věci nevím,“ prohlásil chvatně a v obličeji se mu znovu rozhostil kamenný výraz. „Toho si tady nevšímáme. Ani vy si toho nevšimnete.“

„Děkuju,“ řekla jsem zdvořile. Došlo mi, že jsem porušila jedno z pravidel. Zjevně tu bylo nebezpečné vyptávat se, kdo s kým odešel. „Cením si toho, že jste si pro mě našel čas.“

Barman se na mě zamyšleně podíval. „Tahleta,“ poznamenal a šťouchl prstem do Dawniny fotografie, „chtěla umřít.“

„Jak to víte?“

„Všichni, kteří sem přijdou, to chtějí, ať tak či onak,“ prohlásil věcně a já pochopila, že to bere jako hotovou věc. „Přesně tohle jsme. Smrt.“

Zachvěla jsem se. Billova ruka na mém rameni mě odtáhla k boxu, který se právě uvolnil. Na zdech visely v pravidelných vzdálenostech od sebe cedule, které jen podtrhovaly Indiánova slova: „Kousání zakázáno.“ „Nezdržujte se na parkovišti.“ „Osobní záležitosti řešte jinde.“ „Ceníme si vaší přízně. Vstup na vlastní nebezpečí.“

Bill jedním prstem odšrouboval uzávěr láhve a napil se. Snažila jsem se na něj nedívat, ale nepovedlo se mi to. Bill si všiml mého výrazu a zavrtěl hlavou.

„Takhle to chodí, Sookie,“ řekl. „Potřebuju to k přežití.“

Na zubech mu zůstaly červené skvrny.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem a snažila se mluvit stejně věcně jako barman. Zhluboka jsem se nadechla. „Myslíš, že chci umřít, protože jsem se sem s tebou vydala?“

„Myslím si, že chceš zjistit, proč umírají lidé z tvého okolí.“ řekl. Nebyla jsem si ale právě jistá, že tomu skutečně věří.

Bill si podle mě ještě neuvědomil, v jak ošidné osobní situaci se ocitl. Trochu jsem se napila ginu a cítila, jak se mi po těle rozlévá teplo.

Vtom k boxu zamířila nějaká patolízalka. Byla jsem napůl schovaná za Billem, ale stejně mě všichni spatřili, jak s ním vcházím dovnitř. Měla kudrnaté vlasy a byla hubená. Brýle si cestou schovala do kabelky. Naklonila se přes stůl tak hluboko, že se ústy skoro dotkla Billovy tváře.

„Ahoj, tygře,“ řekla tónem, který zřejmě pokládala za nesmírně svůdný. Potom poklepala šarlatově nalakovaným nehtem na Billovu láhev s krví. „Mám něco lepšího.“ Přejela si rukou po krku, aby měla jistotu, že nedojde k omylu.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se ovládnout. Do tohoto baru jsem Billa pozvala já, ne on mě. Neměla jsem právo kritizovat ho za něco, co tady bude chtít dělat, přestože mi v hlavě vyvstala velmi reálná představa, jak téhle ďáblici rudne její bílá pihovatá tvář, až jí vrazím facku. Přesto jsem

ale zůstala sedět jako vytesaná z kamene, abych Billovi nedala najevo, co se mi honí hlavou.

„Mám tu společníci,“ řekl Bill nenuceně.

„Nemá na krku žádné kousance,“ poznamenala dívka, když se na mě opovržlivě podívala. Klidně mohla vykřiknout: „Slepice!“ a zatřepetát rukama, jako by to byla křídla. Všechno ve mně kypělo. Napadlo mě, jestli mi už náhodou nestoupá z uší pára.

„Mám tu společníci,“ opakoval Bill, tentokrát mnohem důrazněji.

„Nevíš, o co přicházíš,“ prohlásila žena a ve velkých bledých očích se jí objevil záblesk pohrdání.

„Ano, vím,“ odpověděl Bill.

Žena sebou trhla, jako kdybych ji skutečně uhodila, a odplula ke svému stolu.

K mému zděšení to byla teprve první ze čtyř. Tihle lidé – jak muži, tak ženy – se chtěli s upíry důvěrně poznat a nijak se za to nestyděli.

Bill všechny sebejistě a klidně odmítl.

„Vůbec nic neříkáš,“ poznamenal, jakmile od nás odešel asi čtyřicetiletý muž, který po Billově odmítnutí málem propukl v pláč.

„Nemám, co bych řekla,“ odpověděla jsem s notnou dávkou sebeovládání.

„Mohla jsi je poslat pryč. Nebo mám odejít já? Anebo se ti tady někdo zalíbil? Dlouhý stín, ten u baru, by s tebou určitě rád strávil chvilku o samotě.“

„Ach, proboha, jen to ne!“ S žádným z ostatních upírů v baru bych si nepřipadala bezpečně a bála bych se, že jsou jako Liam nebo Diane. Bill na mě upřel své tmavé oči. Zřejmě čekal, že ještě něco dodám. „Měla bych se jich ale zeptat, jestli tu neviděli Dawn a Maudette.“

„Mám jít s tebou?“

„Prosím,“ řekla jsem vystrašeněji, než jsem chtěla. Stejně jsem ho o to chtěla poprosit, ale mínila jsem to vyslovit nenuceným tónem, jako kdyby mi jeho společnost měla poskytnout jenom chvilkové potěšení.

„Támhle ten upír je hezký, už dvakrát si tě prohlížel,“ řekl. Napadlo mě, jestli se vůbec zamýšlí nad tím, co mi říká.

„Děláš si ze mě legraci,“ prohodila jsem po chvíli.

Upír, o kterém mluvil, byl opravdu pohledný; krása z něj přímo vyzařovala. Měl světlé vlasy, modré oči, byl vysoký a statný. Na sobě měl vysoké boty, džíny a vestu. Tečka. Jako kdyby právě vyšel z obálky nějakého románu. Měla jsem z něj smrtelnou hrůzu.

„Jmenuje se Eric,“ řekl Bill.

„Jak je starý?“

„Hodně. Nejstarší v tomhle baru.“

„Je zlý?“

„My všichni jsme zlí, Sookie. Silní a neurvalí.“

„Ty ne,“ namítla jsem. Ale pak jsem si všimla, jak jeho tvář zahaluje stín. „Chceš žít mezi lidmi. Neděláš nic protispolečenského.“

„Zrovna když si pomyslím, že jsi příliš nevinná na to, aby ses tady pohybovala sama, prohlásíš něco tak rafinovaného,“ usmál se. „Dobře, půjdeme si promluvit s Ericem.“

Eric, který se na mě skutečně párkrát podíval, seděl u stolu s ženou stejně krásnou jako on sám. Stačili už několikrát odrazit nápor dychtivých hostů. Jeden zhrzený mladík se k nim dokonce připlazil po podlaze a začal ženě líbat střevíček. Ona k němu sklopila oči a kopla ho do ramene. I z dálky bylo jasné, že se musela krotit, aby ho nekopla do obličeje. Několik turistů sebou trhlo a jeden pár dokonce vstal a rychle odešel, ale patolízaly ta scénka nechala v klidu.

Když jsme se k Ericovi přiblížili, zvedl hlavu, podíval se na nás a zamračil se. Teprve potom si uvědomil, kdo jsme.

„Bille,“ řekl a pokývl hlavou. Upíři si zřejmě nepotřásali rukama.

Místo aby se Bill posadil ke stolu, zůstal stát kousek od něj, a protože mě držel za loket, musela jsem se zastavit i já. Šlo zřejmě o uctivý odstup.

„Kdopak je tvoje přítelkyně?“ zeptala se žena. Přestože Eric mluvil se slabým cizím přízvukem, slova téhle dámy zněla čistě americky. Díky kulatému obličeji a krásné tvářičce

vypadala stejně nevinně jako dojička krav. Pak se usmála a nepatrně odhalila špičáky, které dojem nevinnosti zaplašily.

„Zdravím, jsem Sookie Stackhouseová,“ řekla jsem zdvořile.

„Jste úžasná,“ poznamenal Eric. Zadoufala jsem, že tím míní mou osobnost.

„Nijak zvlášť,“ odpověděla jsem.

Eric na mě chvíli překvapeně zíral. Pak se rozesmál a žena se k němu přidala.

„Sookie, tohle je Pam. Já jsem Eric,“ řekl blondatý upír. Bill a Pam na sebe po upírsku kývli.

Potom zavládlo ticho. Chtěla jsem promluvit, ale Bill mi stiskl paži.

„Moje přítelkyně Sookie by se ráda zeptala na několik věcí,“ řekl Bill.

Sedící upíři si vyměnili znuděné pohledy.

Potom se Pam zeptala: „Jak dlouhé máme špičáky a v jakých rakvích spíme?“ Z hlasu jí číselo pohrdání, které jasně naznačovalo, že podobné otázky, na něž byla zvyklá od zdejších turistů, z duše nenávidí.

„Ne, slečno.“ Doufala jsem, že mi za to Bill neutrhne ruku. Připadalo mi, že jsem se chovala klidně a zdvořile.

Žena se na mě udiveně podívala.

Co na tom bylo tak hrozného? Začínalo mě to unavovat. Dřív než Bill mohl pokračovat v mém bolestivém ručním umravňování, otevřela jsem kabelku a vytáhla z ní fotografie. „Ráda bych věděla, jestli jste tady v baru viděli některou z těchto žen.“ Jasonův obrázek jsem té ženě neukázala. Bylo by to jako postavit před kočku misku s mlékem.

Zadívali se na fotografie. Bill zachoval ledový výraz. Eric k nám zvedl oči. „S touhle jsem byl,“ oznámil chladně a poklepal prstem na Dawninu fotografii. „Měla ráda bolest.“

Pam zvedla obočí, což mi prozradilo, že ji Ericova odpověď překvapila. Zřejmě pocítila povinnost následovat jeho příkladu. „Viděla jsem je obě. S žádnou z nich jsem ale nebyla. Tahle,“ ukázala na Maudettinu fotografii, „byla ubohá.“

„Mockrát vám děkuji. Nebudu už plýtvat vaším časem,“ řekla jsem a pokusila se otočit k odchodu. Bill ale stále pevně svíral mou paži.

„Bille, jsi své přítelkyni hodně oddaný?“ zeptal se Eric.

Chvilí mi trvalo, než jsem to pochopila. Eric se ptal, jestli si mě může půjčit.

„Je moje,“ odpověděl Bill. Nezahřmělo to sice tak hlasitě jako tehdy večer, kdy totéž říkal upírům z Monroe, ale jeho slova přesto vyzněla dostatečně rázně.

Eric sklonil zlatou hlavu, ale znovu mě přeletěl pohledem. Alespoň že začal u obličeje.

Bill se zjevně uvolnil. Uklonil se Ericovi i Pam, ustoupil o dva kroky dozadu a teprve pak mi dovolil otočit se k páru zády.

„Proboha, co to mělo být?“ zašeptala jsem rozčileně. Zítra budu mít na ruce velkou modřinu.

„Jsou o pár století starší než já,“ řekl Bill a nasadil upířský pohled.

„Na tomhle zakládáte svoji hierarchii? Na věku?“

„Hierarchii,“ zopakoval Bill zamyšleně. „To nezní špatně.“ Zřejmě měl co dělat, aby se nerozesmál. Poznala jsem to podle toho, jak se mu zaškubal spodní ret.

„Pokud bys měla zájem, bylo by mou povinností nechat tě s Ericem o samotě,“ řekl, když jsme se posadili zpátky k našemu stolu a napili se.

„Ne,“ odpověděla jsem příkře.

„Proč jsi nic neřekla, když za námi ke stolu přišli ti lidé a chtěli si mě odvést?“

Byli jsme prostě naladěni na odlišné vlnové délky. Upíři se možná o společenské finesy nezajímají. Musela jsem mu vysvětlit něco, co se dost dobře vysvětlit nedalo.

Zcela nevychovaně a podrážděně jsem zavrčela. „Fajn,“ vyprskla jsem. „Poslouchej, Bille! Než jsi přišel ke mně domů, musela jsem tě nejdřív pozvat. Než jsi se mnou jel sem, musela jsem tě taky pozvat. Vůbec jsi o mě nejevil zájem. Ty dvě noci, kdy jsi na mě čekal na silnici a kdy jsi mě poprosil, abych ti přivezla seznam řemeslníků, nepočítám. Ale pokaždé jsem tě musela o něco žádat já. Jak bych ti tedy mohla

poručit, abys zůstal se mnou, pokud bys chtěl jít pryč? Jestli tě ty holky nechají sát svou krev – nebo klidně i ten chlap –, nemám právo stát ti v cestě!“

„Eric je mnohem hezčí než já,“ poznamenal Bill. „Je mnohem mocnější. A slyšel jsem, že sex s ním je nezapomenutelný zážitek. Je už tak starý, že mu stačí jenom malý doušek krve, aby se udržel při síle. Už téměř nikoho nezabíjí. Takže mezi upíry by se dal považovat za hodného člověka. Ještě za ním můžeš jít. Pořád se na tebe dívá. Kdybys nebyla se mnou, pokusil by se tě svést.“

„Nechci ho,“ prohlásila jsem vzdorovitě.

„Nechci nikoho z těch patolízalů,“ prohlásil Bill.

Na chvíli jsme se oba odmlčeli.

„Takže jsme si to vyjasnili,“ řekla jsem nejistě.

„Ano.“

Pak jsme znovu ztichli a uvažovali nad tím.

„Chceš ještě něco k pití?“ zeptal se Bill.

„Ano, pokud se už nepotřebuješ vrátit.“

„Ne, to je v pořádku.“

Potom vykročil k baru. Ericova přítelkyně Pam už odešla a Eric mi začal počítat řasy. Snažila jsem se nezvedat hlavu a oči jsem měla přilepené k rukám složeným v klíně, abych vypadala co nejucudněji. Cítila jsem, jak mě ovíví jakási síla. Měla jsem dojem, že se mě Eric snaží nějak ovlivnit. Pokradmu jsem k němu zaletěla pohledem. Jak jsem předpokládala, dychtivě na mě zíral. Měla jsem si svléknout šaty? Zaštkat jako pes? Nakopnout Billa do holeně? Sakra!

Bill se vrátil a nesl pití.

„Pozná, že nejsem normální,“ řekla jsem zachmuřeně. Další vysvětlování Bill nepotřeboval.

„Porušuje pravidla, když se tě snaží svést, přestože jsem mu řekl, že jsi moje,“ prohlásil Bill. Z hlasu mu číselo rozčilení, přestože mluvil daleko chladněji a klidněji než já.

„Zřejmě to říkáš úplně všem,“ zamumlala jsem. Ale nic s tím neděláš, dodala jsem v duchu.

„Mezi upíry je to zvykem,“ vysvětlil mi Bill. „Když oznámím, že jsi moje, nesmí se z tebe nikdo jiný pokoušet nakrmit.“

„Nakrmit se ze mě, to zní vážně nádherně,“ poznamenala jsem zotrta. Billovi se na okamžik objevil v obličeji podrážděný výraz.

„Chráním tě,“ řekl. Tentokrát už nemluvil tak nevzrušeně jako obvykle.

„Nenapadlo tě, že...“

Najednou jsem se zarazila. Zavřela jsem oči. Začala počítat do deseti.

Když jsem se pak na něj kradmo podívala, zjistila jsem, že se na mě upřeně, bez jediného mrknutí dívá. Téměř jsem slyšela, jak mu v hlavě cvakají kolečka.

„Že – nepotřebuješ ochranu?“ řekl zkusmo. „Ty chráníš – mě?“

Neodpověděla jsem. I to dovedu.

Bill mi ale položil dlaň na zátylek a otočil mi hlavu, jako bych byla loutka. (Tenhle jeho zvyk mi pomalu začínal lézt na nervy.) Zadíval se mi do očí tak intenzivně, až se mi zdálo, že mi do hlavy propaluje potrubí.

Našpulila jsem rty a foukla mu do tváře. „Baf!“ řekla jsem. Připadala jsem si nepříjemně. Přeletěla jsem pohledem všechny návštěvníky baru, zavřela oči, odstranila ochrannou bariéru v mozku a zaposlouchala se.

„Nudní,“ řekla jsem Billovi. „Tihle lidé jsou nudní.“

„Vážně, Sookie? Na co myslíš?“ Ulevilo se mi, když jsem zase uslyšela jeho hlas, přestože zněl trochu podivně.

„Sex, sex, sex.“ Byla to pravda. Každá osoba v baru myslela jenom na sex. Dokonce i turisté. Ti si většinou nepředstavovali, jak si to sami rozdávají s upíry, ale jak si s nimi užívají všichni možní patolízalové.

„Na co myslíš, Sookie?“

„Na sex ne,“ vyhrkla jsem upřímně. Trápila mě jiná věc.

„Vážně?“

„Přemýšlela jsem, jakou máme šanci, že se v pořádku dostaneme odsud.“

„Proč myslíš právě na tohle?“

„Protože jeden z turistů je ve skutečnosti policista v přestrojení. Právě odešel na záchod. Ví, že se tam zrovna

nějaký upír zakusuje komusi do krku. Maličkou vysílačkou už zavolal policii.“

„Ven!“ oznámil mi Bill chladnokrevně. Okamžitě jsme vyšli z boxu a zamířili ke dveřím. Pam už byla pryč, ale když jsme procházeli okolo Ericova stolu, Bill mu cosi nenápadně naznačil. Eric pak stejně nenápadně vstal ze židle. Teprve teď jsem zjistila, jak je vysoký. Dělal mnohem větší kroky než my, takže vkročil do dveří jako první. Přitom chytil za paži uvaděčku a vystrčil ji ven.

Právě když jsme se chystali vyjít ze dveří, vzpomněla jsem si na Dlouhý stín, barmana, který mi ochotně zodpověděl všechny otázky. Otočila jsem se ještě k barovému pultu a zamířila prstem na dveře, čímž jsem mu jasně naznačila, aby zmizel. Podíval se na mě tak vyplašeně, jak dovede jenom upír, a zatímco mě Bill táhl ze dveří, odhodil ručník.

Venku už stál Eric před svým autem – samozřejmě to byla corvetta.

„Plánují razii,“ řekl Bill.

„Jak to víš?“

Bill se zarazil.

„To já,“ řekla jsem a soustředila tak pozornost na sebe.

Ericovy velké modré oči zářily dokonce i ve tmě, která halila parkoviště. Musela jsem to nějak vysvětlit.

„Přečetla jsem myšlenky jednomu policistovi,“ zamumlala jsem a pokradmu se podívala Ericovi do obličeje, abych zjistila, jak si to přebral. Díval se na mě úplně stejně jako ti upíři z Monroe. Zamyšleně. Hladově.

„To je zajímavé,“ řekl. „Jednou jsem byl s telepatkou. Bylo to neuvěřitelné.“

„A myslela si to i ona?“ poznamenala jsem jedovatěji, než jsem měla v úmyslu.

Zaslechla jsem, jak se Bill nadechl.

Eric se zasmál. „Chvíli,“ odpověděl nejasně.

V dálce jsme zaslechli houkání sirény. Eric a uvaděčka nasedli do auta a zmizeli v nočním městě. Jejich auto nějakým zázrakem nedělalo takový rámus jako ta ostatní. Já i Bill jsme se připoutali a odjeli z parkoviště jedním z výjezdů právě v okamžiku, kdy přijíždělo jedno policejní auto za druhým.

Měli s sebou i dodávku upravenou pro převoz upírů, opatřenou stříbrnými mřížemi. Řídili ji dva policisté, kteří okamžitě vyskočili z vozu a proběhli dveřmi tak rychle, že je mé nedokonalé lidské oko zaznamenalo jenom jako rozmazané šmouhy.

Popojeli jsme jenom o pár bloků dál a Bill zajel na parkoviště u dalšího obchodního střediska.

„Co...?“ začala jsem, ale dál jsem se už nedostala. Než jsem stačila doříct větu, Bill mi rozepnul bezpečnostní pás, sklopil sedadlo a chytil mě. Měla jsem strach, že se zlobí, takže jsem se mu zpočátku bránila, ale moje snaha vyzněla naprázdno. Jeho ústa si pak našla moje rty a já si uvědomila, k čemu se chystá.

Och, Bože, líbal tak skvěle! Možná jsme na některých úrovních měli problém s komunikací, ale tahle k nim rozhodně nepatřila. Celých pět minut jsem si připadala jako ve snách. Celým tělem mi projížděl úžasný pocit. Přestože jsem seděla na předním sedadle, cítila jsem se pohodlně, především proto, že byl tak silný a ohleduplný zároveň. Jemně jsem se mu zakousla do pokožky. Zavrčel.

„Sookie!“ řekl ochraptěle.

Odtáhla jsem se od něj. Asi jeden centimetr.

„Jestli to uděláš ještě jednou, vezmu si tě, ať už to budeš chtít nebo ne,“ prohlásil a já věděla, že to myslí vážně.

„Ty to nechceš,“ řekla jsem nakonec a snažila se, aby to nevznělo jako otázka.

„Och, ano, chci.“ Chytil mě za zápěstí a předvedl, jak moc to chce.

Vtom se vedle nás objevilo jasné rotující světlo.

„Policie,“ vydechla jsem a spatřila, jak z auta vystupuje postava a míří k Billovu okénku. „Neprozrazuj mu, že jsi upír, Bille,“ řekla jsem rychle. Bála jsem se důsledků razie v baru. Třebaže většina policejních složek byla nadšená, když jim upíři pomáhali, na ulici museli čelit spoustě předsudků, zvláště když tvořili smíšené páry.

Policistova těžká ruka zaklepala na okno.

Bill nastartoval motor a stiskl tlačítko, kterým se stahuje okno. Zůstal ale zticha a já si uvědomila, že se mu nezatáhly

špičáky. Pokud otevře pusou, bude každému okamžitě jasné, že je upír.

„Dobrý večer, důstojníku,“ řekla jsem.

„Dobrý večer,“ odpověděl muž zdvořile. Předklonil se, aby se podíval do okénka. „Víte, že všechny obchody jsou už zavřené, že?“

„Ano, pane.“

„Je mi jasné, že jste tu spolu špásovali, a nic proti tomu nemám, ale měli byste jet domů a takovéhle věci dělat tam.“

„To uděláme.“ Nedočkavě jsem přikývla. Bill toporně naklonil hlavu.

„Právě jsme provedli razii v baru několik bloků odsud,“ poznamenal policista nenuceně. Do obličeje jsem mu příliš neviděla, ale připadalo mi, že je to urostlý muž ve středních letech. „Nejedete náhodou odtamtud?“

„Ne,“ odpověděla jsem.

„Je to upíří bar,“ doplnil policista.

„Ne. Nejedeme.“

„Rád bych si vám posvítíl na krk, slečno, pokud vám to nebude vadit.“

„Vůbec ne.“

Okamžitě namířil starou baterku nejdříve na můj a pak i na Billův krk.

„Dobře, jen jsem se chtěl ujistit. Můžete jet.“

„Ano. Pojedeme.“

Bill přikývl ještě úsporněji než předtím. Zatímco policista čekal, usadila jsem se a zapnula si bezpečnostní pás. Bill zařadil zpátečku a vycouval.

Byl strašně rozzuřený. Celou cestu domů zachmuřeně (aspoň se mi to zdálo) mlčel. Mně celá ta příhoda připadala spíš komická.

Potěšilo mě, že moje přednosti dokážou udělat na Billa takový dojem. Začala jsem doufat, že mě jednou bude chtít políbit znovu, možná trochu déle a silněji, a třeba bychom mohli zajít ještě dál? Snažila jsem se nepropadnout nějakým marným touhám. Existovalo totiž pár věcí, které o mně Bill – ani nikdo jiný – nevěděl. Nechtěla jsem se nechat unést přehnaným očekáváním.

Když jsme dojeli k babiččinu domu, obešel auto a otevřel mi dveře. Zvedla jsem obočí, ale nijak jsem mu v jeho dvorném chování nebránila. Bill si podle mě rozhodně uvědomoval, že mám nejen dvě funkční ruce, ale i dost rozumu, abych poznala, jak se u jeho auta otvírají dveře. Když jsem vylezla ven, ustoupil o několik kroků zpátky.

Píchlo mě u srdce. Nechtěl mě znovu políbit. Ve skutečnosti té chvíle v autě litoval. Možná měl zálsk na Pam. Nebo dokonce na toho barmana jménem Dlouhý stín. Začínalo mi docházet, že schopnost žít sexuálním životem po několik staletí poskytuje velký prostor experimentům. Nebo se telepat do toho seznamu nehodí?

Schoulila jsem se a zimomřivě si vepředu překřížila paže, abych se zahřála.

„Je ti zima?“ zeptal se okamžitě Bill a objal mě. Zdálo se však, že se mi jenom snaží nahradit kabát, protože si ode mě držel odstup.

„Omlouvám se, že jsem tě rozzlobila, nic víc už po tobě nebudu chtít,“ řekla jsem klidně. Přitom jsem si uvědomila, že se babička s Billem nedomluvila na konkrétním datu, kdy má promluvit k potomkům padlých hrdinů. Bude to muset s Billem nějak vyřešit sama.

Bill stál klidně. Pak konečně řekl: „Jsi – neuvěřitelně – naivní.“

„Hmm,“ poznamenala jsem bez zájmu. „Vážně?“

„Nebo jsi prostě jeden z těch blahoslavených božích tvorů slabých duchem.“ To znělo zhruba stejně příjemně, jako kdyby mi tvrdil, že jsem Quasimodo nebo někdo podobný.

„Asi,“ začala jsem zostra, „si na to budeš muset odpovědět sám.“

„Doufám, že to budu já, kdo na to přijde,“ poznamenal ponuře. Vůbec jsem to nepochopila. Doprovodil mě až ke dveřím, a i když jsem doufala v další polibek, dal mi jen pusu na čelo. „Dobrou noc, Sookie,“ zašeptal.

Na okamžik jsem mu přitiskla tvář na obličej. „Díky, žes mě s sebou vzal,“ řekla jsem a odtáhla se od něj, aby ho třeba nenapadlo, že toužím ještě po něčem dalším. „Nečekej, že zavolám.“ Než ze mě stačilo vyprchat odhodlání, vklouzla

jsem do potemnělého domu a zavřela Billovi dveře před
nosem.

KAPITOLA PÁTÁ

Dalších pár dní jsem rozhodně měla o čem přemýšlet. Na někoho, kdo se neustále snaží hledat nové zážitky, aby se nenudil, jsem nashromáždila víc než dost informací, které mi mohly vydržet celé týdny. Třeba jenom ty lidské návštěvníky Transfusie jsem mohla rozebírat donekonečna, o upírech ani nemluvě. Díky své touze poznat aspoň jediného jsem jich nakonec potkala víc, než jsem chtěla.

Na policejní stanici v Bon Temps si předvolali spoustu mužů z Bon Temps a okolí, aby jim položili několik otázek ohledně Dawn Greenové a jejích zvyklostí. Detektiv Bellefleur se navíc rozhodl chodit ve volném čase do baru, čímž mě nijak nepotěšil. Nikdy nevypil víc než jedno pivo, ale bedlivě pozoroval všechno, co se kolem něj děje. A protože bar U Merlotta nebyl dějištěm nějakých nezákonných komplotů, lidé si na Andyho brzy zvykli a nijak jim nevadil.

Pokaždé se posadil k některému z mých stolů. Začal se mnou hrát jakousi tichou hru. Kdykoliv jsem za ním přišla, myslel na něco provokativního a pokoušel se mě přinutit, abych na to nějak zareagovala. Zřejmě vůbec nechápal, jak je to neslušné. Chtěl mě jenom vyprovokovat, ne urazit. Šlo mu prostě o to, abych si přečetla jeho myšlenky, ale nevím proč.

Když jsem k němu šla asi popáté nebo pošesté – vzpomínám si, že jsem mu nesla kolu bez cukru – představoval si, jak dovádím se svým bratrem. Byla jsem

strašně nervózní (protože jsem věděla, že od něj můžu čekat úplně cokoli) a jeho představy mě dohnaly k slzám. Připomínalo mi to moje soužení, jemuž jsem musela čelit v základní škole.

Andy ke mně tehdy s výrazem plným očekávání zvedl pohled, a když spatřil, že mám v očích slzy, v obličeji se mu v rychlém sledu vystřídal řada pocitů: vítězství, rozmrzelost a pak i obrovský stud.

Popadla jsem sklenici a vychrstla mu kolu na košili.

Pak jsem proletěla kolem barového pultu a vyběhla zadními dveřmi ven.

„Co se stalo?“ zeptal se Sam zoztra. Hned totiž přišel za mnou.

Zavrtěla jsem hlavou. Tohle jsem vysvětlovat nechtěla. Vytáhla jsem z kapsy křesťanský kapesník, abych si osušila oči.

„Řekl ti něco ošklivého?“ zeptal se Sam tiše, ale bylo vidět, že v něm všechno vře.

„Myslel na to,“ řekla jsem s beznadějí v hlase, „aby mě naštvál. Ví to.“

„Ten parchant!“ zaklel Sam, čímž mě vyvedl z míry natolik, že jsem si připadala opět téměř normálně. Nikdy sprostě nemluvil.

Plakala jsem a nebyla k zastavení. Vybrala jsem si všechen příděl pláče za spoustu drobných neštěstí, která se mi kdy stala.

„Vrať se dovnitř,“ řekla jsem. Styděla jsem se za svůj vodopád slz. „Dej mi chvilku, budu v pořádku.“

Zaslechla jsem, jak se otevírají a pak zase zavírají zadní dveře baru. Pomyslela jsem si, že mě Sam zřejmě poslechl. Místo toho jsem ale slyšela Andyho Bellefleura: „Omlouvám se, Sookie!“

„Pro vás jsem slečna Stackhouseová, Andy Bellefleure,“ odsekla jsem. „Myslím, že byste měl radši zjistit, kdo zabil Maudette a Dawn, a ne se mnou provozovat svoje odporné hrátky.“

Potom jsem se obrátila a zadívala se na něj. Vypadal ponížene a já si uvědomila, že se doopravdy stydí.

Sam rozčileně mával rukama. Poháněl ho hněv.

„Bellefleur, jestli sem ještě někdy přijdete, posad'te se k jinému stolu,“ řekl a v jeho hlase bublala potlačovaná zloba.

Andy se otočil k Samovi. Byl dvakrát statnější a o pět centimetrů vyšší. V té chvíli bych si ale určitě vsadila na Sama. Zdálo se, že Andy nechtěl riskovat žádný další střet, protože mu to velel zdravý rozum. Jednoduše přikývl a zamířil na opačnou stranu parkoviště, ke svému autu. Zlatavé proužky v jeho hnědých vlasech se třpytily na slunci.

„Sookie, je mi to líto,“ řekl Sam.

„Ty za nic nemůžeš.“

„Nechtěla by sis vzít volno? Dneska moc práce nemáme.“

„Ne, zůstanu tu do konce směny.“ Charlise Tootenová se pomalu zapracovávala, ale kdybych odešla, neměla bych z toho dobrý pocit. Dnes měla volno Arlene.

Vrátili jsme se do baru, a přestože se na nás několik lidí zvědavě podívalo, nikdo se na nic neptal. V mé sekci seděl jenom jeden pár. Jedli a sklenice měli ještě plné, takže mě nepotřebovali. Dala jsem se do ukládání skleniček na víno. Sam se ke mně naklonil.

„Je pravda, že Bill dnes promluví k potomkům padlých hrdinů?“

„Podle babičky ano.“

„Jdeš tam?“

„Neměla jsem to v úmyslu.“ Billa jsem nechtěla vidět, dokud se mi neozve a nedomluví si se mnou schůzku sám.

Sam na to nic neřekl. Když jsem si ale zašla k němu do kanceláře pro kabelku, vešel dovnitř a začal se přehrabovat v papírech na stole. Vzala jsem si hřeben a pokusila se rozplést si zašmodrchaný uzlík, který se mi udělal ve vlasech. Podle toho, jak se kolem mě Sam ochomýtal, bylo jasné, že si se mnou chce promluvit. Ta nejistá bezcílnost mužů mi začínala vadit.

Jako Andy Bellefleur. Kdyby se mě zeptal přímo, nemusel by si se mnou takhle pohrávat.

Jako Bill. Mohl mi své záměry prostě oznámit, a ne se chovat tak nerozhodně.

„Takže?“ řekla jsem ostřeji, než jsem zamýšlela.

Sam se začervenal.

„Říkal jsem si, jestli bys tam se mnou nezašla. Pak bychom si mohli zajít na kafe.“

Byla jsem úplně ohromená. Ruka s hřebenem se mi zastavila v půli cesty. A hlavou mi proběhla spousta věcí: pocit, který mě zaplavil, když jsem ho držela za ruku před Dawniným domkem; zeď, na kterou jsem narazila v jeho mysli; hloupost, jakou je randit se svým šéfem.

„Jasně,“ řekla jsem po chvíli.

Zdálo se, jako by se mu ulevilo. „Dobře. Vyzvednu tě doma asi v sedm dvacet. To setkání začíná v půl osmé.“

„Fajn. Takže se uvidíme.“

Bála jsem se, že pokud bych s ním zůstala déle, mohla bych provést nějakou nepředloženost, a tak jsem si vzala kabelku a zamířila k autu. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli se mám usmívat štěstím, nebo naříkat nad svou hloupostí.

Když jsem se vrátila domů, bylo tři čtvrtě na šest. Babička už dávala na stůl večeři, protože musela odejít dřív, aby donesla občerstvení na setkání, které se konalo ve společenském domě.

„Napadlo mě, jestli by Bill přišel, kdybychom se sešli v baptistickém kostele,“ řekla babička zčistajasna. Já ale okamžitě vytušila, kam tím míří.

„No, myslím, že ano,“ odpověděla jsem. „Podle mě se upíří náboženských předmětů nebojí. Ale ještě jsem se ho na to nezeptala.“

„Visí tam velký kříž,“ pokračovala babička.

„Nakonec tam půjdu,“ poznamenala jsem. „Se Samem Merlottem.“

„Se Samem? Se svým šéfem?“ Babičku to nesmírně překvapilo.

„Ano, madam.“

„Hmmm. Dobrá, dobrá.“ Zatímco pokládala na stůl talíře, začala se babička usmívat. Mezi sousty sendviče a ovocného salátu jsem se snažila vymyslet, co si vzít na sebe. Babička se na setkání těšila a nemohla se dočkat, až si poslechne Billa a představí ho svým přátelům. Když se dozvěděla, že mám schůzku, a dokonce s člověkem, vystoupala v myšlenkách až

nad oblaka a vznášela se ve volném vesmíru (řekla bych, že někde v okolí Venuše).

„Půjdem pak ještě ven,“ řekla jsem, „takže bych řekla, že se vrátím domů asi hodinu po skončení toho setkání.“ V Bon Temps nebylo mnoho míst, kam si člověk mohl zajít na kávu. A dokonce i v těchto podnicích, kam se zajít dalo, lidé neradi vysedávali moc dlouho.

„Dobře, zlatíčko! Jen si dej na čas.“ Babička už byla oblečená, takže jsem jí hned po večeři pomohla naskládat na podnosy sušenky a nalít kávu do obrovské termosky, kterou si koupila právě pro takovéhle příležitosti. Zaparkovala auto přímo před domem, což nám ušetřilo čas a běhání. Byla spokojená a celou dobu vesele švitořila. Takovéhle večery zbožňovala.

Shodila jsem ze sebe pracovní oblečení a vklouzla do sprchy. Zatímco jsem se mydlila, uvažovala jsem, co si vzít na sebe. Nic bílého ani černého, to bylo jasné; barvy, které nosily servírky v baru U Merlotta, mě už začínaly unavovat. Znovu jsem si oholila nohy. Neměla jsem čas, abych si umyla a usušila vlasy, ale to jsem udělala už včera večer. Pak jsem otevřela dveře šatní skříně a zadívala se dovnitř. Bílé šaty s květinovým vzorem už Sam viděl. Denimová bundička zase nebyla pro setkání s babiččinými přáteli ta nejvhodnější volba. Nakonec jsem vytáhla khaki kalhoty a bronzově hnědou hedvábnou halenku s krátkými rukávy. K tomu jsem si vzala hnědé kožené sandály a hnědý pásek, který barevně ladil s kalhotami, velké zlaté náušnice a řetízek na krk. Byla jsem připravená. Hned vzápětí zazvonil Sam, jako kdyby si to načasoval.

Když jsem otevřela, nastalo trapné ticho.

„Klidně pojď dovnitř, ale už je nejvyšší čas...“

„Rád bych šel dovnitř, ale už je nejvyšší čas...“

Oba jsme se zasmáli.

Zamkla jsem a Sam mezitím zamířil ke svému pikapu, aby mi otevřel dveře. Když jsem si představila, jak bych se na vysoko položené sedadlo škrábala v některé ze svých kratších sukní, byla jsem ráda, že jsem si vzala kalhoty.

„Potřebuješ trochu povyražení?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Myslím, že jsem si ho už užila dost,“ odpověděla jsem a snažila se potlačit úsměv.

Do společenského domu jsme dojeli mlčky. Dotyčná budova stála ve starší části městečka Bon Temps, postavené ještě před válkou. Dům sám pocházel až z poválečných let, ale budovu, která tam stála před ním, zničili během občanské války. Nikdo však zřejmě nezaznamenal, o jakou stavbu vůbec šlo.

Potomci padlých hrdinů měli různorodé členstvo. Někteří lidé už byli velmi staří a křehcí, jiní o trochu mladší a nesmírně čilí, a několik málo mužů a žen si ještě užívalo středního věku. Žádné mladé členy ale neměli. Babička si na to často stěžovala a pokaždé přitom po mně házela výmluvné pohledy.

Pan Sterling Norris, dobrý přítel mojí babičky a starosta našeho městečka, měl ten večer na starosti vítání, a tak stál u dveří a potřásl si rukou s každým příchozím. Kromě toho se všemi prohodil pár slov.

„Slečno Sookie, jste každým dnem krásnější,“ vysekl mi poklonu. „A Same, vás jsme tu neviděli už celou věčnost! Sookie, je pravda, že ten upír je váš přítel?“

„Ano, pane.“

„Takže jste si jistá, že jsme v bezpečí?“

„Ano, tím jsem si jistá. Je to příjemný... muž.“ Bytost? Stvoření? Nebo, pokud se vám líbí představa živé mrtvolky, pěkně zachovalý?

„Když to tvrdíte,“ řekl pan Norris pochybovačně. „Za mých časů byly takové věci pohádkou.“

„Ale, pane Norrisi, vždyť tyhle časy jsou stále vaše,“ odpověděla jsem s veselým úsměvem, který se ode mě očekával. Pan Norris se zasmál a gestem ruky nám naznačil, abychom vešli dovnitř, což se od něj také očekávalo. Sam mě vzal za ruku a zamířil se mnou úplně dozadu, k poslední řadě kovových židlí. Když jsme se usadili, zamávala jsem na babičku. Setkání mělo právě začínat. V místnosti bylo něco okolo čtyřiceti lidí, což bylo na Bon Temps docela velké množství. Bill tu však ještě nebyl.

Na pódium vyšla předsedkyně sdružení, vysoká podsaditá žena jménem Maxine Fortenberryová.

„Dobrý večer! Dobrý večer!“ zahřměla. „Náš čestný host právě volal, že má nějaké problémy s autem a dorazí za pár minut. Můžeme tedy začít a mezitím probrat obvyklé záležitosti.“

Všichni se usadili. Pak jsme museli přečkat nudný program. Sam seděl vedle mě s rukama založenýma na prsou a nohama překříženýma v kotnících. Dávala jsem si velký pozor, abych se usmívala a udržovala v pohotovosti svou ochrannou clonu, takže mě překvapilo, když se ke mně naklonil a zašeptal: „Klidně se můžeš uvolnit.“

„Já myslela, že, uvolněná jsem,“ odpověděla jsem.

„Podle mě ani nevíš, jak na to.“

Zvedla jsem obočí. Po tom setkání si budu muset s panem Merlottem promluvit.

Hned vzápětí vešel dovnitř Bill a v místnosti se rozhostilo ticho. Všichni, kteří ho dosud neviděli, si museli teprve zvyknout na jeho přítomnost. Pokud jste za celý život nepotkali upíra, bylo na co si přivykat. Ve světle zářivek vypadal Bill mnohem méně lidsky než ve slabě osvětleném baru nebo ve vlastním domě. Nikdo by si ho nemohl splést s obyčejným člověkem. Byl přirozeně velmi bledý a temné studánky jeho očí vypadaly ještě mnohem temněji a chladněji. Na sobě měl lehký modrý oblek. Byla bych se vsadila, že mu to poradila babička. Vypadal úžasně. Výrazné zalomené obočí, křivka jeho výrazného nosu, ostře řezané rty, bílé ruce s pečlivě zastřiženými nehty... Pozdravil se s předsedkyní spolku. Jeho úsměv, při němž ani trochu nepootevřel rty, jí naprosto učaroval.

Netušila jsem, jestli Bill využíval své schopnosti na celou místnost, nebo jestli sem všechny přítomné zavedl tak obrovský zájem, ale v sále se rázem rozhostilo ticho.

Pak mě Bill spatřil. Přísahala bych, že se mu zachvělo obočí. Lehce se mi uklonil a já přikývla, ale nedokázala jsem se na něj usmát. Dokonce i uprostřed tolika lidí jsem cítila mrazivé zklamání z toho, že se mi až doteď sám neozval.

Paní Fortenberryová Billa představila, ale vůbec si nepamatuju, co říkala a jak se vypořádala s tím, že Bill je jiná bytost než všichni ostatní v místnosti.

Potom se ujal slova Bill. Překvapilo mě, že měl s sebou poznámky. Sam vedle mě se naklonil dopředu a upřeně se zadíval Billovi do tváře.

„...neměli jsme žádné příkrývky a jídla také nebylo mnoho,“ říkal Bill klidně. „Mnoho vojáků dezertovalo.“

To zřejmě nebyl fakt, který by se potomkům padlých příliš líbil, ale několik z nich souhlasně přikyvovalo. Muselo to souhlasit s tím, co si sami zjistili.

Jakýsi stařík v přední řadě zvedl ruku.

„Neznal jste náhodou mého pradědečka, Tollivera Humphriese?“

„Ano,“ odpověděl Bill po chvíli. V obličeji měl nečitelný výraz. „Tolliver byl můj přítel.“

Na kratičkou chvíli jsem v jeho hlase zaslechla něco tak srdcervoucího, že jsem musela zavřít oči.

„Jaký byl?“ Stařík se chvěl.

„Tvrdohlavý, což nakonec zavinilo jeho smrt,“ řekl Bill. „Statečný. Obětavý a štedrý.“

„Jak zemřel? Byl jste u toho?“

„Ano, byl jsem u toho,“ odpověděl Bill posmutněle. „Viděl jsem, jak ho v lese asi třicet kilometrů odsud zabil střelec ze Severu. Nemohl dost rychle utíkat, protože byl vyhladovělý. Stejně jako my všichni. Jednoho dne dopoledne, bylo tehdy hodně chladno, si Tolliver všiml, že uprostřed bitevního pole postřelili jednoho z našich mužů, který se nestačil ukrýt do zákopu. Nebyl mrtvý, ale zraněný a trpěl strašnými bolestmi. Volal, abychom mu pomohli. Věděl, že pokud to někdo neudělá, zemře tam.“

V místnosti panovalo takové ticho, že bychom slyšeli spadnout i špendlík.

„Křičel a naříkal. Uvažoval jsem, že ho zastřelím, abych ukončil jeho trápení, protože jít tam a zachraňovat ho by se rovnalo sebevraždě. Ale nedokázal jsem se k tomu přinutit. Říkal jsem si, že by to byla vražda, přestože jsme bojovali ve válce. Později jsem si říkal, že jsem ho přece jen měl zastřelit,

protože Tolliver – na rozdíl ode mě – nedokázal poslouchat jeho sténání. Po dvou hodinách mi řekl, že ho půjde zachránit. Pohádal jsem se s ním. Tolliver mi ale řekl, že Bůh chce, aby to zkusil. Celou dobu, co jsme byli v lesích, se modlil.

I když jsem mu tvrdil, že Bůh nechce, aby zahodil svůj vlastní život, že má doma ženu a děti, které se modlí, aby se v pořádku vrátil domů, Tolliver mě požádal o pomoc. Měl jsem odlákat nepřítele, zatímco on se bude pokoušet proniknout ke zraněnému vojákovvi. Potom vyběhl tak křepce, jako kdyby byl dokonale odpočatý. A doběhl až ke zraněnému mladíkovi. Najednou se však ozval výstřel a on se skácel k zemi. Po chvíli ten chlapec znovu začal volat o pomoc.“

„Co se s ním stalo?“ zeptala se paní Fortenberryová tiše.

„Přežil to,“ odpověděl Bill tak chladně, až mě z něj zamrazilo. „Přežil celý den, a večer se nám ho podařilo odnést.“

Při Billově vyprávění se zdálo, jako kdyby všichni přítomní ožili. Stařík v první řadě se mohl radovat z nové vzpomínky, navíc takové, která mnohé vypovídala o osobnosti jeho předka.

Myslím, že nikdo z potomků padlých nebyl připravený na to, že je Billovo vyprávění zasáhne tak hluboko. Slova člověka, který přežil občanskou válku, měla v jejich očích nesmírnou váhu. Byli okouzlení i otřeseni zároveň.

Když Bill zodpověděl poslední otázku, ozval se hromový potlesk; tedy alespoň tak hromový, jaký dovedlo vytvořit čtyřicet lidí. Dokonce i Sam, který nepatřil mezi Billovy fanoušky, se přinutil několikrát plácnout rukama.

Kromě mě a Sama si potom všichni chtěli s Billem osobně promluvit. Takže zatímco nedobrovolného čestného hosta obklopile dav lidí, vyklouzli jsme ven k Samovu pikapu. Zamířili jsme do restaurace Crawdad Diner, kde náhodou vařili opravdu dobře. Já hlad neměla, ale Sam si dal limetkový pudink a k němu kávu.

„Bylo to zajímavé,“ řekl opatrně.

„To Billovo vyprávění? To určitě,“ odpověděla jsem stejně obezřetně.

„Přitahuje tě?“

Po dlouhém otálení se Sam rozhodl pro přímý útok.

„Ano,“ řekla jsem.

„Sookie,“ začal Sam. „S ním tě nečeká žádná budoucnost.“

„Na druhou stranu, už tady nějakou dobu žije. A počítám, že tu ještě pár set let zůstane.“

„U upíra nikdy nemůžeš vědět, co se mu může přihodit.“

Proti tomu jsem nemohla nic namítnout. Ale jak jsem vysvětlila Samovi, nemůžu tušit ani to, co se může přihodit mně – člověku.

Takhle jsme se ještě chvíli dohadovali. Potom jsem podrážděně vyprskla: „Co to s tebou je, Same?“

Růžové tváře mu zčervenaly a modré oči se setkaly s mým pohledem. „Mám tě rád, Sookie. Jako přítelkyni, a někdy možná i jako něco víc...“

Cože?

„Nechci jenom přihlížet, jak se vydáváš špatnou cestou.“

Pohlédla jsem na něj. Do obličeje se mi vkradl pochybovačný výraz, obočí se mi nakrabilo a koutky úst se mi nepatrně pohnuly nahoru.

„Jasně,“ řekla jsem hlasem, který věrně kopíroval můj výraz.

„Vždycky jsem tě měl rád.“

„Dokonce tolik, že jsi musel čekat, až se o mě začne zajímat někdo jiný, a teprve pak jsi mi to řekl?“

„Patří mi to.“ Zdálo se, že o něčem přemýšlí. Chtěl to říct, ale nedostávalo se mu odvahy. Ať už to bylo cokoli, nedokázal to ze sebe vypravit.

„Půjdeme,“ navrhla jsem. Došlo mi, že teď už bychom se jenom obtížně vraceli k nějakému neutrálnímu tématu hovoru. Mohla jsem proto klidně jet domů.

Cesta autem byla zajímavá. Vždycky když už se zdálo, že Sam konečně vysloví, co má celou dobu na jazyku, v poslední chvíli se zarazil, zavrtěl hlavou a zůstal zticha. Bylo mi to tak nepříjemné, že jsem měla sto chutí vlepit mu facku.

Domů jsme přijeli později, než jsem čekala. Světlo v babiččině ložnici stále svítilo, ale zbytek domu se utápěl ve tmě. Nikde jsem neviděla její auto, takže mi došlo, že zaparkovala vzadu, aby mohla odnést zbytky jídla ze setkání

rovnou do kuchyně. Lampa na verandě, kterou mi nechala rozsvícenou, však zářila do tmy.

Sam obešel auto, otevřel mi dveře a já vystoupila. Ve tmě jsem se ale pořádně netrefila na stupačku, takže jsem spíš vypadla. Sam mě zachytil. Nejprve mi jenom pevně sevřel paže, abych se nesvalila, ale potom mě objal a políbil.

Předpokládala jsem, že to bude jen pusa na dobrou noc, ale jeho ústa ne a ne se odlepit. Bylo to nesmírně příjemné, ale pak se rozeznělo moje vnitřní poplašné zařízení: „Je to tvůj šéf.“

Jemně jsem se od něj odtáhla. Okamžitě si to uvědomil. Ruce mu sklouzly po mých pažích a zachytily se mi za konečky prstů. Mlčky jsme zamířili ke dveřím.

„Líbilo se mi to,“ řekla jsem tiše, abych nevzbudila babičku. Kromě toho jsem nechtěla, aby to znělo nějak nadšeně.

„Mně taky. Zopakujeme si to někdy?“

„Uvidíme,“ odpověděla jsem. Doopravdy jsem netušila, co k Samovi cítím.

Počkala jsem, dokud jsem nezaslechla, jak se jeho auto otáčí. Potom jsem zhasla světlo na verandě a vešla do domu. Cestou jsem si rozepínala halenku. Byla jsem unavená a chtělo se mi spát.

Něco tu nehrálo.

Zastavila jsem se uprostřed obývacího pokoje a rozhlédla se.

Všechno vypadalo v pořádku, ne?

Ano, všechno bylo na svém místě.

To ten zápach.

Nepříjemný zápach.

Kovový, ostrý a slaný.

Pach krve.

Ten zápach byl se mnou tady, v přízemí, ne nahoře, kde pokoje pro hosty zely prázdnotou.

„Babičko?“ zvolala jsem. Ten rozechvělý hlas se mi vůbec nelíbil.

S vypětím všech sil jsem se pohnula a zamířila ke dveřím do jejího pokoje. Byl prázdný. Pak jsem se vydala do ostatních částí domu a rozsvěcela jsem všechna světla.

Můj pokoj jsem našla ve stejném stavu, v jakém jsem ho při odchodu zanechala.

Koupelna byla prázdná.

Prádelna také.

Rozsvítila jsem poslední světlo. Kuchyně byla...

Vykřikla jsem a nemohla jsem přestat. Ruce mi visely ve vzduchu a s každým dalším výkřikem se třásly víc a víc. Zaslechla jsem za sebou ránu, ale v té chvíli mi na tom vůbec nezáleželo. Pak mě popadly čísi velké ruce, uchopily mě a mezi mnou a tím, co jsem spatřila na podlaze kuchyně, se objevilo mohutné tělo. Vůbec jsem Billa nepoznala. Chytil mě a odvedl do obývacího pokoje, abych se na to nemusela dívat.

„Sookie,“ zahřměl. „Přestaň křičet! Tohle není k ničemu!“

Kdyby se ke mně choval mírně, křičela bych dál.

„Omlouvám se,“ řekla jsem vyděšeně. „Chovám se jako ten kluk.“

Bill se na mě nechápavě zadíval.

„Ten z tvého příběhu,“ doplnila jsem otupěle.

„Musíme zavolat policii.“

„Jistě.“

„Musíme jim zatelefonovat.“

„Počkat. Jak ses sem dostal?“

„Tvoje babička chtěla odvézt až domů, ale trval jsem na tom, že pojedeme nejdřív k ní a já jí pomůžu vyložit věci z auta.“

„Tak proč jsi pořád tady?“

„Čekám na tebe.“

„Takže jsi viděl, kdo ji zabil?“

„Ne. Šel jsem pak přes hřbitov domů, abych se převlékl.“

Měl na sobě modré džíny a tričko s nápisem Vděčný nebožtík. Zničehonic jsem se začala hihňat.

„To je úžasné!“ vyprskla jsem smíchy a předklonila se.

Ale hned vzápětí jsem se zase rozplakala. Zvedla jsem telefon a vytočila 911.

Andy Bellefleur dorazil během pěti minut.

Jason přišel, hned jak jsem se mu dovolala. Zkoušela jsem mu volat na čtyři nebo pět různých míst, ale nakonec se mi ho podařilo zastihnout u Merlotta. Terry Bellefleur se ten večer staral o bar místo Sama, a když Jasonovi vyřídil, aby okamžitě přijel do babiččina domu, poprosila jsem ho ještě, jestli by nezavolał Samovi a nevyřídil mu, že mám potíže a několik dalších dní nebudu moct přijít do práce.

Terry mu musel zavolat téměř okamžitě, protože do půl hodiny byl Sam u mě doma. Stále měl na sobě totéž oblečení, které si vzal na naši večerní schůzku. Když jsem ho spatřila, sklopila jsem oči a vybavila si, jak jsem si hned po příchodu rozepnula v obývacím pokoji halenku. Pak jsem na to zapomněla. Teď jsem ji ale měla zapnutou. Došlo mi, že mi ji musel zapnout Bill. Později mi to možná bude připadat trapné, ale teď jsem mu za to byla vděčná.

Jason tedy přijel. Když jsem mu pověděla, že je babička mrtvá a že ji někdo zabil, jenom se na mě mlčky zadíval. V očích měl úplně prázdný výraz. Jako kdyby ho někdo zbavil schopnosti vstřebat nové informace. Pak si ale moje slova přebíral a zhroutil se na kolena. Já si klekla k němu. Objal mě, položil mi hlavu na rameno a chvíli jsme jen mlčky klečeli na podlaze. Zůstali jsme úplně sami.

Bill a Sam seděli před domem na zahradních lehátkách, aby nepřekáželi policii. Potom nás policie požádala, abychom šli ven, takže jsme se spolu stáhli na verandu. Byl teplý večer. Posadila jsem se čelem k domu. Zářil jako narozeninový dort a lidé, kteří vcházeli dovnitř a zase vycházeli ven, připomínali mravence pozvané na večírek. Všechno tenhle shon tu zavládl kvůli tomu, co zůstalo z mé babičky.

„Co se stalo?“ zeptal se konečně Jason.

„Vrátila jsem se ze schůzky,“ začala jsem pomalu. „Sam potom odjel. Poznala jsem, že se něco stalo. Prohledala jsem každý pokoj.“ Taková byla oficiální verze příběhu s názvem Jak jsem našla svou Babičku Mrtvou. „A když jsem vešla do kuchyně, uviděla jsem ji.“

Jason nesmírně pomalu otočil hlavu a zadíval se mi do očí.

„Povídej!“

V tichosti jsem zavrtěla hlavou. Měl ale právo dozvědět se to. „Někdo ji přepadl, ale myslím si, že se snažila bránit. Ať už to udělal kdokoliv, hodně ji pořezal. A pak ji uškrtil, alespoň to tak vypadalo.“

Vůbec jsem se Jasonovi nedokázala podívat do očí. „Je to moje vina.“ Nedokázala jsem se přinutit mluvit nahlas.

„Jak jsi na to přišla?“ zeptal se Jason pomalu a sklesle.

„Myslím si, že někdo přišel zabít mě, stejně jako to udělal Maudette a Dawn. Ale místo toho tu našel babičku.“

Všimla jsem si, že se nad tím Jason zamyslel.

„Šla dneska večer na to setkání, a já měla zůstat sama doma. Sam mě ale na poslední chvíli poprosil, jestli bych tam s ním nešla. Moje auto tu zůstalo, protože jsme jeli Samovým pikapem. Babička zaparkovala svoje auto za domem, aby mohla snáz přenést věci, takže to muselo vypadat, že jsem tu jenom já a nikdo jiný. Vezla Billa domů, ale ten jí pomohl odnést věci do domu a pak se šel pěšky převléknout k sobě. Jakmile odešel, někdo, ať už to byl kdokoliv... ji zabil.“

„Jak víme, že to neudělal Bill?“ zeptal se Jason, jako kdyby Bill neseděl kousek od nás.

„Jak víme, že to nebyl někdo jiný?“ vykřikla jsem. Jasonovo pomalé uvažování mě dráždilo. „Mohl to být úplně kdokoliv, koho známe. Bill to podle mě neudělal. Nezabil ani Maudette, ani Dawn. A myslím si, že ať už je zabil kdokoliv, může i za smrt naší babičky.“

„Věděla jsi,“ poznamenal Jason nahlas, „že babička odkázala dům jenom tobě?“

Připadala jsem si, jako kdyby mi do obličeje vychrstl kbelík ledové vody. Všimla jsem si, že Sam také zkřivil tvář. Billovy oči potemněly a ještě víc než kdy jindy připomínaly kus ledu.

„Ne. Vždycky jsem předpokládala, že se o něj podělíme, stejně jako o ten druhý.“ O dům po rodičích, kde Jason žil.

„Odkázala ti i pozemek.“

„Proč tohle říkáš?“ Měla jsem za to, že už jsem vyplakala všechny slzy, ale zase mi začalo být do pláče.

„Je to nespravedlivé!“ vykřikl. „Je to nespravedlivé a teď už to nemůže nijak napravit!“

Roztřásla jsem se. Bill mi pomohl vstát ze židle a šel se se mnou projít po dvoře. Sam se posadil před Jasona a začal mu vážně domlouvat. Mluvil tiše, ale naléhavě.

Bill mě objal kolem ramen, ale já jsem se stále chvěla.

„Myslel to vážně?“ zeptala jsem se, aniž bych čekala, že mi Bill odpoví.

„Ne,“ řekl. Překvapeně jsem k němu zvedla pohled.

„Ne, nemohl tvé babičce pomoci a nedokázal se smířit s představou, že tu někdo čekal na tebe, a místo tebe zabil ji. Takže musí svoji zlost obrátit proti něčemu. A místo toho, aby se zlobil na tebe, protože ses nenechala zabít, hněvá se kvůli hloupostem. Nedělal bych si s tím hlavu.“

„Je úžasné, že to dokážeš vidět takhle,“ poznamenala jsem příkře.

„No, chodil jsem na psychologické přednášky do večerní školy,“ odpověděl Bill Compton. Upír.

Neubránila jsem se vtíravé myšlence, že lovci vždy studují svou kořist. „Proč by babička nechala všechno tohle mně, a ne Jasonovi?“

„Možná na to přijdeš později,“ řekl. To mi stačilo.

Poté vyšel z domu Andy Bellefleur a zastavil se na schodech. Zvedl oči k obloze, jako kdyby tam mohl najít nějaké vodítko.

„Comptone!“ řekl zostra.

„Ne,“ vydechla jsem, i když to znělo spíš jako zavrčení.

Úplně jsem cítila, jak ke mně Bill překvapeně sklopil pohled. To od něj byla nečekaná reakce.

„Teď to přijde,“ poznamenala jsem rozčileně.

„*Chránila* jsi mě,“ řekl Bill. „Myslela sis, že mě policie bude podezírat z vraždy těch dvou žen. Proto ses chtěla ujistit, že se stýkaly i s jinými upíry. A teď si myslíš, že mě Bellefleur obviní z vraždy tvé babičky.“

„Ano.“

Zhluboka se nadechl. Stáli jsme v úplné tmě u stromů, které rostly okolo dvora. Andy znovu vykřikl Billovo jméno.

„Sookie,“ začal Bill jemně, „jsem si jistý, stejně jako ty, že měl v plánu zabít tebe.“

Docela mě překvapilo, že si to myslí ještě někdo jiný.

„A já je nezabil. Takže pokud to udělal tentýž vrah, já to nebyl. Dojde mu to. I když je to Bellefleur.“

Zamířili jsme zpátky k osvětlenému domu. Nic z toho všeho se mi nelíbilo. Chtěla jsem, aby zhasla světla a všichni lidé zmizeli, i Bill. Chtěla jsem být sama v domě se svou babičkou, stejně zdravou a spokojenou, jako když jsem ji viděla naposledy.

Bylo to marné a dětinské, ale přát jsem si to mohla. Ponořila jsem se do toho snu natolik, že jsem si nevšimla nebezpečí, které se ke mně blížilo. Probrala jsem se pozdě.

Přede mnou se zjevil můj bratr Jason a praštil mě do obličeje.

Vůbec jsem to nečekala. Bolestí jsem ztratila rovnováhu, zavravorala a přistála na jednom koleni.

Zdalo se že na mě Jason znovu vztáhne ruku, ale vtom se přede mnou objevil Bill. Byl přikrčený a měl vysunuté špičáky. Šla z něj hrůza. Sam popadl Jasona a srazil ho k zemi.

Andyho Bellefleura takové násilí ohromilo. V první chvíli úplně ztuhl. Po chvíli se ale postavil mezi obě znepřátelené strany na dvoře. Podíval se na Billa, polkl, ale pak klidně řekl: „Klid, Comptone! Znovu ji už neuhodí.“

Bill zhluboka dýchal a snažil se zkrotit svou žízeň po Jasonově krvi. Nedovedla jsem mu sice číst myšlenky, ale řeč jeho těla mi byla jasná.

Samovy myšlenky jsem také nedokázala přesně přečíst, ale tušila jsem, že je rozzuřený.

Jason vzlykal. Jeho myšlenky teď tvořily jenom nejasnou zmrštinu.

A Andy Bellefleur nás všechny nenáviděl a přál si, aby každého z nás mohl kvůli něčemu strčit do basy.

Vyčerpaně jsem se zvedla se země a dotkla se bolavého místa na své tváři. Snažila jsem se tak odvést svou pozornost od bolesti, která mě pálila v srdci. Zaplavil mě nezvladatelný žal.

Pomyslela jsem si, že tenhle večer snad nikdy neskončí.

*

Byl to největší pohřeb, jaký se kdy v renaldském okrese konal. Alespoň mi to řekl pastor. Když babičku pohřbívali vedle mých rodičů na starém hřbitově, který se rozprostíral mezi Billovým a babiččiným domem, nebe bylo zářivě modré.

Jason měl pravdu. Teď to byl můj dům a s ním i dvacet akrů okolních pozemků a těžební práva. Všechno, co babičce zůstalo z jejích peněz, jsme si s Jasonem spravedlivě rozdělili. Babička také určila, že pokud si chci zachovat plný nárok na její dům, musím Jasonovi přenechat svou polovinu domu, kde bydleli naši rodiče. Na tom nebylo nic složitého a ani jsem za to po Jasonovi nechtěla žádné peníze, i když se na mě můj právník podíval nejistě, když jsem mu řekla o svém záměru. Kdybych se před Jasonem zmínila, že by mi za něj měl zaplatit, vybuchl by. Nikdy si vlastně pořádně neuvědomoval, že jsem vlastně polovičním vlastníkem toho domu po rodičích. Ale že mi babička nechala celý svůj dům, ho nesmírně překvapilo. Zнала ho lépe než já.

Mám štěstí, že moje příjmy nepocházejí jenom z práce v baru, napadlo mě. Snažila jsem se nemyslet jen na svou strašnou ztrátu. Péče o dům i daně z půdy a z nemovitosti, které babička alespoň zčásti hradila, teď značně sníží můj rozpočet.

„Zřejmě se budete chtít přestěhovat,“ poznamenala Maxine Fortenberryová, zatímco uklízela v kuchyni. Přinesla mi obložená vejce a šunkový salát a snažila se mi pomoci s drhnutím kuchyně.

„Ne,“ řekla jsem překvapeně.

„Ale, zlatíčko, po tom všem, co se tu stalo...“ Na zamračené tváři se jí objevily pochybovačné vrásky.

„Na tuhle kuchyň mám mnohem víc hezkých vzpomínek, než těch špatných,“ vysvětlila jsem jí.

„Oh, to je dobrý přístup,“ uznala udiveně. „Jsi mnohem chytřejší, než si všichni myslí, Sookie!“

„Díky, paní Fortenberryová,“ odpověděla jsem. Pokud si všimla, jak suše jsem to vyslovila, rozhodla se na to nereagovat. Možná to bylo dobře.

„Přijde na pohřeb i ten váš přítel?“ V kuchyni bylo hrozné horko. Korpulentní Maxine si otřela tvář utěrkou. Místo, kde babička ležela, už díkybohu vyčistili její přátelé.

„Můj přítel. Oh, myslíte Billa? Ne, nemůže.“

Nechápavě se na mě podívala.

„Bude to během dne.“

Stále to nechápala.

„Nemůže jít ven.“

„Oh, jistě!“ Jemně si poklepala na spánek, aby mi naznačila, že se snaží probudit svůj spící rozum. „Já hloupá. Vážně by shořel?“

„No, tvrdí, že ano.“

„Víte, jsem moc ráda, že k nám promluvil na tom setkání. Moc mu to pomohlo, aby se stal členem naší společnosti.“

Zamyšleně jsem přikývla.

„Ty vraždy spoustu lidí rozrušily, Sookie. Hodně se mluví o upírech a o tom, že jsou za ně zodpovědní.“

Přimhouřila jsem oči a podívala se na ni.

„Nerozčilte se na mě, Sookie Stackhouseová! Většina lidí si nemyslí, že by Bill dokázal těm ženám udělat něco tak hrozného. Zvlášť potom, co na setkání potomků vyprávěl všechny ty úžasné příběhy.“ Když jsem si na jeho vyprávění vzpomněla, zachvěla jsem se hrůzou. „Ale chodí k němu návštěvy, které se lidem příliš nelíbí.“

Napadlo mě, že má možná na mysli Malcolma, Liama a Diane. Ani mně se nelíbili. Musela jsem v sobě potlačit podvědomý zvyk postavit se na stranu ubližovaných a začít je hájit.

„Upíři jsou stejně rozliční jako lidé,“ řekla jsem.

„Totéž jsem řekla i Andymu Bellefleurovi,“ souhlasila Maxine a nadšeně přikývla. „Řekla jsem, že má začít stíhat jiné, ty, kteří se nechtějí naučit s námi žít. Billa Comptona ne, protože ten se skutečně poctivě snaží zapadnout. V pohřební síni mi řekl, že má konečně hotovou kuchyň.“

Nedokázala jsem v sobě potlačit překvapení. Zamyslela jsem se, co by mohl Bill ve své kuchyni vařit. Proč ji vůbec potřebuje?

Na pohřbu stál Jason vedle mě. Zuřivost z něj už zřejmě vyprchala a po duševní stránce byl už v pořádku. Nedotkl se mě, nepromluvil na mě, ale ani mě neuhodil. Připadala jsem si osamělá. Když jsem se ale podívala na úpatí kopce, uvědomila jsem si, že společně se mnou truchlí i celé městečko. Kam jsem dohlédla, na všech úzkých cestách ke hřbitovu stála auta a všude kolem se pohybovaly stovky lidí v černém. Sam si vzal na sebe klasický oblek (ve kterém vypadal velmi nezvykle) a Arlene, která stála vedle Reneho, zase květované nedělní šaty. Úplně vzadu stál Lafayette a s ním i Terry Bellefleur a Charlsie Tootenová, bar byl určitě zavřený! A nechyběli všichni babiččini přátelé, tedy ti, kteří ještě mohli chodit. Pan Norris hlasitě plakal a otíral si oči velkým sněhově bílým kapesníkem. Buclatou tvář kypré Maxine brázdily zarmoucené vrásky. Zatímco pastor pronášel obvyklou řeč a já seděla s Jasonem úplně sama na skládacích židlích v řadě vyhrazené rodinným příslušníkům, cítila jsem, jak se z mého já cosi odpoutává a vzlétá nahoru k jasně modrým výškám. Tehdy jsem poznala, že ať už se mé babičce stalo cokoliv, teď je konečně doma.

Zbytek dne jsem díkybohu příliš nevnímala. Nechtěla jsem si ho pamatovat, nechtěla jsem si ani připustit, co se stalo. Jeden výjimečný okamžik mi ale utkvěl v paměti.

Stáli jsme s Jasonem u jídelního stolu v babiččině domě. Zavládlo mezi námi dočasné příměří. Zdravili jsme se s truchlícími a většina z nich se snažila seč mohla, aby se nedívala na podlitinu, která se mi modrala na tváři.

Proplouvali jsme všemi povinnostmi kolem pohřbu a Jason přemýšlel, že pak půjde domů, něčeho se napije, nějakou dobu mě neuvidí a pak zase bude všechno v pořádku. Já si myslela úplně totéž. Tedy kromě pití.

Přistoupila k nám nějaká žena, která zřejmě do detailu promyslela všechny následky situace, do které jí nic nebylo, a začala nám udílet dobře míněné rady.

„Je mi vás tak líto, děti,“ řekla. Zadívala jsem se na ni, ale za živého Boha jsem si nemohla vzpomenout, jak se jmenuje. Patřila k metodistické církvi. Měla tři dospělé děti. Ale její jméno mi úplně vypadlo.

„Bylo moc smutné vidět vás dva takhle samotné, okamžitě jsem si vzpomněla na vaše rodiče,“ pokračovala a na tváři se jí objevil soucitný výraz, o němž jsem věděla, že jí nejde od srdce. Zaletěla jsem pohledem k Jasonovi, potom jsem se znovu podívala na tu ženu a pokývala hlavou.

„Ano,“ řekla jsem. Jenomže potom, ještě než je stačila vyslovit, ke mně zaletěly její myšlenky. Zbledla jsem.

„Ale kde byl Adelein bratr, váš prastrýc? Určitě ještě žije.“

„Nestýkáme se,“ odpověděla jsem tónem, který by kteréhokoliv taktnějšího a ohleduplnějšího člověka okamžitě umlčel.

„Ale byl to její jediný bratr! Určitě...“ Když se do ní zabodly naše upřené pohledy, ztichla.

I několik dalších lidí se pozastavilo nad tím, že na pohřbu nebyl strýc Bartlett, ale naše signály, které říkaly: „Tohle je rodinná záležitost!“ jejich zájem okamžitě utály. Tahle žena – jak se jen jmenovala? – je jenom nedokázala dost rychle pochopit. Přinesla nám mexický salát. Umínila jsem si, že jakmile odejde, vyhodím ho.

„Musíme mu o tom dát vědět,“ poznamenal Jason, když žena odešla. Okamžitě jsem znovu vztyčila svou ochrannou hradbu, nechtěla jsem vědět, na co právě myslí.

„Zavolej mu,“ požádala jsem ho.

„Dobře.“

Nic dalšího jsme si už toho dne neřekli.

KAPITOLA ŠESTÁ

Po pohřbu jsem zůstala tři dny doma. Bylo to až moc dlouho, potřebovala jsem se vrátit do práce. Přemýšlela jsem ale o všech věcech, které teď musím udělat, nebo jsem si to alespoň namlouvala. Uklidila jsem babiččin pokoj. Když se u mě zastavila Arlene, poprosila jsem ji, jestli by mi s tím nepomohla. Nedokázala jsem být sama se všemi jejími věcmi, které jsem tak důvěrně znala a z nichž jsem stále cítila vůni dětského pudru Johnson's a antiseptického krému Campo-Phenique.

Arlene mi tedy pomohla všechno zabalit a odnést do kanceláře organizace na pomoc obětem přírodních katastrof. Posledních pár dnů se totiž nad severním Arkansasem prohnalo několik tornád, takže někomu, kdo přišel o všechno, se budou její šaty určitě hodit. Babička byla menší a štíhlejší než já a měla úplně jiný vkus, takže jsem si nenechala nic jiného než její šperky. Nikdy jich moc nenosila, ale ty, které si na sebe brávala, pro mě měly nesmírnou hodnotu.

Udivilo mě, co všechno dokázala babička do svého pokoje naskládat. Raději jsem ani nemyslela na to, co najdu v podkroví. O to se ale postarám později, třeba na podzim, až se ochladí a já budu mít čas na přemýšlení.

Zřejmě jsem se zbavila většího množství věcí, než jsem mohla, ale připadala jsem si díky tomu mnohem silnější a výkonnější. Odvedla jsem při tom kus práce. Arlene všechno

skládala a balila. Stranou dávala jenom dokumenty, fotografie, dopisy, účty a neplatné šeky. Babička nikdy nepoužívala platební kartu a nikdy nekupovala nic na splátky, Bůh jí žehnej. Díky tomu jsem měla s tříděním jejích věcí mnohem méně práce.

Pak se Arlene zeptala na auto. Babička si ho koupila před pěti lety a mělo najeto jen velice málo. „Prodáš to svoje a necháš si její?“ zeptala se. „Tvoje je novější, ale menší.“

„O tom jsem ještě neuvažovala,“ odpověděla jsem. Uvědomila jsem si, že jsem na to ani myslet nemohla. K ničemu jinému než k úklidu babiččiny ložnice jsem se ten den nedokázala přinutit.

Do podvečera zmizelo z ložnice všechno, co mi babičku připomínalo. S Arlene jsme obrátily i její matraci a převlékly její sloupkovou postel. Babiččin pokoj mi odjakživa připadal překrásný. Teď jsem si uvědomila, že patří mně. Mohla bych se do něj přestěhovat a mít svou soukromou koupelnu. Nemusela bych tak používat tu na chodbě.

Zatoužila jsem to okamžitě udělat. Všechn nábytek v mé ložnici pocházel z domu mých rodičů. Byl dětský, až přehnaně holčičí a připomínal mi panenky Barbie a přespávání u kamarádek.

Ne že bych často přespávala u kamarádek, nebo že by ony přespávaly u mě.

Ne, ne, ne! Znovu už do toho zabředávat nechci. Byla jsem taková, jaká jsem byla, měla jsem svůj život a užívala jsem si spousty věcí, všech malých radostí, které mi pomáhaly jít dál.

„Možná se přestěhuju sem,“ řekla jsem Arlene, když zalepila krabici.

„Není to trochu brzy?“ zeptala se. Když si uvědomila, jak kriticky to vyznělo, začervenala se.

„Bude to jednodušší, než když zůstanu naproti přes chodbu a budu myslet na to, jak je ten pokoj prázdný,“ odpověděla jsem. Arlene se skrčila za kartonovou krabici, lepící pásku v ruce, a zamyslela se.

„To chápu,“ řekla a její ohnivě rudá hlava souhlasně přikývla.

Pak jsme krabice naložily k Arlene do auta. Nabídla mi, že je zaveze do sběrného střediska, což jsem vděčně přijala. Nechtěla jsem, aby mě někdo lítostivě pozoroval, až budu odkládat babiččiny šaty, boty a noční košile.

Když Arlene odcházela, objala jsem ji a vtiskla jí polibek na tvář. Zadívala se na mě. Tak daleko naše přátelství až dodnes nepokročilo. Naklonila ke mně hlavu a opřela mi ji o čelo.

„Ty blázínku!“ řekla vesele. „Musíš za námi zase přijít. Lisa pořád žadoní, abys ji zase hlídala.“

„Tak jí vyříd', že ji teta Sookie pozdravuje. A Codymu taky.“

„Dobře.“ Pak se Arlene odvěkla do auta. Ohnivě rudé načechrané vlasy za ní vlály a její kyprá postava v barovém pracovním stejnokroji vypadala jako jeden veliký příslib.

Když se Arlenino auto odkodrcalo po lesní cestě pryč, měla jsem pocit, že ze mě vyprchala veškerá energie. Připadala jsem si stará nejmní milion let a strašně opuštěná. A tak to bude od nynějška napořád.

Neměla jsem hlad, ale hodiny mi prozradily, že je čas k jídlu. Zamířila jsem do kuchyně a vytáhla z lednice jednu z mnoha plastových krabic. Byl v ní krocan s hroznovou oblohou. Měla jsem tohle jídlo sice ráda, ale když jsem se s ním posadila ke stolu, jen jsem do něj dloubala vidličkou. Pak jsem to vzdala, vrátila krabici do lednice a odešla do koupelny, kde jsem si dopřála tolik potřebnou sprchu. V rozích skříní byl usazený prach. Dokonce i taková pečlivá hospodyně jako moje babička nad ním nedokázala zvítězit.

Sprcha byla úžasná. V horké vodě se ze mě vypařila část mého smutku. Umyla jsem si šamponem vlasy, vydrhla každický čtvereční centimetr kůže a oholila si nohy i podpaždí. Když jsem vystoupila ze sprchy, vytrhala jsem si obočí, natřela si obličej krémem, nastříkala se deodorantem, vetřela si do vlasů kondicioner, abych si je snadno rozčesala, zkrátka jsem použila všechno, co mi přišlo pod ruku. Přes hlavu, z níž mi v dlouhých pramenech splývaly vlasy až na záda, jsem si přetáhla tričko na spaní, které mělo vepředu obrázek ptáčka Tweetyho, a popadla jsem hřeben. Pak jsem se

posadila k televizi, abych se na něco podívala, než si rozčešu vlasy, což mě odjakživa unavovalo.

Můj náhlý příval pocitu smysluplnosti vyprchal a já si připadala ochablá.

Když jsem se šourala do pokoje s hřebenem v jedné ruce a ručnίκem v druhé, zazvonil zvonek u dveří.

Podívala jsem se skrz špehýrku. Na verandě trpělivě čekal Bill.

Pustila jsem ho dovnitř. Nepotěšilo mě, že ho vidím, ale ani nerozladilo.

Zaskočil mě v tričku na spaní, s mokřými vlasy, bosou. Bez make-upu.

„Pojď dál,“ řekla jsem.

„Určitě?“

„Ano.“

Vešel dál a jako pokaždé se rozhlédl. „Co to děláš?“ zeptal se, když spatřil hromádku věcí, kterou jsem odložila stranou, protože mě napadlo, že by si je babiččini přátelé třeba rádi vzali: pana Norrise by mohla potěšit zarámovaná fotografie, na níž jsou společně jeho a babiččina matka.

„Dneska jsem uklízela v ložnici,“ řekla jsem. „Napadlo mě, že se do ní přestěhuju.“ Nic dalšího mě už nenapadlo. Důkladně si mě prohlédl.

„Učešu tě,“ řekl.

Lhostejně jsem přikývla. Bill se posadil na pohovku s květovaným vzorem a ukázal na starou nízkou sedačku před ní. Poslušně jsem si sedla. Bill se posunul trochu dopředu a já se ocitla mezi jeho stehny. Přiložil mi hřeben na temeno hlavy a pomalu začal rozčesávat zacuchané vlasy.

Ticho, které jsem v jeho přítomnosti pokaždé vnímala, pro mě bylo jako obvykle vysvobozením. Pokaždé jsem měla pocit, jako kdybych po dlouhém výšlapu v horkém dni ponořila nohu do chladné vody.

Billovy dlouhé prsty se navíc dokázaly zkušeně popasovat s mou hustou hřívou. Seděla jsem se zavřenýma očima, cítila klid a vnímala jenom Billovy úsporné pohyby. Zdálo se mi, že téměř cítím tlukot jeho srdce, ale pak jsem si uvědomila, jak zvláštní je to představa. Jeho srdce koneckonců netlouklo.

„Takhle jsem česal svou sestru Sarah,“ zamumlal tiše, jako kdyby tušil, že si teď konečně vychutnávám chvíli klidu a snažil se mě z něj nevyrušit. „Měla tmavší vlasy. Dokonce ještě delší. Nikdy si je nestříhala. Když jsme byli malí a matka měla moc práce, staral jsem se o její vlasy já.“

„Byla mladší nebo starší než ty?“ zeptala jsem se tiše, jakoby omámeně.

„Mladší. O tři roky mladší než já.“

„Měl jsi ještě další sourozence?“

„Dva zemřeli při porodu,“ odpověděl zvolna, jako kdyby to pro něj představovalo už jen hodně vzdálenou vzpomínku. „Můj bratr Robert zemřel, když mu bylo dvanáct. Já jsem byl tehdy o rok mladší než on. Dostal horečku, a ta ho zabila. Teď by ho jenom naládovali penicilinem a byl by zdravý. Tehdy to ale neuměli. Sarah válku přežila, maminka taky. Ale otec mi zemřel, právě když jsem sloužil v armádě. Později jsem zjistil, že ho sklátila mrtvice. Moje žena od té doby žila s mou rodinou, a moje děti...“

„Oh, Bille!“ vzdychla jsem smutně, téměř šeptem. „Ztratil jsi toho tolik.“

„Ne, Sookie,“ odpověděl. Jeho hlas byl opět chladný a jasný.

Chvíli mě ještě česal, dokud si nebyl jistý, že hřebenu už nestojí v cestě žádné zacuchané pramínky. Potom vzal do ruky bílý ručník, který jsem odhodila na postranní opěrku pohovky, a začal mi vysušovat vlasy. Zatímco schly, projížděl jimi prsty, aby je načechrál.

„Mmmm,“ zaslechla jsem. Už to nebyl hlas někoho, kdo potřeboval utěšit.

Cítila jsem, jak mi jeho chladné prsty odhrnují vlasy z krku, a uvědomila jsem si, že se Billovy rty blíží k mé šíji. Nedokázala jsem se ani pohnout, ani promluvit. Pomalu jsem vydechla a snažila se ani nehlesnout. Jeho rty se pak posunuly k mému uchu. Jemně mě kousl do lalůčku a potom jsem uvnitř ucha ucítila jeho jazyk. Zezadu mě objaly dvě pevné paže, setkaly se na mé hrudi a přitiskly mě k němu.

Jakoby zázrakem jsem tehdy slyšela jenom řeč jeho těla, a ne všechny ty možné hlouposti, které dokážou podobné chvíle jenom zkazit. Jeho tělo mi prozrazovalo nesmírně prosté věci.

Zvedl mě tak zlehka, jako kdybych já zdvihala batole. Otočil mě, tak abych mu dosedla na klín a nohy složila na jednu stranu. Objala jsem ho a mírně se naklonila, abych ho políbila. Tak to šlo dál, ale po chvíli se Billův klín začal pohybovat v pravidelném rytmu, který byl dostatečně výmluvný i pro tak nezkušeného člověka, jako jsem já. Dlouhé tričko na spaní se mi vyhrnulo až nad stehna. Bezradně jsem mu začala hladit paže. Kupodivu jsem při tom myslela na pánev plnou karamel, které babička nechala na sporáku rozpustit, a na to, jaké byly teplé, sladké, zlaté a rozteklé.

Bill vstal. Já ho stále objímala. „Kam?“ zeptal se.

Ukázala jsem k babiččinu bývalému pokoji. Bill mě tam odnesl tak, jak jsem byla – nohy zaklesnuté kolem jeho boků, hlavu opřenou o jeho rameno – a položil mě na čistě povlečenou postel. Zůstal stát vedle ní a měsíční paprsky, proudící do místnosti skrze nezatažené okno, mi odhalily, jak se rychle a pořádkumilovně svléká. Přestože mě pohled na něj nesmírně vzrušoval, uvědomila jsem si, že musím udělat totéž. Ale stále jsem se trochu styděla, tak jsem si jenom svlékla tričko a hodila ho na podlahu.

Zadívala jsem se na něj. Ještě nikdy v životě jsem neviděla něco tak nádherného a děsivého zároveň.

„Ach, Bille!“ vzdychla jsem nervózně, když se položil vedle mě. „Nechci tě zklamat.“

„To je nemožné,“ zašeptal. Očima mi dychtivě přejížděl po celém těle jako trosečník uprostřed pouště, který se nemůže nabažit pohledu na náhle objevenou studnu.

„Moc to neumím,“ přiznala jsem se. Sotva jsem to zašeptala.

„Neboj se. Já to umím dobře.“ Začal mě hladit a dotýkat se míst, kde se mě nikdo nikdy nedotýkal. Překvapeně jsem sebou trhla a pak se mu konečně otevřela.

„Bude to jiné, než kdybych to dělala s člověkem?“ zeptala jsem se.

„Och, ano.“

Tázavě jsem se na něj podívala.

„Bude to lepší,“ pošeptal mi do ucha a já cítila, jak mnou projíždí bodavé vzrušení.

Trochu stydlivě jsem natáhla ruku, abych se ho dotkla, a Bill velmi lidsky zavzdychal. Po chvíli se vzdechy prohloubily.

„Ted’?“ zeptala jsem se chraplavým a třesoucím se hlasem.

„Och, ano,“ řekl a nalehl na mě.

O chvíli později zjistil, jak nezkušená vlastně jsem.

„Měla jsi mi to říct,“ řekl nesmírně něžně. Silou vůle pak zůstal chvíli v klidu.

„Och, prosím, nepřestávej!“ prosila jsem ho. Měla jsem dojem, že pokud nebudeme pokračovat, vybuchne mi hlava nebo se stane něco hrozného.

„To vůbec nemám v úmyslu,“ slíbil mi poněkud zasmušile. „Sookie... bude to bolet.“

Místo odpovědi jsem se zlehka nadzvedla. Bill vydal několik nezřetelných zvuků a pak do mě pronikl.

Zadržela jsem dech. Kousla se do rtu. Au, au, au!

„Miláčku,“ vydechl Bill. Takhle mi ještě nikdo nikdy neřekl. „Jak se cítíš?“ Byl sice upír, ale jak se ted’ snažil ovládat, celý se roztřásl.

„Dobře,“ ujistila jsem ho. Bodavá bolest pominula, a pokud bychom ted’ nepokračovali, ztratila bych veškerou odvahu. „Ted’,“ rozkázala jsem a pevně se mu zakousla do ramene.

Bill zalapal po dechu, vyrazil vpřed a jeho pohyby nabyly na intenzitě. Zpočátku jsem si připadala jako omámená, ale potom jsem se mu úplně poddala a dokázala jsem s ním držet krok. Moje odezva ho nesmírně povzbudila. Po chvíli jsem ucítila, že se cosi blíží – něco ohromujícího a úžasného. „Och, prosím, Bille, prosím!“ vydechla jsem a zaryla mu nehty hluboko do zad. Byla jsem už téměř na vrcholu. Lehce jsme se posunuli dolů, což mu umožnilo přitisknout se ke mně ještě těsněji, a než jsem se stačila opět uvolnit, ocitla jsem se v oblacích. Letěla jsem na bílé oponě, která se mi rozprostřela před očima, na níž se míhaly zlatavé pruhy. Cítila jsem, jak se

Billovy zuby jemně dotýkají mého krku, a vykřikla jsem: „Ano!“ Jeho špičáky mi pak zlehka pronikly skrz kůži, ale bolest jsem skoro nevnímala. Naopak mě ještě víc vzrušovala. A když Bill dosáhl vyvrcholení, ucítila jsem, jak saje z malé ranky na mém krku.

Ještě dlouho jsme pak leželi v objetí, rozechvělí a omámení doznívajícím vzrušením. Až do konce života nezapomenu na jeho chuť a vůni, na to, jak do mě poprvé pronikl – bylo to pro mě skutečně úplně poprvé –, i na slast, která mě zaplavovala.

Konečně si Bill lehl vedle mě, opřel si hlavu o loket a položil mi ruku na břicho.

„Jsem první.“

„Ano.“

„Ach, Sookie!“ Naklonil se a přejel mi hebkými rty po krku.

„Já vím, že to moc neumím,“ vzdychla jsem stydlivě. „Ale líbilo se ti to? Tedy, bylo to aspoň stejně tak dobré jako s ostatními ženami? Já se to naučím.“

„Můžeš v tom získat praxi, Sookie, ale lepší už to nebude.“ Pak mě políbil na tvář. „Byla jsi úžasná.“

„Bude mě to ještě bolet?“

„Určitě ti to bude připadat divné, ale nevzpomínám si. Jediná panna, se kterou jsem spal, byla moje žena, a to je sto padesát let stará záležitost... Ano, vzpomínám si, bude a hodně. Asi den nebo dva se nebudeme moct milovat.“

„Tvoje krev dovede léčit,“ poznamenala jsem po chvíli a uvědomila si, že mi rudnou tváře.

Celé tělo mu ozařovaly měsíční paprsky. Všimla jsem si, že se posouvá, aby se na mě mohl zpříma podívat. „Přesně tak,“ řekl. „Chtěla bys to?“

„Jistě. Ty ne?“

„Ano,“ vydechl a pak se zakousl do své paže.

Stalo se to tak rychle, až jsem vykřikla. Přejel prstem krvavou ránu a než jsem se stačila vzpamatovat, zajel jím do mě. Velmi jemně jím začal pohybovat a během kratičké chvílky bolest zmizela.

„Díky,“ řekla jsem. „Teď už je to lepší.“

Bill však prst nevytáhl.

„Och!“ vydechla jsem. „Ty bys to chtěl dělat znovu takhle rychle po sobě? Dokážeš to?“ S každým dalším pohybem jeho prstu jsem doufala, že ano.

„Podíváme se a uvidíme,“ navrhl sladce ponurým a zároveň jako by škádlivým tónem.

Zašeptala jsem hlasem, který jsem sama jen stěží poznávala. „Ukaž mi, co chceš, abych udělala.“

A ukázal mi to.

*

Nazítří jsem se vrátila do práce. Bez ohledu na léčivé schopnosti Billovy krve mi bylo trochu nepříjemně, ale páni, připadala jsem si tak silná! Měla jsem za sebou úplně nový zážitek. Těžko jsem se bránila pocitu – arogance je špatné slovo – obrovské domýšlivosti; tak je to lepší.

V baru se samozřejmě vyskytovaly staré známé problémy – kakofonie hlasů, jejich neustálé bzučení a především jejich vytrvalost. Ted' mi však připadalo, že je dokážu mnohem lépe ztišit a odsunout do pozadí. Daleko snadněji jsem udržovala v pohotovosti svou ochrannou bariéru a díky tomu jsem se cítila mnohem uvolněnější. Nebo možná proto, že jsem se cítila mnohem uvolněnější, dokázala jsem udržovat v pohotovosti svou bariéru? Nevím. Bylo mi mnohem lépe. A když mi stáli zákazníci vyjadřovali upřímnou soustrast, přijímala jsem jejich kondolence s klidem, a ne se slzami.

V době oběda přišel do baru Jason. Kromě hamburgeru si dal i několik piv, což u něj nebylo obvyklé. V pracovní době nikdy nepil. Věděla jsem, že by vybuchl, kdybych proti tomu něco přímo namítla, takže jsem se jen zeptala, jestli je všechno v pořádku.

„Šéf si mě dneska zase zavolal,“ řekl tiše. Pak se rozhlédl, aby se ujistil, že nás nikdo neposlouchá. V baru ale moc lidí nebylo, protože tou dobou probíhalo ve společenském domě setkání Rotary klubu.

„Co chtěl vědět?“ I já jsem šeptala.

„Jak moc jsem se vídal s Maudette, jestli jsem vždycky bral nádrž u její benzínky... Pořád dokola, dokola a dokola, jako kdybych mu to neopakoval už aspoň milionkrát. Mému šéfovi dochází trpělivost, Sookie. Ale nemám mu to za zlé. Kvůli všem těm cestám na policii jsem nejmíň dva nebo tři dny nebyl v práci.“

„Možná by sis měl najít právníka,“ řekla jsem nejistě.

„To mi tvrdil i Rene.“

Můj pohled se pak střetl s Reneho očima.

„A co Sid Matt Lancaster?“ Sidney Matthew Lancaster pocházel odsud, byl to těžký piják whisky, ale měl pověst nejbojovnějšího právníka v okrese. Měla jsem ho ráda, protože pokaždé, když jsem ho obsluhovala, se ke mně choval s úctou.

„To bude nejlepší.“ Jason vypadal podrážděně a nešťastně. Pak jsme si vyměnili výmluvný pohled. Oba jsme věděli, že babiččin právník je už příliš starý, a pokud by Jasona nedej Bože zatkli, jeho případ by už těžko zvládl. Jason se příliš zabýval sám sebou, takže si na mě ničeho nevšiml. Abych si zakryla krk, vzala jsem si dnes nové bílé tričko s límečkem (místo normálního, které žádný nemělo). Arlene ale nebyla tak nevšimavá jako můj bratr. Celé ráno mě pozorovala, a když nám ve tři hodiny odpoledne začala přestávka, byla si už jistá, že na to přišla.

„Holka,“ začala, „že ty jsi špásovala?“

Úplně jsem zrudla. „Špásování“ by sice znamenalo, že můj vztah s Billem není tak vážný, ale v podstatě to byla pravda. Nevěděla jsem, jestli mám říct: „Ne, milovali jsme se,“ nebo zůstat zticha, nebo říct Arlene, že jí do toho nic není, anebo zkrátka vykřiknout: „Ano!“

„Oh, Sookie, kdo to je?“

Ajaj! „Ehm, no, není...“

„Odsud? Ty chodíš s jedním z těch vojáků z Bonsier City?“

„Ne,“ řekla jsem váhavě.

„Se Samem? Viděla jsem ho, jak se na tebe dívá.“

„Ne.“

„Tak s kým?“

Chovala jsem se, jako kdybych se za to styděla. Postav se tomu, Sookie Stackhouseová! napomenula jsem se příkře. Kápní božskou.

„S Billem,“ řekla jsem a zoufale si přála, aby řekla jen: „Oh, jasně!“

„S Billem,“ zopakovala zamyšleně Arlene. Všimla jsem si, že se Sam zvedl a poslouchal nás. Charlise Tootenová taky. Dokonce i Lafayette prostrčil hlavu okénkem.

„S Billem,“ řekla jsem a snažila se mluvit normálním hlasem. „Vždyť Billa znáš.“

„Billa Auberjunoise?“

„Ne.“

„Billa...“

„Billa Comptona,“ prohlásil Sam ve chvíli, kdy jsem už otevírala pusku, abych to řekla sama. „Upíra Billa.“

Arlene se zatvářila ohromeně, Charlise Tootenová tichoučce vypískla a Lafayetteovi málem upadla pusa.

„Zlato, to sis nemohla najít normálního člověka?“ zeptala se Arlene, když se jí vrátila schopnost mluvit.

„Žádný normální člověk se mnou nikdy nechodil.“ Cítila jsem, jak se mi do tváří vrací normální barva. Stála jsem tam, vzpřímená a se vztyčenou hlavou, a připadala jsem si sebevědomě. Jsem si jistá, že jsem tak i vypadala.

„Ale, zlato,“ namítla dětským hláskem Charlise, „Bill... och, chytil ten virus.“

„To vím,“ odpověděla jsem. Uvědomila jsem si, jak vyčítavě to znělo.

„Myslel jsem, že sis něco začala s černochem, ale tys tomu nasadila korunu, co, holka?“ poznamenal Lafayette a začal si z nehtu odlupovat lak.

Sam mlčel. Jen tak stál opřený o bar. Kolem pevně sevřených rtů se mu vytvořila bílá skvrna, jak mu z nich vyprchala krev.

Na všechny jsem se postupně zadívala, abych je buď donutila mlčet, nebo říct rovnou, co si o tom myslí.

Arlene to pochopila ze všech nejdříve. „Tak fajn! Ale ať se k tobě chová hezky, jinak přijdou na řadu kolíky!“

Všichni se tomu zasmáli, i když ne bůhvíjak zvesela.

„A navíc ušetříš spoustu peněz za jídlo!“ poznamenal Lafayette.

Sam pak ale v jediném okamžiku zničil to nejisté pochopení, kterého se mi dostalo. Stoupl si vedle mě a popotáhl mi límeček bílého trička.

Ticho, které se pak rozhostilo, bylo tak husté, že by se dalo krájet nožem.

„Och, sakra!“ vydechl tiše Lafayette.

Podívala jsem se Samovi přímo do očí a umínila si, že tohle mu nikdy neodpustím.

„Nesahej na mě!“ vyjekla jsem, ustoupila stranou a narovнала si límeček. „Nestarej se o můj život.“

„Bojím se o tebe, mám o tebe strach,“ řekl. Arlene a Charlsie si mezitím rychle našly jinou práci.

„Ne, nemáš, ne úplně. Štve tě to. Tak poslouchej. Nikdy jsi neměl šanci.“

Pak jsem odpochoďovala pryč, abych otřela plastovou desku u jednoho ze stolů. Potom jsem sesbírala všechny slánky a doplnila je. Totéž jsem udělala s pepřenkami, dózami na koření a omáčkou Tabasco na všech stolech a v boxech. Neustávala jsem v práci a dívala se jenom přímo před sebe. Atmosféra v baru se postupně uvolnila.

Sam byl ve své kanceláři a věnoval se papírování nebo něčemu podobnému. Dokud byl zticha a nechával si své názory jenom pro sebe, bylo mi to jedno. Ale když mi odhalil krk, strhl tím oponu, která chránila intimní část mého života. Nedokázala jsem mu to odpustit. Arlene a Charlsie si – stejně jako já – zatím našly práci, která by je zaměstnala, a když se po pracovní době začaly do baru hrnout davy lidí, všechno už zase vypadalo téměř normálně.

Pak se mnou Arlene zamířila na dámskou toaletu. „Poslouchej, Sookie, na něco se tě chci zeptat. Když jde o sex, jsou upíři takoví, jak o nich všichni tvrdí?“

Jenom jsem se usmála.

Ten večer, hned po setmění, přišel do baru Bill. Musela jsem zůstat v práci déle, protože jedna ze servírek měla problémy s autem. A najednou jsem ho spatřila. Schválně vešel pomalým důstojným krokem, abych si ho všimla. Pokud

Billovi vrtalo hlavou, jestli o našem vztahu někdo z personálu nebo hostů ví, nedal to najevo. Vzal mě za ruku, zvedl ji k ústům a políbil ji, což by všem ostatním připadalo nesmírně strojené. Jeho polibek, který mi přistál na ruce, jsem cítila až v konečcích prstů na nohou. Věděla jsem, že to na mě pozná.

„Jak ti je?“ zašeptal a já se zachvěla.

„Trochu...“ Zjistila jsem, že ze sebe nemůžu vypravit jediné slovo.

„Můžeš mi to říct později,“ navrhl. „Kdy tady skončíš?“

„Jakmile sem přijede Susie.“

„Pojď se mnou ke mně domů!“

„Fajn.“ Usmála jsem se na něj. Byla jsem šťastná a radost ze mě přímo sálala.

Bill mi můj úsměv oplatil, ale protože ho moje blízkost ovlivňovala, měl vytažené špičáky. Všem ostatním kromě mě se to zdálo přinejmenším nepříjemné.

Sklonil se, políbil mě – byla to jen pusa na tvář – a otočil se k odchodu. V té chvíli se ale celý večer úplně pokazil.

Dovnitř vešli Malcolm a Diane. Rozrazili dveře, jako kdyby nám všem chtěli svým příchodem vyrazit dech, což se jim také podařilo. Napadlo mě, kde nechali Liama. Zřejmě musel zaparkovat auto. Bylo bláhové doufat, že zůstal doma.

Lidé v Bon Temps si na Billa pomalu zvykali, ale výstřední upíři jako Malcolm a Diane vzbudili značný rozruch. Okamžitě jsem si uvědomila, že to místním obyvatelům rozhodně nepomůže zvyknout si na můj vztah s Billem.

Malcolm měl na sobě kožené kalhoty a něco, co se podobalo drátěné košili. Vypadal, jako kdyby právě vylezl z obálky nějakého časopisu o rockové hudbě. Diane si oblékla přiléhavý elastický trikot v limetkově zelené barvě. Byl vyrobený z lykry a nějakého dalšího velmi tenkého a pružného materiálu. Kdybych chtěla, dokázala bych jí spočítat všechny chlupy v rozkroku. Černoši do Samova baru moc často nechodili, ale pokud tu některý z nich neměl důvod se ničeho bát, pak to byla rozhodně Diane. Všimla jsem si, jak ji Lafayette sleduje skrz otevřené okénko obdivným pohledem. A všimla jsem si, že se i trochu bojí.

Když oba upíři zahlédli Billa, teatrálně vypískli, jako kdyby byli namol opilí. Bill z nich evidentně nebyl nadšený, ale zvládal jejich náhlý vpád s ledovým klidem, stejně jako všechno ostatní.

Malcolm i Diane políbili Billa na ústa. Těžko říct, které z obou přivítání připadalo zákazníkům nechutnější. Pokud se Bill nechtěl rozkmotřit s lidskými obyvateli Bon Temps, měl by rychle ukázat, že se mu to nelíbí.

Bill nebyl žádný hlupák, proto od nich odstoupil a položil mi paži na rameno. Distancoval se tak od upírů a zařadil se k lidem.

„Takže ta tvoje servírka pořád žije,“ poznamenala Diane a její jasný hlas se rozlehl po celém baru. „Není to úžasné?“

„Minulý týden jí zavraždili babičku,“ řekl Bill tiše ve snaze zabránit Diane ve vyprovokování nějaké divoké scény.

Její překrásné a zároveň šílené hnědé oči se do mě zabodly a já jsem cítila, jak mi naskakuje husí kůže.

„Není to skvělé?“ řekla a rozesmála se.

A bylo to! Ted' už jí nikdo nic neodpustí. Pokud se Bill vážně chtěl usadit a žít mezi námi, udělala bych to úplně stejně jako on. Jenomže nenávisť vůči oběma odpadlíkům, kterou jsem cítila z návštěvníků baru, se mohla obrátit i proti Billovi.

Pro Diane a její přátele byl samozřejmě odpadlíkem Bill.

„A kdy někdo zabije tebe, holčičko?“ Přejela mi nehtem po krku, ale já jí prudce odstrčila ruku.

Kdyby ji Malcolm ležérním, líným pohybem nechtyl za ruku, určitě by po mně skočila. Z jeho postoje jsem ale vycítila, že se i on musí ovládat.

„Bille,“ začal Malcolm konverzačním tónem, jako kdyby nemusel napínat všechny svaly v těle, aby udržel Diane na uzdě. „Slyšel jsem, že se z tohoto městečka obrovským tempem ztrácí neškolený personál restauračních zařízení. A jeden ptáček ve Shreveportu mi vycvrlikal, že ses se svou přítelkyní v Transfusii vyptával, se kterými upíry se mohly stýkat ty zavražděné ženy.“

„Dobře víš, že tohle je jenom naše věc, do které nikomu jinému nic není,“ pokračoval Malcolm a v obličeji se mu

najednou objevil tak vážný výraz, až mě to vyděsilo. „Někteří z nás zkrátka nechtějí chodit na baseballové zápasy a...“ (byla jsem si jistá, že pátral v paměti po něčem odporně lidském) „grilovat na zahradě! Jsme upíři!“ Dodal tomu slovu majestátnost a kouzlo a já viděla, že spousta lidí v baru začíná podléhat jeho vlivu. Malcolm měl dost zdravého rozumu, takže chtěl odčinit špatný dojem, který vyvolala Diane, a zároveň nám všem dát najevo obrovské pohrdání.

Razantně, ze všech sil, jsem mu dupla na nohu. Okamžitě na mě vycenil špičáky. Zákazníci zamrkali a zachvěli se.

„Proč prostě neodejdete, pane?“ zeptal se Rene. Hrbil se u baru a mezi lokty měl postavenou sklenici s pivem.

Pak nastala kritická chvíle, kdy stačilo jen málo a bar se mohl změnit v jednu velkou krvavou lázeň. Nikdo z lidí si zřejmě neuvědomoval, jak jsou upíři silní a jak dokážou být nelítostní. Bill se postavil přede mě. Všichni v baru si toho všimli.

„No, pokud tu nejsme vítáni...“ řekl Malcolm. Jeho statná mužská podstata ostře kontrastovala se zpěvavým tónem, který použil. „Tihle dobří lidé by si rádi snědli svoje maso, Diane, a oddávali se lidským záležitostem. Sami. Nebo s naším bývalým přítelem Billem.“

„Naše malá servírka by podle mě s Billem ráda dělala lidské věci,“ začala Diane. Malcolm ji ale chytil za paži a vystrčil ji ven, než mohla napáchat další škody.

Když vyšli ze dveří, zdálo se mi, jako kdyby se celý bar zachvěl. Usoudila jsem, že už radši odejdu, přestože Susie ještě nepřišla do práce. Bill čekal venku. Když jsem se ho zeptala proč, odpověděl mi prostě: chtěl se prý ujistit, že skutečně odešli.

Jela jsem s ním k němu domů a přemýšlela. Když se to tak vezme, vyvázli jsme z té upíří návštěvy poměrně v pořádku. Uvažovala jsem, co vlastně Malcolm a Diane do baru přivedlo. Zaráželo mě totiž, že se tak náhle rozhodli zajít do podniku, který ležel tak daleko od jejich domova. A protože se nijak nesnažili zapadnout mezi hosty, možná se jen chtěli přesvědčit, jak se daří Billovi.

Dům Comptonových vypadal úplně jinak než toho hrozného večera, kdy jsem se tu setkala s tou nevíтанou upří společností.

Řemeslníci se opravdu snažili; buď se báli netušených následků, pokud by svou práci neodvedli pořádně, nebo jim Bill dobře platil. Neměla jsem tušení, který z důvodů je ten pravý. Možná oba. V obývacím pokoji právě vyměňovali strop. Spatřila jsem i nové bílé tapety se složitým květinovým vzorem. Řemeslníci vyleštili i prkna na podlaze, takže teď zářila úplně stejně, jako když je sem kdysi pokládali. Pak mě Bill zavedl do kuchyně. Mnoho věcí jsem tam přirozeně neviděla, ale byla to jasná a veselá místnost a stála v ní zbrusu nová lednice, plná syntetické krve v lahvích (fuj).

Koupelna s toaletou v přízemí byla úžasná.

Podle toho, co jsem věděla, Bill koupelnu nikdy nepoužíval, alespoň pokud šlo o vykonávání hlavní lidské potřeby. Udiveně jsem se rozhlédla.

Naskytl se mi pohled na nesmírně prostornou místnost, kterou Bill získal spojením bývalé špižírny a poloviny staré kuchyně.

„Rád se sprchuju,“ řekl a ukázal na otevřený sprchový kout v rohu. Mohli se do něj vejít dva dospělí a ještě pár trpaslíků. „A rád ležím v teplé vodě,“ řekl a ukázal na středobod celé místnosti. Tvořila ho obrovská vana s cedrovým obložením a schůdky po obou stranách. Okolo vany byly rozestavené květinové mísy. Bylo to tak podobné luxusní džungli, jak je to jen v severní Louisianě možné.

„Co to je?“ zeptala jsem se obdivně.

„Vířivka,“ prohlásil Bill hrdě. „Uvnitř jsou trysky. Každá z nich jde zvlášť speciálně nastavit, takže si můžeš vybrat, jak silný proud vody chceš. Zkrátka horká lázeň,“ zjednodušil pak své vysvětlování.

„Jsou tam sedačky,“ poznamenala jsem, když jsem nahlédla dovnitř. Horní část vany zdobily zelené a modré dlaždice. Všimla jsem si i luxusního ovládání.

Bill stiskl tlačítko pro spouštění vody a vířivka se začala rychle plnit.

„Co kdybychom se vykoupali?“ navrhl mi.

Cítila jsem, jak mi začínají hořet tváře a zrychluje se mi tep.

„Co třeba hned teď?“ Bill mi zajel prsty do míst, kde jsem měla do černých šortek zastrčené bílé tričko.

„Och, no... Možná.“ Nemohla jsem se mu podívat do očí. Uvědomila jsem si, že tenhle – dobrá, muž – ze mě viděl mnohem víc než kdokoliv jiný, včetně mého lékaře.

„Chyběl jsem ti?“ zeptal se, zatímco mi rozepínal šortky a stahoval je dolů.

„Ano,“ přiznala jsem po pravdě.

Zasmál se a klekl si na podlahu, aby mi rozvázal boty. „Co ti chybělo nejvíc, Sookie?“

„Tvoje ticho,“ odpověděla jsem bez rozmýšlení.

Zvedl ke mně oči a jeho prsty se zastavily.

„Moje ticho,“ opakoval.

„Ticho, které s tebou zažívám díky tomu, že nedokážu číst tvoje myšlenky. Neumíš si představit, jak je to nádherné, Bille.“

„Myslel jsem, že řekneš něco jiného.“

„To mi chybělo taky.“

„Pověz mi o tom!“ vybídl mě, stáhl mi ponožky, pohladil mě po stehně a svlékl mi šortky i kalhotky.

„Bille! Já se stydím,“ zakoktala jsem.

„Sookie, přede mnou se stydět nemusíš. Zrovna přede mnou.“ Narovnal se, svlékl mi tričko a pak rozepnul podprsenku. Prsty mi přešel přes otlačené stopy po ramínkách a začal mi hladit ňadra. Někdy mezi tím si zul sandály.

„Zkusím to,“ řekla jsem a sklopila oči k zemi.

„Svlékni mě!“

S tím jsem neměla problém. Chvatně jsem mu rozepnula košili, vytáhla ji z kalhot a pak mu ji stáhla z ramen. Rozepnula jsem mu pásek a začala se věnovat knoflíku v pase. Než jsem ho rozepnula, stálo mě to dost sil.

Pomyslela jsem si, že jestli se mnou ten knoflík nebude spolupracovat, asi se rozpláču. Připadala jsem si neohrabaná a neschopná.

Bill mě vzal za ruce a položil si je na hrudník. „Pomalů, Sookie, pomalů,“ řekl. Mluvil tiše a rozechvěle. Cítila jsem,

jak se ve mně každý napjatý sval postupně uvolňuje, a odvážíla jsem se pohladit ho po hrudi a laskat ho stejně jako on mě. Zajela jsem mu prsty mezi vlnité chloupky a jemně mu začala dráždit plochou bradavku. Billova ruka vyjela vzhůru a stiskla mě v zátylku. Nevěděla jsem, jestli se takovéhle věci líbí i mužům, ale Billovi zřejmě ano. Věnovala jsem se tedy i druhé bradavce. Potom jsem se vrátila k tomu zatracenému knoflíku na kalhotách a tentokrát se mi ho podařilo rozepnout. Stáhla jsem kalhoty dolů a prsty mu zajela za gumičku spodků.

Pomohl mi usadit se do lázně. Teplá voda nám bublala kolem nohou.

„Mám umýt nejdřív já tebe?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla jsem udýchaně. „Podej mi mýdlo.“

KAPITOLA SEDMÁ

Nazítří večer jsem s Billem vedla velmi nepříjemný rozhovor. Leželi jsme v jeho obrovské posteli s vyřezávaným čelem a zbrusu novou matrací značky Restonic. Povlečení bylo vyvedené ve stejném květinovém vzoru jako tapety. Vzpomínám si, že mě při tom napadlo, jestli se mu květinový potisk nelíbí kvůli tomu, že mu není dopřáno vidět ty skutečné, krásně rozvinuté – takové, jaké mají být – na denním světle.

Bill ležel na boku a pozoroval mě. Večer jsme byli v kině. Billa bavily filmy s mimozemšťany. Možná kvůli pocitu sounáležitosti s cizími bytostmi. Obvykle to byly střílečky, kde většina mimozemšťanů byla ošklivá, strašidelná, a ráda zabíjela. Když jsme si pak zašli na večeři, chvíli kvůli tomu soptil. Potom jsme se vrátili k němu domů. Potěšilo mě, když navrhl, že bychom mohli vyzkoušet novou postel.

Byla jsem první člověk, který si s ním na ni lehl.

Díval se na mě a já zjišťovala, že to dělá moc rád. Možná poslouchal, jak mi tlučí srdce, protože slyšel i věci, které jsem já slyšet nemohla, nebo sledoval moje tepající žíly, protože dovedl vidět i věci, které pro mne byly tabu. Od filmu se hovor stočil k blížícím se volbám do okresní rady (Bill se snažil zaregistrovat jako volič mimo místo trvalého pobytu) a potom k našemu dětství. Docházelo mi, že se Bill zoufale snaží znovu si vybavit, jaké to je být člověkem.

„Hrála sis někdy s bratrem na doktora?“ zeptal se. „Prý je to teď už normální, ale nikdy nezapomenu, jak matka málem vytloukla z Roberta duši, když ho přistihla v křoví se Sarah.“

„Ne,“ odpověděla jsem. Snažila jsem se, aby to znělo pobaveně, ale přitom jsem cítila, jak se mi žaludek svírá strachem.

„Neříkáš mi pravdu.“

„Ale ano, říkám,“ stála jsem na svém a vytrvale jsem se mu dívala na bradu. Doufala jsem, že se mi nějak podaří změnit téma, ale pokud měl Bill nějakou výraznou vlastnost, pak to byla neoblomnost.

„Když ne s bratrem, tak s kým?“

„Nechci o tom mluvit.“ Sevřela jsem obě ruce v pěsti a připadala jsem si jako na pokraji zhroucení.

Jenomže Bill nesnášel, když se někdo vyhýbal odpovědi. Byl zvyklý, že mu lidé říkali všechno, co chtěl vědět, protože k tomu využíval svého kouzla.

„Pověz mi to, Sookie!“ přemlouval mě mírně a v očích se mu zračila nesmírná zvědavost. Přejel mi palcem po břicho a já se zachvěla.

„Měla jsem... všeho schopného strýčka,“ řekla jsem a uvědomila si, že se mi rty rozšiřují do starého známého křečovitého úsměvu.

Bill tázvě zvedl tmavé klenuté obočí.

Pokračovala jsem tak odtazitě, jak jen to šlo. „Schopného dokonce i... zneužívat děti v rodině.“

V očích mu zaplál oheň. Potom nasucho polkl, všimla jsem si, jak se mu pohnul ohryzek. Zazubila jsem se na něj a odhrnula si vlasy z čela. Už jsem to nemohla zastavit.

„Jak ti mohl něco takového provést? Kolik ti bylo let?“

„No, začalo to, když jsem byla ještě hodně malá.“ Cítila jsem, jak se mi zrychluje dech a tep. Příznaky paniky, které přicházely pokaždé, když jsem si na to vzpomněla. Přitáhla jsem si kolena k tělu a schoulila se. „Bylo mi asi pět,“ zamumlala jsem. „Vím, že mě nikdy, no, neznásilnil, to je zřejmé, ale dělal jiné věci.“ Ruce, jimiž jsem si zakryla oči, aby se mi do nich Bill nemohl podívat, se mi roztřáslly. „Ale nejhorší, Bille, nejhorší je,“ pokračovala jsem a žádná síla mě

už nedokázala zastavit, „že vždycky když nás přišel navštívit, věděla jsem už předem, co se stane, protože jsem si to přečetla v jeho myšlenkách! A nemohla jsem tomu nijak zabránit!“ Přitiskla jsem si ruku na ústa. Neměla jsem o tom vůbec začínat. Přetočila jsem se na břicho, abych se před Billem schovala, a úplně jsem ztuhla.

Po chvíli, která mi připadala jako celá věčnost, mi Bill položil chladnou ruku na rameno. Nechal ji tam ležet, aby mě utěšil.

„Stalo se to ještě předtím, než tvoji rodiče umřeli?“ zeptal se svým obvyklým chladným tónem. Stále jsem se na něj nemohla podívat.

„Ano.“

„Řekla jsi to mamince? Nic proti tomu nepodnikla?“

„Ne. Myslela si, že jsem oplzlá, nebo že jsem v knihovně objevila nějakou knížku, kde jsem si přečetla věci, které jsem ještě dlouho neměla vědět.“ Vybavila jsem si matčinu tvář, orámovanou vlasy asi o dva tóny tmavšími než mám já. Tvářila se znechuceně. Pocházela z velmi konzervativní rodiny a neustále nám zapovídala jakékoliv projevy náklonnosti na veřejnosti nebo hovory o věcech, které považovala za neslušné.

„Připadá mi divné, že byli s otcem šťastní,“ řekla jsem. „Každý byl z úplně jiného těsta.“ Hned vzápětí jsem si ale uvědomila, jak absurdně to vyznělo. Přetočila jsem se na bok. „Jako kdybychom my odlišní nebyli,“ poznamenala jsem a pokusila se usmát. Bill nepohnul ani brvou, ale všimla jsem si, jak se mu napíná sval na krku.

„Řekla jsi o tom otci?“

„Ano, těsně předtím, než zemřel. Když jsem byla menší, styděla jsem se mu svěřit, a matka mi stejně nevěřila. Pak jsem to už ale nemohla vydržet, protože jsem strýce Bartletta vídala nejméně dvakrát za měsíc, vždycky o víkendu, když k nám přijel na návštěvu.“

„Stále žije?“

„Strýc Bartlett? Och, jistě! Je to babiččin bratr. A babička byla matka mého otce. Strýc žije ve Shreveportu. Když jsme se s Jasonem odstěhovali k babičce a on nás k ní poprvé přišel

navštívit, schovala jsem se. Babička mě našla a vyptávala se, proč jsem to udělala. Tak jsem jí všechno pověděla. A ona mi uvěřila.“ Znovu jsem pocítila úlevu, jaká mě tehdy zaplavila. Babiččin uklidňující hlas mě ujistil, že už jejího bratra nikdy neuvidím a k ní do domu už nikdy nevzkročí.

A také, že nevzkročil. Babička se s ním úplně přestala stýkat, aby mě ochránila. Už předtím totiž cosi zkoušel i na babiččinu dceru Lindu, když byla ještě dítě. Ale babička tu vzpomínku potlačila a zasunula hluboko do podvědomí. Měla za to, že jde jenom o nedorozumění. Jenomže jak se mi potom svěřila, nikdy už Lindu nenechala se svým bratrem ani na vteřinu o samotě a téměř ho k sobě přestala zvát. Ale stále nemohla uvěřit, že by bratr skutečně osahával její malou holčičku.

„Babička byla taky Stackhouseová?“

„To příjmení si vzala, když se provdala, ale její dívčí jméno bylo Haleová.“ Připadalo mi zvláštní, že jsem to Billovi musela vysvětlovat. I když byl upír, pocházel přece z Jihu, takže by se měl orientovat v tak jednoduchých rodinných vazbách.

Bill působil dojmem, jako kdyby ho myšlenky zavály na hony daleko. Moje malá ošklivá historka ho vyvedla z míry. I mně z ní doteď mrzla krev v žilách.

„Radši už půjdu,“ řekla jsem, slezla z postele a sklonila se k zemi, abych posbírala své oblečení. Než jsem si ale cokoliv stačila uvědomit, Bill vyskočil z postele a vzal mi oblečení z rukou.

„Nechod pryč!“ prosil. „Zůstaň tady.“

„Jsem dneska jako slzavé údolí,“ odpověděla jsem a po tvářích mi začaly stékat dvě slzy. Usmála jsem se na něj.

Štíhlými prsty mi setřel slzy a jazykem pak sledoval cestu, po které stékaly dolů.

„Zůstaň se mnou až do úsvitu,“ řekl.

„Ale pak se budeš muset stejně schovat do své díry.“

„Do čeho?“

„Tam, kde trávíš den. A já nechci vědět, kde to je!“ Zvedla jsem ruce, abych svým slovům dodala větší váhu. „Ale neměl

bys tam vyrazit ještě dřív, než se začne byt' jen nepatrně prosvětlovat obloha?“

„Och,“ vydechl. „Poznám to. Cítím, když se blíží úsvit.“

„Takže nikdy nezaspíš?“

„Ne.“

„Fajn. A můžu se trochu vyspat já?“

„Samozřejmě,“ řekl a dvorně se uklonil jako pravý gentleman, ale vypadalo to trochu nemístně, protože byl nahý.

„Za chvíli.“

Když jsem se pak položila na postel a vztáhla jsem k němu paže, dodal: „Až po tom.“

*

Jak jsem čekala, ráno jsem se v posteli probudila sama. Chvíli jsem ležela a přemýšlela. Čas od času mě sice znepokojovaly nepříjemné myšlenky, ale teprve teď vyplávaly na povrch všechny stinné stránky s Billem a začaly mě tížít na duši.

Nikdy ho neuvidím za slunečního světla. Nikdy mu neudělám snídani, nikdy se s ním nepůjdu naobědvat. (Dovedl mě pozorovat při jídle, přestože ho to nijak netěšilo, a já si pokaždé musela pořádně vyčistit zuby, což jim jenom prospívalo.)

Nikdy s ním nebudu moct mít dítě, což bylo fajn alespoň do té míry, že jsem se nemusela obtěžovat s antikoncepcí.

Nikdy nezavolám Billovi do práce, aby cestou domů koupil mléko. A on se nikdy nestane členem Rotary klubu, nepronesе přednášku na střední škole a nikdy nebude trénovat basketbalový dorost.

Nikdy se mnou nepůjde do kostela.

Ležela jsem v jeho posteli, poslouchala ranní štěbetání ptáků i rachot nákladních vozů a lidé v Bon Temps vstávali, vařili si kávu, vytahovali noviny ze schránek a plánovali, jak stráví den. Teprve teď jsem si uvědomila, že bytost, kterou miluji, leží někde v díře a až do soumraku je podle všech kritérií mrtvá.

Nálada mi klesla k bodu mrazu, takže když jsem se pak v koupelně trochu upravovala a oblékala se, usilovně jsem se snažila myslet jenom na příjemné věci.

Zdalo se, že mu na mně opravdu záleží. Bylo to hezké, ale zároveň nepříjemné, protože jsem nevěděla, do jaké míry jsem pro něj důležitá.

Sex s ním byl úžasný. Ani v nejodvážnějších snech jsem si nepředstavovala, že to bude tak nádherné.

Dokud budu Billovou přítelkyní, nebude mě nikdo obtěžovat. Všechny ruce, které mě dříve nepříjemně poplácávaly, teď zůstávaly ležet v klíně. A pokud někdo zavraždil mou babičku jenom proto, že na něj narazila, když na mě čekal, znovu to už nezkusí.

S Billem jsem se navíc mohla uvolnit, což pro mě představovalo luxus nevyčíslitelné hodnoty. Mohla jsem se v duchu svobodně toulat podle libosti, a přitom jsem věděla, že se nedozvím nic, co by mi sám neřekl.

Tak to bylo.

V zamyšlené náladě jsem sešla ze schodů před Billovým domem a zamířila ke svému autu.

S překvapením jsem ale zjistila, že tam stojí i Jasonův pikap a v něm sedí můj bratr.

Nebylo to zrovna nejpríjemnější překvapení. Dovlekla jsem se k okénku auta.

„Takže je to pravda,“ řekl. Podal mi polystyrénový kelímek s kávou z Grabbit Kwiku. „Nastup si!“

Vlezla jsem dovnitř. Káva mě potěšila, ale přesto jsem zůstávala obezřetná. Okamžitě jsem v duchu vztyčila svou ochrannou hradbu. Pomalu a bolestivě zapadla na své místo.

„Nemůžu proti tomu nic říct,“ pokračoval. „Ne po tom, jak jsem žil posledních pár let já. Mám pravdu, když řeknu, že byl tvůj první?“

Přikývla jsem.

„Chová se k tobě hezky?“

Znovu jsem přikývla.

„Něco bys měla vědět.“

„Fajn.“

„V noci někdo zabil strejdu Bartletta.“

Zadívala jsem se na něj. Pak jsem z kelímku odklopila plastové víčko. „Je mrtvý,“ řekla jsem a snažila se tuto novou informaci vstřebat. Celou dobu jsem se bránila jakékoliv myšlence na svého strýce, a když jsem to po dlouhé době jednou porušila, hned vzápětí se dozvím, že je mrtvý.

„Jo.“

„Páni!“ Zadívala jsem se z okna na růžovou záři na obzoru. Cítila jsem, jak mě zaplavuje pocit svobody. Jediný člověk kromě mě, který si to pamatoval, a který pak tvrdil, že s těmi odpornými věcmi, jež ho tak uspokojovaly, jsem začala já sama a pak v nich pokračovala... byl mrtvý. Zhluboka jsem se nadechla.

„Doufám, že je v pekle,“ poznamenala jsem. „Doufám, že vždycky, když si vzpomene, co mi provedl, mu nějaký démon nacpe do zadku vidle.“

„Proboha, Sookie!“

„Tebe nikdy nezneužíval.“

„No jo!“

„Jak to myslíš?“

„Nijak, Sookie! Ale nevím, že by kromě tebe obtěžoval ještě někoho.“

„Hloupost. Osahával i tetu Lindu.“

Jasonovi se v obličeji objevil ohromený výraz. Konečně se mi k němu podařilo proniknout. „To ti řekla babička?“

„Ano.“

„Mně se s tím nikdy nesvěřila.“

„Věděla, že těžce neseš, když se s ním nemůžeš vídat, protože jsi ho měl rád. Nechtěla tě s ním ale nechat ani na chvíli o samotě, protože si nemohla být úplně jistá, že touží jenom po holčičkách.“

„V posledních letech jsem se s ním zase párkrát viděl.“

„Vážně?“ To pro mě byla naprostá novinka. Ani babička to asi nevěděla.

„Sookie, byl už starý. Nemocný. Měl problémy s prostatou. Sotva se udržel na nohou a musel mít chodítko.“

„To ho zřejmě brzdilo, když chtěl prohánět pětileté holčičky.“

„Nech toho!“

„Jasně! Jako kdyby to bylo tak snadné!“
Chvíli jsme se pak navzájem jenom provrtávali pohledem.
„Co se mu tedy stalo?“ zeptala jsem se nakonec neochotně.
„V noci se mu dostal do baráku nějaký lupič.“
„Jo? No a dál?“
„A zlomil mu vaz. Pak ho shodil ze schodů.“
„Fajn! Takže to vím. Teď pojedu domů. Musím se osprchovat a vypravit se do práce.“
„Víc neřekneš?“
„Co bych měla říkat?“
„Nechceš vědět, kdy bude pohřeb?“
„Ne.“
„Nechceš vědět, co komu odkázal?“
„Ne.“
Jason rozhodil ruce. „Tak fajn,“ prohlásil odevzdaně, protože si uvědomoval, že mě nepřesvědčí. „Co dál? Ještě něco?“ zeptala jsem se.
„Ne. Jen to, že ti umřel prastrejda. Myslel jsem, že to stačí.“
„Vlastně máš pravdu,“ odpověděla jsem, otevřela dveře a vystoupila z auta. „Stačí to.“ Podala jsem mu kelímek. „Díky za kafe, brácho!“

*

Teprve když jsem dojela do práce, všechno mi došlo.
Čistila jsem sklenici a nijak jsem o strýci Bartlettovi nepřemýšlela, když se mi náhle z prstů vytratila veškerá síla.
„Bože na nebesích!“ vydechla jsem a sklopila pohled ke střepům na podlaze. „Bill ho zavraždil.“

*

Netuším, kde jsem brala jistotu, ale věděla jsem to, hned jak mě to poprvé napadlo. Možná jsem Billa slyšela vytáčet telefonní číslo, když jsem byla rozespalá. Možná byl

varovným znamením výraz, který se mu objevil v obličeji, když jsem se mu svěřila, co mi strýc prováděl.

Napadlo mě, jestli Bill tomu druhému upírovi zaplatí penězi, anebo jestli mu to neoplatí nějakou podobnou protislužbou.

Celou pracovní dobu jsem byla jako ochromená. Nemohla jsem si o tom s nikým promluvit, nikomu se svěřit. A nemohla jsem se ani omluvit, že je mi špatně, protože by se mě všichni začali vyptávat, co mi chybí. Takže jsem radši vůbec nemluvila a jenom pracovala. A snažila jsem se nemyslet na nic jiného kromě další objednávky. Celková ztuhlost mě neopustila ani cestou domů, ale když jsem se pak ocitla sama, musela jsem se k celé záležitosti nějak postavit.

A tak jsem zpanikařila.

Věděla jsem docela určitě, že Bill během svého dlouhého, předlouhého života už několik lidí zabil. Když byl teprve velice krátce upírem, potřeboval spoustu krve, než se naučil ovládat svůj hlad natolik, aby mu stačilo usrknutí tady a doušek tam, aniž by někoho zabil... Vždyť mi sám přiznal, že se nějací mrtví vyskytli. A zabil Rattrayovy. Jenomže kdyby nezasáhl, určitě by mě tehdy večer za barem zabili. Takle úmrtí jsem mu byla samozřejmě schopná odpustit.

A jak se od toho lišila vražda strýce Bartletta? Také mi ubližoval, přímo děsivě, a změnil moje už beztak složité dětství v noční můru. Copak se mi neulevilo nebo mě doslova nepotěšilo, když jsem slyšela, že je mrtvý? Nebyla moje nynější reakce na Billův čin projevem čirého pokrytectví?

Ano. Ne?

Byla jsem nesmírně unavená a zmatená. Posadila jsem se na schody, přitáhla si kolena k tělu, objala je oběma rukama a čekala v úplné tmě. Když se Bill objevil, cvrčci už zpívali ve vysoké trávě. Přišel tak tiše a rychle, že jsem ho vůbec neslyšela. Prostě se zčistajasna zjevil na schodech vedle mě.

„Co chceš dnes večer dělat, Sookie?“ Ovinul mi paži kolem ramen.

„Och, Bille!“ vzdychla jsem zoufale.

Billova paže se svezla dolů. Nezvedla jsem k němu oči, v té tmě bych ho stejně neviděla.

„Neměl jsi to dělat.“
Aspoň se to nesnažil zapírat.
„Jsem ráda, že je mrtvý, Bille. Ale nemůžu...“
„Myslíš, že bych ti někdy ublížil, Sookie?“ Mluvil tiše, jako když šustí. Jako když bota šlápne na suchou trávu.
„Ne. Je to zvláštní, ale nemyslím si, že bys mi někdy ublížil, dokonce i kdyby ses na mě vážně zlobil.“
„Takže?“
„Připadá mi to, jako kdybych chodila s mafiánským kmotrem, Bille. Bojím se před tebou říct úplně cokoli. Nejsem zvyklá na takovéhle řešení problémů.“
„Miluju tě.“
Ještě nikdy předtím mi to neřekl. Teď jsem se mohla docela dobře přeslechnout, protože skoro šeptal.
„Vážně, Bille?“ Nezvedla jsem hlavu a nechala ji položenou na kolenou.
„Ano, vážně.“
„V tom případě mi musíš dovolit, abych žila svůj život, Bille. Nemůžeš ho pro mě měnit.“
„Když ti Rattrayovi ubližovali, chtěla jsi, abych ho změnil.“
„Chápu. Ale nemůžeš se snažit dovést můj každodenní život k dokonalosti. Někteří lidé mě rozzlobí, a já zase rozzlobím je. Ale nemůžu pořád žít ve strachu, že je někdo zabije! Takhle žít nemůžu, drahoušku. Chápeš, jak to myslím?“
„Drahoušku?“ opakoval.
„Miluju tě,“ řekla jsem. „Nevím proč, ale miluju. Chci ti říkat všechny ty hloupé věci, které člověk říká, když někoho miluje. A je mi jedno, jak hloupě to bude znít, protože jsi upír. Chci ti říkat, že jsi moje láska a že tě budu milovat, dokud oba nezestárneme a nezešedivíme – přestože se nic z toho nestane. Že ti věřím a vím, že ke mně budeš vždycky upřímný – což se taky nestane. Když ti teď přiznávám, že tě miluju, vrhám se vlastně hlavou proti zdi, Bille, uvědomuješ si to?“ Potom jsem ztichla. Všechny slzy jsem už vyplakala.

„Tahle krize přišla mnohem dřív, než jsem čekal,“
poznal Bill ve tmě. Cvrčci pokračovali ve zpěvu a já se
do něj na chvíli zaposlouchala.

„Jo.“

„Co teď, Sookie?“

„Potřebuju trochu času.“

„Než...“

„Než se rozhodnu, jestli mi láska stojí za takovéhle
utrpení.“

„Sookie, kdybys jen věděla, jak jsi jiná než všichni ostatní,
jak moc tě chci chránit...“

Z Billova hlasu jsem poznala, že ke mně chová nesmírně
hluboké city. „Je to divné,“ řekla jsem. „Totéž cítím já k tobě.
Ale já tu musím žít! Žít ve shodě sama se sebou. Ale musím
se zamyslet nad několika pravidly, která bychom si měli
vyjasnit.“

„Takže co uděláme teď?“

„Já budu přemýšlet a ty jdi dělat to, co jsi dělal, než jsme
se potkali.“

„Snažil jsem se zjistit, jestli dokážu žít mezi lidmi. A
uvažoval jsem, na kom se krmit, abych mohl přestat pít tu
odpornou umělou krev.“

„Vím, že budeš... pít i z někoho jiného než ze mě.“
Snažila jsem se ze všech sil, aby se mi nechvěl hlas. „Ale ať
to prosím není nikdo odsud, nikdo, s kým se musím vídat. To
bych nepřenesla přes srdce. Není sice fér, že tě o to žádám,
ale je to tak.“

„Pokud nezačneš chodit a spát s někým jiným.“

„Nezačnu.“ Připadalo mi to jako docela snadná podmínka.

„Bude ti vadit, když přijdu do baru?“

„Ne. Nikomu nepovím, že právě nejsme spolu. Nebudu o
tom mluvit.“

Naklonil se ke mně. Nedívala jsem se na něj, ale poznala
jsem to podle tlaku, který jsem ucítila v paži, jak se mi na ni
přitiskl.

„Polib mě,“ řekl.

Zvedla jsem hlavu, pootočila ji stranou a nastavila mu rty.
Před očima mi vyšlehly modré plameny. Ne teplé,

červenooranžové, ale modré. Potom mě objal. O chvíli později jsem objala já jeho. Připadala jsem si úplně ochablá a povadlá. Zalapala jsem po dechu a odtáhla se od něj.

„Och, to nemůžeme, Bille!“

Slyšela jsem, jak se nadechl. „Samozřejmě, pokud se chceme odloučit,“ řekl tiše, ale jeho hlas nezněl, jako by to myslel vážně. „Rozhodně bychom se neměli líbat. A já bych neměl mít sto chutí povalit tě tady na podlahu a píchat tě tak dlouho, dokud neomdlíš.“

Úplně se mi roztřásla kolena. Ten vulgární výraz, navíc vyslovený tím chladným sametovým hlasem, jenom povzbudil moje roztoužení. Musela jsem sebrat poslední zbytky sebeovládání, abych se dokázala zvednout ze schodů a vrátit se do domu.

Ale podařilo se mi to.

*

Během následujícího týdne jsem se snažila přivyknout životu bez babičky i bez Billa. Pracovala jsem i po nocích a skutečně upřímně se snažila. Úplně poprvé v životě jsem si dávala pozor, abych zamykala všechny zámky a dbala i na ostatní bezpečnostní opatření. Venku se potuloval vrah, a já už neměla svého mocného ochránce. Napadlo mě, že bych si mohla pořídit psa, ale nedokázala jsem se rozhodnout pro žádné plemeno. Moje kočka Tina mě dokázala ochránit pouze do té míry, že mě upozornila, když se někdo přiblížil k domu.

Sem tam mi volal babiččin právník, aby mi dal vědět, jak pokračuje převod jejího majetku. A zavolal mi i právník strýce Bartletta. Můj prastrýc mi odkázal dvacet tisíc dolarů, což byla na něj obrovská částka. Málem jsem je odmítla. Potom jsem se ale nad vším znovu zamyslela a věnovala je místnímu psychologickému centru, aby je použili na pomoc sexuálně zneužívaným dětem. Rádi je přijali.

Brala jsem vitamíny, spoustu vitaminů, protože se u mě projevila slabá chudokrevnost. Pila jsem spoustu tekutin a jedla hodně bílkovin.

A mohla jsem jíst i česnek co hrdlo ráčí, což Bill nedokázal překousnout. Tvrdil, že ho cítí z pórů na mé pokožce, dokonce i když jsem si jednou dala k večeři špagety s masovou omáčkou a k nim pár soust česnekového chleba.

A spala jsem, spala a spala. Předtím jsem si příliš odpočinku nedopřávala, protože jsem i po večerních směnách ještě dlouho ponocovala.

Po třech dnech jsem si konečně připadala po fyzické stránce zase v pořádku. Vlastně se mi zdálo, že jsem silnější než dřív.

Pomalu jsem začala vnímat, co se kolem mě děje.

Ze všeho nejdřív jsem si všimla, že místní obyvatelé nevráží na upíry zabydlené v Monroe. Diane, Malcolm a Liam podnikali jízdy po všech barech v okolí a snažili se ostatním upírům znemožnit, aby se usadili a začali žít mezi lidmi. Chovali se nestoudně a urážlivě. Eskapády studentů Louisiánské technické univerzity proti nim vypadaly jako nevinné dětské hrátky. Zřejmě si vůbec neuvědomovali, že se vystavují obrovskému nebezpečí. Zřejmě jim stouplo do hlavy, že mohou svobodně vycházet ze svých rakví. Právo na oficiální existenci je úplně zbavilo sebeovládání a obezřetnosti. Malcolm laškoval s barmanem v Bogaloosas. Diane tančila nahá v baru ve Farneville. Liam chodil s nezletilou dívkou ze Shongaloo a zároveň s její matkou. Z obou se také krmil, aniž se obtěžoval vymazat jim vzpomínky.

Rene se jednou večer bavil v baru s Mikem Spencerem, ředitelem pohřební služby, ale když jsem se k nim přiblížila, oba ztichli. Přirozeně mě to zaujalo, takže jsem si okamžitě přečetla Mikovy myšlenky. Skupinka mužů z okolí plánovala, že upíry upálí.

Nevěděla jsem, co si počít. Ti tři byli, když už ne Billovi přátelé, pak alespoň bytosti stejného druhu. Malcolma, Diane a Liana jsem ale nenáviděla úplně stejně jako všichni ostatní. Na druhou stranu – vždycky přece musí existovat nějaká druhá strana, ne? – se mi jednoduše přičilo vědět předem o plánované vraždě a nic proti tomu nepodniknout.

Možná to byly jenom také staré známé pivní řeči. Abych se ujistila, nahlédla jsem i do myšlenek ostatních lidí ve svém okolí. Ke svému zděšení jsem zjistila, že i oni uvažovali podobně – chtěli to upíří hnízdo vypálit. Nepodařilo se mi ale zjistit, v čí hlavě se ten nápad zrodil. Připadal mi jako jed, který se přeléval z hlavy do hlavy a postupně nakazil úplně všechny.

Neexistoval žádný, opravdu žádný důkaz, že Maudette, Dawn a moji babičku zabil upír. Ve skutečnosti se městečkem šířily klepy, podle nichž se v koronerově zprávě objevují důkazy, které to vyvracejí. Tři dotyční upíři se ale chovali tak ohavně, že lidé toužili po jakémkoliv zámince, aby je mohli z něčeho obvinít a zbavit se jich. A protože Maudette i Dawn měly kousance od upírů a obě chodily do upířích barů, lidem to k odsudku stačilo.

Bill přišel do baru až sedmý večer poté, co jsme se odloučili. Najednou se objevil u svého stolu. Nebyl však sám. Měl s sebou nějakého chlapce, který vypadal tak na patnáct let. Také upíra.

„Sookie, tohle je Harlen Ives z Minneapolisu,“ řekl Bill, jako kdyby šlo o úplně obyčejné zdvořilostní představení.

„Harlene,“ řekla jsem a pokývala hlavou. „Ráda tě poznávám.“

„Sookie!“ Také přikývl.

„Harlen je na cestě z Minnesoty do New Orleansu,“ řekl Bill lehkým konverzačním tónem.

„Jedu na dovolenou,“ vysvětlil Harlen. „New Orleans chci navštívit už spoustu let. Je to taková naše Mekka.“

„Och... jistě,“ řekla jsem a snažila se, aby to vyznělo co nejvěcněji.

„Dá se tam předem zatelefonovat,“ pokračoval Harlen. „A zůstat u někoho z místních, anebo si pronajmout...“

„Rakev?“ zeptala jsem se s úsměvem.

„No, ano.“

„To je od nich hezké,“ řekla jsem a křečovitě se usmála. „Co vám můžu donést? Sam už doplnil zásoby umělé krve, Bille. Dal by sis? Má příchut’ A negativní, nebo 0 pozitivní.“

„Och, A negativní,“ řekl poté, co spolu s Harlenem beze slov prohodili několik vět.

„Hned to bude!“ Odploužila jsem se k lednici za barem, vytáhla z ní dvě A negativní, otevřela je a víčka položila na táč společně s láhvemi. Celou dobu jsem se usmívala – přesně podle svého zvyku.

„Jsi v pořádku, Sookie?“ zeptal se Bill, když jsem před ně postavila láhve. Tentokrát zněl jeho hlas mnohem přirozeněji.

„Samozřejmě, Bille,“ odpověděla jsem vesele. Nejrady bych mu tu láhev rozbila o hlavu. Harlen. Přespávání. Jasně.

„Harlen by se pak rád zajel podívat za Malcolmem,“ pokračoval Bill, když jsem přišla uklidit prázdné láhve a zeptat se jich, jestli nechtějí další.

„Malcolm by Harlena určitě rád poznal,“ poznamenala jsem. Doufala jsem, že to nevyznělo tak kousavě, jak jsem chtěla.

„Och, setkání s Billem bylo skvělé,“ řekl Harlen, usmál se na mě a vycenil špičáky. „Ale Malcolm je úplná legenda.“

„Dávej si pozor!“ řekla jsem Billovi. Chtěla jsem mu říct, do jakého maléru se jeho tři upíří kolegové dostali, ale měla jsem dojem, že to ještě zdaleka neskončilo. A hlavně jsem se o tom nechtěla zmiňovat před Harlenem, který na mě kulil dětské modré oči a vypadal jako pubertácký sexuální symbol. „Nikdo ty tři nemá právě v lásce,“ nadhodila jsem. Moje varování ale nezabralo.

Bill se na mě jen zmateně podíval. Otočila jsem se na podpatku a odešla.

Té chvíli jsem měla později litovat, hořce litovat.

*

Když Bill s Harlenem odešli, v baru se rozproudil ještě intenzivnější hovor na téma, které jsem už vyčetla z Reneho a Spenserových myšlenek. Připadalo mi, že někdo do toho ohně nenávisti vydatně přikládal, aby hněv nevychladl. Ale za nic na světě jsem nedokázala zjistit, kdo to je, přestože jsem se tu a tam zaposlouchala jak do hovoru přítomných hostů, tak do

jejich myšlenek. Potom se v baru objevil Jason. Pozdravili jsme se, ale nic víc. Stále mi nemohl odpustit, jak jsem zareagovala na strýcovu smrt.

Nakonec to překoná. Aspoň nemyslel na to, že něco zapálí, snad kromě toho, že zahřeje postel Liz Barrettové. Liz, která byla dokonce ještě mladší než já, měla krátké hnědé vlnité vlasy a velké hnědé oči. Navenek působila nesmírně vážně, takže mě dokonce napadlo, že Jason možná konečně našel svůj vysněný ideál. Vypili jenom po jednom pivu a sebrali se k odchodu. Když jsem se s nimi rozloučila, uvědomila jsem si, že atmosféra v baru se nepříjemně vyhrotila. Místní muži skutečně něco plánovali.

Propadla jsem nervozitě.

Jak se večer prodlužoval, ovzduší v baru houstlo. Ubývalo žen, přibývalo mužů. Více přebíhali od jednoho stolu k druhému. Víc se pilo. Muži neseseděli, ale stáli. Něco viselo ve vzduchu. Něco se šeptem neslo od úst k ústům. Ale nedalo se zjistit, co to je. Nikdo nevyskočil na barový pult a nevykřikl: „Tak co vy na to, chlapi? Vypořádáme se s těmi příšerami, co jsou mezi námi? Vzhůru na hrad!“ nebo něco podobného. Jenom se po chvíli začali trousit ven a postávali v malých skupinkách na parkovišti. Podívala jsem se na ně z jednoho okna a zavrtěla hlavou. Tohle nebylo dobré.

I Sam vypadal neklidně.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala jsem se ho. Pak jsem si uvědomila, že je to poprvé, co jsem na něj ten večer promluvila kromě občasného: „Podej mi sklenici,“ nebo: „Další margaritu.“

„Podle mě se z toho stává gang,“ řekl. „Ale teď sotva pojedou do Monroe. Upíři budou vzhůru až do rozednění.“

„Kde je ten jejich dům, Same?“

„Slyšel jsem, že na západním konci Monroe – zkrátka je to ten nejbližší k nám,“ řekl. „Ale jistě to nevím.“

Když jsme zavřeli, zamířila jsem domů. Částečně jsem doufala, že na cestě zahlédnu Billa, jak na mě čeká, protože jsem ho chtěla varovat.

Ale neviděla jsem ho a k němu domů jsem jet nechtěla. Po dlouhém váhání jsem vytočila jeho telefonní číslo, ale ozval

se mi jenom záznamník. Nechala jsem mu vzkaz. Netušila jsem, kde bych mohla zjistit číslo těch tří upírů, pokud vůbec měli telefon.

Když jsem se zula a odložila šperky – všechny stříbrné, aby bylo jasno, Bille! – začaly ve mně hlodat obavy, ale nebyly dost silné. Odešla jsem do své nynější ložnice, lehla si a okamžitě usnula. Měsíční paprsky pronikaly dovnitř oknem s vytaženými žaluziemi a vytvářely na podlaze zvláštní stíny. Dívala jsem se však na ně jen několik minut. Bill mě v noci nevzbudil a na můj vzkaz neodpověděl.

*

Telefon ale nakonec zazvonil. Stalo se to ráno, hned po rozednění.

„Co?“ zeptala jsem se, sluchátko přilepené k uchu. Pak jsem zamžourala na hodiny. Bylo půl osmé.

„Spálili dům těch upírů,“ řekl Jason. „Doufám, že ten tvůj tam nebyl.“

„Cože?“ zeptala jsem se znovu, tentokrát vyděšeně.

„Spálili dům těch upírů, ten v Monroe. Hned za svítání. Je v Callistově ulici, na západ od Archerovy.“

Vzpomněla jsem si, jak Bill říkal, že by tam chtěl Harlena zavézt.

„Ne!“ Řekla jsem to úplně vážně.

„Jo.“

„Musím jít,“ omluvila jsem se a zavěsila.

*

Ranní sluneční oblohu překrývala oblaka kouře stoupající k modrému nebi. Zuhelnatělé dřevo, které se povalovalo kolem dokola, připomínalo krokodýlí kůži. Na trávníku před dvoupatrovým domem stály nazdařbůh zaparkované hasičské vozy a policejní auta. Za žlutou páskou postávala skupinka zvědavců.

Poněkud stranou ležely na sežehnuté trávě zbytky čtyř rakví. A také černý pytel na mrtvoly. Vydala jsem se k nim, ale neuvěřitelně dlouhou dobu mi připadalo, že mě od nich dělí stále stejná vzdálenost. Jako v těch snech, kdy jdete a jdete, ale nikdy nedosáhnete cíle.

Někdo mě chytil za rameno a pokusil se mě zastavit. Už si nepamatuju, co jsem řekla, ale vzpomínám si, že se tomu člověku objevil na tváři zhnusený výraz. Plahočila jsem se mezi ohořelými troskami a nasávala pach spálených věcí, vlhkých spálených věcí. Věděla jsem, že se ho až do konce života nezbavím.

Došla jsem k první rakvi a podívala se do ní. Na to, co zůstalo z víka, mohly volně dopadat sluneční paprsky. Slunce právě vycházelo, připravené obejmout tu hroznou věc, která ležela na promočeném bílém plátně uvnitř rakve.

Bill? To se nedalo poznat. S každou vteřinou se mrtvola víc a víc rozkládala. Drobné kousíčky, které se z ní odlupovaly, odnášel vítr, nebo se pod dotekem slunečních paprsků rozpadaly na prach.

Podobný obrázek jsem spatřila ve všech rakvích.

Sam se postavil vedle mě.

„Je tohle podle tebe vražda, Same?“

Sam zavrtěl hlavou. „Nevím, Sookie. Podle zákona je zabití upíra opravdu vražda. Ale nejdřív musíš prokázat, že šlo o žhářství, což by nemělo být tak těžké.“ Oba jsme ve vzduchu cítili benzin. Po domě pobíhala spousta mužů. Přecházeli mezi patry a volali na sebe. Nezdálo se mi, že by prováděli nějaké důkladné ohledání místa činu.

„Ale tohle tělo, Sookie,“ řekl Sam a ukázal na pytel ležící na trávě, „bylo lidské. To musí vyšetřit nejdřív. Nikdo z členů té trestné výpravy si podle mě neuvědomil, že by v tom domě mohl být člověk. Zřejmě neměli v hlavě nic jiného než tohle.“

„Proč jsi přišel, Same?“

„Kvůli tobě,“ řekl stroze.

„Až do večera se nedozvím, jestli je to Bill, Same.“

„Já vím.“

„A co mám celý den dělat? Jak to mám vydržet?“

„Třeba by pomohly léky,“ navrhl. „Co třeba prášky na spaní nebo tak?“

„Nic takového doma nemám,“ odpověděla jsem. „Se spaním jsem nikdy neměla potíže.“

Tenhle rozhovor byl stále bizarnější, ale nic jiného mě v té chvíli nenapadlo.

Najednou se přede mnou objevil vysoký muž z místní policejní stanice. Byl zpocený z ranního horka a vypadal, jako kdyby už spoustu hodin nespál. Možná měl za sebou noční směnu, ale kvůli požáru musel zůstat ve službě přes čas.

Ten požár zažehli lidé, které jsem znala.

„Znala jste tyhle lidi, slečno?“

„Ano, znala. Setkala jsem se s nimi.“

„Můžete ty pozůstatky identifikovat?“

„Kdo by dokázal tohle identifikovat?“ zeptala jsem se nevěřícně.

Z těl už zůstalo jen velice málo. Jejich jedinečné rysy zmizely a rozkládala se dál a dál.

Policista vypadal, jako kdyby mu bylo nevolno. „Ano, slečno. Ale já myslel toho člověka.“

„Podívám se na něj,“ řekla jsem bez rozmyšlení. Člověk se jen těžko zbavuje zvyku každému ochotně pomoci.

Policista si okamžitě klekl na zem, jako kdyby vycítil, že mám sto chutí couvnout, a rozepnul zip na pytlí. Tvář uvnitř, pokrytá sazemi, patřila dívce, kterou jsem nikdy v životě neviděla. Díky Bohu.

„Neznám ji,“ řekla jsem a pocítila, jak se pode mnou podlamují kolena. Sam mě zachytil dřív, než jsem se zhroutila na zem, a pak mi nabídl pomocnou paži.

„Chudák,“ zašeptala jsem. „Same, já nevím, co mám dělat.“

Policisté mi ten den zabrali dost času. Chtěli slyšet všechno, co jsem věděla o upírech, kterým ten dům patřil. Vyhověla jsem jim, ale moc nových informací jsem jim neposkytla. Malcolm, Diane, Liam. Odkud přišli, jak staří byli, proč se usadili v Monroe, kdo byli jejich právníci. Jak jsem to mohla vědět? Nikdy jsem u nich v domě nebyla.

Když se policista, který mě vyslýchal, dozvěděl, že jsem se s nimi seznámila přes Billa, okamžitě se mě zeptal, kde ho najde a jak se s ním může spojit.

„Může být klidně támhle,“ řekla jsem a ukázala na čtvrtou rakev. „Až do setmění to nepoznám.“ Ruka mi sama od sebe vystřelila vzhůru a zakryla mi ústa.

Náhle se jeden z hasičů rozesmál. Jeden jeho kolega se k němu okamžitě přidal. „Grilovaný upíří!“ houkl na policistu, který mě vyslýchal. „To jsou pěkný grilovaný upíří!“

Když jsem ho nakopla, už mu to tak vtípné nepřipadalo. Sam mě od něj odtáhl a policista musel chytit hasiče, kterého jsem napadla, abychom se do sebe nepustili. Ryčela jsem jako tur, a kdyby mě Sam nedržel, okamžitě bych po něm skočila.

Sam mě ale držel. Odtáhl mě k mému autu a jeho ruce mě celou dobu svíraly tak pevně, jako kdyby byly ze železa. Představila jsem si, jak by se za mě babička asi styděla, kdyby mě viděla, jak křičím na veřejného činitele, nebo jak ho dokonce fyzicky napadám. Při té představě ze mě agresivita vyprchala stejně rychle, jako když jehlou propíchnete balonek. Dovolila jsem Samovi, aby mě strčil na sedadlo spolujezdce. Potom nastartoval, vycouval a já ho nechala, aby mě odvezl domů. Celou cestu jsem nepromluvila.

Domů jsme dorazili příliš brzy. Bylo teprve deset hodin ráno, a protože byl letní čas, musela jsem čekat ještě víc než deset hodin.

Zatímco jsem seděla na pohovce a zírala před sebe, Sam někomu telefonoval. Po pěti minutách se vrátil do obývacího pokoje.

„Pojď, Sookie,“ řekl rázně. „Ty žaluzie jsou už špinavé.“

„Cože?“

„Žaluzie. Jak jsi je mohla nechat takhle zašpinit?“

„Cože?“

„Jdeme uklízet. Přines kbelík, čpavek a hadry na mytí. Uvař kávu.“

Poslechla jsem ho na slovo. Celou dobu jsem se pohybovala nesmírně pomalu a opatrně, celá vystrašená, že bych mohla vyschnout a rozpadnout se stejně jako ta těla v rakvích.

Než jsem se vrátila s kbelíkem a hadry, Sam sundal záclony v obývacím pokoji.

„Kde je pračka?“

„Támhle, za kuchyní,“ řekla jsem a ukázala k ní.

Sam odešel do prádelny s náručí plnou záclon. Babička je vyprala ani ne před měsícem, když k nám měl Bill přijít na návštěvu.

Stáhla jsem jednu žaluzii, zajistila ji a dala se do čištění. Když byly všechny zase čisté, umyli jsme a nablýskali okna. Před polednem se rozpršelo, takže jsme nemohli ven. Sam přinesl prachovku s dlouhou rukojetí a vymetl z rohů u stropu pavučiny, já zase umyla podlahové lišty. Potom sundal zrcadlo nad krbovou římsou, setřel prach z míst, kam jsme s babičkou obvykle nedosáhly, a nakonec jsme umyli i zrcadlo a znovu je pověsili na místo. Potom jsem vyčistila starý mramorový krb tak důkladně, až se zdálo, jako kdyby se v něm nikdy netopilo. Donesla jsem pěknou zástěnu, zdobenou květy magnolií, a postavila ji před krb. Vyleštila jsem obrazovku televize a Sam ji pak zvedl, abych pod ní mohla utřít prach. Všechny kazety s filmy jsem vrátila do přihrádek a označila si všechny, které jsem kdy nahrála. Pak jsem vytáhla všechny polštáře z pohovky a vyluxovala všechny nečistoty, které se pod nimi usadily. Našla jsem tam v drobných celý dolar a pět centů. Vyluxovala jsem koberec a vytřela dřevěnou podlahu mopem.

Potom jsme se přesunuli do jídelny a vyleštili tam všechno, co se vyleštit dalo. Když dřevěný stůl i židle zářily čistotou a leskly se jako zrcadlo, zeptal se mě Sam, jak dlouho jsem už nečistila babiččiny stříbrné přibory.

To jsem nikdy nedělala. Otevřeli jsme příborník a zjistili, že to skutečně potřebují. Odnegli jsme je tedy do kuchyně, našli leštidlo na stříbro a pak se málem uleštili k smrti. Rádio sice vyhrávalo, ale já si uvědomila, že vždycky když začínaly zprávy, Sam ho vypnul.

Celý den jsme uklízeli. Celý den také pršelo. Sam se mnou mluvil jenom tehdy, když mi ukládal další úkol.

Usilovně jsem pracovala. On také.

Když se pomalu začínalo stmívat, měla jsem ten nejčistší dům v renaldském okrese.

„Už půjdu, Sookie,“ řekl pak Sam. „Asi bys chtěla zůstat o samotě.“

„Ano,“ odpověděla jsem. „Chtěla bych ti někdy poděkovat, ale teď nemůžu. Dneska jsi mě zachránil.“

Ucítila jsem na čele jeho rty a pak už jsem jenom zaslechla, jak se zavírají dveře. Kuchyně začala tonout ve tmě. Posadila jsem se ke stolu. Když jsem už téměř nic neviděla, vyšla jsem ven, vyzbrojená velkou baterkou.

Bylo mi jedno, že pořád prší. Na sobě jsem stále měla šaty z džínoviny bez rukávů a sandály, tedy totéž, co jsem si oblékla, když mi Jason ráno zavolal.

Stála jsem v teplém dešti, vlasy se mi lepily k hlavě a oblečení k mé provlhlé kůži. Odbočila jsem doleva do lesa a začal se jím prodírat, zpočátku jenom pomalu a opatrně. Samův uklidňující vliv ale postupně vyprchával, a tak jsem se rozběhla. Do tváří mě šlehaly větve a nohy mi odíraly trnité zelené šlahouny. Dostala jsem se z lesa a vydala se ke hřbitovu. Paprsek světla vycházející z baterky se přede mnou celou dobu pohupoval. Nejprve jsem si myslela, že poběžím k domu Comptonových na opačné straně hřbitova, ale potom jsem si uvědomila, že Bill musí být někde tady, na těchto šesti akrech plných kostí a kamenů. Postavila jsem se doprostřed nejstarší části hřbitova. Obklopovaly mě skromné náhrobní kameny i hrobky a jedinými společníky mi byli zdejší mrtví.

„Bille Comptone!“ vykřikla jsem. „Vylez!“

Otáčela jsem se na místě a snažila se zorientovat ve tmě. Věděla jsem, že i když si ho nevšimnu, Bill mě určitě spatří, tedy pokud vůbec bude schopen něco vidět – třeba byl jednou z těch zčernalých rozpadajících se mrtvol, které jsem spatřila před domem v Monroe.

Žádné zvuky a žádné pohyby, jenom vytrvalé šustění jemného deště.

„Bille! Bille! Vylez!“

Najednou jsem spíš vycítila než zaslechla, jak se něco napravo ode mě pohnulo. Obrátila jsem tím směrem baterku. V jednom místě se propadala země. Pak jsem spatřila, jak z

rudé pudy vyletěla vzhůru bílá ruka. Hlína se začala vzdouvat a potom rozpadat. Ze země vystoupila postava.

„Bille?“

Zamířila ke mně. Kůži měla pokrytou červenými šmouhami a ve vlasech měla hlínu. Bill ke mně váhavě přistoupil.

Nedokázala jsem se k němu rozběhnout.

„Sookie,“ řekl, když došel téměř ke mně, „proč jsi tady?“

Úplně poprvé zněl jeho hlas zmateně a nejistě.

Musela jsem mu to povědět, ale nemohla jsem otevřít ústa.

„Drahoušku?“

Sesunula jsem se k zemi jako kámen a dopadla na kolena do mokré trávy.

„Co se stalo, když jsem spal?“ Klekl si vedle mě. Byl nahý a po těle mu stékaly pramínky dešťové vody.

„Nemáš žádné oblečení,“ zamumlala jsem.

„Zašpinilo by se,“ řekl věcně. „Když jdu spát do země, svlékám si ho.“

„Och! Jistě.“

„Teď mi to pověz.“

„Slib mi, že se na mě nebudeš zlobit.“

„Co jsi provedla?“

„Och, proboha, Bille, já nic neudělala! Ale mohla jsem tě varovat, donutit tě, abys mě vyslechl. Snažila jsem se ti dovolat, Bille!“

„Co se stalo?“

Položila jsem mu ruce na spánky. Uvědomila jsem si, co všechno jsem mohla ztratit, i kolik toho možná ještě ztratím.

„Ti tři upíři z Monroe jsou mrtví, Bille. A s nimi ještě někdo.“

„Harlen,“ řekl bez jakýchkoliv emocí Bill. „Harlen u nich zůstal přes noc, s Diane si opravdu padli do oka.“ Pak ztichl, abych to dořekla za něj. Upřel na mě pohled.

„Upálili je.“

„Záměrně.“

„Ano.“

Ve tmě a dešti se svezl do dřepu vedle mě. Do obličeje jsem mu neviděla. Pevně jsem držela v ruce baterku, ale

všechna síla ze mě vyprchala. Přímo fyzicky jsem cítila jeho hněv.

Jeho krutost.

Jeho hlad.

Nikdy předtím mi tolik nepřipadal jako upír. Najednou v něm nebylo nic lidského.

Náhle zvedl hlavu k nebi a zavyl.

Pomyslela jsem si, že by ho tak obrovský hněv mohl dohnat k vraždě. A nejbližším cílem jsem byla já.

Zatímco jsem zvažovala, jaké nebezpečí mi může hrozit, popadl mě Bill za paže. Pomalu si mě k sobě přitáhl. Nemělo cenu odporovat, protože jsem tušila, že by ho to jenom povzbudilo. Chvilí mě držel sotva centimetr od sebe. Mohla jsem téměř nasát vůni jeho pokožky, cítit bouři, která v něm zuřila, a okusit jeho hněv.

Zachránit by mě mohla jenom jediná věc – kdyby se mi podařilo obrátit jeho energii jinam. Překonala jsem ten poslední centimetr, který nás odděloval, a přitiskla mu rty na hrud'. Slízla jsem kapky dešťové vody, otřela se tváří o jeho bradavku a opřela se o něj.

Vzápětí jsem na rameni ucítila jeho zuby. Jeho tělo, tak tvrdé, pevné a připravené úplně ke všemu, mě pak odhodilo takovou silou, že jsem se svalila na záda do bahna. Hned nato do mě pronikl, jako kdyby se snažil zahrabat zpátky do půdy. Vyřikla jsem a on zavrčel. Váleli jsme se v blátě jako pravěcí lidé, kteří právě vylezli z jeskyně. Po rukou, jimiž jsem ho svírala v objetí, mi stékaly pramínky vody. Zarývala jsem mu nehty do pokožky a cítila jsem, jak do mě nemilosrdně proniká stále hlouběji. Pomyslela jsem si, že mě zatlačí až do země, která se stane mým hrobem. Pak se mi do krku zanořily jeho špičáky.

Náhle jsem se ocitla v sedmém nebi a téměř současně se ke mně přidal i Bill; zavyl a svalil se na mě. Vytáhl mi z krku špičáky a olízl stopy po kousnutí jazykem.

Hlavou mi blesklo, že mě klidně mohl zabít, i kdyby to neměl v úmyslu.

Svaly mě odmítaly poslouchat. Stejně jsem nevěděla, co jim poručit. Bill mě sevřel do náručí a zvedl. Odnal mě k

sobě domů, otevřel dveře a zamířil se mnou přímo do své obrovské koupelny. Něžně mě položil na koberec, na nějž ze mě odkapávalo bláto, dešťová voda a také trochu krve, napustil do vřívkvy teplou vodu, a když byla plná, položil mě do ní a pak si vlezl dovnitř ke mně. Seděli jsme na sedačkách a okolo rozkročených nohou nám bublala teplá voda, která se postupně začala zbarvovat.

Bill se nepřítomně zadíval do dálky.

„Všichni jsou mrtví?“ zeptal se téměř neslyšně.

„Všichni. Ta dívka taky,“ řekla jsem tiše.

„Co jsi celý den dělala?“

„Uklízela. Sam mě přinutil vycídit celý dům.“

„Sam,“ zopakoval Bill zamyšleně. „Pověz mi něco, Sookie! Umíš číst jeho myšlenky?“

„Ne,“ přiznala jsem mu vyčerpaně. Ponořila jsem hlavu pod hladinu, a když jsem ji zase vynořila, Bill už držel v ruce šampon. Namydlil mi vlasy, opláchl je a pak učesal, jako tehdy, když jsme se poprvé milovali.

„Bille, tvých přátel je mi líto,“ řekla jsem. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem jen stěží vyslovovala. „Ale jsem tak ráda, že ty jsi naživu!“ Objala jsem ho okolo krku a položila mu hlavu na rameno. Bylo tvrdé jako skála. Pamatuju si, že mě pak Bill zabalil do osušky, a pamatuju si i to, jak měkký byl polštář, na nějž jsem si položila hlavu, a jak Bill vklouzl ke mně do postele a objal mě. Potom jsem usnula.

Těsně po půlnoci jsem se vzbudila a zaslechla, jak někdo chodí po pokoji. Muselo se mi zdát něco hrozného, protože když jsem se vzbudila, srdce mi bušilo jako o závod. „Bille?“ zeptala jsem se. Z hlasu mi číšel strach.

„Co se děje?“ ozval se Bill. Posadil se na postel a já cítila, jak se pode mnou prohnula matrace.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, jen jsem se šel ven projít.“

„Není tam někdo?“

„Ne, drahoušku.“ Zaslechla jsem zašustění, jak vklouzl pod přikrývku, a pak už zase ležel pod ní vedle mě.

„Och, Bille, klidně jsi mohl skončit v jedné z těch rakví,“ vzdychla jsem. Stále jsem živě cítila bolest, která mě ochromila při pohledu na ty nešťastníky.

„Sookie, napadlo tě vůbec, že jsi v tom pytli na mrtvolky mohla skončit ty? Co když sem za úsvitu přijdou a spálí i tenhle dům?“

„Musíš jít ke mně! Můj dům nespálí. Se mnou budeš v bezpečí,“ řekla jsem naléhavě.

„Sookie, poslouvej mě – kvůli mně bys mohla i zemřít.“

„A o co bych přišla?“ zeptala jsem se vášnivě. „Od chvíle, co jsem tě potkala, je mi nádherně, tak krásně mi nikdy v životě nebylo.“

„Jestli umřu, musíš jít za Samem.“

„To už mě odepisuješ?“

„To nikdy,“ odpověděl. Jeho sametový hlas zněl najednou ledově chladně. „Nikdy!“ Cítila jsem, jak mi oběma rukama sevřel ramena; ležel teď na boku vedle mě. Přisunul se ještě blíže, takže jsem ucítila chlad, který z něj vycházel.

„Poslyš, Bille,“ začala jsem. „Nejsem sice vzdělaná, ale taky nejsem hloupá. Nejsem ani zkušená, ani světácká, ale myslím si, že nejsem žádná naivní cácora.“ Doufala jsem, že se při tom neusmívám. „Dokážu je přesvědčit, aby tě přijali. Dokážu to.“

„Pokud to někdo zvládne, tak jedině ty,“ řekl. „Chci do tebe znovu vstoupit.“

„Ty myslíš... Och, ano! Už vím, co myslíš.“ Vzal mě za ruku a zajel s ní pod pokrývku. „To bych taky ráda.“ Myslela jsem to vážně. Jenom jsem doufala, že to přežiju – po tom divokém přídělu, kterého se mi dostalo na hřbitově. Bill při tom tak běsnil, že jsem si teď připadala jako rozlámaná. Ale zároveň jsem cítila, jak mi celým tělem projíždí hřejivý pocit, ta neodbytná touha po potěšení, na němž jsem se stávala závislou. „Lásko,“ vzdychla jsem a uchopila do dlaně jeho mužskou pýchu. „Lásko!“ Políbila jsem ho a cítila, jak mi proniká jazykem do úst. Vyrasila jsem mu naproti a dotkla se jeho špičáků. „Mohl bys to udělat bez kousání?“ špitla jsem.

„Ano. Ale připadá mi to jako dokonalé vyvrcholení, když ochutnám i tvou krev.“

„Bude to stejně dobré, i když to neuděláš?“
„Nikdy to tak dobré nebude, ale nechci tě oslabit.“
„Jestli ti to nebude vadit,“ řekla jsem váhavě. „Trvalo mi pár dní, než jsem se dala zase do pořádku.“
„Byl jsem sobecký... Ty jsi totiž tak skvělá!“
„A když jsem silná, jsem ještě lepší,“ naznačila jsem mu.
„Tak mi ukaž, jak jsi silná,“ prohodil žertovně.
„Lehni si na záda. Nejsem si moc jistá, jak na to, ale ostatní to tak dělají.“ Sedla jsem si na něj obkročmo. Slyšela jsem, jak se mu zrychlil dech. Byla jsem ráda, že je v pokoji tma a venku stále prší. Vtom se zablesklo a já spatřila Billovy zářící oči. Opatrně jsem se dostala do pozice, kterou jsem považovala za tu pravou, a navedla ho do sebe. Důvěřovala jsem svým instinktům, a ty mě ještě nikdy nezavedly na scestí.

KAPITOLA OSMÁ

O pět jsme byli spolu a moje pochybnosti aspoň zčásti ustoupily strachu, který mě přepadl pokaždé, když jsem si pomyslela, že bych ho mohla ztratit. Nakonec jsme si s Billem vytvořili jistý rozpačitý řád.

Pokud jsem pracovala v noci, šla jsem po práci k Billovi a většinou u něj strávila zbytek noci. Když jsem měla denní směnu, přišel Bill po západu slunce ke mně a dívali jsme se spolu na televizi, šli do kina nebo hráli scrabble. Každou třetí noc jsem ale buď zůstávala sama, nebo mě Bill nesměl kousnout, protože jinak bych si připadala slabá a pomalá. Existovalo i nebezpečí, že pokud by se Bill napil příliš... A tak jsem neustále pojídala vitaminy a pilulky s železem, dokud si Bill nezačal stěžovat na mou chuť. Takže jsem se železem skoncovala.

Zatímco jsem v noci spala, dělal Bill jiné věci. Někdy si četl, občas se jen tak procházel, jindy zase šel ven a za světla bezpečnostních lamp pracoval na zahradě.

Pokud se někdy krmil z někoho jiného, držel to přede mnou v tajnosti a dělal to daleko od Bon Temps, což bylo přesně to, o co jsem ho požádala.

Ten řád jsem označila za rozpačitý, protože mi připadalo, jako kdybychom neustále na něco čekali. Požár hnízda, které patřilo upírům z Monroe, Billa rozzuřil a (alespoň si to

myslím) i vyděsil. Být tak mocný, když jste vzhůru, a tak bezmocný, když spíte, musí být k vzteku.

Oba jsme si říkali, že všeobecná nenávist vůči upírům třeba ustane, když už jsou největší potíživé v okolí mrtvů.

Přestože to Bill nikdy neřekl přímo, bylo mi jasné, že má o mě strach. Poznala jsem to podle toho, kam se čas od času stáčely naše debaty. Vrah, který zabil Dawn, Maudette a mou babičku se stále potuloval někde na svobodě.

Pokud si muži z Bon Temps a blízkého okolo mysleli, že se zabitím Diane, Liama a Malcolma zbaví strachu z dalších vražd, zmýlili se. Pitva všech tří obětí prokázala, že jim v době smrti nechyběla žádná krev. Kousance, které našli na Maudette a Dawn, nejenže vypadaly staře, ale staré skutečně byly. Zemřely na následky uškrcení. Maudette a Dawn měly před smrtí sex. A po ní také.

Arlene, Charlsie i já jsme teď byly opatrnější. Nechodily jsme samy na parkoviště, než jsme vešly do domu, ujistily jsme se, že je stále zamčený a snažily jsme si všimnout si aut, která projížděla okolo. Jen stěží jsme ale mohly zůstat takhle ve střehu pořád, protože to byl pořádný tlak na nervy, takže jsme po určité době zase dost zlaždačily. U Arlene a Charlsie se to možná dalo pochopit, protože na rozdíl od prvních dvou obětí nežily samy. Arlene měla děti (a občas i Reneho Leniera) a Charlsie bydlela se svým manželem Ralphem.

Jenom já jsem žila sama.

Jason chodil do baru téměř každý večer, a pokaždé se snažil aspoň chvíli si se mnou popovídat. Pochopila jsem z toho, že se pokouší zacelit propast, která se mezi námi vytvořila, a snažila jsem se vycházet mu co nejvíc vstříc. Jenomže taky víc a víc pil a v jeho posteli se střídalo víc lidí než na veřejném záchodcích, přestože se mu zřejmě opravdu líbila jenom Liz Barrettová. Opatrně jsme se také pokoušeli vyřešit otázky související s dědictvím po babičce a strýci Bartlettovi, přestože s tím druhým měl víc práce Jason. Kromě mého poddílu mu totiž strýček Bartlett odkázal úplně všechno.

Jednou večer, když si dal o jedno pivo víc než obvykle, se mi Jason svěřil, že se musel ještě dvakrát dostavit na policejní

stanici a že už z toho šílí. Promluvil si se Sidem Mattem Lancasterem, který mu poradil, aby už na policii nechodil, pokud tam s ním nepůjde i on.

„Jak to, že tě pořád předvolávají?“ zeptala jsem se. „Něco jsi přede mnou zatajil. Andy Bellefleur už po nikom jiném nejde a já vím, že Dawn a Maudette neměly moc náročné požadavky a pustily k sobě do postele kdekoho.“

Jason se zatvářil poníženě. Ještě nikdy jsem neviděla, že by se můj pohledný bratr takhle styděl.

„Filmy,“ zamumlal.

Naklonila jsem se k němu, abych se ujistila, že mu rozumím. „Filmy?“ opakovala jsem nechápavě.

„Pssst,“ sykl a po obličeji se mu rozlil ten nejprovinilejší výraz, jaký jsem kdy viděla. „Natáčeli jsme filmy.“

Myslím, že jsem vypadala stejně zahanbeně jako Jason. Sestry a bratři o sobě nemusí nutně vědět úplně všechno. „A ty jsi jim dal kopii,“ řekla jsem nejistě. Zkoušela jsem odhadnout, jak hloupý Jason doopravdy byl.

Jason se zadíval stranou a do zamlžených modrých očí se mu vedraly slzy.

„Hlupáku!“ vybuchla jsem. „Když připustím, že jsi nemohl vědět, jak se to dostane na veřejnost, pomyslel jsi třeba na to, co se stane, až se budeš chtít oženit? Že třeba některá z těch tvých rychlovek pošle kazetu s těmi eskapádami tvojí nastávající?“

„Klidně mi přisyp sůl do rány, sestřičko, jen si posluž!“

Zhluboka jsem se nadechla. „Fajn, fajn! Už jsi s těmi filmečky přestal, ne?“

Rázně přikývl. Ale nevěřila jsem mu.

„Pověděl jsi o tom Sidu Mattovi?“

Tentokrát už nepřikývl tak rázně.

„A myslíš, že právě kvůli tomuhle tě Andy tak stíhá?“

„Jo,“ řekl Jason rozmrzele.

„Takže pokud otestují tvoje sperma a nebude souhlasit s tím, které v sobě měly Maudette a Dawn, jsi z toho venku.“ Tvář jsem teď měla skoro stejně zkřivenou jako Jason. O vzorcích spermatu jsme spolu ještě nikdy předtím nemluvili.

„Tohle mi Sid Matt říkal taky. Ale já těmhle hračkám nevěřím.“

Můj bratr nevěřil tomu nejpřesvědčivějšímu vědeckému důkazu, který by mohl u soudu předložit. „Myslíš, že Andy zfalšuje výsledky?“

„Ne, Andy je v pohodě. Dělá, co musí. Prostě se mi nezdá, že se kolem DNA dělá takový humbuk.“

„Hlupáku!“ vyjela jsem na něj znovu a otočila se, abych donesla další pivo čtyřem mladíkům z Rustonu, kteří studovali na vysoké škole a právě si užívali večer v Zapadákově. Mohla jsem jen doufat, že Sid Matt Lancaster je v přesvědčování opravdu dobrý.

S Jasonem jsem si promluvila ještě jednou, těsně předtím, než odešel z baru. „Pomohla bys mi s něčím?“ zeptal se mě a ve tváři se mu objevil výraz, který jsem u něj ještě nikdy neviděla. Stála jsem u jeho stolu, protože jeho přítelkyně právě odešla na toaletu.

Můj bratr mě nikdy předtím o pomoc nepožádal.

„Jak?“

„Nemohla by sis přečíst myšlenky všech chlapů a zjistit, kdo z nich je oddělal?“

„Není to tak jednoduché, jak ti to možná připadá,“ odpověděla jsem váhavě. Pomalu a pečlivě jsem si rozmýšlela každé slovo. „Za prvé, ten člověk by musel o svém zločinu přemýšlet přesně ve chvíli, kdy budu jeho myšlenky poslouchat. Za druhé, nedokážu pokaždé přesně rozlišit, na co myslí. U některých lidí mám dojem, že poslouchám rádio a slyším každou podrobnost. U jiných je to jen směs pocitů; jako kdyby mluvili ze spánku, chápeš? Slyšíš, že mluví, a poznáš, jestli jsou naštvaní nebo spokojení, ale jednotlivá slova nerozlišíš. A občas zkrátka zaslechnu nějakou myšlenku, ale protože je v místnosti moc lidí, nepoznám, komu patří.“

Jason na mě zíral. Bylo to poprvé, co jsme o mém „postižení“ mluvili takhle otevřeně.

„Jak to děláš, že se nezblázníš?“ zeptal se a udiveně zavrtěl hlavou.

Už jsem se mu chystala vysvětlit, jak pokaždé vztyčím svou ochrannou hradbu, ale vtom se ke stolu vrátila Liz Barrettová. Měla novou rtěnku a byla opět jako ze škatulky. Všimla jsem si, že se Jason okamžitě proměnil v neohroženého lovce žen. Jako kdyby ze sebe právě shodil starý těžký kabát. Zamrzelo mě, že jsem si s ním nepovídala častěji, když ještě býval sám sebou.

Když jsme se pak večer všichni chystali k odchodu, Arlene mě poprosila, jestli bych jí zítra večer nepohlídala děti. Obě jsme měly mít volno a Arlene chtěla jet s Renem do Shreveportu do kina a pak na večeri.

„Jistě!“ odpověděla jsem. „Už jsem je u sebe neměla dlouho.“

Arlene ztuhl výraz v obličeji. Pootočila se ke mně, otevřela pusku, ale pak se zarazila a zamyslela se. „Bude... no... bude tam Bill?“

„Ano. Chtěli jsme se podívat na nějaký film. Měla jsem v plánu zastavit se zítra ráno v půjčovně. Ale takhle vezmu něco pro děti.“ Najednou mi došlo, co tím myslela. „Aha! Ty se mnou nechceš nechat děti, pokud u mě bude i Bill?“ Přimhouřila jsem oči a do hlasu se mi vloudil nazlobený podtón.

„Sookie, zlato,“ začala Arlene bezradně. „Mám tě moc ráda. Ale tohle nemůžeš pochopit, ty děti nemáš. Nemůžu je nechat s upírem. To prostě nemůžu.“

„Ani když tam budu já? Vždyť víš, že mám tvoje děti moc ráda. Bill by nikdy nedokázal ublížit dítěti.“ Přehodila jsem si kabelku přes rameno a rázně vypochoďovala zadními dveřmi ven. Arlene zůstala stát vevnitř. Vypadala rozpolceně. Jémine, vždyť by měla být spíš našťvaná!

Když jsem vyjela na silnici, trochu jsem se uklidnila, ale podrážděnost ze mě nevyprchala. Dělal jsem si starosti o Jasona, zlobila jsem se na Arlene a téměř neustále jsem se mračila na Sama, který se poslední dobou choval, jako kdybych byla jenom jeho známá. Zvažovala jsem, jestli bych neměla jet rovnou domů a ne k Billovi, a nakonec jsem usoudila, že je to dobrý nápad.

Bill mi ukázal, jak moc se o mě bojí, protože stál před domem už patnáct minut po tom, co jsem měla přijet k němu domů, ale nepřijela.

„Nepřijela jsi ani nezavolala,“ řekl tiše, když jsem mu otevřela dveře.

„Mám špatnou náladu,“ odpověděla jsem. „Hodně špatnou.“

Bill se moudře rozhodl držet se ode mě dál.

„Omlouvám se, že sis kvůli mně musel dělat starosti,“ řekla jsem po chvíli. „Už to nikdy neudělám.“ Pak jsem se otočila a zamířila do kuchyně. Bill vykročil za mnou; alespoň jsem to předpokládala. Vždycky se pohyboval tak tiše, že jsem to nepoznala, dokud jsem se nepřesvědčila na vlastní oči.

Opřel se o zárubeň, zatímco já zůstala stát uprostřed kuchyně. Najednou jsem netušila, proč jsem sem vlastně šla. Cítila jsem, jak mnou cloumá zlost. Znovu jsem začínala zuřit. Chtěla jsem něčím praštit, něco rozbít. Takhle mě ale nevychovávali, nesměla jsem se poddat potřebě ničít. Takže jsem své nutkání potlačila, zavřela oči a sevřela ruce v pěst.

„Půjdu vykopat jámu,“ řekla jsem a vyšla zadními dveřmi ven. Pak jsem otevřela kůlnu, vytáhla z ní lopatu a vrátila se na dvůr. Bylo tam jedno úplně tmavé místo, kde nikdy nic nerostlo, a já nikdy nezjistila proč. Zaryla jsem lopatu do země, dupla na ni a vytáhla kopu hlíny. Tak jsem pokračovala dál. Jáma byla postupně hlubší a hlubší a kopa hlíny stále rostla.

„Mám hodně silné ruce i ramena,“ řekla jsem, opřela se o lopatu a zalapala po dechu.

Bill seděl na zahradním lehátku a pozoroval mě. Za celou dobu neřekl jediné slovo.

Vrátila jsem se ke kopání.

Konečně se mi podařilo vyhloubit docela pěknou jámu.

„Chystáš se něco pohřbívat?“ zeptal se Bill, když si byl jistý, že jsem skončila.

„Ne.“ Sklopila jsem oči do díry v zemi. „Zasadím strom.“

„Jaký?“

„Živý dub,“ řekla jsem bez rozmyšlení.

„Kde ho seženeš?“
 „V zahradnictví. Někdy v týdnu tam zajedu.“
 „Potrvá dlouho, než vyroste.“
 „Co ti na tom záleží?“ vyštěkla jsem. Vrátila jsem lopatu do kůlny a pak se o ni opřela. Připadala jsem si úplně vyčerpaná.
 Bill napřáhl paži, jako kdyby mě chtěl podepřít.
 „Jsem *dospělá*“, zavrčela jsem. „Dokážu dojít domů sama.“
 „Provedl jsem ti něco?“ zeptal se a v jeho hlase skoro nebylo stopy po lásce. Zarazila jsem se. Už jsem se vyřádila dost.
 „Omlouvám se“, řekla jsem. „Zase.“
 „Co tě tak rozčílilo?“
 Nedokázala jsem se přinutit, abych mu řekla o rozhovoru s Arlene.
 „Co děláš, když tě něco naštve, Bille?“
 „Rozštípu strom“, odpověděl. „Občas někomu ublížím.“
 Najednou mi kopání jámy nepřipadalo jako špatný nápad. Vlastně to byl docela tvořivý počin. Pořád jsem se ale zlobila – i když teď můj hněv nabral spíš podobu tichého bzučení, a ne pisklavého ječáku. Neklidně jsem se rozhlížela po něčem, co bych ještě mohla udělat.
 Bill zřejmě dovedl dobře odhadovat symptomy. „Pomiluj se“, navrhl. „Pomiluj se se mnou.“
 „Teď právě nemám náladu na sex.“
 „Tak mě nech, abych tě přesvědčil.“
 Ukázalo se, že to dovedl.
 Zbavilo mě to sice přebytku energie, kterou mne hněv zaplavil, ale stále jsem měla v duši smutek, jenž nedokázal vyléčit ani sex. Arlene mi ublížila. Zadívala jsem se do prázdnoty, zatímco Bill ležel vedle mě a splétal mi vlasy. Tahle zábava ho zřejmě uklidňovala.
 Někdy jsem si připadala jako Billova panenka.
 „Dneska večer přišel do baru Jason“, řekla jsem.
 „Co chtěl?“
 Bill občas dovedl nesmírně přesně odhadnout lidskou povahu.

„Chtěl, abych použila svoji schopnost číst myšlenky na každého muže, který přijde do baru, dokud nezjistím, který z nich je vrah.“

„Kromě pár desítek chyb to není špatný nápad.“

„Vážně?“

„Pokud se vrah dostane za mříže, lidi už na tebe a Jasona nebudou pohlížet tak nedůvěřivě. A navíc budeš v bezpečí.“

„To je pravda, jenomže nevím, za jaký konec to uchopit. Procházet tou spoustou myšlenek a snažit se najít alespoň drobné střípky informací by bylo těžké, bolestivé a nudné.“

„Rozhodně by to nebylo bolestivější nebo těžší než být podezřelá z vraždy. Jednoduše sis zvykla svůj dar držet pod zámkem.“

„Myslíš?“ Pootočila jsem se k němu a chtěla se mu podívat do očí, ale otočil mě zpátky, aby mi dopletl vlasy. Uzavírat se před cizími myšlenkami mi nikdy nepřipadalo sobecké, ale v tomhle případě to asi tak bylo. Určitě bych přitom narazila na spoustu intimností. „Detektiv,“ zamumlala jsem. Snažila jsem se na to pohlížet v lepším světle, než jako na obyčejné šmírování.

„Sookie,“ začal Bill a cosi v jeho hlase mě přinutilo zbystřit pozornost. „Eric mě požádal, abych tě znovu vzal do Shreveportu.“

Chvilí mi trvalo, než jsem si vzpomněla, kdo je Eric. „Oh, ten velký upír, co vypadá jako Viking?“

„Ten hodně starý upír,“ upřesnil Bill.

„On ti přikázal, abys mě tam přivedl?“ Vůbec se mi to nelíbilo. Seděla jsem na kraji postele a Bill za mnou. Otočila jsem se, a tentokrát mě už nezarazil. Zadívala jsem se na něj a všimla si v jeho výrazu čehosi, co jsem tam ještě nikdy neviděla. „Ty to *musíš* udělat,“ řekla jsem zděšeně. Nedovedla jsem si představit, že by Billovi někdo něco přikázal. „Ale, drahoušku, já za Ericem jít nechci.“

Bylo mi jasné, že na tom vůbec nezáleží.

„Je to snad nějaký upíří kmotr?“ zeptala jsem se rozezleně a nevěřícně. „Dal ti rozkaz, který nemůžeš ignorovat?“

„Je starší než já. Silnější.“

„Nikdo není silnější než ty,“ prohlásila jsem rozhodně.

„Kéž bys měla pravdu!“

„Takže je hlavou Desátého upířího okresu nebo něco takového?“

„Ano. Něco takového.“

Bill se nikdy nezmiňoval o tom, jak se upíři starají o své záležitosti. A až doteď mi to nevadilo.

„Co chce? Co se stane, když mě nepřivedeš?“

Mé první otázce se Bill vyhnul. „Pošle někoho – nebo spíš několik lidí – aby tě přivedli.“

„Jiné upíry.“

„Ano.“ Temné hnědé oči, tak zvláštní a pronikavé, teď Billovi svítily.

Zamyslela jsem se nad tím. Nebyla jsem zvyklá, aby mi někdo poroučel. Mé paličaté hlavě trvalo několik minut, než celou situaci důkladně zvážila.

„Takže bys s nimi musel bojovat?“

„Samozřejmě. Jsi moje.“

Už jsme zase byli u toho „moje“. Zjevně to myslel opravdu vážně. Chtěla jsem proti tomu sice protestovat, ale věděla jsem, že by mi to nijak nepomohlo.

„Takže asi budu muset jít,“ řekla jsem a snažila se, aby to neznělo moc kysele. „To je obyčejné vydírání.“

„Sookie, upíři *nejdou jako lidé*. Eric využívá všechny prostředky, aby dosáhl svého cíle, což je dostat tě do Shreveportu. Nemusel to ani říkat nahlas; pochopil jsem to.“

„No, teď už to chápu, ale nelíbí se mi to. Připadám si jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Co po mně vůbec chce?“ Vtom mě napadla zcela jasná odpověď. Vyslala jsem k Billovi vyděšený pohled. „Ale ne, to neudělám!“

„Nevyspí se s tebou ani tě nekousne. To by mě musel nejdříve zabít.“ Z Billovy světélkující tváře se vytratily veškeré stopy lidskosti; najednou mi připadala úplně cizí.

„A to on ví,“ pokračovala jsem váhavě. „Takže chce, abych do Shreveportu přijela kvůli něčemu jinému.“

„Ano,“ přisvědčil Bill. „Ale nevím proč.“

„No, pokud to nesouvisí s mými fyzickými přednostmi nebo nezvykle chutnou krví, pak jde rozhodně o moje... drobné postižení.“

„Tvůj dar.“

„Fajn,“ řekla jsem uštěpačně. „Můj vzácný dar.“ Všechn hněv, o němž jsem si myslela, že už zmizel, mě najednou zavalil jako dvoumetráková gorila. Byla jsem k smrti vyděšená. Napadlo mě, jak se asi cítí Bill. Ale na to, abych se ho zeptala, jsem měla příliš velký strach.

„Kdy?“ zeptala jsem se místo toho.

„Zítř v noci.“

„Řekla bych, že to je jedna z nevýhod netradičního vztahu.“ Zadívala jsem se Billovi přes rameno na vzorec na tapetách, které si babička vybrala před deseti lety. Slíbila jsem si, že pokud tohle přežiju, musím nově vytapetovat.

„Miluju tě,“ zašeptal.

Bill za nic nemohl. „Taky tě miluju,“ řekla jsem. Musela jsem se hodně držet, abych nezačala žadonit: prosím, ať mi ten zlý upír neublíží, ať mě neznásilňuje! Pokud jsem si vážně připadala jako mezi mlýnskými kameny, pro Billa to muselo být dvojnásob nepříjemné. Nedovedla jsem si ani představit, kolik sebeovládání ho to musí stát. Tedy pokud neměl od přírody skutečně klidnou náturu. Dovedl by upír zkřivit tvář do tak bezmocného výrazu, kdyby v jeho nitru nezuřila bouře?

Pátravě jsem si prohlížela jeho obličej, důvěrně známé křivky, jemnou bílou pleť, temné klenuté obočí a aristokratický nos. Už jsem si všimla, že špičáky mívá povytažené jenom částečně, ale hněv a chtíč je pokaždé vysunuly naplno.

„Dneska večer,“ začal. „Sookie...“ Rukama mi naznačil, abych si vedle něj lehla.

„Co?“

„Myslím, že dneska večer by ses měla napít mojí krve.“

Znechuceně jsem zkřivila obličej. „Fuj! Copak nepotřebuješ na zítřejší noc co nejvíc sil? Navíc mě nic nebolí.“

„Jak se cítíš od té doby, co ses ze mě napila? Jak jsem tě k tomu tehdy přiměl?“

Zamyslela jsem se na tím. „Dobře,“ přiznala jsem popravdě.

„Byla jsi od té doby nemocná?“
 „Ne, ale to nejsem skoro nikdy.“
 „Máš víc energie?“
 „Ano, pokud jsi mi ji zrovna neodčerpával!“ odpověděla jsem kousavě, ale na rtech se mi přesto objevil úsměv.
 „Máš větší sílu?“
 „Já – ano, asi ano.“ Úplně poprvé mi došlo, jak zlehka jsem si minulý týden sama donesla do domu nové křeslo.
 „Máš dojem, že dokážeš snadněji ovládat svoje schopnosti?“
 „Ano, toho jsem si všimla.“ Připisovala jsem to skutečnosti, že se už dokážu víc uvolnit.
 „Když se ze mě dnes večer napiješ, budeš zítra mnohem silnější.“
 „Ale ty slabší.“
 „Pokud se nenapiješ moc, nahradím to během dne, až budu spát. A zítra večer, než odjedeme, si budu muset najít někoho, z koho se nakrmím.“
 Do obličeje se mi vplížil zmučený výraz. Předpokládat, že to dělá, a vědět to, byly dvě úplně odlišné věci.
 „Sookie, dělám to kvůli nám. Slibuju, že s nikým nebudu spát.“
 „Podle tebe je to vážně nezbytné?“
 „Možná. Ale přinejmenším nám to pomůže. Každá pomoc je dobrá.“
 „Tak dobře. Jak to uděláme?“ Na tu noc, kdy mě Rattrayovi zkopali, jsem si vzpomínala jen matně, a byla jsem tomu ráda.
 Bill se na mě tázavě podíval. Připadalo mi, že se tím baví.
 „Copak se netěšíš, Sookie?“
 „Na to, že budu pít tvou krev? Promiň, ale to mě vážně nevzrušuje.“
 Bill zavrtěl hlavou, jako kdyby něco takového nedokázal pochopit. „Už jsem zapomněl,“ řekl jednoduše. „Už jsem zapomněl jaké to je, být člověkem. Chtěla bys to z krku, zápěstí, nebo z rozkroku?“
 „Z rozkroku ne!“ vyhrkla jsem. „Já nevím, Bille. Fuj! Mně je to jedno.“

„Takže z krku,“ řekl. „Lehni si na mě, Sookie.“

„To je jako kdybychom spolu měli mít sex.“

„Je to tak nejjednodušší.“

Sedla jsem si na něj obkročmo a pomalu se předklonila. Připadalo mi to nesmírně zvláštní. Tahle pozice byla vyhrazená milování a ničemu jinému.

„Kousni, Sookie!“ zašeptal.

„To nemůžu!“ namítla jsem.

„Kousni mě, nebo to budu muset udělat nožem.“

„Nemám tak ostré zuby jako ty.“

„Jsou dost ostré.“

„Jenomže ti ublížím.“

Bill se tiše zasmál. Cítila jsem, jak se pode mnou vzdouvá jeho hrud’.

„Sakra!“ Nadechla jsem se, abych si dodala odvahy. Pak jsem se mu zakousla do krku. Musela jsem to udělat dobře, protože netrvalo dlouho a cítila jsem v ústech kovovou chuť jeho krve. Bill tiše zasténal, přitiskl mi dlaně na záda a pomalu jimi sjížděl dolů. Jeho prsty pak našly mé citlivé místo.

Překvapeně jsem zalapala po dechu.

„Pij,“ zašeptal ochraptěle a já začala sát. Bill opět zasténal, tentokrát hlasitěji a hlouběji, a přitiskl se ke mně. Na okamžik mi blesklo hlavou, že jsem asi zešílela, ale přísála jsem se k němu jako pijavice. Vtom do mě vnikl, chytil mě oběma rukama za boky a začal se rytmicky pohybovat. Pila jsem a před očima se mi míhaly všemožné obrazy. Všechny měly temné pozadí. Ze země vystupovaly jakési bílé obrysy vydávaly se na lov. Vzrušení ze závodu po lese. Jejich kořist před nimi ztěžka oddechovala, všechny svaly napjaté strachem. Běh, rychle kmitající nohy, zvuk krve pulzující v žilách kořisti...

Billovi se z hrudi vydralo zasténání a pak se jeho tělem prohnala vlna vzrušení. Zvedla jsem hlavu od jeho krku a temná vlna rozkoše mě odnesla až na daleké moře.

Pro servírku ze severní Louisiany, která dovede číst myšlenky, to byl úplně nový zážitek.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Nazítří se západem slunce jsem se *začala* připravovat. Bill mi řekl, že než odjedeme, půjde se někam nakrmit. A přestože se mi to nelíbilo, musela jsem připustit, že je to rozumné. Měl pravdu i v tom, jak se budu cítit po té mé malé neortodoxní dávce vitaminů. Bylo mi úžasně. Připadala jsem si silná, pozorná, bystrá, a dokonce i krásná.

Co jsem si na svůj malý rozhovor s upírem měla vzít na sebe? Nechtěla jsem vzbudit dojem, že se snažím vypadat příliš sexy, ale také jsem se nechtěla znemožnit a vzít si něco beztvarého a pytlovitého. Modré džíny mi připadaly nejlepší, stejně jako při jiných příležitostech. K nim jsem si obula bílé sandály a oblékla bleďmodré tričko s hlubokým kulatým límcem. Neměla jsem je na sobě od té doby, co jsem začala chodit s Billem, protože odhalovalo stopy po jeho špičácích. Skutečnost, že mě Bill „vlastní“, však dnes měla mimořádnou váhu. Pak jsem si ale vzpomněla, jak se mi ten policista posledně díval na krk, takže jsem si pro jistotu přidala do kabelky šál. Zamyslela jsem se a přidala i stříbrný řetízek. Učesala jsem si vlasy, které mi teď připadaly nejméně o tři odstíny světlejší, a nechala si je splývat přes ramena.

Ve chvíli, kdy jsem se už jenom těžko bránila představě, že Bill je právě teď s někým jiným, zaklepal na dveře. Otevřela jsem mu a chvíli jsme se na sebe jen dívali. Rty měl mnohem červenější než obvykle. Opravdu to udělal. S

vypětím všech sil jsem se přinutila k mlčení. „Vypadáš jinak,“ začal.

„Myslíš, že to pozná i někdo jiný?“ Doufala jsem, že ne.

„To nevím.“ Natáhl ke mně ruku a společně jsme zamířili k jeho autu. Otevřel mi dveře, a když jsem se o něj při nastupování otřela, ztuhla jsem.

„Co se stalo?“ zeptal se po chvíli.

„Nic,“ odpověděla jsem klidně, usadila se na místo spolujezdce a zadívala se přímo před sebe.

Přesvědčovala jsem se, že úplně stejně bych se mohla zlobit na krávu, ze které je vyrobený hamburger, který snědl. Tohle připodobnění ale nějak neúčinkovalo.

„Voníš jinak,“ řekla jsem po pár minutách na dálnici. Chvilí nikdo z nás ani nehlesl.

„Teď už víš, jak mi bude, pokud se tě Eric dotkne,“ řekl Bill. „Ale asi mi bude ještě hůř, protože on se tě bude dotýkat rád. Zato mě to krmení nijak netěšilo.“

Pomyslela jsem si, že to není tak docela pravda: vím, že si pochutnám na čemkoliv, i když to zrovna není moje oblíbené jídlo. I tak mě jeho názor potěšil.

Moc jsme toho nenamluvili. Oba jsme se děsili, co nás čeká. K Transfusii jsme dorazili dřív, než jsme čekali, a tentokrát jsme zaparkovali u zadního vchodu. Když mi Bill otevřel dveře, bojovala jsem s touhou zůstat sedět. Jakmile jsem se donutila vystoupit, přepadla mě zase touha schovat se za Billa. Zalapala jsem po dechu, chytila se ho za paži a společně jsme pak vykročili ke dveřím, jako kdybychom šli na večírek, na který se moc těšíme.

Bill ke mně sklopil oči a vyslal ke mně povzbudivý pohled.

Silou vůle jsem v sobě potlačila nutkání zamračit se na něj.

Pak Bill zaklepal na kovové dveře opatřené cedulí s nápisem TRANSFUSIA. Stáli jsme v uličce určené pro obsluhu a dovoz zboží, z níž vedly zadní vchody do všech podniků v malém nákupním středisku. Parkovalo tu i několik dalších aut a mezi nimi byl i Ericův červený kabriolet. Všechny vozy byly už na první pohled dost drahé. Ve fordce Fiestě moc upírů nejedí.

Bill zaklepal. Třikrát rychle a pak dvakrát pomaleji. Tajný upíří signál, napadlo mě. Možná dokonce zjistím, jak probíhá Tajné potřesení pravicí.

Dveře nám otevřela překrásná blondátá upírka, která seděla s Ericem u stolu, když jsme tu byli poprvé. Bez jediného slova ustoupila stranou, abychom mohli vejít dovnitř.

Kdyby nebyl upír, ale člověk, Billovi by se určitě nelíbilo, že se ho držím za ruku jako klíště.

Ta blondýna se před námi zjevila tak rychle, že jsem sebou překvapeně trhla. Billa to přirozeně nijak nepřekvapilo. Provedla nás skladištěm, které mi až nepříjemně připomínalo sklad v baru U Merlotta, a zavedla nás do úzké chodby. Nakonec jsme vešli do dveří po pravé straně.

Eric seděl v malé místnosti a svým vzezřením ji beze zbytku ovládal. Bill sice nepoklekl, aby mu políbil prsten, ale přesto hluboce sklopil hlavu. Byl tu ještě jeden upír, Dlouhý stín, barman. Na sobě měl tričko bez rukávů a sportovní kalhoty, které používali vzpěrači, všechno v tmavě zelené barvě. Vypadalo to, že je v dobré kondici.

„Bille, Sookie!“ pozdravil nás Eric. „Bille, ty i Sookie, tohle je Dlouhý stín, určitě ho už znáte. Pam si také pamatujete.“ Pam byla ta blondýna. „A tohle je Bruce.“

Bruce byl člověk, navíc ten nejvyděšenější, jakého jsem kdy viděla. Docela jsem s ním soucítila. Byl ve středních letech a měl velký pupek, nepoddajné tmavé vlasy, už značně prořídle, a malá buclatá ústa. Na sobě měl pěkný béžový oblek, k němu bílou košili a modrohnědou proužkovanou kravatu. Potil se. Seděl na úzké židli přímo před Ericem. Ten se přirozeně rozvaloval v křesle, prozrazujícím vliv a moc svého majitele. Pam a Dlouhý stín stáli u dveří naproti Ericovi. Bill si stoupl k nim, ale když jsem se za nimi vydala i já, Eric opět promluvil.

„Sookie, poslechni si Bruce!“

Chvíli jsem na Bruce jenom zírala a čekala, až něco řekne, ale pak mi došlo, co tím Eric myslel.

„Co přesně mám zjistit?“ zeptala jsem, ale hned nato jsem si uvědomila, jak ostře to vyznělo.

„Někdo nám ukradl asi šedesát tisíc dolarů,“ vysvětlil mi Eric.

Páni, někdo si asi přál zemřít!

„A než abych postupně mučil a zabíjel všechny naše lidské zaměstnance, napadlo nás, že byste se jim mohla podívat do hlavy a říct, kdo to udělal.“

To „mučil a zabíjel“ řekl se stejným klidem, jako kdybych já řekla Budweiser a Old Wilwaukee.

„A co uděláte potom?“ zeptala jsem se.

Eric se zatvářil překvapeně.

„Ať už to udělal kdokoliv, peníze nám vrátí,“ odpověděl jednoduše.

„A pak?“

Eric přimhouřil modré oči a zadíval se na mě.

„Pokud získáme dostatečné důkazy, že to udělal, předáme podezřelého policii,“ prohlásil klidně.

Lhář, lhář! Lže, jako když tiskne. „Na něčem se dohodneme, Ericu,“ řekla jsem a ani jsem se neobtěžovala usmívat. Okouzující zjev teď Erica nijak zvlášť nezajímal a rozdrtit na prach mě rozhodně nemínil. Zatím.

Shovívavě se usmál. „Na čempak, Sookie?“

„Pokud viníka opravdu předáte policii, udělám to pro vás znovu, kdykoliv to budete potřebovat.“

Eric zvedl obočí.

„Ano, vím, že bychom vám stejně museli vyhovět, ale nebude lepší, když přijdu dobrovolně a budeme si vzájemně důvěřovat?“ Začala jsem se potit. Nechtělo se mi věřit, že smlouvám s upírem.

Eric se nad tím dokonce zamyslel. A najednou jsem se ocitla v jeho mysli. Přemýšlel o tom, že by mě mohl přinutit, abych mu byla ve všem po vůli, kdykoliv a kdekoliv. Stačilo by, kdyby mi pohrozil, že ublíží Billovi nebo někomu jinému, na kom mi záleží. Chtěl ale žít mezi lidmi v souladu se zákony a udržovat s nimi dobré vztahy. Nebo alespoň tak dobré, jak to mezi upíry a lidmi šlo. Nechtěl nikoho zabíjet, pokud by to nebylo nutné.

Zdálo se mi, jako kdybych se náhle ocitla z jámě plné hadů, chladných a smrtících. Viděla jsem to jenom jako

záblesk, kratičkou chvilku, ale přesto to úplně změnilo můj pohled na něj.

„Kromě toho,“ dodala jsem chvatně, aby si nestačil uvědomit, že jsem do něj nahlédla, „víte naprosto určitě, že to udělal člověk?“

Pam a Dlouhý stín se okamžitě pohnuli kupředu, ale Eric zaplavil místnost svou mocí a zavelel jim, aby zůstali v klidu.

„To je zajímavý nápad,“ poznamenal. „Pam a Dlouhý stín jsou v tomhle baru mými obchodními partnery, a pokud to neudělal nikdo z lidí, budeme se muset zeptat i jich.“

„Jen mě to tak napadlo,“ řekla jsem trpělivě a Eric na mě upřel své ledově modré oči patřící bytosti, která už zapomněla, jaké to je být člověkem.

„Teď začněte s tímhle mužem!“ rozkázal.

Klekla jsem si vedle Bruceovy židle a zamyslela se, jak k tomu mám přistoupit. Nikdy jsem se nepokoušela vtisknout nějaký řád věci, která byla zcela náhodná. Dotek by mi pomohl; přímý kontakt můj dojem pokaždé trochu vyjasnil. Chytila jsem Bruce za ruku, ale pak jsem si uvědomila, že je to až příliš osobní (a také se hrozně potil), takže jsem mu povyhrnula rukáv saka. Pevně jsem mu sevřela zápěstí a zadívala se mu do malých očí.

Ty peníze jsem neukradl, kdopak to asi byl, jaký blázen by nás vystavil takovému nebezpečí? Co udělá Lillian, jestli mě zabijí, a co Bobby a Heather? Proč jsem vlastně začal pracovat pro upíry, bylo to jen z hamižnosti, a teď za to platím. Och, Bože, už s nimi nikdy nechci mít nic společného! A jak může tahle bláznivá ženská poznat, kdo ty peníze sebral? Proč mě nepustí? Určitě je to taky upírka nebo nějaký démon, kouká se tak divně... Měl jsem zjistit dřív, že ty peníze zmizely, a najít toho, kdo je vzal, než jsem něco řekl Ericovi...

„Ukradl jste ty peníze?“ vydechla jsem, přestože odpovědi jsem si už byla jistá.

„Ne!“ zasténal Bruce. Po tváři mu stékal pot a jeho myšlenky a reakce na mou otázku mi jen potvrdily, co jsem vyčetla z jeho myšlenek.

„Víte, kdo to udělal?“

„Kéž by!“

Postavila jsem se a zavrtěla hlavou. „Tenhle to nebyl,“ řekla jsem.

Pam vyvedla ubohého Bruce ven a přivedla dalšího člověka k výslechu.

Byla to barmanka, oblečená do dlouhých černých šatů s velmi hlubokým výstřihem. Lehce nazrzlé vlasy měla rozježené. Práce v Transfusii je pro každého patolízala hotový sen, a dívčiny jizvy jenom dokazovaly, že si svou práci užívá. Měla dostatek sebevědomí, aby se na Erica zazubila, a byla dost hloupá, aby se sebevědomě usadila na židli a hodila nohu přes nohu jako Sharon Stoneová – nebo alespoň doufala, že tak vypadá. Překvapilo ji, když v místnosti spatřila cizího upíra a nějakou novou ženu. Moje přítomnost ji vůbec nepotěšila, ale při pohledu na Billa si alespoň olízla rty.

„Ahoj, drahoušku!“ prohodila k Ericovi a já si pomyslela, že je úplně zbedněná.

„Ginger, odpovíš téhle ženě na pár otázek,“ řekl Eric. Jeho hlas připomínal kamennou zeď – tvrdou a neproniknutelnou.

Ginger si zřejmě teprve teď uvědomila, že na nějaké lehkovážné chování není ta nejvhodnější doba. Znovu překřížila nohy, ale tentokrát už jenom v kotnících, položila si ruce na stehna a nasadila strohý výraz. „Ano, můj pane,“ řekla a já si pomyslela, že se asi budu muset jít vyzvracet.

Mávla ke mně rozkazovačně rukou, jako kdyby mi chtěla říct: „Můžeš začít, sestro služebnice!“ Sáhla jsem po jejím zápěstí, ale odehnala mě. „Nesahej na mě!“ zasyčela.

Byla to tak extrémní reakce, že všichni upíři v místnosti ztuhli a ve vzduchu to zajiskřilo.

„Pam, přidrž Ginger!“ zavelel Eric. Pam se v tichosti přesunula k židli, na níž seděla Ginger, naklonila se k ní a položila jí ruce na ramena. Ginger se trochu bránila, otáčela hlavu na obě strany, ale Pam ji držela v tak ocelově pevném sevření, že se dívčino tělo ani nepohnulo.

Prsty jsem obkroužila její zápěstí. „Sebrala jste ty peníze?“ zeptala jsem se a zadívala se do jejích hnědých očí.

Dlouze a hlasitě vykřikla. Pak mi začala nadávat a já se zapslouchala do chaosu, který panoval v jejím omezeném

mozečku. Připomínalo mi to procházku v místech, která někdo od základů vy bombardoval.

„Víš, kdo to byl,“ řekla jsem Ericovi. Poté se Ginger rozvzlykala.

„Nemůže říct, kdo to udělal,“ pověděla jsem mu. „Kousl ji.“ Dotkla jsem se jizev na dívčině krku, jako kdybych své tvrzení měla ještě něčím doložit. „Vypadá to, že ji k tomu někdo přinutil,“ doplnila jsem. „Nedokáže si ho ani představit.“

„Hypnóza,“ poznamenala Pam. Špičáky měla povytažené. Blízko vystrašené dívky na ni očividně působila. „Silný upír.“

„Přiveďte její nejbližší přítelkyni!“ navrhla jsem.

Tou dobou se už Ginger chvěla jako osika. Myšlenky, na něž nesměla myslet, se draly ven ze své schránky.

„Má tu zůstat, nebo může jít?“ zeptala se mě Pam.

„Jít. Jenom by vystrašila ostatní.“

Líbilo se mi to. Líbilo se mi používat tak otevřeně svou zvláštní schopnost. Na Billa jsem se vůbec neohlédla. Měla jsem dojem, že by mě to oslabilo. Věděla jsem, kde stojí, a neušlo mi, že on ani Dlouhý stín se od začátku výsledku nepohnuli z místa.

Pam odvedla plačící Ginger z místnosti. Nevím, co s ní udělala, ale po chvíli se vrátila s další barmankou, která byla oblečená téměř stejně jako Ginger. Tahle se jmenovala Belinda. Byla starší, působila bystřejším dojmem, nosila brýle a měla ty nejsvědňější rty, jaké jsem kdy viděla.

„Belindo, s jakým upírem se Ginger stýkala?“ zeptal se Eric klidně, když se Belinda posadila a já se jí dotýkala. Měla dost zdravého rozumu, aby zůstala zticha a nevzpírala se, i dost inteligence, aby jí bylo jasné, že musí mluvit pravdu.

„Úplně se všemi, kteří ji chtěli,“ řekla Belinda neomaleně.

Spatřila jsem v Belindině mysli jeho obraz, ale musela myslet na jméno.

„Který odsud?“ zeptala jsem se a ona mi to pověděla. Dřív než jsem otevřela ústa, zaletěla jsem pohledem k jeho obrysu v rohu. Pak po mně Dlouhý stín skočil přes židli, na níž seděla Belinda, a přistál na mém skrčeném těle. Nato mě

povalil vedle Ericova stolu. Že se mi nezahryzl do krku a nerozcupoval ho na kusy, vděčím jenom tomu, že jsem podvědomě zvedla obě ruce a zakryla si ho. Divoce se mi zakousl do paže a já vykřikla, nebo jsem se o to alespoň pokusila, protože pád mi úplně vyrazil dech, takže můj výkřik vyzněl spíš jako pouhé přidušené písknutí.

Nevníkala jsem nic jiného než postavu, která na mně ležela, bolest v paži a obrovský strach. Když mě napadli Rattrayovi, pochopila jsem příliš pozdě, že mě chtějí zabít, ale tentokrát jsem věděla od samého počátku, že Dlouhý stín je připraven připravit mě o život okamžitě, abych nestačila vyslovit jeho jméno. Když jsem pak zaslechla jakýsi odporný zvuk a ucítla, jak na mně jeho tělo těžkne, netušila jsem, co to znamená. Přes ruku jsem mu viděla do očí. Byly velké, hnědé, ledové a šílené zuřivosti. Ale vzápětí se zakalily, jako kdyby z nich vyprchal veškerý život. Z pusy mu vytekl pramínek krve, přelil se mi přes paži a natekl mi do otevřených úst. Začala jsem kuckat. Sevření jeho zubů povolilo a obličej se mu začal scvrkávat a plnit vráskami. Z jeho očí se staly jen rosolovité koule. Na tvář mi dopadlo několik pramenů jeho vlasů.

Úplně mě to ochromilo. Čísi ruce mě chytily za ramena a vytáhly mě zpod rychle se rozkládající mrtvoly. Odstrčila jsem se nohama, abych se od něj odtáhla co nejrychleji.

V místnosti nebyl cítit žádný zápach, ale zůstala tam hromada černého i různě zbarveného svinstva. Pohled na to, s jak neuvěřitelnou rychlostí se Dlouhý stín rozkládá, mě vyděsil a znechutil. Ze zad mu trčel dřevěný kolík. Eric jen stál a díval se, stejně jako my všichni, ale v ruce měl paličku. Bill stál za mnou – byl to on, kdo mě vytáhl zpod mrtvoly. Pam u dveří pevně svírala za paži Belindu. Barmanka vypadala stejně vyděšeně jako já.

Pak začala v obláčku kouře mizet i hromádka té špíny. Všichni jsme stáli bez hnutí, dokud se nevypařil i ten poslední kousíček. Na koberci po něm zůstala jenom trochu ožehnutá šmouha.

„Budete si muset pořídit nový koberec,“ poznamenala jsem věcně. Upřímně řečeno, už jsem nedokázala déle snášet to ticho.

„Máte na ústech krev,“ řekl Eric. Všichni upíři měli vyceněné špičáky. Muselo je to vzrušit.

„Začal na mně krvácet.“

„Spolkla jste něco z toho?“

„Asi ano. Co to znamená?“

„To teprve zjistíme,“ odpověděla mi Pam. Její hlas zněl temně a ochraptěle. Přitom se stále upřeně dívala na Belindu. Kdyby takhle zírala na mě, začala bych být nervózní. Belinda se ale jenom upravila. „Obvykle,“ pokračovala Pam, aniž odtrhla pohled od Belindiných našpulených rtů, „pijeme my z lidí, ne naopak.“

Eric se na mě díval se stejným zájmem jako Pam na Belindu. „Jak vám to teď všechno připadá, Sookie?“ zeptal se s takovým klidem, až by člověk téměř nevěřil, že právě popravil svého starého přítele.

Jak mi teď všechno připadalo? Jasnější. Všechny zvuky byly čistější. Slyšela jsem mnohem lépe. Nejraději bych se otočila a podívala se na Billa, ale příliš jsem se bála odtrhnout pohled od Erica.

„No, asi bychom už s Billem měli jít,“ řekla jsem, jako kdyby se už nic jiného nedalo dělat. „Splnila jsem, co jste chtěl, Ericu, a teď půjdeme. Ginger, Belindě a Bruceovi už nic neuděláte, ano? Dohodli jsme se na tom.“ Pak jsem zamířila ke dveřím s jistotou, kterou jsem ovšem necítila. „Určitě se potřebujete podívat, jestli je baru všechno v pořádku, ne? Kdo dneska vůbec míchá drinky?“

„Našli jsme si náhradu,“ řekl Eric, aniž odvrátil pohled od mého krku. „Voníte jinak, Sookie,“ zamumlal a přistoupil ke mně o krok blíž.

„Nezapomínejte, Ericu, na čem jsme se dohodli!“ připomněla jsem mu s veselým úsměvem a nenuceným rozjařeným tónem. „Já a Bill teď jedeme domů, že?“ Pak jsem se pokradmu otočila a podívala se na Billa. Dech se mi zatajil. Oči měl vytřeštěné, rty pootevřené a špičáky vyceněné.

Zorničky se mu zvětšily do obrovských rozměrů a upřeně se dívaly na Erica.

„Pam, z cesty!“ řekla jsem tiše, ale zostra. Jakmile se Pam podařilo potlačit nezkrotnou touhu po krvi, zhodnotila jedním pohledem celou situaci, otevřela dveře, vystrčila Belindu z místnosti a pak se postavila vedle zárubně, aby nás vyvedla ven. „Zavolejte si Ginger,“ navrhla jsem jí. Pam, stále ještě omámená chlípnou lačností, si uvědomila, co jí navrhuju. „Ginger!“ zavolala ochraptěle. Blondátá servírka okamžitě vyběhla ze dveří na opačné straně chodby. „Eric tě chce,“ řekla Pam. Ginger se rozsvítila tvář, jako kdyby měla mít rande s Davidem Duchovným. Okamžitě se k Ericovi začala lísat, jako kdyby sama byla upír. Když mu přejela rukama po hrudi, Eric k ní sklopil oči, jako kdyby se vymanil z vlivu nějakého kouzla. Sklonil se k ní, aby ji políbil, ale přitom stačil zaletět pohledem ke mně. „Ještě se uvidíme,“ řekl. Chvatně jsem odtáhla Billa ven. Moc se mu nechtělo, takže jsem si připadala, jako když za sebou táhnu těžkou kládu. Když jsme ale vyšli na chodbu, zřejmě mu došlo, že odsud musíme co nejrychleji zmizet, takže jsme vyběhli z Transfusie a rovnou zamířili k jeho autu.

Podívala jsem se, jak vypadám. Všude jsem měla krvavé skvrny, oblečení jsem měla zmačkané a také jsem ohavně páchla. Fuj! Podívala jsem se na Billa, abych se s ním podělila o své znechucení. On si mě ale měřil takovým pohledem, že jsem neměla nejmenší pochyby o jeho záměrech.

„Ne!“ prohlásila jsem příkře. „Nastartuješ a odvezeš nás odsud, než se ještě něco přihodí, Bille Comptone. Říkám ti rovnou, že teď na to nemám náladu.“

Naklonil se ke mně přes sedadlo, a než jsem se zmohla na slovo, zprudka mě sevřel. Přisál se k mým rtům a pak mi začal olizovat krev z tváře.

To mě neskutečně vyděsilo, ale zároveň rozčílilo. Popadla jsem ho za uši a vši silou, mnohem větší, než jsem čekala, jsem ho od sebe odtáhla.

Jeho oči mi připomínaly jeskyně, v nichž dlí duchové.

„Bille!“ vykřikla jsem a zatřásla s ním. „Nech toho!“

Do očí se mu pomalu vrátil normální výraz. Roztřeseně si povzdechla. Pak mě lehce políbil na rty.

„Fajn, můžeme už jet domů?“ zeptala jsem se a hned se zastyděla za svůj roztřesený hlas.

„Jistě,“ řekl. Ani on nemluvil příliš klidně.

„Bylo to podobný pocit, jako když žralok ucítí krev?“ zeptala jsem se po patnácti minutách jízdy, kdy už jsme se ocitli za hranicemi Shreveportu.

„Trefné přirovnání.“

Nemusel se mi omlouvat. Dělal jen to, co mu přikazovala jeho přirozenost, nebo co to vlastně upíři mají. Ale s žádnou omluvou se stejně neobtěžoval. I když bych ji od něj docela ráda slyšela.

„Takže mám potíže?“ zeptala jsem se nakonec. Byly už dvě hodiny ráno a já si uvědomila, že mě ta otázka netíží ani zdaleka tak, jak by měla.

„Eric bude chtít, abys dodržela, cos mu slíbila,“ řekl Bill. „A pokud jde o to, jestli tě nechá na pokoji, to opravdu nevím. Rád bych...“ začal, ale pak se zarazil. Bylo to poprvé, co jsem slyšela, že by si Bill něco přál.

„Šedesát tisíc dolarů určitě není pro upíra žádná horentní suma,“ poznamenala jsem. „Vypadá to, že jich máte všichni dost.“

„Upíři je přirozeně berou svým obětem,“ řekl Bill věcně. „Ze začátku je krademe nebožtíkům. Později, s tím jak získáváme zkušenosti, můžeme lidi donutit, aby nám je dobrovolně odevzdali a pak na to zapomněli. Někteří si na to najímají manažery, jiní investují do nemovitostí a další žijí z dividend. Eric a Pam si společně otevřeli bar. Většinu peněz dodal Eric, zbytek Pam. Dlouhého stína znali aspoň sto let a najali si ho jako barmana. Zradil je.“

„Proč by jim ty peníze ukradl?“

„Musel se pustit do něčeho, k čemu potřeboval kapitál,“ odpověděl Bill zamyšleně. „A protože žil mezi lidmi, nemohl si jen tak vyrazit ven, zhypnotizovat nějakého bankéře, aby mu dal své peníze, a pak ho zabít. Tak si je prostě vzal od Erica.“

„Copak by mu je Eric nepůjčil?“

„Kdyby nebyl Dlouhý stín příliš hrdý a požádal o ně, pak ano,“ řekl Bill.

Potom se nadlouho rozhostilo ticho. Nakonec jsem je přerušila já. „Vždycky jsem si myslela, že upíři jsou chytřejší než lidi. Asi to tak není, co?“

„Ne vždycky,“ přisvědčil Bill.

Když jsme dojeli na okraj Bon Temps, poprosila jsem Billa, aby mě vysadil u mě doma. Několikrát na mě kradmo pohlédl, ale nic neřekl. Možná jsou upíři přece jen chytřejší než lidi.

KAPITOLA DESÁTÁ

Když jsem se nazítří vypravovala do práce, uvědomila jsem si, že si musím dát od upírů na chvíli pauzu. Včetně Billa.

Chtěla jsem si připomenout, že jsem člověk.

Musela jsem si však připustit, že trochu jiný člověk.

Nešlo o nic velkého. Když jsem se poprvé napila Billovy krve, tehdy večer, kdy mě málem zabili Rattrayovi, připadala jsem si zdravá, v lepší formě, silnější. Ale ne odlišná. Možná i trochu víc – no, sexy.

Co jsem se napila podruhé, cítila jsem se opět silnější, statečnější a sebevědomější. Začala jsem vnímat svůj přitažlivý vzhled i jeho moc. Dokonce i svoje „postižení“ jsem zvládala s mnohem větší sebejistotou a zdatností.

Krve Dlouhého stína jsem se napila jen náhodou. Když jsem se následující ráno podívala do zrcadla, zjistila jsem, že mám mnohem bělejší a ostřejší zuby, světlejší a bohatší vlasy a také jasnější oči. Vypadala jsem jako holka z plakátu na správnou hygienu, nebo na zdravou stravu, třeba mléko nebo vitaminy. Neurvalý kousanec na mé paži (vůbec poslední kousance Dlouhého stínu, jak jsem si uvědomila) se mi ještě úplně nezahojil, ale vypadal už mnohem lépe.

Pak se mi vysypaly věci z kabelky. Posbírala jsem je, ale pár drobných se mi zakutálelo pod pohovku. Jednou rukou jsem jeden její konec zvedla a druhou sebrala mince.

Páni!

Napřímila jsem se a zhluboka se nadechla. Ještě že mě nezraňovaly sluneční paprsky a nechtěla jsem pokousat každého, kdo mi přišel do cesty! Místo rajčatové omáčky jsem si dala k snídani toast a chutnal mi. Nestával se ze mě upír. Že by jen lepší člověk?

Všechno bylo jednodušší, když jsem s nikým nechodila.

Když jsem přišla do baru, všechno kromě plátků citronu a limetky už bylo připravené. Ovoce se podávalo k míchaným nápojům i k čaji. Došla jsem si pro prkénko a ostrý nůž. Lafayette, který si právě uvazoval zástěru, se na mě zadíval, jak vytahuju z lednice citrony. „Ty sis zesvětlila vlasy, Sookie?“

Zavrtěla jsem hlavou. Pod zástěrou se Lafayette podobal barevnému ohňostroji. Na sobě měl červenofialové přiléhavé tričko s ramínky, tmavě purpurové džíny a červené sandály a oči si zvýraznil nějakým malinově červeným očním stínem.

„Určitě jsou světlejší,“ poznamenal pochybovačně a zvedl své pečlivě vytrhané obočí.

„Byla jsem jenom hodně na sluníčku,“ ujistila jsem ho. Dawn s Lafayettem nikdy nevycházela, ale netušila jsem, jestli kvůli tomu, že je černoch, anebo gay... Možná obojí. Arlene a Charlise ho respektovaly, ale příliš přátelsky se k němu nechovaly. Já ho ale měla odjakživa ráda, protože zápasil se svým nelehkým životem srdnatě a s noblesou.

Sklopila jsem oči k prkénku. Všechny citrony byly nakrájené na měsíčky a limetky na plátky. V ruce jsem držela nůž, celý vlhký od ovocné šťávy. Vůbec jsem si nepamatovala, že bych něco krájela. Zvládla jsem to za několik vteřin. Zavřela jsem oči. Proboha!

Když jsem je otevřela, všimla jsem si, že Lafayette těká pohledem ze mě na prkénko a zase nazpátek.

„Poslyš, děvče, řekni mi, že to není pravda! Že jsem to ve skutečnosti neviděl, že se mi to jenom zdálo!“ vydechl.

„Nic jsi neviděl,“ odpověděla jsem. Překvapilo mě, jak chladně a klidně jsem to vyslovila. „Omluv mě, musím to uklidit.“ Naskládala jsem ovoce do odděleného boxu v lednici za barovým pultem, do které Sam ukládal pivo. Jakmile jsem

zavřela dvířka, zjistila jsem, že stojí vedle mě, ruce založené na hrudi. Moc šťastně se netvářil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Přeletěl mě svýma modrýma očima od hlavy až k patě. „Ty sis něco udělala s vlasy?“ doplnil nejistě.

Zasmála jsem se a uvědomila si, že moje ochranná hradba je zase na svém místě a že mě to ani nijak nebolelo. „Byla jsem hodně na sluníčku,“ odpověděla jsem.

„Co to máš s rukou?“

Sklopila jsem oči k předloktí. Kousanec jsem si doma ovázala.

„Kousl mě pes.“

„Měl očkování?“

„Jistě.“

Podívala jsem se na Sama a připadalo mi, že mu v jeho pevných zlatorudých vlnitých vlastech praská statická elektřina. Zdálo se mi, že slyším, jak mu tlučí srdce. Cítila jsem jeho nejistotu a touhu, která ho spalovala. Moje tělo na to okamžitě zareagovalo. Zahleděla jsem se na Samovy úzké rty a nasála vůni jeho vody po holení. Přistoupil ke mně o několik centimetrů blíž. Věděla jsem, že mu tuhne penis.

Vyrušila nás Charlisie Tootenová, která vešla hlavním vchodem do baru a zabouchla za sebou dveře. Oba jsme o krok couvli. Díky Bohu, že se Charlisie tak nečekaně zjevila! pomyslela jsem si. Byla to boubelatá, hloupoučká, přívětivá a pracovitá ženuška, zkrátka dokonalá zaměstnankyně. Její muž Ralph pracoval v drůbežárně a měli spolu dvě dcery – jedna už byla vdaná a druhá studovala třetím rokem střední školu. Charlisie práci v baru zbožňovala, protože se díky ní dostala ven mezi lidi, a zároveň měla přirozené vlohy pro jednání s neodbytnými opilci, které se jí dařilo vyprovázet z baru bez jediné rány pěstí.

„Ahoj, vy dva!“ pozdravila nás rozjařeně. Tmavohnědé vlasy (značky L’Oreal, jak mi řekl Lafayette) měla vzadu sepnuté a spadaly jí na ramena v bohatých loknách. Na sobě měla halenku bez jediné skvrnky a kapsy krátkých kalhot se jí mohutně vzdouvaly, protože si do nich ukládala všechny nezbytné potřeby. Na nohou měla jednoduché černé

punčocháče a tenisky značky Kde, a na rukou umělé vínové nehty.

„Moje holčička je v tom. Klidně mi říkejte babi!“ zavolala na nás, šťastím celá bez sebe. Objala jsem ji, jak se ode mě čekalo, a Sam ji poplácal po rameni. Oba jsme ji rádi viděli.

„Kdy má přijít na svět?“ zeptala jsem se a Charlise se rozpovídala. Dalších pět minut jsem nemusela promluvit ani slovo. Potom vešla dovnitř Arlene. Na krku se jí vyjímalý špatně zamaskované cucfleky. Během celé doby jsme o sebe se Samem zavadili očima jenom jednou, ale oba jsme hned odvrátili pohled stranou.

Kolem poledne se dovnitř nahrnuli zákazníci a oba jsme na celou prchavou příhodu zapoměli. Během oběda pil jen málokdo, a pokud ano, pak si dal jen pivo nebo sklenku vína. Většina lidí si objednávala jenom ledový čaj nebo vodu. Tou dobou se naši zákazníci rekrutovali hlavně z lidí, kteří pracovali poblíž a do baru chodili během polední přestávky v zaměstnání. Další skupinu tvořili štamgasti, kteří sem chodili i v jinou denní dobu, a poslední místní alkoholici, pro něž bylo polední pivo už třetím nebo čtvrtým alkoholickým nápojem od rána. Začala jsem si zapisovat objednávky a vzpomněla jsem si na Jasonovu prosbu.

Celý den jsem pak poslouchala myšlenky barových hostů a úplně mě to vyčerpalo. Nikdy jsem to takhle dlouho nedělala, nikdy jsem nevyšla ze své ochranné hradby na tolik hodin. Možná mi to už nepřípadalo tak trýznivé, možná jsem si už nedělala tak těžkou hlavu z věcí, které jsem zaslechla. Šerif Bud Dearborn seděl u jednoho stolu se starostou Sterlingem Norrisem, který se přátelil také s mojí babičkou. Když jsem procházela kolem něj, vstal, poplácal mě po rameni a já si uvědomila, že ho vidím poprvé od pohřbu.

„Jak se máte, Sookie?“ zeptal se soucitně. Ani on sám nevypadal příliš šťastně.

„Skvěle, pane Norrisi. A vy?“

„Jsem už starý, Sookie,“ odpověděl a nejistě se usmál. „Ty vraždy mě úplně ničí. Od té doby, co Darryl Mayhewová zastřelila Sue Mathesovou, v Bon Temps nikdo nikoho nezabil. Navíc bylo okamžitě jasné, kdo je vrah.“

„To se stalo... kdy? Před šesti lety?“ zeptala jsem se šerifa, jen abych měla záminku ještě chvilku u nich postát. Pan Norris mě litoval, protože si myslel, že za vraždu Maudette Pickensové určitě zatknou mého bratra. Podle něj to znamenalo, že Jason musel zabít i babičku. Sklopila jsem hlavu, aby mi neviděl do očí.

„Asi ano. Počkejte, pamatuju si, že jsme se tehdy hodili do gala na taneční vystoupení Jean-Anne... takže to bylo... Ano, máte pravdu, Sookie. Před šesti lety.“ Šerif souhlasně přikývl. „Byl tu dnes Jason?“ zeptal se nenuceným tónem, jakoby mimochodem.

„Ne, neviděla jsem ho.“ Šerif si objednal ledový čaj a hamburger a přemýšlel o tom, jak přistihl svou Jean-Anne s mým bratrem, když se muchlovali v Jasonově pikapu.

Och, proboha! Přemýšlel o tom, jaké měla Jean-Anne štěstí, že ji tehdy neuškrtil. Další myšlenka mě málem dohnala k slzám: šerif Dearborn si myslel, že všechny tyhle dívky jsou stejně ztracené případy.

Šerifovy myšlenky jsem mohla číst ve vzájemných souvislostech, protože Bud Dearborn byl přímočarý člověk. Dokázala jsem vycítit i jemné nuance jeho duševních pochodů: „Nekvalifikované zaměstnání, žádná vysoká škola, rozdávají si to s upíry... spodina společnosti,“ honilo se mu hlavou.

Po tomhle zhodnocení jsem se cítila tak mizerně, že se to vůbec nedá popsat normálními slovy.

Automaticky jsem pochodovala od stolu ke stolu, nosila pití a sendviče, odnášela nádobí, zkrátka pracovala stejně pečlivě jako kdykoliv předtím, s křečovitým úsměvem na rtech. Přitom jsem si popovídala asi s dvaceti lidmi, které jsem znala, ale většina z nich přemýšlela o úplně nevinných věcech. Měli plnou hlavu práce, uvažovali o tom, co musí doma zařídit, jaké problémy vyřešit, třeba zavolat opraváře na myčku nádobí nebo uklidit dům, protože v neděli přijede návštěva.

Arlene byla ráda, že to zase dostala.

Charlsie uvažovala hlavně o budoucnosti, kterou viděla jenom v jasných růžových barvách. Myslela na své vnouče

jako na důkaz lidské nesmrtelnosti, modlila se, aby ho její dcera v pořádku donosila a bez problémů porodila.

Lafayette hloubal nad tím, že pracovat se mnou začíná být strašidelné.

Kevinu Pryorovi vrtalo hlavou, co asi dělá ve volném čase jeho kolegyně Kenya. On sám musel pomoci své matce uklidit kůlnu na nářadí, což byla práce, kterou nesnášel.

O barvě mých vlasů, celkovém zjevu i obvazu na paži jsem slyšela mnoho poznámek, vyřčených nahlas i v myšlenkách. Mužům, a dokonce i jedné ženě, jsem připadala mnohem atraktivnější. Někteří z těch, kteří měli na svědomí spálený dům v Monroe, usoudili, že u mě kvůli mému spojení s upíry nemají žádnou šanci na úspěch a začali své zbrklosti litovat. Všechny jsem si je zapamatovala. Nemínila jsem jim zapomenout, že mohli zabít mého Billa, přestože zbytek upírů mi právě teď byl úplně ukradený.

Andy Bellefleur obědval se svou sestrou Portiou, což dělali alespoň jednou týdně. Portia byla ženskou verzí Andyho: středně vysoká, s mohutnou postavou a ostře řezanými ústy a bradou. Ta podobnost svědčila spíše Andymu než Portii. Doslechla jsem se, že je nesmírně schopná právnička. Když se mi Jason zmínil, že by potřeboval právníka, napadlo mě, že kdyby Portia nebyla žena, s klidným svědomím bych mu ji doporučila... Jenomže právě teď mi víc záleželo na její duševní pohodě, než na Jasonově.

Portia dnes byla úplně skleslá. Měla sice dobré vzdělání a vydělávala hodně peněz, ale nikdy s nikým nechodila. Nemohla už myslet na nic jiného.

Andyho znechucovalo, že se stále stýkám s Billem Comptonem, zajímalo ho, proč najednou vypadám tak dobře, a také mu vrtalo hlavou, jak to vlastně upíři dělají. A taky ho mrzelo, že zřejmě bude muset zatknout Jasona. Neměl sice proti němu o nic lepší důkazy než proti několika dalším mužům, ale Jason z nich vypadal nejvystrašeněji, což v Andyho očích znamenalo, že něco skrývá. A pak tu byla samozřejmě ta videa, na nichž si užíval sex – ne právě nejtradičtější – s Maudette a Dawn.

Uvažovala jsem o Andyho myšlenkách a přitom se na něj upřeně dívala. Úplně ho to vyvedlo z míry. Moc dobře věděl, co dokážu. „Sookie, co bude s tím pivem?“ zeptal se nakonec a zamával na mě rukou, aby se ujistil, že ho uslyším.

„Jistě, Andy,“ odpověděla jsem a vytáhla jednu láhev z lednice. „Ještě čaj, Portio?“

„Ne, díky, Sookie,“ řekla Portia zdvořile a vysušila si ubrouskem rty. Vzpomínala na střední školu, kde by za rande s Jasonem Stackhouseem dala cokoliv. Přemýšlela, co teď asi dělá, jestli má v hlavě něco, čím by ji mohl zaujmout – i když kvůli tak krásnému tělu by se nějaké intelektuální souznění dalo obětovat, ne? Znamenalo to, že ještě neviděla ty nahrávky a vůbec netušila, že něco takového vůbec existuje. Andy dělal svou práci dobře.

Představila jsem si Portiu s Jasonem a nedokázala jsem se ubránit úsměvu. Pro oba by to byla skvělá nová zkušenost. Nebylo to poprvé, co jsem si přála, abych lidem mohla myšlenky do hlavy vkládat, a ne jim je odnímat.

Do konce směny jsem nezjistila vůbec nic. Kromě toho, že na videonahrávkách, které můj bratr pošetile natočil, se objevovala i pouta a šňůry na svazování, což Andyho přimělo přemýšlet o zhmožděninách na krku obětí.

Když to tedy vezmu kolem a kolem, nic jsem tím nezískala. Věci, které jsem zaslechla, jenom umocňovaly moje obavy a nepřinesly mi žádné informace, které by se daly využít k Jasonově obhajobě.

Večer přijdou jiní zákazníci. Ještě nikdy jsem do baru nepřišla jenom tak, za zábavou. Neměla bych se sem večer vypravit? Co by na to řekl Bill? Chtěla jsem ho vůbec vidět?

Zdálo se mi, že nemám vůbec žádné přátele. Neměla jsem nikoho, s kým bych si mohla o Billovi promluvit, aniž bych ho zároveň nevydělala přiznáním, že s ním něco mám. Jak bych se mohla Arlene svěřit, že jsem smutná, protože Billovi upříř přátelé jsou děsiví a bezohlední, že mě jeden včera večer kousl, pocákal mě krví a někdo ho při tom bodl kolíkem do zad? Takovýhle problém by Arlene zvládnout nedokázala.

Nenapadal mě nikdo, kdo by to uměl.

Nemohla jsem si vzpomenout na nikoho, kdo by chodil s upírem, a zároveň to nebyl fanatický patolízal, který by si to rozdál s jakoukoliv z těch pijavic.

Když jsem odcházela z práce, moje chatrné sebevědomí už nedokázala povzbudit ani radost z toho, jak nezvykle dobře teď vypadám. Připadala jsem si jako cvok.

Doma jsem chvíli jen tak bloumala po domě, potom jsem se na chvíli natáhla a nakonec se pustila do zalévání babiččiných květin. Se soumrakem jsem se navečeřela čehosi, co jsem upachtila v mikrovlnce. Až do poslední chvíle jsem váhala, jestli mám jít ven, ale nakonec jsem si oblékla červenou košili a bílé kalhoty, doplnila to několika šperky a vydala se zpátky do baru.

Připadalo mi zvláštní vcházet tam jako zákazník. Sam stál za barem, a když si mě všiml, zvedl obočí. Dnes večer tu měl tři servírky, které jsem znala jen od vidění, a přes okénko ve dveřích jsem zahlédla, že v kuchyni je i jiný kuchař.

Jason seděl u barového pultu. Židle vedle něj byla kupodivu prázdná, a tak jsem se na ni posadila.

Otočil se ke mně a po tváři se mu mihl výraz, jako kdyby mu právě zkřížila cestu nějaká nová potenciální oběť: lehce pootevřel ústa, rty mu zvlhl úsměv a v široce otevřených očích mu zasvítilo. Když poznal, že jsem to já, obličej se mu změnil k nepoznání. „Co tu sakra děláš, Sookie?“ zeptal se pobouřeně.

„Člověk by si myslel, že mě nerad vidíš,“ poznamenala jsem. Když se přede mnou zastavil Sam, poprosila jsem ho o bourbon s kolou, ale do očí jsem se mu nepodívala. „Udělala jsem, o co jsi mě prosil, ale zatím nic,“ pošeptala jsem mu. „Přišla jsem, abych zkusila ještě další zákazníky.“

„Díky, Sookie,“ řekl po dlouhé odmlce. „Asi mi nedošlo, co jsem po tobě chtěl. Hele, neudělala sis něco s hlavou?“

Když přede mě Sam postavil skleničku, Jason za mě dokonce zaplatil.

Nenašli jsme moc společných témat k hovoru, ale nijak mi to nevadilo, protože jsem se snažila poslouchat ostatní zákazníky. Všimla jsem si, že je tu pár úplně neznámých lidí; ty jsem si poslechla ze všeho nejdříve, abych zjistila, jestli

právě mezi nimi nenajdu někoho podezřelého. Nakonec jsem musela váhavě uznat, že oni nevraždili. Jeden dumal nad tím, jak moc mu chybí jeho manželka, a z jeho myšlenek vyplývalo, že ji nikdy s žádnou jinou nepodvedl. Další, který byl v baru úplně poprvé, si v duchu liboval, že tady mají dobré pití. Poslední se snažil sedět vzpřímeně a myslel jenom na to, jestli zvládne cestu autem do motelu.

Objednala jsem si další drink.

S Jasonem jsme probírali, jakou částku nám naučtuje náš právník, až se vyřídí babiččina pozůstalost. Vtom se Jason podíval ke dveřím a řekl: „Ajaj!“

„Co je?“ zeptala jsem se, aniž jsem se otočila a podívala se, co ho tak zaujalo.

„Máš tu přítele. A nepřišel sám.“

Nejdřív mě napadlo, že si Bill přivedl nějakého upířího kamaráda, což by od něj bylo nerozumné a jenom by mě to rozčílilo. Pak jsem se ale otočila a pochopila, co Jasona tak překvapilo. Bill s sebou přivedl dívku. Pevně ji držel za paži a ona se k němu tiskla jako nějaká běhna. Přeletěl očima po celé místnosti. Usoudila jsem, že chce vidět, jak zareaguju.

Svezla jsem se z barové židle. Rozhodla jsem se, že mu to potěšení dopřeju.

Měla jsem špičku. Nikdy předtím jsem moc nepila, takže po dvou bourbonech s kolou, které jsem zlikvidovala během několika minut, jsem sice ještě nelezla po zemi, ale byla jsem trochu namazaná.

S Bilem jsme o sebe zavadili pohledem. Vůbec mě tady nečekal. Nedokázala jsem mu sice číst myšlenky, i když u Erica se mi to na jednu odpornou chvíli podařilo, ale řeč jeho těla ho prozradila.

„Čau, Bille!“ zavolal na něj Hoyt. Bill zdvořile kývl hlavou, ale zároveň ke mně natočil svou společnici – drobnou černošku.

Neměla jsem nejmenší tušení, co mám dělat.

„Sookie, co to má znamenat?“ zeptal se Jason, ve kterém už všechno začínalo vřít. „Ta holka je patolízalka z Monroe. Znáš ji z doby, kdy byla ještě na lodi.“

Stále jsem netušila, co teď. Zaplavovala mě zlost, ale moje hrdost se jí stavěla do cesty jako hráz. A do toho guláše plného emocí se ještě přidávaly výčitky svědomí. Nebyla jsem tam, kde mě Bill čekal, a nenechala jsem mu ani žádný vzkaz. Jenomže – na druhou stranu (už asi popáté nebo pošesté) – jsem si během předchozího večera ve Shreveportu vytrpěla víc než dost. A navíc jsem na *ten* večírek musela jít jenom proto, že se s ním stýkám.

Cloumaly mnou všechny možné pocity. Měla jsem sto chutí vrhnout se na ni a vymlátit jí duši z těla, jenomže na hospodské rvačky jsem neměla tu správnou výchovu. (Chtěla jsem skočit i po Billovi, ale to bych si rovnou mohla jít sama omlátit hlavu o zeď, protože bych s ním nic nesvedla.) Taky bych se nejradši rozplakala, protože jsem si připadala ublíženě, ale tím bych dala najevo svou slabost. Nejlepší bylo nedělat nic, protože Jason byl připravený skočit na Billa sám a čekal jenom na nějakou rozbušku.

Tolik problémů a tolik alkoholu!

Zatímco jsem horečně uvažovala, Bill došel až ke mně. Proklestil si cestu mezi stoly a dívku táhl za sebou. Všimla jsem si, že se v místnosti prudce snížila hladina hluku. Místo abych sledovala zákazníky já, sledovali oni mě.

Cítila jsem, že se mi do očí derou slzy, a sevřela jsem ruce v pěsti. Skvělé. Dvě úplně nejhorší reakce.

„Sookie,“ řekl Bill, „tohle mi Eric nechal přede dveřmi.“

Vůbec jsem nechápala, co tím chce říct.

„No a?“ zeptala jsem se rozzuřeně a zadívala se dívce do očí. Byly velké, tmavé a vzrušené. Snažila jsem se ani nemrknout, protože kdybych to udělala, začaly by se mi po tvářích koulet slzy.

„Jako odměnu,“ dodal Bill. Netušila jsem, jak se k té odměně staví.

„*Nápoj* zdarma?“ poznamenala jsem. Znělo to tak jedovatě, že jsem sama nevěřila vlastním uším.

Jason mi položil ruku na rameno. „Klid, děvče,“ řekl stejně tiše a kousavě jako já. „Ten ti za to nestojí.“

Netušila jsem, zač Bill stojí, ale měla jsem to brzy zjistit. Celý život jsem se musela dokonale ovládat, takže teď jsem v

duchu skoro skákala radostí z pocitu, že nevím, co v příští chvíli provedu.

Bill se na mě upřeně díval. V záři neonových světel nad barem mi jeho pokožka připadala ještě bělejší než obvykle. Nenapil se z ní. A měl zatažené špičáky.

„Pojď ven! Promluvíme si,“ řekl.

„S ní?“ téměř jsem zavrčela.

„Ne,“ odpověděl. „My dva. Musím ji poslat zpátky.“

Znechucení, které jsem v jeho hlase zaznamenala, mě přesvědčilo. Vyšla jsem s ním tedy ven. Hlavu jsem držela hrdě vztyčenou a snažila jsem se nedívat se nikomu do očí. Bill držel dívku stále za paži, takže musela kvapně cupitat, aby s ním udržela krok. Netušila jsem, že s námi jde i Jason, dokud jsem se na začátku parkoviště neohlédla a nezahlédla ho za sebou. I tady kolem nás procházeli sem a tam lidé, ale byl tu daleko větší klid než v baru.

„Ahoj!“ začala dívka bezelstně. „Jmenuju se Desiree. Mám dojem, že se známe, Jasone.“

„Co tu děláš, Desiree?“ zeptal se Jason tiše. Málem bych uvěřila, že je klidný.

„Eric mě poslal do Bon Temps jako odměnu pro Billa,“ odpověděla ostýchavě a koutkem oka zaletěla pohledem k Billovi. „Ale zřejmě se mu to nezamlouvá. Netuším proč. Jsem něco jako zvláštní ročník.“

„Kdo je Eric?“ zeptal se mě Jason.

„Upír ze Shreveportu. Má tam vlastní bar. Místní boss.“

„Nechal mi ji přede dveřmi. Já ji nechtěl.“

„Co s tím budeš dělat?“

„Pošlu ji zpátky,“ odpověděl Bill netrpělivě. „Musíme si promluvit.“

Polkla jsem. Pomalu jsem začala uvolňovat prsty stále sevřené do pěstí.

„Potřebuje zavézt do Monroe?“ zeptal se Jason.

Bill se zatvářil překvapeně. „Ano. Ty bys ji tam vzal? Potřeboval bych si promluvit s tvou sestrou.“

„Jasně,“ řekl Jason vesele. Okamžitě se mi to zdálo podezřelé.

„Nechce se mi věřit, že mě nechceš,“ prohlásila Desiree, změřila si Billa upjatým pohledem a zamračila se. „Ještě nikdy mě nikdo neodmítl.“

„Jsem samozřejmě vděčný. Rozhodně jsi – jak jsi říkala – zvláštní ročník,“ odpověděl Bill zdvořile. „Ale mám svůj vlastní vinný sklípek.“

Malá Desiree se na něj chvíli nechápavě dívala, a teprve posléze se jí rozsvítilo. „Tahle žena je tvoje?“ zeptala se a bleskově ke mně otočila hlavu.

„Ano.“

Při Billově strohém oznámení Jason nervózně přešlápl.

Desiree si mě důkladně prohlédla. „Má divné oči,“ prohlásila nakonec.

„Je to moje sestra,“ vložil se do hovoru Jason.

„Oh. tak to se omlouvám. Ty vypadáš... normálněji, Jasone.“ Desiree zhodnotila pohledem i Jasona, který ji svým vzhledem zřejmě potěšil mnohem víc. „Jak se vůbec jmenuješ dál?“

Jason ji vzal za ruku a zamířil s ní ke svému pikapu. „Stackhouse,“ řekl a cestou jí věnoval všechnu svou pozornost. „Třeba mi cestou k tobě budeš moci povědět, co děláš...“

Otočila jsem se zpátky k Billovi. Vrtalo mi hlavou, proč se jí Jason tak šlechetně ujal. Pak se můj pohled setkal s Billovým. Měla jsem při tom pocit, jako kdybych narazila do cihlové zdi.

„Takže si chceš promluvit?“ zeptala jsem se příkře.

„Tady ne. Pojd' se mnou.“

Dloubla jsem špičkou nohy do šterku na parkovišti. „K tobě domů nejedu.“

„Tak půjdeme k tobě.“

„Ne.“

Bill zvedl klenuté obočí. „Tak kam?“

To byla dobrá otázka.

„K jezírku u domu po mých rodičích.“ Jason měl odvézt Slečnu Drobnou Černošku domů, takže tam nebude.

„Pojedu za tebou,“ řekl a pak jsme se rozdělili. Zamířili jsme každý ke svému autu.

Dům, kde jsem strávila prvních několik let svého života, stál na západ od Bon Temps. Odbočila jsem na známou štěrkovou cestu a zaparkovala před skromnou farmou, o niž se Jason docela dobře staral. Bill vystoupil z auta, já ze svého. Mávla jsem na něj, aby šel za mnou. Obešli jsme dům a pak se vydali z kopce po cestě vydlážděné velkými plochými kameny. Po chvíli jsme už stáli u jezírka, které za domem vybudoval můj otec a vysadil do něj ryby v naději, že několik dalších let v něm bude moct se svým synem rybařit.

Nad jezírkem se rozkládala travnatá teráska se zahradním lehátkem s hliníkovou kostrou a na něm složená deka. Bill deku beze slova rozprostřel na travnatý svah. Zdráhavě jsem se posadila. Napadlo mě, že příkrývka také není příliš spolehlivá ochrana před tím, co by se mohlo odehrát u mě nebo u něj doma. V Billově blízkosti jsem totiž nedokázala myslet na nic jiného, než jak mu být ještě blíž.

Přitáhla jsem si kolena k tělu a zadívala se do dálky. Na protější straně jezírka zářilo bezpečnostní osvětlení a odráželo se na vodní hladině. Bill si vedle mě lehl na záda. Přímo fyzicky jsem cítila jeho upřený pohled. Ruce s propletenými prsty si položil na prsa. Chtěl mi tak dát najevo, že se mě nemíní dotknout.

„Včerejšek tě vyděsil,“ řekl bezvýrazně.

„Tebe snad ne?“ zeptala jsem se tišeji, než jsem měla v úmyslu.

„Bál jsem se o tebe. A taky trochu o sebe.“

Chtěla jsem si lehnout na břicho, ale měla jsem strach, že bych se tak ocitla příliš blízko vedle něj. Když jsem zahlédla, jak jeho pokožka fosforeskuje ve svitu měsíce, zatoužila jsem se ho dotknout.

„Vyděsilo mě, jak Eric dokáže ovládat naše životy, když jsme pár.“

„Ty už nechceš, abychom byli pár?“

Bolest, která mě bodala v hrudi, zesilovala a byla tak nepříjemná, že jsem si musela přiložit ruku na srdce a pevně ji stisknout.

„Sookie?“ Klekl si vedle mě a ovinul mi ruku kolem ramen.

Nemohla jsem ze sebe vypravit ani slovo. Dech se mi úžil.

„Miluješ mě?“ zeptal se.

Přikývla jsem.

„Proč uvažuješ o tom, že bys mě mohla opustit?“

Bolest, která mě svírala, se vylila na povrch v podobě slz, které mi zaplavily oči.

„Hrozně se bojím ostatních upírů. Bojím se, čeho jsou schopní. Co po mně bude chtít příště? Pokusí se mě donutit, abych ho zase v něčem poslechla. A bude mi vyhrožovat, že tě třeba zabije nebo něco podobného. Nebo bude vyhrožovat Jasonovi. On to dokáže.“

Bill mi odpověděl tise, jako když se cvrček plazí trávou. Ještě před měsícem bych ho vůbec neslyšela. „Neplač,“ řekl mi. „Sookie, musím ti povědět něco, co se ti nebude líbit.“

Napadla mě jenom jediná pěkná věc, kterou bych teď od něj ráda slyšela. Že je Eric mrtvý.

„Eric se o tebe zajímá. Ví, že máš psychické schopnosti, které většině lidí chybějí, a pokud ne, rozhodli se, že je budou ignorovat. Předpokládá, že máš sytou a chutnou krev,“ řekl mi Bill chraptivým hlasem. Roztřásla jsem se. „A jsi nádherná. Dokonce ještě krásnější než dřív. Netuší, že jsi už třikrát pila naši krev.“

„Ty víš, že jsem vypila krev Dlouhého stína?“

„Ano. Viděl jsem to.“

„Je na trojím napití něco kouzelného?“

Bill se zasmál. Opět to byl ten hluboký rachotivý smích. „Ne. Ale čím víc upíří krve vypiješ, tím jsi pro náš druh přitažlivější; vlastně úplně pro každého. A Desiree si myslí, bůhvíjaký není ročník! Zajímalo by mě, který upír jí tohle napovídal.“

„Ten, který se jí chtěl dostat do kalhotek,“ poznamenala jsem věcně a Bill se opět zasmál. Zbožňovala jsem, když se smál.

„Říkáš mi, že jsem krásná. Znamená to, že po mně Eric, no, touží?“

„Ano.“

„Co mu v tom brání? Řekl jsi mi, že je silnější než ty.“

„Především vychování a zvyklosti.“

Možná jsem si neodfrkla, ale vyznělo to docela podobně.
 „Neohrnij nad tím nos! Dodržujeme určité zvyky. Musíme spolu žít po celá staletí.“
 „Ještě něco?“
 „Nejsem sice tak silný jako Eric, ale nejsem ani žádný čerstvý upír. V souboji bych ho mohl vážně zranit a s trochou štěstí i zabít.“
 „A co ještě?“
 „Možná,“ řekl Bill váhavě, „ty sama.“
 „Jak to myslíš?“
 „Pokud jsi pro něj nějak cenná, může tě nechat na pokoji, pokud bude vědět, že si to vysloveně přeješ.“
 „Ale já pro něj nechci být cenná! Nechci ho už nikdy v životě vidět!“
 „Slíbila jsi, že mu zase pomůžeš,“ připomněl mi Bill.
 „Pokud předá zloděje policii,“ řekla jsem. „A co s ním Eric udělal? Vzal na něj dřevěný kolík!“
 „Čímž ti možná zachránil život.“
 „No, jenomže já jsem toho zloděje odhalila!“
 „Sookie, ty ještě o světě skoro nic nevíš.“
 Překvapeně jsem se na něj zadívala. „Asi to tak bude.“
 „Všechny věci nemusí končit... správně.“ Bill se zadíval do tmy. „Dokonce i já si občas myslím, že toho vím strašně málo.“ Další strašidelná odmlka. „Předtím jsem viděl jen jednu, jak upír probodl kolíkem jiného upíra. Eric překročil hranici dokonce i v našem světě.“
 „Takže asi nebere tak velký ohled na vaše zvyky a vychování, jak jsi tvrdil předtím.“
 „Pam ho možná donutí, aby se přidržel starých způsobů.“
 „Co pro něj znamená?“
 „Stvořil ji. Tedy udělal z ní upíra. Už je to několik století. Čas od času se k němu vrací a pomáhá mu se vším, co tou dobou právě dělá. Eric byl vždycky tak trochu mizera, a čím je starší, tím je prohnanější.“ Říct o Ericovi, že je prohnaný, mi připadalo hodně slabé slovo.
 „Takže jsme si to vyjasnili?“ zeptala jsem se.

Bill nad tím zauvažoval. „Ano,“ řekl s nádechem lítosti. „Nerada se stýkáš s upíry, kromě mě, a já ti řekl, že nemáme na výběr.“

„A co Desiree?“

„Zřejmě někomu uložil, aby ji dovedl až ke mně. Doufal, že mě jeho dáreček potěší. Chtěl také vyzkoušet, do jaké míry jsem ti oddaný a jestli se z ní napiju. Třeba její krev nějak otrávil, aby mě oslabil. Nebo počítal, že tak nalomí můj odpor.“ Pokrčil rameny. „Ty sis myslela, že jsem ji do baru vyvedl na schůzku?“

„Ano.“ Když jsem si vzpomněla, jak s ní Bill vešel do baru, ztuhly mi rysy. „Nebyla jsi doma. Musel jsem tě najít.“ Neřekl to sice vyčítavě, ale ani nijak přívětivě.

„Snažila jsem se pomoci Jasonovi. Chtěla jsem poslouchat hosty. A kromě toho jsem byla po včerejšku rozrušená.“

„Teď už je všechno v pořádku?“

„Ne, ale už je mi líp. Za daných okolností,“ odpověděla jsem. „Vždycky když mi na něčem záleželo, nikdy to nešlo bez problémů. Ale tak obrovské překážky jako teď jsem nikdy nečekala. Předpokládám, že Erica nemůžeš nijak překonat, pokud jde o jeho postavení, protože tu hraje roli hlavně věk, nemám pravdu?“

„Nemůžu,“ řekl Bill. „Překonat ne...“ Náhle se zarazil a zamyslel se. „I když bych se o to mohl pokusit. Nechci. Příčí se to mojí povaze. Ale byli bychom v mnohem větším bezpečí.“

Mlčela jsem, aby nad tím mohl ještě chvíli uvažovat.

„Ano,“ řekl nakonec po chvíli. Nesnažil se mi to nijak vysvětlit, a já to po něm ani nechtěla.

„Miluju tě,“ řekl, jako kdyby to byl rozhodující faktor v plánu, který zvažoval. Ve tmě se nade mnou tyčila jeho nádherná světélkující tvář.

„Já tebe taky,“ odpověděla jsem, položila mu ruce na hrudník a odstrčila ho, aby mě nepokoušel. „Ale teď před námi stojí spousta problémů. Pokud se zbavíme Erica, pomůže nám to. A pak musíme zastavit to vyšetřování vražd. To je náš druhý velký problém. Ten vrah se musí zodpovídat ze smrti tvých přátel, a také Maudette a Dawn.“ Zarazila jsem

se a zhluboka se nadechla. „A taky babičky.“ Zamrkala jsem, abych potlačila slzy. Už jsem si zvykla, že když přijdu domů, babička tam není, a také jsem přivykala tomu, že už s ní nemůžu mluvit a podělit se s ní o vše, co se mi během dne přihodilo. Občas mě ale přepadl tak zoufalý smutek, že jsem ani nemohla pořádně dýchat.

„Proč si myslíš, že je to tentýž člověk, který způsobil požár v Monroe?“

„Podle mě to byl právě vrah, kdo tuhle společnou myšlenku vnukl hostům v baru. Chodil mezi nimi a ponoukal je k tomu. Žiju tu od narození, ale ještě nikdy jsem neviděla, že by se zdejší lidi takhle chovali. Musí to mít nějaký důvod.“

„Že je podnítil, aby ten dům zapálili?“

„Ano.“

„Čtení myšlenek žádný výsledek nepřineslo?“

„Ne,“ přiznala jsem sklíčeně. „To ale neznamená, že to zítra dopadne stejně.“

„Jsi optimistka, Sookie.“

„Ano, jsem. Musím.“ Pohladila jsem ho po tváři a pomyslela si, jakými tvrdými zkouškami procházel můj optimismus od té doby, co mi Bill vstoupil do života.

„Poslouchej dál, pokud si myslíš, že ti to bude k užitku,“ řekl. „Já budu zatím pracovat na něčem jiném. Uvidíme se zítra večer u tebe doma, ano? Možná... Ne, vysvětlím ti to později.“

„Dobře!“ Byla jsem zvědavá, ale Bill zřejmě ještě nebyl připravený, aby si o tom se mnou promluvil.

Cestou domů, kdy jsem nespouštěla oči ze zadních světel Billova auta až k příjezdové cestě k mému domu, jsem přemýšlela, jak děsivé by mi připadaly poslední týdny, kdybych necítila bezpečí, které mi Bill poskytoval. Přistihla jsem se, že si přeju, aby Bill nemusel jít k sobě domů, kde musel vyřizovat nějaké neodkladné telefonáty. Těch pár nocí, které jsme spolu nestrávili, jsem se sice neklepala celou dobu strachem, ale byla jsem nervózní a snadno jsem se nechala vylekat. Když jsem byla doma sama, spoustu času jsem strávila pouhým přecházením po místnosti, mezi zamčenými dveřmi a zavřenými okny. Na takovýhle život jsem nebyla

zvyklá. Při představě další noci o samotě mi nálada klesla ještě hlouběji.

Než jsem vystoupila z auta, rozhlédla jsem se. Byla jsem ráda, že jsem před odjezdem do baru nezapomněla rozsvítit bezpečnostní světla. Nic v okolí se nehýbalo. Obvykle mi přiběhla naproti Tina, která se už těšila na krmení pro kočky, ale dnes večer zřejmě lovila v lese.

Vybrala jsem z kroužku klíčů ten od domu. Rychle jsem přeběhla od auta na verandu, v rekordním čase zasunula klíč do zámku, odemkla dveře, okamžitě je za sebou zabouchla a zamkla. Napadlo mě, že takhle už žít nemůžu, a zavrtěla jsem hlavou. Náhle cosi uhodilo do dveří. Vykřikla jsem a křičela dál, neschopná zavřít ústa.

Rozběhla jsem se k bezdrátovému telefonu vedle pohovky. Vyťukala jsem Billovo číslo a pak začala pobíhat po pokoji a stahovat rolety. Co když bude mít obsazeno? Říkal přece, že musí telefonovat!

Naštěstí jsem ho zastihla právě v okamžiku, kdy vcházel do dveří. Zvedl sluchátko a zdálo se, jako kdyby nemohl popadnout dech. „Ano?“ Jeho hlas zněl obezřetně.

„Bille,“ vydechla jsem, „někdo je venku!“

Odhodil telefon na zem. Pravý odvážlivec.

Během dvou minut byl u mě. Zpod lehce povytažené žaluzie jsem se dívala ven a všimla jsem si, že přichází od lesa. Pohyboval se tak rychle a tiše, jak by to žádný člověk nedokázal. Když jsem ho spatřila, zaplavila mě nesmírná úleva. Chvilku jsem se styděla, že jsem mu vůbec volala. Měla jsem se s tím poprat sama. Pak mě ale napadlo – proč? Když znáte téměř nepřemožitelnou bytost, která vám dává najevo, jak moc pro ni znamenáte, bytost, kterou je skoro nemožné zabít a která je nadpřirozeně silná, máte toho pravého.

Bill prohledal dvůr i les. Pohyboval se nesmírně tiše a působil při tom velice ladně a elegantně. Potom se na verandě k čemuś sklonil. Nedokázala jsem rozeznat, co to je. Když se napřímil, držel něco v náručí a v obličeji měl kamenný výraz.

Tohle nevěstilo nic dobrého.

Zdráhavě jsem zamířila k hlavním dveřím a odemkla je. Potom jsem otevřela i ochranné síťové dveře.

Bill držel tělo mé kočky.

„Tino?“ vydechla jsem. Slyšela jsem, jak se mi chvěje hlas. „Je mrtvá?“

Bill jenom přikývl.

„Co – jak?“

„Podle mě ji někdo uškrtil.“

Všechny svaly v obličeji se mi stáhly jako v křeči. Bill přede mnou stál s mrtvolkou mé kočky v náručí a já si mohla vyplakat oči.

„Pro ten dub jsem si nedojela,“ řekla jsem, když jsem se trochu uklidnila. Hlas se mi ale ještě chvěl. „Můžeme ji pohřbít tam.“ Došli jsme na protější konec zahrady. Chudák Bill musel držet Tinu a snažit se zachovat klid, a já se silou vůle držela, abych se nezhroutila. Bill si klekl na zem a položil chlupatou kuličku na dno mé v zuřivosti vykopané jámy. Vzala jsem si lopatu a začala zahazovat díru, ale když hlína dopadla na Tinin chlupatý kožíšek, znovu jsem se rozplakala. Bill mi mlčky vzal lopatu z ruky a já se otočila zády, aby za mě mohl to hrozné dílo dokončit.

„Pojď dovnitř,“ řekl tiše, když byla jáma zasypaná.

Předním vchodem jsme se vrátili, protože jsem ještě neodemkla zadní dveře.

Bill mě poplácával a konejšil, přestože jsem věděla, že do Tiny nebyl nikdy zblázněný tak jako já. „Děkuju mockrát, Bille,“ zašeptala jsem. Náhle mě zaplavil strach, že bych o něj mohla přijít, a tak jsem ho pevně objala. Když se pak mé vzlyky změnily jen v tiché poškytávání, zvedla jsem k němu hlavu a zadoufala, že ho můj náhlý výbuch emocí nepřivedl do rozpaků.

Bill zuřil. Zíral mi přes rameno do zdi a oči mu planuly. Byla to ta nejděsivější věc, jakou jsem v životě viděla.

„Našel jsi na zahradě něco?“ zeptala jsem se.

„Ne. Našel jsem po něm jen stopy. Otisky bot a zbytky pachy. Nic z toho se nedá předat soudu jako důkaz,“ pokračoval, jako kdyby mi četl myšlenky.

„Nevadilo by ti, kdybys tu zůstal, dokud se nebudeš muset... schovat před sluncem?“

„Samozřejmě, že ne.“ Zadíval se na mě. Bylo mi jasné, že to měl v úmyslu, i kdybych ho o to nepoprosila.

„Jestli si potřebuješ zavolat, klidně si posluž. Mně je to jedno.“ Bylo mi jedno, jestli to půjde na můj účet.

„Mám telefonní kartu,“ řekl a znovu mě tak překvapil. Kdo by si to byl pomyslel?

Opláchla jsem si obličej a než jsem si oblékla noční košili, vzala jsem si prášek na uklidnění. Byla jsem smutnější, než když umřela babička, ale jinak. Smrt domácího mazlíčka nespadá do stejné škatulky jako smrt člena rodiny! peskovala jsem se, ale na mém utrpení to nic nezměnilo. Mučila jsem se všemi možnými úvahami, ale nedospěla jsem k žádnému jinému poznání, než že mi Tina, kterou jsem čtyři roky poctivě krmila a kartáčovala, bude strašně chybět.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Následující den jsem měla nervy napnuté k prasknutí. Když jsem přišla do práce a pověděla Arlene, se stalo, pevně mě objala řekla: „Toho parchanta, co to Tině udělal, bych zabila!“ Kupodivu mi to pomohlo. Charlsie se mnou také soucítila, ale mnohem víc než bolestivá smrt mojí kočky ji trápilo, jak těžce to nesu. Sam se jenom tvářil smutně. Poradil mi, abych zavolala šerifovi nebo Andymu Bellefleurovi a všechno jim vyličila. Nakonec jsem zatelefonovala Budu Dearbornovi.

„Tyhle věci se většinou dějí v určitém cyklu,“ zaburácel Bud do sluchátka. „Nikdo jiný ale ztracené nebo mrtvé zvíře nenahlásil. Obávám se, že půjde o něco osobního, Sookie. Má ten váš upírí přítel rád kočky?“

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Volala jsem z telefonu v kanceláři a Sam seděl za pracovním stolem a rozhodoval se, jaké má objednat nápoje.

„Když ten někdo Tinu zabil a pohodil ji na verandě, byl už Bill doma,“ řekla jsem a násilím se nutila ke klidu. „Hned potom jsem mu zavolala a on okamžitě zvedl sluchátko.“ Sam se na mě tázavě podíval a já protočila panenky, abych vyjádřila své mínění o šerifově podezření.

„A pověděl vám, že vaši kočku někdo uškrtil,“ pokračoval Bud znuděně.

„Ano.“

„Máte vražedný předmět?“
 „Ne. Ani nevím, co to bylo.“
 „Co jste s tou kočkou udělali?“
 „Pohřbili jsme ji.“
 „To napadlo vás, nebo pana Comptona?“
 „Mě.“ Co jiného jsme s Tinou měli udělat?
 „Možná budeme muset přijít a vykopat ji. Pokud bychom měli jak vražedný předmět, tak kočku, mohli bychom zjistit, jestli byla uškrčená stejným způsobem, jako Dawn a Maudette,“ vysvětlil mi Bud otráveně.
 „Omlouvám se. To mě nenapadlo.“
 „Bez provazu je nám to stejně k ničemu.“
 „Dobře. Na shledanou.“ Zavěsila jsem mnohem rázněji, než si sluchátko zasluhovalo. Sam zvedl obočí.
 „Bud je idiot,“ řekla jsem.
 „Bud není špatný policista,“ namítl Sam tiše. „Nikdo z nás tu není zvyklý na takovéhle odporné vraždy.“
 „Máš pravdu,“ připustila jsem po chvíli. „Nechovala jsem se nejlíp. Ale on pořád opakoval ‚vražedný předmět‘, jako kdyby se to právě naučil z nějaké příručky. Omlouvám se, že jsem na něj vybuchla.“
 „Nemusíš být dokonalá, Sookie.“
 „Tím chceš říct, že čas od času všechno pokazím a nejsem tak chápavá a ochotná odpouštět? Díky, šéfe.“ Cítila jsem, jak se mi rty kříví v hořkém úsměvu, a svezla jsem se z okraje stolu, kam jsem se usadila, abych si zavolala. Pak jsem se protáhla. Teprve potom jsem zahlédla, že se Samovi derou do očí slzy. Sebevědomí se mi vrátilo. „Zpátky do práce!“ prohlásila jsem rázně a odkráčela z místnosti. Cestou jsem se snažila ani trochu se nepohupovat v bocích.
 „Pohlídala bys mi večer na pár hodin děti?“ zeptala se trochu stydlivě Arlene. Vybavila jsem si náš poslední rozhovor o hlídání dětí, kdy jsem se urazila, že se zdráhala nechat děti s upírem. Nepřemýšlela jsem jako matka. Arlene se mi tím pokoušela omluvit.
 „Moc ráda.“ Čekala jsem, jestli se Arlene zase nezmíní o Billovi, ale zůstala zticha. „Kdy?“

„No, jdeme s Renem do kina v Monroe,“ řekla. „Třeba v půl sedmé?“

„Jistě. Navečeří se doma?“

„No, ano, něco jim dám. Určitě moc rádi uvidí tetu Sookii.“

„Budu se těšit.“

„Díky,“ řekla Arlene. Pak se zarazila, jako kdyby chtěla ještě něco dodat, ale nakonec si to podle všeho rozmyslela.

„Uvidíme se v půl sedmé.“

Domů jsem dorazila okolo páté. Skoro celou cestu jsem jela proti slunci, které zářilo tak silně, jako kdyby se snažilo úplně mě sežehnout. Převlékla jsem se do modrozelených pletených šatů, učesala se a sepnula si vlasy dlouhou úzkou sponou. Nejistě jsem se potom posadila ke stolu a dala si sendvič. Dům mi připadal nesmírně velký a nesnesitelně prázdný, takže jsem se upřímně zaradovala, když jsem viděla, že přijíždí Rene s Coby a Lisou.

„Arlene má problémy s nehty,“ vysvětlil mi. Vypadal, jako by se styděl, že musí sdělovat takovou ženskou věc. „A Coby s Lisou se sem už moc těšili.“ Všimla jsem si, že Rene je pořád ještě v pracovním – těžké boty, nůž, čepice a všechno ostatní. Arlene mu určitě nedovolí, aby ji někam vzal, dokud se neosprchuje a nepřevlékne.

Cobymu bylo osm let a Lise pět, a když se k nim Rene naklonil, aby jim dal pusu na rozloučenou, okamžitě se na něj pověsili jako obrovské náušnice. Láska k těmto dětem mu v mém deníčku zajistila velkou zlatou hvězdičku. Uznale jsem se na něj usmála. Potom jsem vzala děti za ruce, abych si je odvedla do kuchyně, kde jsem pro ně měla připravenou zmrzlinu.

„Uvidíme se v půl jedenácté nebo v jedenáct,“ řekl Rene. „Jestli ti to nevadí.“ Pak natáhl ruku ke kulaté klice na dveřích.

„Jistě,“ přisvědčila jsem. Už jsem otevírala pusu, abych se nabídla, že u mě mohou zůstat přes noc jako už mnohokrát předtím, ale najednou jsem si vzpomněla na Tinu. Rozhodla jsem se, že bude lepší, když na noc odjedou domů. Potom

jsem odběhla s dětmi do kuchyně a za chvíli jsem už slyšela, jak Reneho starý pikap rachotí po cestě.

Zvedla jsem Lisu. „Už tě sotva unesu, hrozně rychle rosteš! Co ty, Coby, už se holíš?“ Celou půlhodinu jsme seděli u stolu. Děti jedly zmrzlinu a povídaly mi o všem, co se v jejich dětských životech seběhlo od jejich poslední návštěvy u mě doma.

Lisa mi pak chtěla něco přečíst, takže jsem došla pro omalovánky doplněné krátkými texty a ona mi pyšně předvedla, jak si umí poradit s písmenky. Coby mi samozřejmě chtěl dokázat, že umí číst daleko lépe než jeho sestra. Pak se chtěli jít dívat na svůj oblíbený pořad v televizi. Než jsem se nadála, setmělo se.

„Dneska za mnou přijde můj přítel,“ řekla jsem jim. „Jmenuje se Bill.“

„Máma nám říkala že máš zvláštního přítele,“ řekl Coby. „Doufám, že se mi bude líbit. Snad se k tobě chová hezky.“

„Och, to ano,“ ujistila jsem Cobyho, který se narovnal a vypnul hrudník, snad aby mi dokázal, že je připravený mě chránit, kdyby se mu můj přítel moc nezamlouval.

„Posílá ti květiny?“ zeptala se romanticky Lisa.

„Ne, ještě ne. Možná bys mu mohla naznačit, že by se mi to líbilo, co ty na to?“

„No jo. Povím mu to.“

„Už se tě zeptal, jestli si ho vezmeš?“

„No, to ještě ne. Ale ještě jsem mu ani nenaznačila, že bych o to stála.“

Samozřejmě právě v té chvíli zaklepal Bill na dveře.

„Mám tu společnost,“ řekla jsem s úsměvem, když jsem je otevřela.

„To slyším,“ odpověděl Bill.

Vzala jsem ho za ruku a odvedla do kuchyně.

„Bille, tohle je Coby a tahle mladá slečna se jmenuje Lisa,“ představila jsem je formálně.

„To je skvělé, už dlouho se s vámi chci seznámit,“ řekl Bill k mému údivu. „Liso a Coby, myslíte si, že udělám dobře, když budu chodit s tetou Sookií?“

Zamyšleně si ho prohlédli. „Není to naše teta,“ začal Coby zkusmo. „Je to kamarádka naší mamky.“

„Opravdu?“

„Ano. A říkala, že jí vůbec neposíláš kytky,“ poznamenala Lisa dětským, křišťálově čistým hláskem. S potěšením jsem si všimla, že si už nešlape na jazyk. Opravdu.

Bill se na mě kradmo podíval. Já jen pokrčila rameny. „Začali s tím oni,“ řekla jsem bezradně.

„Hmmm,“ zahučel Bill. „Budu s tím muset něco udělat, Liso. Děkuju, žes mi to připomněla. Víš, kdy má teta Sookie narozeniny?“

Uvědomila jsem si, že se začínám červenat. „Bille,“ sykla jsem. „Nech toho!“

„Víš to, Coby?“ zeptal se Bill.

Coby lítostivě zavrtěl hlavou. „Ale vím, že je to v létě. Když máma naposledy vzala Sookii na oběd do Shreveportu na její narozeniny, bylo léto. Hlídal nás Rene.“

„Jsi chytrý, že si to takhle pamatuješ, Coby,“ pochválil ho Bill.

„Jsem ještě mnohem chytřejší! Hádej, co jsem se včera naučil ve škole,“ řekl a začal švitořit. Zatímco Coby povídal, Lisa si Billa zvědavě prohlížela, a když pak domluvil, zeptala se: „Vypadáš hodně bledě, Bille.“

„Ano,“ odpověděl Bill. „To je u mě normální.“

Obě děti si vyměnily významné pohledy. Bylo mi jasné, že „normální“ podle nich znamená nějakou nemoc, a proto je nezdvorné se vyptávat. Děti se zkrátka občas dokážou chovat zdvořile.

Jak večer ubíhal, Bill se s dětmi cítil stále lépe, přestože se zpočátku choval trochu nemotorně. Okolo deváté hodiny jsem už byla ochotná přiznat, že jsem k smrti unavená, ale když Arlene a Rene v jedenáct večer přijeli, aby si děti vyzvedli, Bill byl stále čiperný.

Představila jsem Billa svým starým přátelům a oni si s ním úplně normálně potřásli rukou. V té chvíli se však na scéně objevil další host.

Zatímco Arlene usazovala děti do auta a Bill si o něčem povídal s Renem, z lesa vyšel pohledný upír s hustými

tmavými vlasy, nahoře nad čelem vyčesanými do mohutné vlny. Bill na něj přátelsky zamával. Upír mu pozdrav oplatil a přidal se k Billovi a Renemu, jakoby se nechumelilo.

Z houpací sedačky na verandě jsem pozorovala, jak je Bill oba představuje a jak si podávají ruce. Rene na nováčka zíral, jako kdyby nevěřil svým očím. Bill se na Reneho významně podíval a zavrtěl hlavou. Rene pak zavřel pusy a z poznámky, kterou chtěl zřejmě pronést, tak nakonec sešlo.

Ten druhý upír byl robustní a vyšší než Bill. Na sobě měl džíny a tričko s nápisem „Byl jsem v Gracelandu“. Těžké kožené boty už měly ošoupané podrážky. V jedné ruce držel otevřenou láhev syntetické krve a sem tam se z ní napil.

Možná mě k tomu podnítila Reneho reakce, ale čím víc jsem se na upíra dívala, tím víc mi připadal povědomý. Pokusila jsem se přidat mu v duchu trochu teplejší odstín pokožky, doplnit pár vrásek, vypnout mu hrud' a vdechnout mu do tváře trochu života.

Proboha!

Byl to ten muž z Memphisu.

Rene se otočil k odchodu a Bill zamířil i se svým upířím hostem ke mně. Ten na mě už cestou zavolal. „Bill mi řekl, že vám někdo zabil číču!“ Mluvil se silným jižanským přízvukem.

Bill na chvíli zavřel oči a já jen přikývla, protože jsem nebyla schopná slova.

„No, to je mi líto. Čičinky mám rád,“ řekl vysoký upír a mě napadlo, že tím určitě nemyslí drbání kožichu. Doufala jsem, že to děti nezaslechly, jenomže v okénku auta se objevila Arlene a tvářila se zděšeně. Příjemné ovzduší, které Bill navodil, rázem vyprchalo.

Rene za upírovými zády zavrtěl hlavou, nastoupil do auta, nastartoval a ještě jednou se s námi rozloučil. Pak ještě vystrčil hlavu z okénka a naposledy se na upíra dlouze zahleděl. Musel něco říct Arlene, protože se okamžitě nalepila na sklo a zírala na něj také. Všimla jsem si, jak jí poklesla čelist. Potom se auto se skřípěním rozjelo.

„Sookie,“ začal Bill opatrně, „tohle je *Bubba*.“

„Bubba?“ opakovala jsem. Nemohla jsem uvěřit vlastním uším.

„Jo, Bubba,“ řekl upír vesele a z jeho hrůzostrašného úsměvu vyzařovalo veselí. „To jsem já. Potěšení na mojí straně.“

Potřásla jsem si s ním rukou a přinutila jsem se k úsměvu. Propána, nikdy v životě by mě nenapadlo, že si potřesu pravicí právě s *ním*! Rozhodně se ale změnil k horšímu.

„Bubbo, počkal bys tady na verandě? Rád bych Sookii vysvětlil, na čem jsme se dohodli.“

„Jasně,“ odpověděl Bubba žoviálně. Posadil se na houpáčku a byl šťastím úplně bez sebe.

Odešli jsme do obývacího pokoje. Všimla jsem si, že když se Bubba objevil, všechen noční hluk – brouci i žáby – náhle ustal. „Doufal jsem, že ti to vysvětlím, než Bubba přijde,“ zašeptal Bill. „Ale nešlo to.“

„Je to ten, kdo si myslím, že je?“

„Ano. Aspoň víš, že některé z těch historek, podle kterých ho spatřili, jsou pravdivé. *Neříkej* mu ale jeho původním jménem. Je to prostě Bubba! Když se měnil – z člověka v upíra – něco se pokazilo. Možná za to mohly ty chemikálie v jeho krvi.“

„Ale byl přece mrtvý, nebo ne?“

„Ne... tak docela. Jeden z nás pracoval v místní márnici, byl to jeho velký fanoušek. Ucítil v něm záchvěv života a tak ho urychleně přivedl k vědomí.“

„Přivedl k vědomí?“

„Udělal z něj upíra,“ vysvětlil mi Bill. „Byl to ale omyl. Podle toho, co jsem se dozvěděl od přátel, už není jako kdysi. V hlavě má piliny, takže přežívá jenom díky tomu, že od nás přijímá nejrůznější úkoly. Je ti asi jasné, že ho nemůžeme pouštět na veřejnost.“

S otevřenou pusou jsem přikývla. Samozřejmě. „Propánakrále,“ zamumlala jsem. Ohromilo mě, že u mě před domem sedí taková hvězda.

„Nesmíš zapomínat, že je hloupý a kromě toho strašně vznětlivý... Nezůstávej s ním o samotě a nikdy mu *neříkej* jinak než Bubba. Taky má rád zvířata, jak už ti přiznal, ale že

se krmí jejich krví ještě neznamená, že je spolehlivý. Pokud jde o to, proč jsem ho sem přivedl...”

Založila jsem si ruce na prsou a napjatě čekala, až mi to Bill vysvětlí.

„Lásko, na nějakou dobu musím odjet pryč,“ řekl.

Bylo to tak nečekané, že mi to úplně vyrazilo dech.

„Co... proč? Ne, počkej, nepotřebuju to vědět.“ Zamávala jsem zamítavě rukama, abych rozptýlila svou představu, že mi Bill musí říkat úplně všechno.

„Povím ti to, až se vrátím,“ prohlásil Bill rozhodně.

„A co s tím má společného ten tvůj přítel – Bubba?“ Měla jsem ale nepříjemný pocit, že už to tuším.

„Bubba na tebe dohlédne, až budu pryč,“ řekl Bill odměřeně.

Zvedla jsem obočí.

„Fajn. Už dlouho nic...“ Bill se rozhlédl, „... nebere,“ přiznal nakonec. „Ale je silný a udělá všechno, co mu řeknu. Zajistí, aby se k tobě nikdo nevloupal.“

„Zůstane v lese?“

„Oh, ano,“ řekl Bill soucitně. „Nebude sem za tebou chodit a povídat si. Po soumraku si zkrátka najde nějaké místo, odkud uvidí na dům, a celou noc bude hlídat.“

Nesmím zapomenout stahovat na noc rolety. Představa, jak mě šmíruje retardovaný upír, mi nepřípadala nijak povznášející.

„Vážně je to nutné?“ zeptala jsem se beznadějně. „Víš, nepamatuju si, že by ses mě zeptal, jestli s tím souhlasím.“

Billovi se vydral z hrudi úpěnlivý vzdech, což v jeho podání znamenalo, že se zhluboka nadechl. „Lásko,“ začal blahosklonně, „snažím se zvyknout si na to, jak dnešní ženy chtějí, aby se k nim chovalo jejich okolí. I když pro mě osobně je to úplně přirozené, zvláště když si vezmu, že jsi v nebezpečí. Pokouším se zajistit ti klid, až tady nebudu. Nerad odjíždím, a kdybych nemusel, nikam bych nejedl. Ale kvůli nám to musím udělat.“

Zadívala jsem se na něj. „Je mi to jasné,“ řekla jsem nakonec. „Nevadí mi to, ale v noci mívám strach a asi... No nic.“

Zřejmě bylo úplně jedno, jestli s tím souhlasím nebo ne. Jak bych dokázala Bubbu přimět, aby odešel, pokud by se mu nechtělo? Dokonce ani policisti v našem městečku neměli potřebné vybavení, aby dokázali zatočit s upíry. Kdyby se jim navíc postavil právě tenhle upír, zůstali by jenom stát s otevřenou pusou, a než by se nadáli, roztrhal by je na kousky. Vážila jsem si Billovy péče a došlo mi, že bych spíš měla projevit dobré mravy a poděkovat mu. Lehce jsem ho objala.

„No, pokud vážně musíš odjet, dávej si aspoň pozor,“ řekla jsem a snažila jsem se, aby to neznělo moc plačtivě. „Máš kde přespat?“

„Ano. Budu v New Orleansu. V hotelu Krev ve francouzské čtvrti by měli mít volný pokoj.“

O tomhle hotelu, který se jako úplně první na světě soustředil pouze na upíří klientelu, jsem jednou četla článek. Sliboval dokonalou bezpečnost a zatím své sliby dodržoval. Stál přímo uprostřed francouzské čtvrti. Se soumrakem ho pokaždé obklopile davy patolízalů a turistů, kteří čekali, až z něj upíři vyjdou do ulic.

Začínala jsem mu závidět. Rychle jsem opět nasadila úsměv, abych nevypadala jako rozmrzelé štěně, které jeho majitelé při odchodu nutí zůstat za dveřmi. „No, dobře se bav,“ řekla jsem vesele. „Už sis sbalil věci? Cesta ti potrvá několik hodin a už je tma.“

„Auto mám připravené.“ Teprve teď mi došlo, že odjezd odložil, aby mohl ještě strávit aspoň trochu času se mnou a s Arleninými dětmi. „Radši už pojedu.“ Potom zaváhal a zdálo se, že nemůže najít vhodná slova. Nakonec ke mně natáhl ruku a já ji uchopila. Lehce mě za ni zatahal. Přistoupila jsem k němu a objala ho. Zabořila jsem mu obličej do trička, ovinula jsem mu paže kolem krku a přitiskla ho k sobě.

„Budeš mi chybět,“ vzdychl téměř neslyšně. Políbil mě na temeno hlavy a pak ode mě odstoupil a vyšel hlavním vchodem ven. Viděla jsem, že Bubbovi na verandě udílí poslední pokyny, a pak jsem zaslechla zaskřípění sedačky, když z ní Bubba vstal.

Z okna jsem se podívala, až když jsem zaslechla, že Billovo auto odjíždí po cestě. Potom jsem ještě zahlédla

Bubbu, jak odchází do lesa. Když jsem se sprchovala, pomyslela jsem si, že Bill musí Bubbovi hodně důvěřovat, když mu uložil, aby mě hlídal. Stále jsem si ale nebyla jistá, koho se bojím víc: vraha, kterého měl Bubba sledovat, nebo samotného Bubby.

*

V práci se mě pak Arlene zeptala, proč ke mně přišel ten upír. Její zájem mě vůbec nepřekvapil.

„No, Bill musel odjet pryč, a bál se, že...“ Nechala jsem konec věty viset ve vzduchu a doufala, že tím to skončí. Charlsie se ale rozhodla pokračovat (neměly jsme totiž moc práce, obchodní komora pořádala u Finse a Hoovese slavnostní setkání, na němž vystupovali nejrozumnější řečníci, a dva dámské spolky si udělaly dýchánek s pohoštěním v rozlehlém domě staré paní Bellefleurové).

„Chceš říct,“ zeptala se s jiskřícíma očima Charlsie, „že ti obstaral osobního strážce?“

Zdráhavě jsem přikývla. Dalo by se to tak brát.

„To je tak romantické!“ vydechla.

Dalo by se to tak brát.

„Měla bys ho vidět,“ řekla jí Arlene, která se až doteď snažila držet jazyk za zuby. „Vypadá úplně jako...“

„Ale ne! Když si s ním promluvíš, tak ne,“ skočila jsem jí do řeči. „Vůbec není jako on.“ Byla to vlastně pravda. „A nesnáší, když mu tak někdo říká.“

„Och,“ špitla Arlene tichounce, jako kdyby nás Bubba, teď za slunečního dne, mohl slyšet.

„Hned si připadám bezpečněji, když je v lese,“ pokračovala jsem, což byla víceméně také pravda.

„Och, copak on s tebou není v domě?“ zeptala se Charlsie trochu zklamaně.

„Proboha, ne!“ odpověděla jsem a v duchu se pánubohu omluvila, že jsem vzala jeho jméno nadarmo. To jsem musela poslední dobou dělat často. „Ne. Bubba je v noci v lese a sleduje dům.“

„Byla to s těmi kočkami pravda?“ Arlene se tvářila znechuceně.

„Jen žertoval. Nemá moc dobrý smysl pro humor, co?“ lhala jsem, jako když tiskne. Bylo mi jasné, že kočičí krev měl Bubba moc rád.

Arlene zavrtěla pochybovačně hlavou. Nadešel čas změnit téma. „Co včera? Bavili jste se s Renem dobře?“ zeptala jsem se.

„Byl včera večer moc fajn, vid’?“ řekla a začervenala se.

Tolikrát byla vdaná, a ještě se červená! „To víš nejlíp ty sama.“ Košilaté poznámky měla Arlene vždycky ráda.

„Ale prosím tě! Myslela jsem, že se choval k Billovi i k tomu Bubbovi vážně zdvořile.“

„A neměl by?“

„Má problém vycházet s upíry, Sookie.“ Arlene zavrtěla hlavou. „Já vím, já taky,“ přiznala, když jsem se na ni podívala se zdviženým obočím. „Ale Rene je vůči nim předpojatý. Cindy totiž nějakou dobu s jedním chodila a Rene kvůli tomu strašně zuřil.“

„Je Cindy v pořádku?“ O zdravotní stav někoho, kdo chodil s upírem, jsem měla upřímný zájem.

„Dlouho jsem ji neviděla,“ připustila Arlene, „ale Rene za ní každé dva týdny jezdí. Vede se jí fajn a je zpátky na správné cestě. Pracuje v nemocniční jídelně.“

Pak se přidal Sam, který stál za barem a ukládal do lednice láhve se syntetickou krví. „Možná by se Cindy ráda vrátila domů. Lindsey Kauseová odešla, protože se stěhuje do Little Rocku.“

To upoutalo naši pozornost. V baru začínali chybět lidé. Nekvalifikovaná zaměstnání ve službách totiž přestala být v posledních měsících populární.

„Ptal ses ještě někoho jiného?“ zajímala se Arlene.

„Budu si muset projít papíry,“ řekl Sam unaveně. Věděla jsem, že já a Arlene jsme jediné barmanky, číšnice, servírky nebo co vlastně, které u Sama strávily víc než dva roky. Ne, vlastně ne, ještě tu byla Susanne Mitchellová z druhé směny. Sam trávil spoustu času tím, že hledal zaměstnance a občas je pak také vyhazoval. „Sookie, podívala by ses do složek, jestli

tam nenajdeš někoho, kdo se přestěhoval, kdo sehnal práci nebo koho znáš, a mohla bys mi ho doporučit? Ušetřilo by mi to spoustu času.“

„Jasně,“ odpověděla jsem. Vzpomněla jsem si, že Arlene dělala před několika lety totéž, když Sam najal Dawn. Stýkaly jsme se s lidmi mnohem víc než Sam. Zdálo se, že o zábavu moc nestojí. V Bon Temps žil už šest let, ale nesetkala jsem se s nikým, kdo by o něm věděl něco bližšího nebo ho znal předtím, než si tady koupil bar.

S tlustým svazkem žádostí o místo jsem se posadila k Samovu stolu. Po několika minutách jsem je už měla docela dobře roztríděné do tří hromádek: uchazeči, kteří se už odstěhovali jinam, ti, co si už našli jinou práci, a nakonec zájemci, kteří ještě přicházeli v úvahu. Pak jsem musela přidat i čtvrtou a pátou hromádku – lidé, se kterými bych nedokázala pracovat, protože jsem je neměla ráda, a zemřelí adepti. První formulář v páté hromádce vyplnila dívka, která pak o Vánocích zemřela při autonehodě. Když jsem zahlédla její jméno, s lítostí jsem si vzpomněla na její rodinu. Další žádost na této hromádce byla nadepsaná „Maudette Pickensová“.

Maduette požádala o práci u Sama tři měsíce před svou smrtí. Práce v benzínce s dragstorem Grabbit Kwick zřejmě nebyla moc zajímavá. Přeletěla jsem pohledem vyplněné kolonky. Všimla jsem si, že Maudette měla strašný rukopis a dělala příšerné pravopisné chyby, a znovu mě zaplavila vlna lítosti. Snažila jsem se vžít se do Jasonovy kůže. Jak si vůbec mohl myslet, že vyspat se s touhle ženou – a navíc si to i natočit – je ten nejlepší způsob, jak trávit volný čas? Jasonův způsob myšlení mě udivoval. Neviděla jsem ho od toho večera, kdy odvezl Desiree z baru. Doufala jsem, že se domů vrátí vcelku. Ta holka byla pěkné kvítko. Doufala jsem, že se můj bratr jednou usadí s Liz Barrettovou. Ta by ho dokázala ukočírovat.

Kdykoliv jsem si poslední dobou vzpomněla na Jasona, přepadl mě strach. Kéž by se s Maudette a Dawn nestýkal tak důvěrně! Kromě něj je podle všeho znala i spousta dalších mužů, a to jak od vidění, tak intimně. Obě je kousli upíři. Dawn to měla ráda drsně, a o Maudettiných úchylnkách jsem

nevěděla nic. Do Grabbit Kwiku jezdilo pro benzin a na kávu množství zákazníků a řada z nich se tam chodila i napít. Ale jenom mého hloupého bratra napadlo natočit sex s nimi na kazetu.

Zadávala jsem se na velký plastový kelímek na Samově stole, plný ledového čaje. Na boku kelímku stál neonově žlutý nápis „Hasič žízne z Grabbit Kwicku“. Sam ty dívky také znal. Dawn u něj pracovala a Maudette ho o tuhle práci požádala.

Samovi se rozhodně nelíbilo, že právě *já* chodím s upírem. Možná by se mu nelíbilo, kdyby s upírem chodil úplně *kdokoliv*.

Právě když jsem o Samovi uvažovala, vešel do místnosti. Nadskočila jsem, jako kdyby mě přistihl při nějaké nepravosti. Vlastně mě přistihl. Přemýšlet nelichotivě o příteli nebylo nic, čím by se člověk mohl chlubit.

„Na které hromádce jsou ti dobří?“ zeptal se, ale přesto se na mě podíval udiveně.

Podala jsem mu hromádku zhruba s deseti žádostmi. „Tahle Amy Burleyová,“ řekla jsem a ukázala na tu úplně první, „má zkušenosti, ale právě teď zaskakuje v baru Dobré časy. Charlise tam s ní pracovala. Mohl by ses na ni zeptat nejdříve jí.“

„Díky, Sookie. Tímhle jsi mi ušetřila spoustu problémů.“

Zdvořile jsem pokývala hlavou.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Připadáš mi dneska nějaká odtažitá.“

Zblízka jsem se na něj podívala. Vypadal stejně jako jindy, ale jeho myšlenky pro mne stále zůstávaly tabu. Jak to dělá? Jediný další člověk, jehož myšlenky pro mě zůstávaly zapovězeným územím, byl Bill. Jenomže Sam rozhodně nebyl upír.

„Jenom se mi stýská po Billovi,“ řekla jsem schválně. Začne mi vykládat o nebezpečí, které představuje vztah s upírem?

Místo toho Sam řekl: „Je den. Právě teď by tu ani být nemohl.“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla jsem odměřeně a chystala se dodat: „Odjel pryč.“ Pak jsem si ale položila otázku, jestli je to moudré, pokud mám o svém šéfovi sice drobné, ale přece jen pochybnosti. Vyběhla jsem z kanceláře tak rychle, že Sam jenom zůstal stát a udiveně za mnou zíral.

Když jsem později spatřila Arlene, jak si se Samem sáhodlouze povídá a oba na mě vrhají kradmé pohledy, došlo mi, že tématem jejich hovoru jsem já. Sam pak odešel do kanceláře s ještě ustaranějším výrazem než dřív. Po zbytek dne jsme už spolu nepromluvili.

*

Cesta domů mi ten večer připadala nesmírně nepříjemná, protože jsem věděla, že až do rána budu úplně sama. Když jsem bývala sama dřív, věděla jsem, že stačí zavolat a Bill ke mně okamžitě přijede. Ted' bylo všechno jinak. Snažila jsem se utěšit představou, že až se setmí, Bubba vyleze z nějaké díry, do níž se zahrabal, a bude mě hlídat, ale moc to nezabíralo.

Zavolala jsem Jasonovi, ale nebyl doma. Pak jsem zatelefonovala i do baru, jestli tam náhodou nezašel, ale když Terry Bellefleur zvedl telefon, řekl mi, že se tam Jason vůbec neukázal.

Napadlo mě, co asi dělá Sam. Říkala jsem si, že zřejmě s nikým nechodil a ani nechodí, a zajímalo mě proč. Rozhodně ne kvůli nezájmu, jak jsem si už mnohokrát všimla.

Zvlášť odhodlaná byla v tomhle směru Dawn.

Ten večer jsem nedokázala myslet na nic příjemného.

Přemýšlela jsem, jestli je Bubba ten nájemný vrah, kterého si Bill zavolal na pomoc, když se chtěl zbavit strýce Bartletta. A taky mě napadlo, proč mě nechal hlídat zrovna takovýmhle tupcem.

Žádná kniha, kterou jsem vytáhla, mi z nějakého důvodu nevyhovovala. Každý televizní pořad, na který jsem se zkoušela dívat, mi připadal hloupý. Snažila jsem se začíst do časopisu *Time*, kde jsem se rozlítla nad článkem o odhodlání

spáchat hromadnou sebevraždu, které se mělo zúčastnit hned několik národů. Odhodila jsem časopis na druhou stranu místnosti.

Myšlenky mi těkaly sem tam jako veverka, která se snaží utéct z klece. Nedokázala jsem nad ničím přemýšlet, ani si pořádně udělat pohodlí.

Když zazvonil telefon, nadskočila jsem o několik čísel.

„Haló?“ vyprskla jsem.

„Jason právě přišel,“ ozval se hlas Terryho Bellefleur. „A chce tě pozvat na skleničku.“

Pomyslela jsem si, že bych musela dojít ve tmě k autu a pak se vrátit do prázdného domu, tedy aspoň doufám, že by zůstal prázdný. Pak jsem asi ale uvědomila, že dům nezůstane bez dozoru. Pohlídá ho někdo silný. Sice úplně tupý, ale silný.

„Fajn, za chvíli jsem tam,“ řekla jsem.

Terry jednoduše zavěsil. Pan Hovorný.

Natáhla jsem si žluté tričko a džínovou sukni. Pak jsem se rozhlédla kolem dokola a rozběhla se přes dvůr k autu. Nechala jsem rozsvícená všechna venkovní světla. Vmžiku jsem odemkla auto a usadila se za volant. Jakmile jsem se ocitla vevnitř, dveře jsem zase zamkla.

Takhle jsem vážně nemohla žít.

*

Hned jak jsem dorazila k baru, úplně automaticky jsem zajela na parkoviště pro zaměstnance. U popelnice pobíhal pes a dorážel na ni tlapkami. Než jsem vešla dovnitř, pohládla jsem ho po hlavě. Zhruba jednou týdně jsme museli volat do útulku, aby si odvezli nějakého zatoulaného nebo odloženého psa. Spousta z nich byly fenky, které měly každou chvíli vrhnout štěňata. Dělal se mi z toho zle.

Terry stál za barem.

„Ahoj!“ pozdravila jsem ho a rozhlédla se. „Kde je Jason?“

„Není tady,“ odpověděl Terry. „Dneska večer jsem ho vůbec neviděl. Řekl jsem ti to, když jsi mi volala.“

Já na něj civěla s otevřenou pusou. „Ale pak jsi mi zavolal ty a řekl mi, že právě přišel.“

„Nevolal jsem ti!“

Zadívali jsme se na sebe. Bylo mi jasné, že Terry měl dnes jeden ze svých problematických večerů. Hlavou se mu proháněli hadi, kteří jítřili jeho vzpomínky na službu v armádě i na jeho zápas s alkoholem a drogami. Bylo vidět, že i při zapnuté klimatizaci rudne, potí se a má trhavé a neobratné pohyby. Chudák Terry!

„Vážně jsi mi nevolal?“ Snažila jsem se, aby to znělo nenuceně.

„Řekl jsem to, ne?“ vybuchl nezvykle Terry.

Doufala jsem, že Terry dnes večer neměl žádný problém se zákazníky.

Z celé situace jsem vycouvala se smířlivým úsměvem.

Ten pes stál pořád u zadních dveří.

„Máš hlad, kamaráde?“ zeptala jsem se. Bez váhání, které bych u zatoulaného psa docela očekávala, se ke mně rozběhl. Když se ocitl na světle, všimla jsem si, že se ho někdo zbavil teprve nedávno, pokud jsem mohla soudit podle stále lesklého kožichu. Byla to kolie, tedy z větší části. Už jsem mířila do kuchyně, abych se zeptala kuchaře, který měl dnes večer službu, jestli nemá nějaké odřezky masa, ale pak jsem dostala lepší nápad.

„Vím, že Bubba nám hlídá dům, ale možná bys tam mohl jet se mnou,“ zašišlala jsem na něj hlasem, který používám, když mluvím ze zvířaty a myslím si, že mě nikdo neposlouchá. „Co kdyby ses vyčural venku, abychom doma nenadělali binec? Co ty na to?“

Kolie okamžitě označovala popelnici, jako kdyby mi rozuměla.

„Výborně, kamaráde! Jedeme?“ Otevřela jsem dveře auta a zadoufala, že mi můj nový spolucestující nezašpiní sedačku. Pes zaváhal. „No tak, zlato! Až přijedeme ke mně domů, dáme ti něco k snědku, fajn?“ Ne každé podplácení je nemravné.

Po několika pohledech a důkladném očichání rukou skočil pes na sedadlo pro spolujezdce. Usadil se a zadíval se

předním sklem ven, jako by mi chtěl dát najevo, že je ke všemu odhodlaný.

Řekla jsem mu, že si toho vážím, a podrbala jsem ho za ušima. Cestou bylo znát, že je na ježdění v autě zvyklý.

„Takže až dojedeme domů,“ řekla jsem odhodlaně, „poběžíme k hlavním dveřím, ano? V lese totiž žije zlobr, který by tě rád slupnul.“

Pes nadšeně zaštěkal.

„Nebude mít proti nám šanci,“ utišila jsem ho. Bylo fajn mít u sebe někoho, s kým můžu mluvit. A taky se mi líbilo, aspoň prozatím, že on mluvit neumí. A nemusela jsem se uchylovat za svou ochrannou hradbu, protože to není člověk. Byl to uvolňující pocit. „Šlápneme na to!“

„Haf,“ souhlasil můj společník.

„Budu ti muset nějak říkat,“ došlo mi. „Co třeba... Buffy?“

Pes zavrčel.

„Dobře. Rover?“

Zakňučel.

„To se ti taky nelíbí. Hmmm.“ Odbočili jsme na příjezdovou cestu.

„Třeba se už nějak jmenuješ,“ napadlo mě. „Podívám se ti na krk.“ Vypnula jsem motor a prsty prohrábla psův hustý kožich. Neměl ani obojek. „Starali se o tebe vážně špatně, zlato,“ řekla jsem. „Ale tomu je konec. Budu skvělá panička.“ Když jsem dořekla tuhle poslední hloupost, připravila jsem si klíč od domu a otevřela dveře auta. Pes se okamžitě protáhl okolo mě, vyběhl ven a bedlivě se rozhlédl. Pak zavěšil a hlasitě zavyl.

„To je jenom hodný upír, zlato, hlídá nám dům. Pojď dovnitř.“ Musela jsem psa ještě chvíli přemlouvát, než zamířil dovnitř. Pak jsem za námi okamžitě zabouchla dveře.

Pes začal pobíhat po obývacím pokoji, rozhlížet se a všechno očichávat. Chvíli jsem ho sledovala, abych se ujistila, že nezačne nic žvýkat nebo neudělá loužičku, a pak jsem odešla do kuchyně, abych mu našla něco k snědku. Do velké mísy jsem nalila vodu, do další, kam babička ukládala salát, jsem nasypala zbytky krmení po Tině a kousky opékaného

masa, které mi tu zbyly. Měla jsem dojem, že když má někdo hlad, bude mu to stačit. Nakonec pes našel cestu do kuchyně a zamířil k miskám. Přičichl si k nim a pak se na mě dlouze zadíval.

„Omlouvám se, ale žádné krmení pro psy nemám. Nic lepšího jsem nenašla. Jestli se mnou chceš zůstat, dojedu zítra pro Kibbles’N Bits.“ Pes se na mě ještě chvíli díval a potom sklonil hlavu k miskám. Snědl trochu masa, napil se a pak ke mně potěšeně zvedl hlavu.

„Můžu ti říkat Rex?“

Tiché zavrčení.

„Co třeba Dean?“ zeptala jsem se. „Dean je hezké jméno.“ Dean se jmenoval jeden příjemný muž, který mi pomáhal v knihkupectví ve Shreveportu. Měl podobné oči jako tahle kolie – zvědavé a inteligentní. A Dean bylo navíc neobvyklé jméno; aspoň jsem nikdy nepotkala žádného psa, který by se tak jmenoval. „Určitě jsi mnohem chytřejší než Bubba,“ poznamenala jsem zamyšleně a pes krátce a ostře zaštěkal.

„Tak pojď, Deane, půjdeme si lehnout,“ řekla jsem. Byla jsem ráda, že můžu na někoho mluvit. Pes se za mnou rozběhl do koupelny a pečlivě očíchal všechno zařízení. Stáhla jsem si tričko a sukni, odložila je a pak si svlékla kalhotky a rozepnula podprsenku. Pes mě celou dobu se zájmem pozoroval. Pak jsem si vzala čistou noční košili a odešla se osprchovat. Když jsem vylezla ven, čistá a spokojená, seděl Dean stále ve dveřích a hlavu měl nakloněnou na stranu.

„Takhle se myjeme, lidi se rádi sprchují,“ řekla jsem mu. „Vím, že psi ne. Asi se to týká jenom lidí.“ Vyčistila jsem si zuby a oblékla si noční košili. „Připravený uložit se k spánku, Deane?“

Pes vyskočil na postel, otočil se a lehl si.

„Hej! Počkej!“ Kdyby babička věděla, že má v posteli psa, dostala by záchvat. Věřila, že mít zvířata je v pořádku, pokud spí venku. Lidé dovnitř, zvířata ven, to byla její zásada. Teď měla venku upíra a v posteli kolii.

„Slez dolů!“ zavolala jsem na něj a ukázala na koberec.

Kolie pomalu a zdráhavě seskočila z postele. Když si lehla na koberec, vyčítavě se na mě podívala.

„Zůstaň!“ přikázala jsem a zalezla pod přikrývkou. Byla jsem unavená, ale zároveň už ne tak nervózní, když jsem tu měla psa. Netušila jsem však, jakou pomoc od něj můžu očekávat v případě, že by se sem někdo vloupal, protože mě neznal natolik, aby mi byl oddaný. Přijala jsem ale jakékoliv uklidnění, které mi někdo nabídl, a pomalu jsem začala usínat. Právě když jsem nasedala na loď do říše snů, ucítila jsem, jak se postel prohýbá pod vahou mého psího společníka. Po tváři mi přešel úzký jazyk a pak si pes lehl vedle mě. Otočila jsem se a pohladila ho. Bylo fajn mít ho tady.

Když jsem se probudila, slunce už jasně svítilo. Slyšela jsem, jak ptáci s cvrlikáním odlétají do města, a zachumlaná v posteli jsem se cítila překrásně. Pes mě přes noční košili krásně zahříval. V noci mi zřejmě bylo horko, protože jsem se odkopala. Ospale jsem ho pohladila po hlavě a pak ho začala drbat. Prsty jsem probírala jeho hustý kožich. Přitulil se ke mně ještě blíže, očichal mi tvář a pak mě objal.

Objal?

Jedním pohybem jsem seskočila z postele a začala pištět.

Sam se v mé posteli opřel o lokty a pobaveně se na mě podíval.

„Och, proboha! Same, jak ses sem dostal? Co tu děláš? Kde je Dean?“ Zakryla jsem si tvář dlaněmi a otočila jsem se, ale ze Sama jsem už stejně spatřila všechno, co bylo k vidění.

„Haf!“ štěkl Sam, přestože byl člověk. V té chvíli na mě plnou vahou dopadla pravda, těžká jako balvan.

Otočila jsem se k němu. Byla jsem tak naštvaná, že mi z uší téměř stoupala pára.

„Ty jsi mě pozoroval, když jsem se svlékala, ty... ty... zvíře!“

„Sookie,“ řekl vemlouvavě. „Vyslechni mě!“

Vtom jsem si uvědomila další věc. „Oh, Same, Bill tě zabije.“ Posadila jsem se na nízké křesílko v rohu pokoje, vedle dveří do koupelny. Opřela jsem se lokty o kolena a svěsila hlavu. „Och ne!“ řekla jsem. „Ne, ne, ne!“

Sam si přede mnou klekl. Na hrudi měl červenozlaté chlupy – měly úplně stejnou barvu jako jeho vlasy –, které pokračovaly až dolů k jeho... Raději jsem zavřela oči.

„Sookie, když mi Arlene řekla, že tu budeš sama, dostal jsem o tebe strach,“ začal Sam.

„Copak ti neřekla, že tu mám Bubbu?“

„Bubbu?“

„Toho upíra mi tu nechal Bill, aby hlídal dům.“

„Och! Jo, řekla, že jí připomíná nějakého zpěváka.“

„No, jmenuje se Bubba. A rád vysává zvířata.“

Potěšilo mě, když jsem spatřila (přes prsty), jak Sam zbledl.

„Tak to jsem měl štěstí, že jsi mě pustila dovnitř,“ řekl nakonec.

Najednou jsem si vzpomněla, jak se mi včera večer zjevil, a zeptala se: „Co jsi zač, Same?“

„Jsem měňavec. Myslel jsem, že nastala doba, aby ses to dozvěděla.“

„Musel jsi to provést zrovna takhle?“

„Vlastně,“ začal rozpačitě, „chtěl jsem vstát a odejít dřív, než se vzbudíš, ale zaspal jsem. Běhání po všech čtyřech dokáže člověka unavit.“

„Já myslela, že se lidé mění jen ve vlky.“

„Ne. Dokážu se změnit v cokoliv.“

To podnítilo můj zájem, takže jsem spustila ruce a jen se mu zadívala do tváře. „Jak často?“ zeptala jsem se. „Můžeš si vybrat?“

„Při úplňku musím,“ vysvětlil mi. „Jinak je to otázka vůle; je to těžší a zabere to víc času. Změním se v to zvíře, které jsem před proměnou viděl. Takže si na nočním stolku nechávám otevřenou knížku s obrázkem kolie. Jsou velké, ale nebezpečné.“

„Takže bys klidně mohl být i pták?“

„Jo, ale létání je těžké. Vždycky mám strach, že se usmažím na drátech nebo vletím do okna.“

„Proč? Proč jsi chtěl, abych to zjistila?“

„Připadalo mi, že ses docela dobře dokázala postavit k tomu, že Bill je upír. Vlastně se mi zdá, že se ti to líbí. Takže mě napadlo, že zjistím, jestli bys zvládla i můj... stav.“

„Ale to, co jsi ty,“ vyhrkla jsem, „se nedá vysvětlit nějakým virem! Ty se úplně změníš!“

Sam neodpověděl. Jen se na mě zadíval. Jeho oči byly opět modré, ale stále stejně inteligentní a bystré.

„Takováhle schopnost proměny je nadpřirozená. Stejně nadpřirozených věcí může být spousta. Takže...“, řekla jsem pomalu a opatrně, „Bill se žádným virem nenakazil. A ty řeči o alergii upírů na stříbro, česnek nebo na sluneční světlo jsou jen nesmysly, které o sobě šíří sami upíři. Je to vlastně jen... jak by se to dalo říct... reklamní trik..., který jim má zajistit, aby je lidi snáz přijímali a pohlíželi na ně jako na oběti strašlivé nemoci. Ale ve skutečnosti jsou... jsou... ve skutečnosti...“

Rozběhla jsem se do koupelny a začala zvracet. Naštěstí jsem to k záchodové míse stihla.

„Jo,“ řekl Sam ode dveří smutně. „Je mi to líto, Sookie. Ale Bill nemá žádný virus. Je doopravdy mrtvý.“

*

Opláchla jsem si obličej a dvakrát si vyčistila zuby. Pak jsem se posadila na kraj postele, protože jsem byla příliš unavená. Sam se posadil vedle mě a objal mě kolem ramen, aby mě utěšil. Po chvíli jsem si k němu přisedla blíž a opřela si o něj hlavu.

„Víš, jednou jsem poslouchala rádio NPR,“ řekla jsem po chvíli. „Mluvili tam o kryogenickém výzkumu a o tom, jak si spousta lidí nechává zmrazit jenom hlavu, protože je to vyjde levněji, než kdyby se mělo uchovávat celé tělo.“

„Hmmm?“

„A hádej, jakou písničku potom hráli?“

„Jakou, Sookie?“

„*Polož si mi hlavu na rameno.*“

Sam se přidušeně zahihňal a nakonec se rozesmál na celé kolo.

„Poslyš, Same,“ řekla jsem, když se uklidnil. „Je mi jasné, co mi tím chceš říct, ale tohle si musím s Billem vyřešit sama. Miluju ho. Jsem mu oddaná. A on tu není, aby se k tomu mohl vyjádřit.“

„Ale já se tě nesnažím od něj odehnat! Ačkoliv by to bylo skvělé.“ Potom se rozzářeně usmál, což se tak často nestávalo. Když jsem teď znala jeho tajemství, choval se mnohem přirozeněji.

„Tak o co ti jde?“

„O to, abys zůstala naživu, dokud nechytí toho vraha.“

„Tak proto ses vzbudil nahý v mé posteli? Abys mě ochránil?“

Sam měl dost důstojnosti, aby se zatvářil ostýchavě. „No, možná jsem si to mohl lépe naplánovat. Ale myslel jsem, že bys tu někoho mohla potřebovat, protože mi Arlene prozradila, že Bill odjel z městečka. Věděl jsem, že v lidské podobě bys mě tu nenechala.“

„Budeš teď moci klidně spát, když víš, že dům v noci hlídá Bubba?“

„Upíři jsou silní a draví,“ usoudil Sam. „Ten Bubba asi Billovi něco dluží, jinak by mu neprokázal takovouhle laskavost. Takovéhle věci upíři moc často nedělají. Jejich svět je hodně komplikovaný.“

Měla jsem lépe poslouchat, co mi Sam říká, ale myslela jsem v té chvíli na to, že mu o Bubbově původu raději nic neřeknu.

„Pokud existují bytosti, jako jsi ty nebo Bill, musí existovat i spousta jiných nadpřirozených věcí,“ vydechla jsem, když jsem si uvědomila, jaké poklady mám třeba na dosah. Od té doby, co jsem poznala Billa, jsem necítila potřebu hamižně hromadit všelijaké věci v naději, že pro ně někdy najdu uplatnění, ale nikdy není na škodu trochu myslet na budoucnost. „Budeš mi to někdy muset vyprávět.“ Yetti? Lochneska? Na lochnesku jsem *vždycky* věřila.

„No, radši bych už měl jít domů,“ řekl Sam. Pak se na mě prosebně zahleděl. Pořád byl nahý.

„Jo, to bys asi měl. Ale – och, sakra – ty... Och, k čertu!“ Vyběhla jsem do prvního patra, abych se podívala po nějakém oblečení. Měla jsem dojem, že Jason si pro všechny případy uložil do jedné skříně pár věcí.

Hned v první ložnici jsem našla jeho džíny a pracovní košili. Nahoře pod měděnou střešou už bylo horko, protože

vrchní patro mělo vlastní termostat. Sešla jsem zpátky dolů a v duchu velebila klimatizaci.

„Tady máš,“ řekla jsem a podala Samovi Jasonovo oblečení. „Snad ti to bude.“ Zdálo se, že by rád v našem rozhovoru dál pokračoval, ale měla jsem na sobě jenom tenkou nylonovou noční košili, a on vůbec nic.

„Tak do toho!“ řekla jsem rozhodně. „A oblékni se v obývacím pokoji.“ Odehnala jsem ho pryč a zabouchla za ním dveře. Napadlo mě, že kdybych je zamkla, mohl by se urazit, a tak jsem je nechala odemčené. V rekordním čase jsem si vzala čisté kalhotky, denimovou sukni a žluté tričko, které jsem měla včera. Nalíčila jsem se, vzala si náušnice a sčesala si vlasy do ohonu. Podívala jsem se do zrcadla a okamžitě mi stouplо sebevědomí. Pak jsem ale zaslechla, jak na dvůr přijíždí nějaké auto, a úsměv se rázem změnil v zamračený pohled.

Vyběhla jsem z ložnice takovou rychlostí, jako kdyby mě někdo vystřelil z kanonu, a zadoufala jsem, že se Sam už oblékl a někam se schoval. On ale udělal něco lepšího. Změnil se opět v psa. Šaty ležely rozházené na podlaze, tak jsem je rychle posbírala a hodila do skříně na chodbě.

„Hodný pejsek!“ řekla jsem povzbudivě a podrbala ho za ušima. Dean na to zareagoval tak, že mi zastrčil svůj studený čumák pod sukni. „Tohle sis mohl odpustit,“ pokárala jsem ho a vyběhla ven. „Je to Andy Bellefleur,“ řekla jsem mu.

Andy vyskočil ze svého pikapu Dodge Ram, dlouze se protáhl a zamířil k hlavním dveřím. Otevřela jsem je a Dean se posadil vedle mě.

Tázavě jsem se na Andyho podívala. „Vypadáte, jako kdybyste byl celou noc vzhůru, Andy. Nedáte si kafe?“

Pes se vedle mě neustále ošíval.

„To by bylo skvělé,“ odpověděl Andy. „Můžu dál?“

„Jistě.“ Uhnula jsem a Dean zavrčel.

„Máte tu hlídacího psa. Pojd' ke mně, kamaráde!“ řekl Andy, svezl se do podřepu a natáhl ke kolii ruku. Nějak jsem pořád nemohla uvěřit, že je to skutečně Sam. Dean Andyho ruku očichal, ale neolízl ji. Místo toho zůstal stát mezi mnou a Andym.

„Pojďte se mnou do kuchyně,“ řekla jsem. Andy vstal a vydal se za mnou. Během chvilky byla káva hotová. Zasunula jsem do topinkovače krajíčky chleba. Ještě chvíli jsem snášela šálky, lžičky, smetanu a cukr, ale pak nadešla chvíle čelit Andymu. Vypadal sklesle a aspoň o deset let starší, než když jsem ho viděla naposledy. Tohle nebyla žádná zdvořilostní návštěva.

„Sookie, kde jste byla včera večer? Nepracovala jste?“

„Ne, nepracovala. Zůstala jsem doma, jen jsem si na chvíli odskočila do baru.“

„Byl tady někdy tou dobou Bill?“

„Ne, je v New Orleansu. Přespí v tom novém hotelu ve francouzské čtvrti, co je jenom pro upíry.“

„Víte určitě, že je právě tam?“

„Ano.“ Cítila jsem, jak mi tuhnou svaly obličeji. Blížily se špatné zprávy.

„Byl jsem vzhůru celou noc,“ řekl Andy.

„Ano.“

„Přijel jsem rovnou z dalšího místa činu.“

„Ano.“ Vstoupila jsem mu do myšlenek. „Amy Burleyová?“ Zadívala jsem se mu do očí, abych to věděla jistě. „Ta, co dělala v baru Dobré časy?“ Bylo to úplně první jméno na seznamu uchazeček, který jsem připravila pro Sama. Dean ležel na zemi, čumák položený mezi packami a vypadal stejně smutně a zaraženě jako já. Pak dojemně zavyl.

Andy by do mě v té chvíli dokázal svými očima propálit díru. „Jak to víte?“

„Nechte toho, Andy, přece víte, že dokážu číst myšlenky. To je hrozné. Chudák Amy! Bylo to stejné jako u těch ostatních?“

„Ano,“ řekl Andy. „Jako u ostatních. Ale stopy po kousnutí byly čerstvější.“

Vzpomněla jsem si na večer, kdy jsme s Billem museli odjet na Ericův příkaz do Shreveportu. Byla to Amy, z níž se Bill ten večer napil? Už jsem si ani nepamatovala, kolik dní od toho večera uplynulo. Můj životní rytmus se úplně rozpadl pod tíhou všech hrozných věcí, které se staly za posledních pár týdnů.

Ztěžka jsem se posadila na dřevěnou židli a chvíli jen vrtěla hlavou. Udivovalo mě, kolik zásadních obrátů mě už v životě potkalo.

Amy Burleyovou už ale žádný obrat nepotká. Nakonec jsem odehnala apatii, která mě hrozila ovládnout, vstala jsem a nalila do šálků kávu.

„Bill sem už včera večer nepřijel,“ řekla jsem.

„A vy jste tu zůstala celou noc?“

„Ano. Můj pes vám to může potvrdit,“ odpověděla jsem a s úsměvem sklopila pohled k Deanovi. Když si uvědomil, že je středem pozornosti, zaskučel. Pak zamířil ke mně a položil mi svou chlupatou hlavu na kolena. Napila jsem se kávy a pohladila ho po uších.

„Váš bratr vám o sobě nedal vědět?“

„Ne, ale měla jsem podivný telefonní hovor s někým, kdo mi řekl, že přišel do baru.“ Jakmile jsem ta slova vypustila z pusy, uvědomila jsem si, že to musel být Sam. Snažil se mě zmanipulovat, aby mě mohl doprovodit domů. Dean si v té chvíli zívln a jeho široce roztažená tlama odhalila řadu ostrých bílých zubů.

Proč jen jsem nemlčela?

Teď jsem ale musela Andymu všechno vysvětlit. Seděl na židli, oči se mu únavou zavíraly, kostkovanou košili měl zmačkanou a potřísněnou skvrnami od kávy a jeho khaki kalhoty už úplně ztratily svůj přirozený tvar. Toužil po posteli, jako kůň touží po své stáji.

„Musíte si trochu odpočinout,“ řekla jsem účastně. Na Andym Bellefleurovi bylo cosi smutného a strašidelného.

„To ty vraždy,“ řekl třesoucím se a vyčerpaným hlasem. „Ubohé ženy! Byly si v mnoha ohledech hodně podobné.“

„Nevzdělané, z pracujících vrstvy, které se živily prací v barech? A nevadilo jim rozdat si to čas od času s upírem?“

Andy přikývl a zavřel oči.

„Jinými slovy ženy jako já.“

Náhle opět otevřel oči. Vyděsilo ho, jak velké chyby se dopustil. „Sookie...“

„Chápu to, Andy,“ řekla jsem. „V určitém směru jsme si všechny hodně podobné, a pokud připustíme, že vrah chtěl zabít místo mé babičky mě, jsem jediná, která přežila.“

Napadlo mě, koho ještě hodlá ten vrah zabít. Byla jsem jediná, která stále žila a splňovala jeho podmínky? Byla to ta nejděsivější myšlenka, která se mi toho dne mihla hlavou.

Unavený Andy sklesle přikyvoval.

„Co kdybyste se šel na chvíli natáhnout do ložnice?“ navrhla jsem mu tiše. „Musíte se trochu vyspat. Teď byste neměl řídit.“

„To je od vás hezké,“ řekl Andy unaveně. Znělo to trochu překvapeně, jako kdyby ode mě žádnou laskavost nečekal. „Ale musím jet domů a nařídit si budík. Tak na tři hodiny se natáhnou.“

„Slibuju, že vás vzbudím,“ řekla jsem. Představa, že Andy Bellefleur bude spát u mě v domě, se mi nelíbila, ale nechtěla jsem, aby se cestou domů vyboural. Stará paní Bellefleurová by mi to nikdy neodpustila, stejně jako jeho sestra Portia. „Lehněte si tady!“ Zavedla jsem ho do mého starého pokoje. Jednoduchá postel byla ustlaná. „Klidně se natáhněte, budík vám nařídím.“ Pozoroval mě, jak ho nastavuju. „Teď se trochu prospěte. Musím si jen skočit něco vyřídit a za chvíli budu zpátky.“ Další odpor už Andy nekladl, a když jsem zavírala dveře, dosedal právě ztěžka na postel.

Zatímco jsem Andyho vedla nahoru, pes okolo mě neustále pobíhal. Nyní jsem se k němu otočila a rozhodně mu přikázala: „Teď *hned* se běž obléct!“

Andy vystrčil hlavu ze dveří. „Sookie, s kým to mluvíte?“

„Se psem,“ odpověděla jsem okamžitě. „Vždycky mi přinese obojek a já mu ho nasadím.“

„Proč mu ho vůbec sundáváte?“

„V noci cinká a budí mě. Teď si jděte lehnout.“

„Fajn!“ Andyho mé vysvětlení zřejmě uspokojilo, takže za sebou zavřel dveře.

Vytáhla jsem ze skříně Jasonovo oblečení, položila je na pohovku a otočila se k psovi zády. Pak jsem si uvědomila, že ho stejně vidím v zrcadle nad krbem.

Okolo kolie jako by se zčistajasna vytvořila mlha, vzduch začal bzučet a vibrovat a pak se v té změti elektřiny začalo cosi měnit. Když se mlha rozptýlila, spatřila jsem Sama, jak klečí na podlaze a je úplně nahý. Páni, to je zadek! Musela jsem silou vůle zavřít oči a v duchu se přesvědčovat, že jsem Billovi nebyla nevěrná. Billův zadek, řekla jsem si v duchu, je stejně pěkný.

„Jsem hotový,“ prohlásil Sam tak blízko za mnou, až jsem nadskočila. Rychle jsem se postavila a otočila se k němu. Zjistila jsem, že se na mě dívá asi z pětimetrové vzdálenosti.

„Sookie,“ vydechl, položil mi ruku na rameno a začal je hladit.

Rozčílilo mě to, protože polovina mého já na to chtěla odpovědět úplně stejně.

„Poslouchej, mohl jsi mi o tom říct už dávno. Známe se, jak dlouho? Čtyři roky? Nebo možná víc! A přestože se, Same, vidíme skoro každý den, počkal sis, dokud o mě nezačal projevovat zájem Bill, a teprve pak...“ Nedokázala jsem přijít na to, jak svůj projev zakončit, a tak jsem jen rozhodila rukama.

Sam ustoupil, což mě potěšilo.

„Netušil jsem, co v tobě mám, dokud mi nedošlo, že by mi to mohl někdo vzít,“ řekl tiše.

Nedokázala jsem mu na to odpovědět. „Je čas jít domů,“ prohlásila jsem. „Měli bychom se tam dostat, aniž by si nás někdo všiml. Myslím to vážně.“

Bylo to dost riskantní, protože kdyby mě takhle po ránu viděl někdo takový jako třeba Rene, mohl by si z toho vyvodit mylné závěry.

A potom svoje podezření sdělit Billovi.

Vydali jsme se tedy na cestu a Sam se celou dobu krčil na zadním sedadle. Opatrně jsme zaparkovali za barem. Všimli jsme si, že tam stojí ještě jedno auto; černé, s růžovými a azurovými vlnkami po stranách. Jasonovo.

„Ajaj,“ řekla jsem.

„Co se stalo?“ zeptal se mě tiše Sam. Jeho hlas zněl tlumeně.

„Půjdu se podívat,“ odpověděla jsem. Začínala mě ovládat nervozita. Proč by Jason zaparkoval na místě pro zaměstnance? Navíc se mi zdálo, jako kdybych v autě zahlédla nějakou postavu.

Otevřela jsem dveře a počkala, jestli ten zvuk postavu nevyleká. Pozorovala jsem, jestli se pohne. Když se ale nic nestalo, vydala jsem se k autu po šterkovém parkovišti. Byla jsem tak vyděšená, jako ještě ve dne nikdy.

Když jsem se přiblížila k okénku, poznala jsem, že uvnitř sedí Jason. Měl sklopenou hlavu. Všimla jsem si, že má špinavé tričko, ruce mu bezvládně leží na sedačkách po obou stranách a na pohledné tváři má velký rudý škrábanec. Na palubní desce jsem zahlédla neoznačenou videokazetu.

„Same!“ řekla jsem vystrašeně. „Pojď sem, prosím.“

Sam byl u mě rychleji, než jsem se nadála, a okamžitě se kolem mě protáhl ve snaze otevřít dveře. Auto tam už podle všeho stálo několik hodin – podle rosy na střeše – se zavřenými okny. Do nosu nás okamžitě uhodil silný pach, ve kterém vynikaly tři hlavní složky: krev, sex a alkohol.

„Zavolej záchranku!“ vykřikla jsem naléhavě, když se Sam natáhl, aby zkontroloval Jasonův pulz. Sam na mě nejistě pohlédl. „Určitě to chceš udělat?“ zeptal se.

„Samozřejmě! Vždyť je v bezvědomí!“

„Počkej, Sookie! Zamysli se nad tím.“

Možná jsem si to měla rozmyslet, jenomže na parkoviště právě vjížděla Arlene ve své otlučené modré fordce. Sam si povzdechl a zamířil k sobě do přívěsu, aby zavolal pohotovost.

Byla jsem tak naivní! A to jsem se téměř každý den svého života chovala jako spořádaný občan.

Odjela jsem s Jasonem do maličké místní nemocnice. Nevšímala jsem si, jak policie pečlivě prohledává Jasonovo auto a jak záchranku doprovází jejich eskorta. Doktor na pohotovosti mě poslal domů. Řekl, že mi zavolá, až Jason nabude vědomí, a já mu věřila. Pověděl mi, že Jason pravděpodobně vyspával kocovinu, kterou mu způsobil alkohol a drogy. Zvědavě se na mě přitom díval. Ale takhle Jason nikdy dřív nepil a ani neužíval drogy – dobrým

příkladem nám v tomhle ohledu byla naše sestřenice Hadley, která kvůli tomu skončila na ulici. Všechno jsem to doktorovi vysvětlila. On mě vyslechl a pak vyhnal.

Netušila jsem, co si o tom mám myslet, a tak jsem se vrátila domů. Zjistila jsem, že Andyho Bellefleuru vzbudil pager. Nechal mi vzkaz, na němž stála pouze tato informace, ale už nic jiného. Později jsem zjistila, že navštívil nemocnici přesně ve stejnou dobu, kdy jsem tam byla i já. Ze slušnosti počkal, dokud nezmizím, a pak Jasona připoutal k posteli.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

A si v jedenáct hodin za mnou s tou zprávou přišel Sam. „Jakmile se Jason probere, což se stane brzy, uvalí na něj vazbu, Sookie.“ Neřekl mi, jak se to dozvěděl, a já se ho na to neptala.

Zírala jsem na něj a po tvářích se mi koulely slzy. Kdykoliv jindy bych měla na paměti, jak hrozně vypadám, když pláču, ale dnes mi byl můj zevnějšek úplně ukradený. Stal se ze mě uzlíček nervů – bála jsem se o Jasona, litovala jsem Amy Burleovou, rozzuřilo mě, že policie dělá takovou hloupost, a navíc mi ještě chyběl Bill.

„Myslí si, že se Amy Burleyová bránila. Podle nich se opil až potom, co ji zavraždil.“

„Díky, že jsi mě varoval, Same.“ Připadalo mi, jako kdyby můj hlas přicházel z nějakého vzdáleného místa hodně daleko odsud. „Měl bys už radši jít do práce.“

Sam poznal, že potřebuju zůstat sama. Jakmile odešel, zavolala jsem na informační linku a zeptala se na číslo do hotelu Krev ve francouzské čtvrti. Pak jsem vyťukala číslo. Připadalo mi, že dělám hloupost, ale netušila jsem proč.

„Krrrrrrrev... francouzská čtvrť,“ ohlásil se teatrálně hluboký hlas. „Vaše rakev daleko od domova.“

Ježíši! „Dobrý den. Jmenuju se Sookie Stackhouseová a volám z Bon Temps,“ řekla jsem slušně. „Potřebovala bych

nechat vzkaz Billu Comptonovi. Měl by být u vás ubytovaný.“

„Upír, nebo člověk?“

„Ehm... upír.“

„Okamžik, prosím!“

Po chvíli se hluboký hlas opět ozval. „Co mu chcete vzkázat, madam?“

Zarazila jsem se.

„Řekněte prosím panu Comptonovi, že... mého bratra zatkli a že bych byla ráda, kdyby se vrátil domů, hned jak všechno vyřídí.“

„Mám to.“ Zaslechla jsem vrzání propisovací tužky. „Mohu se ještě jednou zeptat na vaše jméno?“

„Stackhouseová. Sookie Stackhouseová.“

„Dobrá, slečno. Zajistím, aby ten vzkaz dostal.“

„Díky.“

Byla to jediná věc, kterou jsem mohla udělat. Potom mi ale došlo, že by bylo nejlepší zavolat Sidu Mattu Lancasterovi. Když jsem mu řekla, že Jasona zatkli, nasadil udivený tón a prohlásil, že až se bude odpoledne vracet od soudu, zastaví se za ním v nemocnici a potom se mi ozve.

Vrátila jsem se do nemocnice a snažila se zjistit, jestli bych u Jasona nemohla zůstat, dokud se neprobere. Nemohla. Napadlo mě, jestli už třeba nepřišel k sobě, a doktoři mi to jenom nechtějí říct. Pak jsem na opačném konci zahlédla Andyho Bellefleuru. Otočil se a odešel pryč.

Zbabělec.

Protože mě už nic jiného nenapadalo, vrátila jsem se domů. Uvědomila jsem si, že dnes nemusím do práce, což bylo dobře, přestože mi na tom v té chvíli příliš nezáleželo. Tížil mě pocit, že tuhle situaci zdaleka nezvládám s tak chladnou hlavou, jak by bylo zapotřebí, a že i po babiččině smrti jsem byla klidnější.

Jenomže tehdejší situace nehrozila tak dalekosáhlými důsledky. Za jiných okolností bychom babičku pohřbili, policie by zatkla vraha a my bychom mohli žít dál. Pokud si policie vážně myslí, že Jason kromě těch dalších žen zabil i ji,

pak je tohle město tak odporné prohnílé místo, že už bych v něm nejradši nežila.

Celé odpoledne jsem proseděla na místě a celou dobu jsem zírala do prázdna. Uvědomila jsem si, že důvodem Jasonova zatčení je vlastně moje naivita. Mohli jsme Jasona odnést do Samova přívěsu, umýt ho a schovat ten film, dokud bychom nezjistili, co na něm je. A především jsme neměli volat záchranku... Přesně tohle měl Sam na mysli, když se na mě tak pochybovačně podíval. Arlenin příjezd na parkoviště však moje manévrovací možnosti podstatně zúžil.

Myslela jsem, že jakmile se to lidé dozvědí, telefon mi začne nepřetržitě vyzvánět.

Nikdo ale nezavolal.

Netušili, co na to říct.

Sid Matt Lancaster přišel asi v půl čtvrté.

Bez okolků mi řekl: „Zatkli ho. Za vraždu prvního stupně.“

Zavřela jsem oči. Když jsem je zase otevřela, Sid si mě prohlížel s mazaným výrazem ve tváři. Strohé brýle s černými obroučkami mu zvětšovaly zakalené hnědé oči a díky ostře řezané bradě a nosu vypadal tak trochu jako stopařský pes.

„Co říkal?“ zeptala jsem se.

„Že byl včera večer s Amy.“

Povzdechla jsem si.

„Prý spolu skončili v posteli, a ne poprvé. Dlouho ji prý neviděl. Naposledy se prý nepohodli kvůli tomu, že hrozně žárlila na jeho neustálé zástoje s jinými ženami. Prý strašně zuřila. Proto ho překvapilo, když za ním včera večer v Dobrých časech přišla. Říkal, že se celý večer chovala zvláštně, jako kdyby plnila nějaký úkol, o kterém Jason nic nevěděl. Vzpomíná si, že se s ní vyspal, že si pak spolu v posteli dali skleničku, a pak už si jenom vybavuje, jak se vzbudil v nemocnici.“

„Byl to podraz,“ prohlásila jsem rozhodně. Muselo to znít jako z nějakého běčkového televizního filmu.

„Samozřejmě.“ Ze Sidových očí vyzařoval takový klid a sebejistota, jako kdyby večer s Amy Burleyovou strávil on sám.

Sakra, a co když ano?

„Poslyšte!“ Naklonila jsem se k němu a přinutila ho, aby se mi podíval do očí. „I kdybych uvěřila, že Jason zavraždil Amy, Dawn a Maudette, nikdo by mě nepřesvědčil, že by dokázal ublížit babičce.“

„Tak tedy dobře.“ Celé Sidovo tělo jako by vykřikovalo, že se právník chystá vyrazit proti mně do boje. „Slečno Sookie, předpokládejme na chvíli, že se Jason na smrti těch žen nějak podílel. Policie by si třeba mohla myslet, že vaši babičku zavraždil Bill, protože vám bránila být spolu.“

Pokusila jsem se zatvářit, jako že nad touhle pitomostí uvažuji. „No, Side, moje babička měla pro Billa slabost a moc ráda ho vídala.“

Na chvíli, než si zase nasadil profesionální masku, jsem v právníkových očích zahlédla čiré zděšení. Určitě by se mu vůbec nelíbilo, kdyby jeho dcera chodila s upírem. Nedovedl si představit, že by k tomu nějaký zodpovědný rodič svolil. A také mu nebylo jasné, jak by měl přesvědčit porotu, že se babička spokojeně dívala, jak chodím s mužem, který je nejen mrtvý, ale ještě o víc než sto let starší než já.

Přesně na tohle Sid Matt myslel.

„Setkal jste se už s Billem?“ zeptala jsem se.

To ho zaskočilo. „Ne,“ připustil. „Víte, slečno Sookie, mně se ten humbuk kolem upírů vůbec nelíbí. Myslím, že tím vytahujeme cihly ze zdi, kterou bychom se měli snažit udržet neporušenou, ze zdi, která stojí mezi námi a těmi, které takzvaně infikoval virus. Bůh podle mě chtěl, aby tam ta zeď zůstala stát, a já se budu snažit, aby se ten můj kousek zdiva rozhodně nezbortil.“

„Jde o to, Side, že já na té zdi sedím.“ Celý život jsem o svém „daru“, anebo „postižení“ mlčela. Teď jsem ale dospěla k názoru, že pokud to Jasonovi nějak pomůže, vmetu pravdu do tváře každému, kdo se mi postaví do cesty.

„No,“ začal Sid Matt odhodlaně a popostrčil si brýle na ostrém nose. „Jsem si jistý, že vám náš Pán přiřkl tenhle problém s určitým záměrem. Musíte se naučit, jak ho využívat k jeho slávě.“

Takhle mi to ještě nikdy nikdo neřekl. Nad touhle myšlenkou se budu muset zahloubat, až na to budu mít čas.

„Obávám se, že jsem vás tím odvedla úplně jinam. Vraťme se tedy k našemu tématu, protože váš čas je vzácný.“ Snažila jsem se uspořádat si myšlenky. „Chci Jasona dostat z vazby na kauci. Existují proti němu pouze nepřímé důkazy, ne?“

„Přiznal se, že těsně před vraždou byl s obětí. A na té nahrávce, na kterou mě jeden z policistů upozornil, je zachycený při sexu s ní. Datum a čas na kazetě naznačují, že ji natočili několik hodin, ne-li dokonce minut před tou vraždou.“

Jason a jeho podivné úchylky... „Jason skoro vůbec nepije. Když jsme ho v autě našli, páchl po alkoholu. Podle mě se jím jen polil a test to dokáže. Třeba mu Amy nasypala něco do pití, aby ho omámila.“

„Proč by to dělala?“

„Protože na něj byla našťvaná, jako řada dalších žen, a moc ho chtěla. Můj bratr dokáže svést každou, kterou si zamane, eufemisticky řečeno.“

Sid Matt se zatvářil překvapeně. Nečekal, že to vůbec znám.

„Dokáže dostat do postele úplně kteroukoliv. Většina mužů by si myslela, že je to ideální způsob života,“ řekla jsem a přepadl mě smutek hluboký jako ta nejhlubší propast. „A teď sedí ve vězení.“

„Myslíte si, že mu to provedl nějaký jiný muž? Nahrál a na něj, aby to policie přišla Jasonovi?“

„Ano, myslím.“ Naklonila jsem se k tomuhle skeptickému právníkovi, abych ho silou vůle přesvědčila. „Někdo, kdo na něj žárlí a zná jeho rozvrh. Zabíjí ty ženy v době, kdy Jason není v práci. Kdo ví, že s nimi Jason spal a že si to rád natáčí.“

„To by mohl být skoro kdokoliv,“ prohlásil Jasonův právník skepticky.

„Jo,“ přitakala jsem sklíčeně. „I kdyby Jason nepřiznal, s kým tu kterou noc strávil, dotyčnému stačilo zjistit, se kterou dívkou můj bratr po zavírací době odchází z baru. Stačilo mu být pozorný a třeba se ho během návštěvy u něj doma zeptat

na ty kazety...“ Můj bratr byl možná trochu nemrava, ale podle mě by je nikomu neukazoval. Možná se ale někomu svěřil, že si to rád natáčí. „Takže tenhle neznámý muž se nějak dohodl s Amy, protože věděl, že je na Jasona našťvaná. Třeba jí řekl, že si chce z Jasona vystřelit nebo něco podobného.“

„Váš bratr ještě nikdy nebyl zatčený,“ poznamenal Sid.

„Ne.“ I když měl párkrát namále, jak mi sám přiznal.

„Žádný záznam v trestním rejstříku, spořádaný občan se stálým zaměstnáním. Třeba existuje šance, že by ho soudce mohl propustit na kauci. Pokud ale uteče, jsme ztraceni.“

Vůbec mě nenapadlo, že by Jason mohl požádat o kauci. Netušila jsem, jak se taková kauce zařizuje, a ani jsem nevěděla, co bych v tom měla podniknout. Ale rozhodně jsem chtěla, aby Jasona propustili z vězení. Kdyby v něm zůstal až do soudu, do ukončení všech právních procedur... připadalo mi, že by vypadal mnohem víc jako viník.

„Zjistěte, co musíme udělat, a pak mi dejte vědět,“ řekla jsem. „Můžu ho mezitím navštívit?“

„Byl by raději, kdybyste za ním nechodila,“ odpověděl Sid.

Při jeho slovech mě zabolelo u srdce. „Proč?“ zeptala jsem se a snažila se zadržet slzy, které mi vyhrkly do očí.

„Stydí se,“ odpověděl právník.

Představa Jasona, jak se stydí, byla úžasná.

„Takže,“ začala jsem ve snaze pohnout se dál. Tohle bezvýsledné jednání mě přestávalo bavit. „Zavoláte mi, až budu moct něco udělat?“

Sid Matt přikývl a čelisti se mu přitom slabě zachvěly. Necítil se v mé přítomnosti dobře. Byl celý šťastný, že už může odejít.

Pak odjel ve svém pikapu pryč. Ještě než mi zmizel z dohledu, spatřila jsem, jak si na hlavu narazil kovbojský klobouk.

Když se úplně setmělo, šla jsem se podívat na Bubbu. Seděl pod vysokým dubem a po obou stranách měl láhve se syntetickou krví. Na jedné straně plné, na druhé prázdné.

Vzala jsem si s sebou baterku. Když jsem ho zahlédla v kuželu světla, lekla jsem se, i když jsem věděla, že na něj někde narazím. Zavrtěla jsem hlavou. Když Bubbu „přivedli k životu“, muselo se skutečně něco pokazit, o tom nebylo pochyb. Byla jsem opravdu ráda, že mu nedokážu číst myšlenky. V jeho očích se zračilo šílenství.

„Ahoj, zlato,“ řekl s drsným jižanským přízvukem. „Jak se vede? Jdete mi dělat společnost?“

„Jenom jsem se chtěla ujistit, jestli se vám vede dobře,“ řekla jsem.

„No, určitě by se našlo pár místeček, kde bych byl radši, ale protože jste Billova holka, ani o nich nepípnu.“

„Fajn,“ odpověděla jsem stroze.

„Nejsou tu v okolí kočky? Z tohoto svinstva v lahvích už je mi špatně.“

„Žádné. Bill se určitě brzy vrátí a vy se pak budete moci vrátit domů,“ ujistila jsem ho a rozhodla se vrátit co nejrychleji, protože jsem se s Bubbou vůbec necítila příjemně a nechtěla jsem tenhle rozhovor, pokud se tomu tak vůbec dalo říkat, příliš protahovat. Napadlo mě, jaké myšlenky se Bubbovi honily hlavou, když mě v noci hlídal. Zajímalo mě, jestli si vzpomínal na svou minulost.

„A co ten pes?“ zavolal za mnou.

„Vrátil se domů,“ odpověděla jsem mu přes rameno.

„To je škoda,“ zamručel Bubba pro sebe tak tiše, že jsem ho téměř neslyšela.

Nachystala jsem se do postele. Chvíli jsem se dívala na televizi, dala si zmrzlinu a dokonce si na ni nasypala trochu strouhané čokolády. Ale všechny z těchto příjemných drobností, které mě jindy dokázaly potěšit, se dnes mýjely účinkem. Bratr byl ve vězení, přítel v New Orleansu, babička mrtvá a někdo zavraždil moji kočku. Připadala jsem si osamělá a přepadla mě sebelítost.

Občas se to zkrátka stává.

Bill mi nezavolal.

To přiložilo další polínka do ohně mého neštěstí. Zřejmě si v New Orleansu přivedl některou ze šlapek nebo patolízalek,

které se každou noc slézaly k hotelu Krev v naději, že si domluví „rande“ s nějakým upírem.

Kdybych neabstinovala, příšerně bych se opila. Kdybych byla nezodpovědná, zvedla bych telefon, J. B. du Rone by za mnou přijel a já bych se s ním vyspala. Nikdy jsem ale žádné podobné scénické věci nedělala, takže jsem jen mlsala zmrzlinu a sledovala staré filmy, které běžely v televizi. Podivnou náhodou právě dávali *Modrou Havaj*.

Okolo půlnoci jsem si šla konečně lehnout.

Vzbudil mě nějaký výkřik za oknem ložnice. Zaslechla jsem dusot nohou, bouchání a nakonec i hlas, který určitě patřil Bubbovi: „Vrat' se, ty zmetku!“

Když se pak dlouho nic neozvalo, vzala jsem si župan a došla až k hlavnímu vchodu. Na dvoře, osvětleném bezpečnostními světly, jsem nikoho nespatriila. Potom jsem si ale všimla, že se nalevo cosi pohybuje. Vystrčila jsem hlavu ze dveří a zahlédla Bubbu, jak se vleče zpátky do své skrýše.

„Co se stalo?“ zavolala jsem tiše.

Bubba se obrátil a naklonil se k verandě.

„Nějakej syčák, omluvte mě slečno, se tu plížil okolo baráku,“ řekl Bubba. Hnědé oči mu zářily a mnohem víc se teď podobal svému někdejšímu já. „Zaslechl jsem ho chvíli předtím, než jste se tu objevila, a myslel jsem, že ho chytím. Utekl mi ale lesem na cestu. Měl tam auto.“

„Viděl jste ho?“

„Ne dost, abych ho popsal,“ řekl Bubba zahanbeně. „Jel v pikapu, ale nepoznal jsem ani barvu. Na to byla moc velká tma.“

„I tak jste mě zachránil,“ řekla jsem a doufala, že je z mého hlasu patrné, jak moc jsem mu za to vděčná. Opět jsem pocítila prudkou vlnu lásky k Billovi za jeho pozornost, s jakou se postaral o moje bezpečí. A dokonce i Bubba vypadal lépe než předtím. „Díky, Bubbo!“

„To vůbec nestojí za řeč,“ řekl nonšalantně. Vypjal hrud', lehce pohodil hlavou a na tváři se mu objevil onen ospalý úsměv... byl to on. Už už jsem se nadechovala, že nahlas vyslovím jeho jméno, ale pak jsem si vybavila Billovo varování a zavřela jsem pusku.

Nazítří Jasona propustili na kauci.

Stálo to hotové jmění. Podepsala jsem všechny dokumenty, které mi Sid Matt předložil, přestože šlo většinou o ručitelské smlouvy za Jasonův dům, auto a rybářský člun. Pokud by Jasona už někdy předtím zatkli, třeba jenom za špatné přecházení silnice, myslím, že by mu půjčku nedali.

Těsně před polednem jsem stála na rozpálených schodech budovy soudu, oblečená v odporném formálním tmavomodrém kostýmku. Po tváři a rtech mi tekly takové proudy potu, že bych ze všeho nejradši okamžitě skočila pod sprchu. Pak se přede mnou objevil Jason. Netušila jsem, jestli mi vůbec něco řekne. V obličeji vypadal o několik let starší. Dolehla na něj celá tíha problémů, které nezmizí ani se nezmenší, jak byl až dosud zvyklý.

„Nemůžu o tom mluvit,“ řekl tak tiše, že jsem ho sotva slyšela. „Víš, že jsem to neudělal. Nikdy jsem se neporval. Možná párkrát na parkovišti, kvůli nějaké sukni.“

Položila jsem mu ruku na rameno, a když na to nijak nezareagoval, spustila jsem ji dolů. „Nikdy jsem nevěřila, že jsi to udělal. A nikdy neuvěřím. Je mi líto, že jsem byla včera tak hloupá a zavolala záchranku. Kdyby mi hned došlo, že to není tvoje krev, odnesli bychom tě do Samova přívěsu, umyli tě a tu kazetu spálili. Ale hrozně jsem se bála, že krvácíš.“ Cítila jsem, jak se mi do očí valí slzy. Teď ale nebyla vhodná chvíle na podobné stesky, takže jsem zvedla ramena a napnula všechny svaly v obličeji. V Jasonově mysli vládl příšerný zmatek. Vypadalo to v ní jako v prasečím chlívku. Bublal v ní nechutný vývar složený z lítosti a také hanby, že teď o jeho sexuálních choutkách vědí úplně všichni, z výčitek svědomí, že Amyiny smrti nelituje aspoň o trošku víc, a z děsu, že na něj teď všichni zdejší usedlíci budou pohlížet jako na vraha vlastní babičky, který chtěl ve skutečnosti zabít sestru.

„Zvládneme to,“ řekla jsem bezradně.

„Zvládneme,“ zopakoval a snažil se, aby to vyznělo odhodlaně a sebevědomě. Pomyslela jsem si, že bude trvat dlouho, velmi dlouho, než se Jasonovi vrátí sebevědomí a než

bude vypadat a chovat se jako dřív, kdy z něj jeho pohledný obličej a sebejisté vystupování dělaly naprosto neodolatelného mladíka.

A možná se tam nevrátí nikdy.

Pak jsme se rozešli. Neměli jsme si už co říct.

Celý den jsem proseděla v baru, pozorovala muže vcházející dovnitř a četla jejich myšlenky. Ani jeden nemyslel na to, že zabil čtyři ženy a zatím mu to prochází. Okolo oběda vešli dovnitř i Rene a Hoyt, ale když si všimli, že tam sedím, rychle zase odešli. Asi se příliš styděli.

Sam mě nakonec přesvědčil, abych šla domů. Tvrdil, že vypadám strašidelně, a tím pádem stejně odháním všechny zákazníky, ze kterých bych mohla vydolovat nějaké užitečné informace.

Odvlekla jsem se ven na sluneční světlo. Bylo těsně přes setměním. Pomyslela jsem na Bubbu, Billa i na všechny ostatní bytosti, které se probouzely ze svého hlubokého spánku a vycházely na zemský povrch.

Zastavila jsem se v Grabbit Kwiku, abych si koupila mléko na zítřek k snídani. Za pokladnou stál nějaký mladík s obřími uhry a špičatým ohryzkem. Upřeně na mě zíral, jako kdyby se snažil vrýt si mou podobu do paměti. Sestra vraha! Bylo mi jasné, že už se nemůže dočkat, až odsud zmizím, aby mohl zavolat své přítelkyni. Přál si, abych mu ukázala stopy po kousnutí na krku. Přemýšlel, jestli by se nedalo nějak zjistit, jak to upíři dělají.

Takovéhle bláboly jsem musela poslouchat celý den. Ať jsem se sebevíc snažila soustředit na něco jiného, udržovat v pohotovosti svou ochrannou bariéru a křečovitě se usmívat, stejně si všechny podobné nesmysly našly cestu do mé hlavy.

Domů jsem dojela těsně před setměním. Uložila jsem mléko do lednice, převlékla jsem se z pracovního stejnokroje do domácích šortek a trička s Garthem Brooksem a snažila se vymyslet, čím bych vyplnila večer. Nedokázala jsem se soustředit ani na čtení. Stejně jsem už doma nic neměla a potřebovala jsem si dojít do knihovny pro něco nového. Jenomže to by za daných okolností znamenalo podniknout křížovou cestu. V televizi také nedávali nic zajímavého, aspoň

dnes večer ne. Napadlo mě, že bych se mohla znovu podívat na *Statečné srdce*. Mel Gibson ve skotské sukni mi vždycky dokázal zvednout náladu. Ale při mém momentálním rozpoložení jsem usoudila, že by to na mě byl příliš velký krvák. Pohled na scénu, při které podříznou tu dívku, bych asi znovu nevydržela, i když už vím, kdy si mám zakrýt oči.

Odešla jsem do koupelny, abych se odlíčila. I přes hučení tekoucí vody jsem zvenčí zaslechla vyjeknutí.

Zavřela jsem kohoutek, zůstala nehnutě stát a zbystřila všechny smysly. Napjatě jsem poslouchala. Co to... Voda mi z tváře začala odkapávat na tričko.

Nic. Vůbec žádný zvuk.

Odplížila jsem se k hlavním dveřím, protože od nich to bylo nejbližší k Bubbově místěčku v lese.

Pootevřela jsem dveře. „Bubbo?“ zavolala jsem.

Nikdo se neozval.

Zkusila jsem to znovu.

Připadalo mi, jako by dokonce i kobylinky a ropuchy zadržely dech. Za tak tiché noci se může stát cokoliv. Ve tmě se něco rozhodně skrývalo.

Snažila jsem se uvažovat rozumně, ale srdce mi bušilo s takovou silou, že mě to rozptylovalo.

Nejdříve musím zavolat policii.

Pak jsem zjistila, že to nepůjde. Telefon nefungoval.

Takže jsem mohla buď zůstat v domě a počkat, dokud si pro mě ten vetřelec nepřijde, nebo se vydat do lesa.

Bylo to těžké rozhodování. Kousla jsem se do rtu. Pak jsem začala pobíhat po domě, rozsvěcovala jsem všechna světla a snažila se vymyslet, co dál. Dům mi poskytoval aspoň nějakou ochranu: zámky, zdi, zákoutí a škvíry. Věděla jsem ale, že s dostatkem odhodlání může dovnitř proniknout úplně kdokoli, a pak bych se ocitla v pasti.

Dobrá... Jak se dostanu ven, aniž by mě někdo viděl? Nejdříve jsem zhasla venkovní světla. Zadní východ byl k lesu blíž, takže bude lepší jít tudy. V lese jsem se docela dobře vyzнала. Mohla bych se tam schovat, dokud se nerozvední. Možná bych mohla jít k Billovi. Jeho telefon určitě fungoval a já měla od jeho domu klíč.

Nebo bych se mohla pokusit doběhnout k autu a rychle nastartovat. To by mě ale na pár důležitých vteřin připoutalo k jednomu místu.

Ne, les mi připadal jako lepší volba.

Do jedné kapsy jsem si zasunula klíč od Billova domu a dědečkův kapesní nůž, který měla babička schovaný ve stolku v obývacím pokoji a používala ho k otevírání dopisů. Do druhé jsem si dala malou baterku. Ve skříni na kabáty u hlavních dveří měla babička i starou pušku. Kdysi patřila tatškovi, ale potom s ní babička střílela hlavně hady. Teď jsem tu jednoho hada měla. Nelíbila se mi sice představa, že bych ji někdy použila, nicméně jsem usoudila, že teď nadešel její čas.

Puška však ve skříni nebyla.

Nechtělo se mi věřit vlastním smyslům. Prohmatala jsem celou skříň.

Byl v mém domě!

Ale nevloupal se sem.

Musel to být někdo, koho jsem pozvala dovnitř. Kdo tu všechno byl? Cestou k zadním dveřím jsem si všechny snažila vybavit, ale ještě předtím jsem si zavázala tkaničky bot, abych na ně nešlápla. Vlasy jsem si jednou rukou nedbale stáhla do ohonu, aby mi nepadaly do tváře, a svázala je gumičkou. Celou dobu jsem ale nedokázala myslet na nic jiného, než na tu pušku.

Kdo všechno u mě byl? Jason, Arlene, Rene, děti, Andy Bellefleur, Sam, Sid – každého z nich jsem určitě nechala aspoň chvíli o samotě dost dlouho na to, aby ji vytáhli ze skříně, vyhodili ven a později ji odnesli.

Pak jsem si vzpomněla na pohřeb. Po babiččině smrti prošli tímhle domem úplně všichni, které jsem znala. Nedokázala jsem si vybavit, jestli jsem zbraň od té doby viděla. Ale vyjít z přeplněného domu se zbraní nebyla žádná hračka. A pokud by zmizela už tehdy, určitě bych si toho už všimla. Skoro bych to mohla odpřisáhnout.

Všechny podobné úvahy jsem však teď musela odložit stranou a soustředit se jenom na to, abych přechytračila bytost, která se venku plíží ve tmě.

Otevřela jsem zadní dveře. Přikrčila jsem se k zemi a tiše za sebou zavřela dveře. Nechtěla jsem dělat hluk na schodech, takže jsem jednu nohu natáhla co nejdál a došlápla na travnatou zem. Potom jsem na ni přenesla váhu a přitáhla k ní druhou nohu. Znovu jsem se skrčila. Připomnělo mi to dětství, když jsme si s Jasonem hráli na schovávanou.

Modlila jsem se, abychom v těchto hrátkách nepokračovali i teď.

Nejdříve jsem se schovala za obří kořenáč s květinami, které nasázela babička, a pak jsem se odplížila k jejímu autu, což byl můj druhý cíl. Zadívala jsem se na oblohu. Měsíc byl v úplňku a nebe bez mráčku, takže jsem viděla spoustu hvězd. Vzduch byl těžký a vlhký a stále bylo horko. Během chvíle jsem měla úplně zpocené ruce.

Moje další kroky vedly od auta k akácii.

Tentokrát to už ale nešlo tak tiše. Zakopla jsem o pařez a tvrdě dopadla na zem. Musela jsem se kousnout do jazyka, abych nevykřikla. Celou nohou a kyčlí mi projela prudká bolest. Bylo mi jasné, že mi rozeklané okraje pařezu poškrábaly stehno. Proč jsem ho nikdy neseřízla? Babička už o to Jazona několikrát prosila, ale on si nikdy nenašel čas.

Náhle jsem ucítila nějaký pohyb. Hodila jsem opatrnost za hlavu, vyskočila a zamířila ke stromům. Někdo se pak prodral okrajem lesa po mé pravici a rozběhl se ke mně. Jenomže já jsem přesně věděla, kam mám namířeno. Vyskočila jsem tak vysoko, až mě to samotnou překvapilo, chytila jsem se poměrně nízké větve stromu, na který jsme s Jasonem jako malí rádi lezli, a přitáhla se k ní. Pokud přežiju do zítřka, budu mít křeče ve svalech, ale to teď bylo vedlejší. Potom jsem po větvi vylezla výš, usadila se a snažila se dýchat klidně, přestože jsem měla nutkání lapat po dechu a kňučet jako pes, kterému se zdá zlý sen.

Zatoužila jsem, aby to byl jen sen. Ale nebyl. Já, Sookie Stackhouseová, servírka, která dokáže číst myšlenky, jsem skutečně seděla na větvi v lese, uprostřed noci, vyzbrojená jenom kapesním nožkem.

Cosí se pode mnou pohnulo. Lesem procházel muž. Okolo jednoho zářezí měl omotanou škrťací smyčku. Och, proboha!

Na nebi zářil měsíc, ale muž se umíněně držel ve stínu stromů, takže jsem neměla možnost poznat, o koho jde. Prošel pode mnou, aniž by si mě všiml.

Když mi zmizel z dohledu, znovu jsem začala dýchat. Tichoulince jsem se spustila dolů a vydala se přes les k silnici. Sice mi to zabere nějakou dobu, ale pokud se k ní dostanu, mohla bych někoho zastavit. Pak jsem si ale uvědomila, že auta tudy jezdí jen zřídka. Možná by bylo lepší přejít k Billovu domu přes hřbitov. Při pomýšlení na půlnoční hřbitov a na to, že mě honí vrah, jsem se zachvěla.

Strach však byl k ničemu. Musela jsem se soustředit. Opatrně jsem našlapovala a pohybovala se co nejpomaleji. V takovémhle porostu by určitě zaslechl, kdybych upadla, a během chvilky by byl u mě.

Asi deset metrů jihovýchodně od stromu, na kterém jsem ještě před chvilkou seděla, jsem narazila na mrtvou kočku. Byla podříznutá. V bledém měsíčním světle jsem sice nepoznala barvu jejího kožichu, ale naprosto jasně jsem věděla, že skvrny, které jsem spatřila kolem chlupaté mrtvolky, byly od krve. Plížila jsem se dál a po necelých dvou metrech jsem objevila Bubbu. Byl v bezvědomí, nebo dokonce mrtvý. U upíra se to těžko pozná. Ale protože neměl v srdci kolík a hlava mu pořád seděla na místě, doufala jsem, že je pouze v bezvědomí.

Došlo mi, že mu někdo přinesl otrávenou kočku. Někdo, kdo věděl, že mě Bubba hlídá a že rád vysává kočky.

Najednou jsem za sebou zaslechla zapraskání. Větvička. Rychle jsem zaplula do stínu, který vrhal nejbližší strom. Nedokázala jsem se ovládat, byla jsem vyděšená k smrti a hlavou se mi honila otázka, jestli tenhle večer nebude mým posledním v životě.

Pušku jsem s sebou sice neměla, ale zato jsem měla jinou zbraň – přímo v hlavě. Zavřela jsem oči a vstoupila do jeho mysli.

Temná změť, červená a rudá. Nenávist.

Ucukla jsem. Bylo to ale nezbytné, a jinou ochranu jsem neměla. Odstranila jsem i poslední zbytky svého duševního obranného opevnění.

Hlavu mi zaplavily výjevy, z nichž se mi udělalo špatně a vyděsily mě. Viděla jsem Dawn, jak toho člověka prosí, aby ji uhodil, ale pak vidí, že k ní natahuje ruku a v prstech svírá hadici, kterou jí chce ovinout okolo krku. Zjevil se mi obraz nahé Maudette, jak ho prosí. Obraz ženy, kterou jsem nikdy neviděla, jak k němu stojí otočená zády plnými podlitin a šrámů. A pak moje babička – moje babička – v naší kuchyni, jak odhodlaně bojuje o život.

Ta hrůza a leknutí mě úplně ochromily. Komu mohly tyhle myšlenky patřit? Potom jsem zahlédla vzpomínku na Arleniny děti, jak si hrají na podlaze v obývacím pokoji. A nakonec sebe. Ale nevypadala jsem tak, jako když se na sebe dívám v zrcadle. V krku mi zely dva obrovské otvory a chovala jsem se obscénně, tvář jsem měla zkřivenou v úsměvu plném chtíce a svůdně jsem si poklepávala na vnitřní stranu stehén.

Byla jsem v mysli Reneho Leniera. Takhle mě viděl.

Rene byl šílený.

Ted' mi došlo, proč jsem nikdy nedokázala přesně číst jeho myšlenky, uzavřel je ve své mysli do tajné prolákliny, oddělené od jeho normálního vědomí.

Právě ted' si za stromem všiml nějakého obrysu a v duchu si říkal, že vypadá jako nějaká žena.

Spatřil mě.

Vystřelila jsem kupředu a zamířila na západ, směrem k hřbitovu. Už jsem nedokázala déle poslouchat jeho myšlenky, protože moje vlastní mysl se musela soustředit na běh a kličkování mezi stromy, popadanými větvemi a loužemi, které se vytvořily v místech, kde se shromáždila dešťová voda. Nohama jsem míhala sem a tam, rukama mávala ve vzduchu a funěla jako skotské dudy.

Náhle jsem vyběhla z lesa a ocitla se na hřbitově. Nejstarší část, kde se dalo nejlépe schovat, se rozprostírala o kousek dál na sever, směrem k Billovu domu. Přeskakovala jsem moderní náhrobní kameny, zapuštěné naplocho do země, za nimiž jsem se skrýt nemohla. Pak jsem přeskočila i babiččin hrob, u něhož ještě žádný kámen nestál, ale hlína byla stále čerstvá. Pronásledoval mě člověk, který ji zabil. Pošetile jsem

se otočila, abych zjistila, jak daleko je za mnou, a v měsíčním svitu jsem zahlédla Reneho hlavu. Blížil se ke mně.

Seběhla jsem do mělkého údolíčka uprostřed hřbitova a zamířila na protější svažitou stranu. Když už se mi zdálo, že mezi mnou a Renem stojí dostatečné množství vysokých náhrobků a soch, schovala jsem se za velký žulový sloup s křížem na vrcholu. Zůstala jsem stát a přitiskla se co nejvíc k chladnému kameni, z něhož byl sloup vytesán. Zakryla jsem si rukou ústa, aby nebylo slyšet, jak lapám po dechu. Po chvíli jsem se uklidnila natolik, abych se mohla znovu pokusit o vstup do Reneho myšlenek. Byly však nezřetelné a neurčité a nedalo se z nich nic vyčíst. Stále jsem však cítila jeho hněv. Jedna věc se mi ale odhalila sama od sebe.

„Co tvoje sestra?“ zavolala jsem. „Žije ještě Cindy, Rene?“

„Ty děvko!“ vykřikl a v té chvíli mi bylo jasné, že první žena, která zemřela jeho rukou, byla jeho vlastní sestra. Ta, jež se stýkala s upírem a o níž Arlene tvrdila, že ji Rene občas navštěvuje. Rene ji zabil, když na sobě měla svou růžovobílou uniformu nemocniční jídelny. Uškrtil ji popruhy od zástěry a její mrtvolu pak ještě sexuálně zneužil. Klesla přece tak hluboko, že by jí to s vlastním bratrem nevadilo, napadlo ho v jeho zvrácené mysli. Každý, kdo něco takového dovolil upírovi, si zasloužil zemřít. Potom ze studu schoval její tělo. Ty ostatní nebyly jeho vlastní krev, takže je klidně nechal ležet na místě; neviděl na tom nic špatného.

Náhle mě začalo do Reneho mysli cosi vtahovat, jako když si vodní vír přitáhne větvičku. Zavravorala jsem. Než jsem se vrátila ke svým vlastním myšlenkám, byl u mě. Ze všech sil mě uhodil do tváře a čekal, že se skácím k zemi. Tou ranou mi zlomil nos. Bolestí jsem málem omdlela, ale na zem jsem se nezhroutila. Ránu jsem mu vrátila, ale protože jsem s rvačkami neměla žádné zkušenosti, nijak jsem mu neublížila. Jenom jsem ho bouchla do žeber. Rene si odfrkl, ale okamžitě proti mně znovu vyrazil.

Dalším úderem mi zlomil klíční kost. Stále jsem se ale držela na nohou.

Netušil, jak jsem silná. Měsíční světlo mi odhalilo jeho překvapený výraz, když zjistil, že se bráním, a já v duchu děkovala za všechnu upíří krev, kterou jsem vypila. Vzpomněla jsem si, jak byla moje babička statečná, a vrhla jsem se na něj. Popadla jsem ho za uši a pokusila se praštit mu hlavou o žulový sloup. Ruce mu okamžitě vystřelily vzhůru, chytily mě za paže a pokusily se mě odtáhnout. Nakonec se mu to podařilo, ale z očí jsem mu vyčetla, že je překvapený a také už daleko ostražitější. Pokusila jsem se kopnout ho kolenem, ale předvídal to, takže se stačil pootočit a uhnout mi. A zatímco jsem se snažila znovu získat rovnováhu, strčil do mě a já přistála na zemi.

Pak si na mě Rene sedl. Během našeho souboje ale upustil připravenou smyčku, takže mě jednou rukou držel pod krkem a druhou šmátral okolo sebe a hledal svůj vražedný nástroj. Pravou ruku jsem měla zaklíněnou pod sebou, ale levá byla volná, tak jsem ho začala zuřivě škrábat. Rene si toho ale nesměl všimnout a musel dál hledat škrťící smyčku, protože to pro něj byla součást vražedného rituálu. Vtom moje škrábající ruka nahmatala známý předmět.

Rene měl na sobě pracovní oblečení a na pásku se mu houpal nůž. Škubnutím jsem otevřela pouzdro, uchopila nůž, a zatímco se Renemu mihlo hlavou: „Měl jsem si ho sundat!“ zabodla jsem mu ho do měkkého masa na břicho a vzpřícila ho. Pak jsem nůž vytáhla.

Rene zařval.

Vrávoravě se zvedl na nohy, ale svíjel se bolestí a oběma rukama se snažil zastavit proud krve, který mu prýštil z rány.

Vydrápala jsem se nahoru a ustoupila dozadu, co nejdál od toho monstra.

Rene křičel: „Och, Ježíši! Cos mi to provedla, ženská? Och, Bože, to bolí!“

Nikdy mi nebylo líp.

Byl vyděšený. Báł se, že se všechno provalí a jeho vraždění a pomstě bude konec.

„Ženský jako ty si zaslouží smrt,“ zavrčel. „Jsi v mojí hlavě, ty cvoku!“

„Kdo je tady cvok?“ sykla jsem. „Chcípni, hajzle!“

Netušila jsem, že jsem něčeho podobného schopná. Stála jsem přikrčená u náhrobního kamene, zakrvácený nůž jsem stále svírala v ruce a čekala, až proti mně znovu vyrazí.

Motal se v kruhu a já ho s kamennou tváří pozorovala. Uzavřela jsem se před jeho myšlenkami a nepřipouštěla jsem si, že po něm vztahuje ruce smrt. Byla jsem připravená bodnout ho ještě jednou, až dopadne na zem. Když jsem viděla, že se už nemůže pohnout, zamířila jsem k Billovu domu. Neběžela jsem. Namlouvala jsem si, že nemůžu, ale ruku do ohně bych za to nedala. Stále jsem totiž měla před očima obraz babičky, jak jsem ho viděla v Reneho vzpomínkách. Ve vlastním domě musela bojovat o život.

Vytáhla jsem z kapsy klíč od domu. Docela mě překvapilo, že jsem ho nevytratila.

Otočila jsem jím v zámku, vrávoravým krokem jsem došla do obývacího pokoje a nahmatala telefon. Prsty se mi ve tmě dotkly tlačítek a samy našly devítku a jedničku. Podařilo se mi je stisknout dostatečně silně, protože jsem ještě slyšela, jak zapípala, a potom jsem upadla do bezvědomí.

*

Poznala jsem, že ležím v nemocnici – ve vzduchu se vznášela vůně čistého nemocničního povlečení.

Hned vzápětí jsem si uvědomila bolest, která mi projížděla celým tělem. A všimla jsem si, že tu se mnou někdo je. Na jeho hranaté tváři byly ještě patrnější stopy únavy, než když jsme se viděli naposledy.

„Slyšíte mě?“ zeptal se.

Přikývla jsem. Byl to jen nepatrný pohyb, ale přesto mi při něm vystřelila do celé hlavy nesnesitelná bolest.

„Máme ho,“ řekl. Potom se chystal ještě něco dodat, ale znovu jsem usnula.

Když jsem se probudila, bylo už světlo. Tentokrát jsem už všechno vnímala mnohem jasněji.

Někdo tu se mnou byl.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se ochraptěle a bolestivě.

Ze židle v rohu se zvedl Kevin. Sroloval časopis s křížovkami a zastrčil ho do kapsy uniformy.

„Kde je Kenya?“ zašeptala jsem.

Zazubil se, což mě překvapilo. „Pár hodin tu byla,“ odpověděl. „Za chvíli přijde. Poslal jsem ji na oběd.“

Díval se na mě pohledem, z něhož vyzařoval obdiv. „Jste houževnatá,“ řekl.

„Nepřipadám si tak,“ vypravila jsem ze sebe.

„Zranil vás,“ řekl, jako kdybych to nevěděla.

„Rene.“

„Našli jsme ho na hřbitově,“ řekl mi Kevin. „Zastavila jste ho. Byl při vědomí a přiznal se nám, že se vás snažil zabít.“

Litoval, že to nedotáhl do konce. Nemůžu uvěřit, že se nám hned přiznal, ale když jsme přijeli, vypadal dost vyděšeně a zničeně. Prohlásil, že za všechno můžete vy, protože jste nechtěla jenom tak ležet a nechat se zabít. Prý to musí být dědičné, protože i vaše babička...“ Vtom se Kevin zarazil, protože mu došlo, že jenom jitrí staré rány.

„Bojovala,“ zašeptala jsem.

Dovnitř vešla Kenya. Tvářila se lhostejně a v ruce držela polystyrénový kelímek s kávou.

„Už se vzbudila,“ řekl Kevin a zářivě se na svou kolegyni usmál.

„Fajn!“ Kenyu to zřejmě nijak zvlášť nepotěšilo. „Řekla už, co se stalo? Možná bychom měli zavolat Andyho.“

„Jo, řekl, abychom mu zavolali. Ale vždyť jsou to teprve čtyři hodiny, co si šel lehnout.“

„Máme zavolat.“

Kevin pokrčil rameny a zamířil k telefonu vedle mé postele. Zatímco mluvil, začala jsem zase poklimbávat, ale pak jsem zaslechla, jak se Kevin s Kenyou o něčem dohadují. Čekali na Andyho a Kevin mluvil o svých loveckých psech. Kenya zřejmě poslouchala.

Potom vešel do pokoje Andy. Slyšela jsem jeho myšlenky a vnímala procesy, které se mu odehrávají v mozku. Cítila jsem, jak síla jeho osobnosti zaplňuje celý nemocniční pokoj. Když jsem otevřela oči, spatřila jsem ho, jak se nade mnou naklání. Vyměnili jsme si dlouhý pohled.

Zaslechla jsem, jak se dva páry nohou s nemocničními návleky šourají na chodbu.

„Ještě je naživu,“ začal Andy. „A není k zastavení.“

Nesmírně opatrně jsem pohnula hlavou a doufala, že to vypadá jako přikývnutí.

„Podle něj to všechno začalo jeho sestrou, která chodila s upírem. Zůstalo jí tak málo krve, až si Rene začal myslet, že když ji nezastaví, stane se upír i z ní. Jednou večer jí u ní doma dal ultimatum. Ona ho odmítla s tím, že svou lásku neopustí. Když se začali hádat, zavazovala si právě zástěru a chystala se do práce. On ji z ní strhl, uškrtil ji a... pak udělal další věci.“

Andy vypadal, jako kdyby se mu udělalo nevolno.

„Já vím,“ zašeptala jsem.

„Připadá mi,“ pokračoval Andy, „že všechny ty příšernosti, které spáchal, si sám pro sebe dokázal omluvit. Sám sebe přesvědčil, že všichni, kteří na tom jsou stejně jako jeho sestra, si zaslouží smrt. Ty vraždy v našem městěčku se podobají ještě dvěma jiným, které se odehrály ve Shreveportu a dosud se je nepodařilo objasnit. Čekáme, že se k nim Rene během svého vyprávění dostane. Tedy pokud to zvládne.“

Stiskla jsem rty a zaplavila mě vlna upřímného soucitu s ostatními ženami, které Rene zavraždil.

„Můžete mi říct, co se s vámi stalo?“ zeptal se Andy tiše. „Mluvte pomalu, nijak nespěchejte, a šeptejte. Na krku máte spoustu modřin.“

To už jsem zjistila sama, ale stejně díky. Odmumlala jsem mu všechno, co se toho večera z mého pohledu stalo, aniž jsem cokoliv vynechala. Andy se mě zeptal, jestli si mou výpověď může nahrávat. Když jsem mu odpověděla, že mi to nevadí, zapnul malý diktafon a položil ho na polštář na úrovni obličeje, aby se všechno dobře zaznamenalo.

„Je pan Compton stále mimo město?“ zeptal se mě, když jsem skončila svoje vyprávění.

„V New Orleansu,“ zašeptala jsem. Už jsem ze sebe skoro nemohla vypravit ani slovo.

„Podíváme se v Reneho domě po té pušce, o které jste se zmínila. Bude to výborný doličný předmět.“

Pak vešla do pokoje mladá žena v bílém, zářivý úsměv na rtech. Podívala se na mě a řekla Andymu, že bude muset přijít zase někdy jindy.

Andy přikývl, trochu rozpačitě mě pohladil po hlavě a odešel. Cestou ještě vyslal kradmý obdivný pohled k doktorce. Obdiv si určitě zasloužila, ale měla na ruce snubní prsten, takže bylo jasné, že se Andy trochu opozdil.

Doktorce se honilo hlavou, že se Andy tváří příliš vážně a zasmušile.

Nic takového jsem nechtěla poslouchat.

Neměla jsem ale dost energie, abych dokázala udržet cizí myšlenky mimo svou hlavu.

„Jak vám je, slečno Stackhouseová?“ zeptala se lékařka zvučným hlasem. Byla vysoká a měla hnědé vlasy, velké hnědé oči a plné rty.

„Příšerně,“ zašeptala jsem.

„To chápu,“ řekla, a zatímco mě prohlížela, ještě několikrát pokývala hlavou. Připadalo mi, že mě nechápe. Klidně bych se vsadila, že ji žádný masový vrah na hřbitově neztloukl.

„Přišla jste i o babičku, že?“ zeptala se soucitně. Sotva znatelně jsem přikývla.

„Mně asi před půl rokem zemřel manžel,“ řekla. „Vím, co je to zármutek. Je těžké chovat se statečně, že ano?“

Ano, ano, ano. Na tváři jsem vykouzila tázavý výraz.

„Měl rakovinu,“ vysvětlila mi. Snažila jsem se jí očima sdělit svou soustrast, ale připadalo mi to nad mé síly.

„No,“ řekla nakonec, a když se zase napřímila, vypadala stejně čile a svěže jako předtím. „Přežijete to, slečno Stackhouseová. Máte zlomenou klíční kost, dvě zlomená žebra, a přeražený nos.“

Propána! Už se nedivím, proč mi bylo tak hrozně.

„Krk máte pohmožděný a obličej také. Určitě víte, že jste si poranila krk.“

Pokusila jsem se představit si, jak vypadám. Ještě že jsem u sebe neměla zrcátko.

„Na stehnech, lýtkách a pažích máte také spoustu docela malých modřin a ranek.“ Pak se usmála. „Břicho ale máte v pořádku a nohy také!“

Ha ha ha. Moc vtipné!

„Předepsala jsem vám léky proti bolesti, takže pokud vám začne být špatně, stačí zavolat sestru.“

Vtom se za ní ve dveřích objevila hlava nějakého návštěvníka. Doktorka se otočila a zastoupila mi výhled. „Dobrý den!“

„Je to pokoj Sookie?“

„Ano, právě jsem skončila. Můžete jít dál.“ Doktorka (která se podle jmenovky jmenovala Sonntagová) se na mě tázavě podívala, jestli proti tomu nic nemám. Vypravila jsem ze sebe jen slabé: „Jistě.“

J. B. du Rone pomalu došel až k posteli. Vypadal jako ideální model na obálku románu pro ženy. Zlatohnědé vlasy mu ve světle zářivek svítily, stejně jako oči, a pod tričkem bez rukávů se mu rýsovaly svaly, které musel vytesat snad sám – no, mistr sochař. Díval se na mě a doktorka Sonntagová na něm mohla oči nechat.

„Ahoj, Sookie, jak to jde?“ zeptal se. Jemně mi položil prst na tvář a políbil mě na jediné místo bez modřin, které mi zbylo na čele.

„Díky,“ zašeptala jsem. „Budu v pořádku. Tohle je moje doktorka.“

J. B. obrátil pohled k doktorce, která téměř zakopla o vlastní nohy, když se mu představovala.

„Tam, co jsem se nechával očkovat, takhle hezké doktorky nebyly,“ řekl upřímně.

„Vy jste byl naposledy u doktora jako dítě?“ zeptala se doktorka Sonntagová udiveně.

„Nikdy nejsem nemocný.“ Zářivě se na ni usmál. „Jsem zdravý jako tur.“

A úplně stejně chytrý. Doktorka Sonntagová měla určitě inteligence za dva.

Žádný další důvod, proč by tu ještě měla zůstat, ji už nenapadl, ale když odcházela, roztouženě se ohlédl přes rameno.

J. B. se ke mně naklonil a vážně se zeptal: „Nechceš něco přinést, Sookie? Třeba křupky nebo něco podobného?“

Při pomyslení, že bych měla jíst křupky, mi do očí vhrkly slzy. „Ne, díky,“ vydechla jsem. „Ta doktorka je vdova.“

J. B. se nikdy nedivil, pokud jste náhle uprostřed hovoru změnili téma.

„Páni!“ řekl uznale. „Chytrá, a navíc volná.“

Párkrát jsem důležitě zvedla obočí.

„Myslíš, že bych ji mohl pozvat na rande?“ Zatvářil se tak zamyšleně, jak to u něj vůbec bylo možné. „To zní fajn.“ Pak se na mě usmál. „Dokud se mnou nezačneš chytit ty, Sookie. Pro mě jsi vždycky na prvním místě. Stačí ukázat, a já za tebou přiběhnu.“

Byl tak hodný. Ani na chvíli jsem v jeho bezmeznou lásku ke mně nevěřila, ale bylo mi jasné, že ví, jak potěšit ženu, zvláště když si byla tak jistá jako já, že vypadá hrozně. A stejně příšerně jsem se i cítila. Kde byly ty prášky proti bolesti? Pokusila jsem se na něj usmát.

„Máš bolesti,“ řekl. „Zavolám sestru.“

Oh, fajn! Snažila jsem se donutit svou paži, aby se pohnula, ale vzdálenost od tlačítka mi s každou další vteřinou připadala větší a větší.

Na odchodu mě znovu políbil a řekl: „Půjdu za tou tvojí doktorkou, Sookie. Radši se jí zeptám, za jak dlouho ti bude líp.“

Když mi sestra cosi vstříkla do kapačky, už jsem se těšila, že bolest zmizí. Pak se ale znovu otevřely dveře.

Dovnitř vešel můj bratr. Chvilí jen stál vedle postele a díval se mi do obličeje. Nakonec řekl: „Promluvil jsem si s doktorkou. Pak ji J. B. odvedl do kavárny. Řekla mi, co všechno s tebou je.“ Pak ode mě odstoupil a obešel celý pokoj. „Vypadáš hrozně.“

„Díky,“ zašeptala jsem.

„Och, jo, krk. Zapomněl jsem.“

Začal mě hladit.

„Poslyš, sestřičko, musím ti poděkovat. Ale deptá mě, že když došlo na bitku, musela jsi do toho jít místo mě.“

Kdyby to šlo, nakopla bych ho.

Jít do toho místo něj!

„Moc ti toho dlužím. Byl jsem idiot, když jsem si myslel, že Rene je přítel.“

Zrazený. Připadal si zrazený.

Pak dovnitř vešla Arlene a věci nabraly ještě rychlejší spád.

Vypadala strašně. Rudé vlasy měla rozcuchané, nebyla nalíčená a jednotlivé kusy oblečení si zřejmě oblékla podle toho, jak jí přišly pod ruku. Ještě nikdy jsem ji neviděla s neupravenými vlasy a nenalíčenou.

Podívala se na mě – páni, jak ráda bych vstala! – a její tvář vypadala, jako kdyby byla vytesaná z ledu. Když ale viděla, jak vypadám, začala tát.

„Tolik jsem se na tebe zlobila, nechtěla tomu uvěřit, ale když vidím, co ti provedl... Sookie, odpustíš mi to někdy?“

Proboha, byla bych nejradši, kdyby zmizela. Snažila jsem se to naznačit Jasonovi a hned napoprvé se mi to podařilo. Ovinul jí ruku okolo ramen a odvedl ji pryč. Ještě než došli ke dveřím, Arlene se rozvzlykala. „Já to nevěděla...“ Sotva jí bylo rozumět. „Prostě jsem to nevěděla!“

„Sakra, to ani já,“ vydechl ztěžka Jason.

Potom jsem do sebe vpravila trochu úžasného želé a na chvíli jsem si zdřímla.

Odpoledne jsem se zabavila tím, že jsem se pokusila víceméně sama dojít na toaletu. Potom jsem deset minut seděla na židli a nakonec byla zase zralá jít si lehnout. Podívala jsem se do zrcátka ukrytého ve stolku na kolečkách a okamžitě jsem zalitovala, že mě to vůbec napadlo.

Měla jsem trochu zvýšenou teplotu, ale přitom jsem cítila zimnici a měla jsem mnohem citlivější pokožku než obvykle. Celý můj obličej dostal šedomodré nádech. Nos jsem měla oteklý, stejně jako pravé oko, které jsem skoro nemohla otevřít. Zachvěla jsem se, ale dokonce i to mě zbolelo. Nohy... och, sakra, na ty jsem se raději ani nedívala. Opatrně jsem si znovu lehla a zatoužila, aby tenhle den už skončil. Během čtyř dnů se zřejmě budu cítit skvěle. Práce! Kdy se budu moct vrátit do práce?

Z úvah mě vyrušilo zaklepání na dveře. Další návštěvník. Tohohle jsem ale neznala. Byla to starší dáma s modrými vlasy, která měla na nose brýle s červenými obroučkami a vezla dovnitř vozík. Na sobě měla žlutý pracovní plášť, jaký v práci nosily dobrovolnice pracující v nemocnicích. Říkaly si Zářící dámy.

Vozík byl plný květin pro pacienty hospitalizované v tomto křídle nemocnice.

„Vezu vám spoustu blahopřání!“ řekla dáma vesele.

Usmála jsem se, ale zřejmě to nevypadalo příliš příjemně, protože její úsměv trochu ochabl.

„Tyhle jsou pro vás,“ řekla a zvedla květinu v květináči, převázaném červenou stuhou. „Je u ní lístek, drahoušku. Tak se podíváme. Tyhle jsou taky pro vás...“ Tohle byla řezaná kytice – růžová poupata růží, růžové karafiáty a bílé šatery zahrádní. I z nich vytáhla vzkaz, prohlédla si jej a pak řekla: „Máte vy ale štěstí! Tady jsou další!“

Uprostřed třetí kytice byla jakási bizarní rudá rostlina, jakou jsem ještě nikdy neviděla, obklopená spoustou menších, které mi už byly povědomé. Nejistě jsem si ji prohlédla. Zářící dáma mi pak poctivě předala i poslední vzkaz.

Když pak s úsměvem vyšla z pokoje, otevřela jsem drobné obálky. Ironicky jsem si pomyslela, že je mnohem snazší zkoušet se pohybovat, když má člověk dobrou náladu.

Rostlina v květináči byla od Sama a „všech kolegů z baru“, ale napsal ji Sam. Dotkla jsem se lesklých listů květiny a zapřemýšlela, kam ji doma postavím. Řezaná kytice byla od Sida Matta Lancastera a Elvy Deene Lancasterové – ach jo! Poslední, ta se zvláštním červeným květem uprostřed (připadalo mi, že vypadá skoro obscénně, protože mi připomínala intimní dámské partie), byla ze všech tří rozhodně ta nejzajímavější. Zvědavě jsem otevřela obálku. Na vzkazu byl jen podpis: „Eric“.

Nic víc jsem nepotřebovala. Jak proboha zjistil, že jsem v nemocnici? A proč nic nevím o Billovi?

Po úžasném červeném želé k večeři jsem se několik hodin dívala na televizi, protože jsem s sebou neměla nic na čtení. Moje oči by to stejně nezvládly. S každou hodinou byly moje

modřiny výraznější a celé tělo mě bolelo, přestože jsem si jen jednou došla na toaletu a dvakrát obešla pokoj. Vypnula jsem televizi a otočila se na bok. Pak jsem usnula, ale bolest, která mi projížděla od hlavy po paty, si našla cestu i do mých snů a přinesla mi spánek plný nočních můr. Utíkala jsem v nich přes hřbitov, strachovala jsem se o život, zakopávala jsem o náhrobní kameny a padala do hrobů, v nichž jsem potkávala všechny, kdo v nich leželi: svoje rodiče, babičku, Maudette Pickensovou, Dawn Greenovou a dokonce i mého kamaráda z dětství, kterého nešťastnou náhodou zastřelili na lovu. Hledala jsem jeden konkrétní náhrobní kámen. Pokud bych ho našla, měla bych vyhráno. Všichni by se vrátili do svých hrobů a nechali mě na pokoji. Běhala jsem mezi nimi, každého se dotkla a doufala, že je to ten pravý. Zanaříkala jsem.

„Zlatíčko, jsi v bezpečí,“ řekl mi známý chladný hlas.

„Bille,“ zamumlala jsem. Otočila jsem se ke kameni, jehož jsem se ještě nedotkla. Když jsem na něj položila ruku, nahmatala jsem nápis „William Erasmus Compton.“ Vtom jsem otevřela oči, jako kdyby mě někdo polil ledovou vodou, a nadechla jsem se k výkřiku, ale krkem mi projela nesnesitelná bolest. Začala jsem se dusit a rozkašlala se. Bolest, která pak následovala a probudila k životu i všechny mé rány a zlomeniny, mě pak dokonale probudila. Ucítila jsem pod tváří čísi ruku a zažila úchvatný pocit, když se chladné prsty dotkly mé rozpálené pokožky. Snažila jsem se nefňukat, ale přesto se mi z hrdla vydral tichý vzlyk.

„Otoč se ke světlu, lásko,“ řekl Bill nenuceně.

Spala jsem otočená zády ke světlu, které sestra nechala rozsvícené v koupelně. Poslušně jsem se otočila na záda a zadívala se na svého upíra.

Bill sykl.

„Zabiju ho,“ řekl stručně. Po zádech mi přeběhl mráz.

V pokoji zavládlo dusno, které by dokázalo donutit slabší jedince, aby si okamžitě vzali nějaké sedativum, protože jinak by se z něj museli zbláznit.

„Ahoj, Bille!“ zakrákala jsem. „Taky tě ráda vidím. Kde jsi byl tak dlouho? Díky, že jsi mi pokaždé zvedl telefon.“

To ho vzpamatovalo. Zamrkal a já vycítila, že se snaží uklidnit.

„Sookie,“ řekl. „Nezavolal jsem, protože jsem ti chtěl všechno povědět z očí do očí.“ V obličeji měl nečitelný výraz. Kdybych měla hádat, řekla bych, že je na sebe pyšný.

Pak se zarazil a prohlédl si všechno, co na mně bylo k vidění.

„Tohle mě nebolí,“ zaskřehotala jsem laskavě a natáhla k němu ruku. Bill ji políbil a chvíli nad ní nechal viset své rty. Celým tělem mi projelo slabé zachvění. Věřte mi, že slabé zachvění byla mnohem silnější reakce, než v jakou jsem doufala.

„Pověz mi, co se ti stalo,“ zavelel.

„Tak se ke mně nakloň, ať ti to můžu říct. Takhle mě to bolí.“

Bill si přitáhl k posteli židli, sklopil hrazení a položil si hlavu na překřížené paže. Jeho tvář se ocitla nanejvýš deset centimetrů od té mojí.

„Máš zlomený nos,“ všiml si.

Protočila jsem panenky. „Jsem ráda, že sis toho všiml,“ zašeptala jsem. „Až přijde doktorka, upozorním ji na to.“

Bill přimhouřil oči. „Nesnaž se vyhnout odpovědi.“

„Fajn. Zlomený nos, dvě zlomená žebra a pak ještě klíční kost.“

Bill si mě chtěl celou prohlédnout, a tak ze mě stáhl příkryvku. Tím bylo moje pokoření úplné. Měla jsem na sobě příšernou nemocniční noční košili, která už sama o sobě působila jako spolehlivý odrazující prostředek, nemohla jsem se pořádně umýt, obličej mi hrál všemi barvami a nebyla jsem učesaná.

„Chci tě odvézt domů,“ oznámil mi, když přejel rukama každý kousek mého těla a důkladně si mě prohlédl. Upíří doktor.

Naznačila jsem mu, aby se ke mně sehnul. „Ne,“ vydechla jsem. Ukázala jsem na kapačku. Bill si ji podezřívavě prohlédl, ale snad věděl, co to je.

„Můžu to vytáhnout,“ řekl.

Rázně jsem zavrtěla hlavou.

„Copak nechceš, abych se o tebe postaral?“

Podrážděně jsem si odfrkla, což mě uvrhlo do dalších tenat bolesti.

Rukou jsem naznačila, že bych raději psala, a Bill začal prohledávat šuplíky, dokud nenašel blok. Tužku měl s sebou, což mě překvapilo. „Jestli se mi nezvýší teplota, zítra mě pustí z nemocnice.“

„Kdo tě odveze domů?“ zeptal se. Opět stál vedle postele. Příkře a nesouhlasně na mě shlížel, jako učitel, jehož nejlepší žák náhle začal vykazovat známky chronické retardace.

„Řeknu ať zavolají Jasonovi, nebo Charlsie Tootenové,“ napsala jsem. Kdyby se věci vyvinuly jinak, automaticky bych místo Charlsie napsala Arlene.

„Se soumrakem budu u tebe,“ řekl Bill.

Zvedla jsem pohled k jeho bledé tváři. V temném pokoji jeho jasné oči téměř zářily.

„Uzdravím tě,“ nabídl mi. „Dám ti trochu své krve.“

Vzpomněla jsem si, jak jsem měla najednou jasné vlasy a byla přinejmenším dvakrát tak silná než obvykle. Zavrtěla jsem hlavou.

„Proč ne?“ zeptal se, jako kdybych měla žízeň, on mi nabídl sklenici vody a já ji odmítla.

Vzala jsem ho za ruku, zvedla ji ke rtům, políbila mu dlaň a pak si ji položila na tu tvář, která na tom nebyla tak hrozně.

„Lidi si všimli, že se měním,“ napsala jsem po chvíli. „I já si toho všimla.“

Bill na chvíli sklopil hlavu a pak na mě smutně pohlédl.

„Víš, co se stalo?“ napsala jsem.

„Bubba mi to částečně popsal,“ řekl a v obličeji se mu objevil děsivý výraz. „Zbytek mi pak vyličil Sam. A pak jsem si přečetl hlášení na policejní stanici.“

„Andy ti to dovolil?“ naškrábala jsem do bloku.

„Nikdo netušil, že tam jsem,“ odpověděl ledabyly.

Pokusila jsem se představit si to, ale ještě víc mě to vyděsilo.

Vrhla jsem po něm odmítavý pohled.

„Pověz mi, co se stalo v New Orleansu,“ napsala jsem. Zase mě začínal přemáhat spánek.

„Budeš se o nás muset něco dozvědět,“ řekl Bill váhavě.

„Jupí, jupí, upíří tajnůstky!“ zakrákala jsem nadšeně.

Tentokrát se na mě odmítavě podíval on.

„Organizujeme se,“ začal. „Snažil jsem se přijít na způsob, jak zůstat před Ericem v bezpečí.“ Podvědomě jsem se ohlédla na červenou kytici.

„Věděl jsem, že pokud bych si zajistil nějakou oficiální pozici, bylo by pro něj mnohem obtížnější míchat se mi do soukromého života.“

Povzbudivě jsem se na něj zadívala, nebo jsem se o to alespoň pokusila.

„Takže jsem se zúčastnil oblastního setkání, a přestože jsem se o naši politiku nikdy nezajímal, kandidoval jsem do úřadu. A díky troše dobře zaměřeného lobbování jsem vyhrál!“

To bylo úžasné. Bill je odborářský boss? Zajímalo mě i to, co myslel tím lobbováním. Musel snad vyvraždit všechny, kteří se postavili proti němu? Nebo si nakoupil hlasy tím, že rozdával voličům láhve s A pozitivní?

„Co je to za práci?“ napsala jsem pomalu a představovala si Billa, jak sedí na nějaké schůzi. Snažila jsem se tvářit pyšně, protože po tom Bill zřejmě toužil.

„Jsem vyšetřovatelem Pátého okrsku,“ řekl. „Až přijdeme domů, povím ti, co to znamená. Nechci tě unavovat.“

Přikývla jsem a zářivě se na něj usmála. Zadoufala jsem, že se nezačne vyptávat, od koho jsou všechny ty květiny. Napadlo mě, jestli bych Ericovi neměla napsat děkovný dopis. Pak mi začalo vrtat hlavou, proč se mi mysl rozbíhá tolika směry. Asi za to mohly ty prášky proti bolesti.

Naznačila jsem Billovi, aby se ke mně sklonil ještě níž. Položil si hlavu na polštář vedle mě. „Nezabíjej Reneho,“ zašeptala jsem.

Bill se zatvářil chladně. Chladněji. A pak úplně nejchladněji.

„Už jsem to možná udělala já. Leží na jednotce intenzivní péče. Ale i když přežije, vraždění už tu bylo dost. Ať se o to postará policie. Nechci, aby proti tobě rozpoutali další hon na čarodějnice. Přeju si, abychom měli klid.“ Mluvení mi

připadalo stále obtížnější. Vzala jsem jeho ruku do obou dlaní a znovu si ji přiložila na méně poraněnou tvář. Najednou se mi v hrudi nafoukl obrovský balon, plný stesku po něm. Natáhla jsem k Billovi ruce. Opatrně se posadil na kraj postele, naklonil se nade mě a opatrně, nesmírně opatrně mi zajel rukou pod rameno a pomaloučku, doslova po milimetrech, abych ho mohla zarazit, kdyby mě to bolelo, mě zvedal k sobě.

„Nezabiju ho,“ zašeptal mi Bill nakonec do ucha.

„Lásko!“ vydechla jsem. Věděla jsem, že jeho ostrý sluch zaslechne i tak slabý šepot. „Chyběl jsi mi.“ Bill si oddechl. Objal mě ještě pevněji a začal mě jemně hladit po zádech.

„Jak dlouho se asi budeš uzdravovat bez mé pomoci?“ řekl.

„Zkusím si pospíšit,“ zašeptala jsem. Doktorku určitě překvapilo, že to jde tak rychle už teď.

Všimla jsem si, že po chodbě běží kolie. Podívala se na nás otevřenými dveřmi, štekla a pak zase odběhla pryč. Bill se udiveně otočil, aby se na ni podíval. Och, ano, dnes večer byl úplněk – zahlédla jsem ho z okna. A zahlédla jsem i něco dalšího. Ze tmy se náhle vynořila bílá tvář a zastínila výhled na měsíc. Ten obličej byl krásný a lemovaly ho dlouhé zlaté vlasy. Eric se na mě zazubil a pak pomalu zmizel. Vznášel se ve vzduchu.

„Brzy bude všechno jako dřív,“ řekl Bill a jemně mě položil na postel, aby mohl zhasnout v koupelně. Ve tmě zářil.

„Správně,“ zašeptala jsem. „Ano. Všechno bude zase jako dřív.“